

Bước Qua Yêu Thương

Contents

Bước Qua Yêu Thương	1
1. Chương 1: Gia Đình Mới	2
2. Chương 2: Chôn Vùi Tình Cảm	6
3. Chương 3: Một Giấc Mơ	11
4. Chương 4: Cô Ấy Và Anh Ấy Là Gì Của Nhau?	14
5. Chương 5: Cuộc Rượt Đuối Vô Nghĩa	19
6. Chương 6: Tâm Tư Khó Nắm Bắt	25
7. Chương 7: Theo Đuối Những Cảm Xúc Xa Vời Vợ	29
8. Chương 8: Chúc Mừng Sinh Nhật	34
9. Chương 9: Ánh Sáng Rực Rỡ	41
10. Chương 10: Không Thể Với Tới	49
11. Chương 11: Niềm Tin Tan Đi Một Cách Bằng Hoàng Như Vẩy. Sau Này Muốn Lấy Lại Là Rất Rất Khó.	55
12. Chương 12: Họ Không Thể...	61
13. Chương 13: Tìm Em Trong Áo Giáp	65
14. Chương 14: Tình Cảm Trào Dâng	70
15. Chương 15: Sự Thật	74
16. Chương 16: Suy Nghĩ Điên Rồ	78
17. Chương 17: Khi Anh Nhớ Cô Thì Cô Nhớ Ai?	82
18. Chương 18: Cô Chỉ Có Thể Sống Như Một Con Nợ Về Tình Cảm	86
19. Chương 19: Tết Trung Thu	91
20. Chương 20: Vũ Điệu Yêu!	97
21. Chương 21: Tất Cả “có Thể” Không?	102
22. Chương 22: Đã Có Những Lúc Anh Mong Mình Trở Nên Khốn Nạn Một Lần.	106
23. Chương 23: Sẽ Buông Tay Em Mãi Chứ?	110
24. Chương 24: Tuyệt Vọng	115
25. Chương 25: Đã Có Anh	120
26. Chương 26: “cá Viên Chiên”!	124
27. Chương 27: Truy Tìm	130
28. Chương 28: Không Như Là Mơ	135
29. Chương 29: Anh Là Gió - Gió Vô Tình. Còn Em Sẽ Chỉ Là Một Đứa Con Gái Yêu Anh Đến Si Dại Mà Thôi!	139
30. Chương 30: Viên Mãn?	144
31. Chương 31: Ngoại Truyện: “anh - Em”	152

Bước Qua Yêu Thương

Giới thiệu

Câu trả lời đó khiến Trúc Diệp rất vui. Cả ngày hôm đó cứ nghĩ về câu nói của An Lâm là cô lại cười

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buoc-qua-yeu-thuong>

1. Chương 1: Gia Đình Mới

- Trúc Diệp! Chào mừng đi con.

Nghe mẹ nói vậy. Trúc Diệp liền cúi gập người xuống chào:

- Con chào mừng!

Ông Phùng đi đến bế thốc Trúc Diệp lên. Khẽ khàng véo chiếc mũi nhỏ xinh của cô:

- Trúc Diệp ngoan quá. Sau này con sống ở đây nhé?

Nói xong ông khẽ đánh mắt sang phía bà Hoa mỉm cười. Bà Hoa cũng như hiểu ẩn ý của ông vội vàng cúi mặt xuống che đi niềm hạnh phúc. Hai người vừa mới tái giá, hôm nay là ngày đầu tiên mẹ con Trúc Diệp đến đây ở.

Khi nghe được nói như vậy, Trúc Diệp quay sang hỏi mẹ một cách hồn nhiên:

- Vậy chúng ta không về nhà nữa hả mẹ?

Bà Hoa vội bước đến xoa đầu con gái cười hiền hậu:

- Không. Chúng ta sẽ ở đây. Đây là nhà chúng ta.

Bà Hoa vừa nói xong thì có hai cậu nọ nhau chạy xuống. Đây là hai đứa con sinh đôi của ông Phùng. Nhìn thoáng qua, chúng giống nhau như đúc. Hai cậu bé này rất dễ thương. Bà Hoa vội bước đến xoa đầu từng đứa nhỏ mỉm cười nói:

- Chắc các con là An Lâm và Nam Lâm nhỉ?

Một cậu bé đứng dậy cúi người xuống lễ phép:

- Con chào dì!

- Con ngoan quá. Thế còn con thì sao?

Cậu bé này nghe chừng rất ngang bướng. Không những không chào mà còn khoanh tay lại nói:

- Nếu cô đoán đúng tên của con thì con sẽ chào và gọi cô bằng mẹ.

Ông Phùng thấy con trẻ như thế thì không khỏi giận dữ. Vội quát:

- Nam Lâm! Không được vô lễ.

Nam Lâm vẫn lì mặt. Cậu chu môi lên nói:

- Không tính nữa. Bố con nói rồi.

Bà Hoa tuy có hơi thất vọng vì cậu bé này nhưng vẫn cười hiền hậu. Dù sao thì cậu bé cũng là con của chồng bà. Sau này nó cũng sẽ là con của bà. Vả lại, nó cũng là trẻ con, chưa hiểu biết gì, nếu bà chấp nhận cậu bé thì hóa ra bà cũng chỉ bằng nó.

Bà Hoa đi về phía Trúc Diệp đang đứng kéo tay đưa con gái của mình đến trước mặt hai cậu bé cười nói:

- An Lâm, Nam Lâm. Đây là em Trúc Diệp. Các con cho em chơi cùng với nhé? Sau này Trúc Diệp sẽ là em gái của các con.

Cậu bé An Lâm vẫn lễ phép như vậy:

- Vâng ạ!

Còn Nam Lâm thì chạy đến xô ngã Trúc Diệp, hách dịch nói:

- Nó không phải em gái con.

Bà Hoa mặt mày tím ngắt. Nếu Trúc Diệp không thể hòa đồng với hai đứa trẻ này thì bà quả là có lỗi với cô bé. Vì bà mà Trúc Diệp phải chuyển đến sống ở một gia đình xa lạ thế này.

Ông Phùng nghe Nam Lâm nói thế vội vàng chạy đến đánh vào mông Nam Lâm mấy cái rồi quát:

- Sao con lại có thể vô lễ với mẹ Hoa như thế?

Nam Lâm bị đánh nhưng vẫn không khóc. Ngược lại cậu còn lì lợm hơn. Ánh mắt dần chuyển sang hằn học và nhìn sang phía bà Hoa. Vì bà ta và con nhỏ kia mà cậu bị đánh. Bọn họ là ai? Sao vừa xuất hiện trong nhà là bố đã đánh cậu? Nam Lâm chạy lên phòng. Trước khi đi cậu không quên nói:

- Mà không phải em gái tao.

Bà Hoa và ông Phùng chột thổ dài. Cũng may là vẫn con An Lâm. Cậu bé rất lễ phép và biết chừng mực. Vừa thấy Nam Lâm như vậy liền chạy đến nắm tay Trúc Diệp mỉm cười nói:

- Em bao nhiêu tuổi rồi?

Trúc Diệp bị nụ cười của cậu bé mê hoặc. Khoảnh khắc ấy, như ngàn cánh hoa bay trong gió, nhẹ nhàng và thật dịu dàng. Cô bé lặng người tận hưởng. Khẽ trả lời:

- Em 6 tuổi ạ!

- Vậy Trúc Diệp kém anh 3 tuổi. Anh 9 tuổi rồi. Sau này chúng ta sẽ học cùng trường. Em đi học với anh nhé?

Trúc Diệp sao lại có thể từ chối được. Cô bé cười tươi trả lời:

- Vâng!

* * *

Từ đó, Trúc Diệp đã có thêm một gia đình mới. Cô khẽ khàng bước chân vào cuộc sống của gia đình đó. Hòa nhập chung một cuộc nói chuyện nào đó, một bữa ăn giản đơn nhưng lại tràn ngập tiếng cười, một trò chơi của An Lâm và Nam Lâm cho dù Nam Lâm lúc nào cũng luôn miệt mài đuổi cô ra và không cho cô chơi. Nhưng cái cô cần là sự quan tâm của An Lâm chứ không phải là Nam Lâm. Cô không cần hẳn. Vì hẳn cũng chẳng cần cô.

Một buổi chiều nọ. Khi Trúc Diệp và An Lâm cùng làm một cái ổ cho những chú chó con mới đẻ. Trúc Diệp đã mãi mê ngắm nhìn An Lâm và cô bất giác hỏi rằng:

- Anh An Lâm! Sau này em có thể làm vợ anh không?

An Lâm khựng lại một lúc lâu rồi mỉm cười:

- Tất nhiên là được rồi.

Câu trả lời đó khiến Trúc Diệp rất vui. Cả ngày hôm đó cứ nghĩ về câu nói của An Lâm là cô lại cười vô thức. Mọi thứ như đều là niềm vui trước mặt Trúc Diệp. Ngay cả khi Nam Lâm quát tháo cô, cô cũng coi đó là một lời nói nhẹ nhàng.

Cuối cùng, chiếc ổ đó đã bị Nam Lâm cướp đi làm chỗ trú cho trò chơi đánh trận giả của cậu bé cùng những đứa trẻ con khác trong xóm. An Lâm và Trúc Diệp đành làm một cái khác cho những chú chó.

Nam Lâm là một cậu bé ngang ngược và nghịch ngợm. Lúc nào cũng không biết suy nghĩ, chỉ biết dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề. Trước mọi tình huống, Nam Lâm đều hời hợt và vô tâm. Chính vì vậy mà đám trẻ con trong xóm rất sợ cậu bé, lúc nào cũng phục tùng cậu như một vị vua nhỏ của xóm.

An Lâm thì hoàn toàn ngược lại với cậu em của mình, cậu bé rất hiền lành và lương thiện. Lúc nào cũng quan tâm đến người khác. Có khí chất thông minh ngay từ nhỏ. Rất chu đáo và khiến người khác yên tâm.

An Lâm và Nam Lâm như thế này thì có ai nói họ là anh em sinh đôi cơ chứ? Ngoài ngoại hình ra thì họ chẳng giống nhau lấy một điểm nào khác nữa cả.

Trúc Diệp, An Lâm và Nam Lâm học cùng trường. Nhưng ngày ngày chỉ có An Lâm và Trúc Diệp đi học cùng nhau. Còn Nam Lâm thì có hội đi cùng giống như một bọn du côn nhí nhố.

Tuy là vậy, nhưng Nam Lâm vẫn rất yêu quý anh trai của mình. Do phải để ý đến anh trai nên cậu phải để ý luôn cả Trúc Diệp. Nếu có ai động vào họ thì cậu phải ra tay cứu giúp như một vị anh hùng hào hiệp. Đương nhiên là mỗi lần có ai bắt nạt Trúc Diệp thì An Lâm cũng giải quyết xong trước khi Nam Lâm tới. Và cô nàng Trúc Diệp càng ngày càng dành nhiều tình cảm cho An Lâm.

Thời gian cứ thế trôi. Chẳng mấy chốc, Trúc Diệp đã lên lớp năm. An Lâm và Nam Lâm đã học lớp tám.

An Lâm càng lớn càng học giỏi, được thầy cô và bạn bè yêu mến hết mực. Cậu là niềm tự hào của gia đình và nhà trường. Được cử đi dự nhiều cuộc thi cao cấp khác nhau và tất nhiên, lần nào được cử đi, An Lâm đều mang giải thưởng về cho trường và còn cho chính mình.

Nam Lâm càng lớn càng ngỗ ngược. Cậu không màng đến học hành, nhưng kì thi nào cậu cũng vượt qua và lên lớp đều đặn. Thầy cô tuy biết Nam Lâm uy hiếp bạn bè để bạn cho nhìn bài nhưng họ cũng đành nhắm mắt bỏ qua. Vì anh trai cậu là một người rất xuất sắc. Chiều cổ cho cậu một chút cũng chẳng sao. Tuy nhiên, càng bao dung thì cậu ta lại càng chẳng coi ai ra gì. Lúc nào cũng dính đến mấy vụ đánh nhau đình đám trong và ngoài trường. Khiến cho gia đình mệt mỏi và nhà trường cũng không thể dung thứ. Nhiều lần thông báo và khiển trách cả phụ huynh. Nhưng có vẻ như là cũng không giải quyết được gì.

Điểm đặc biệt của Nam Lâm là rất giống Anh trai. Càng lớn, càng đến tuổi dậy thì thì cậu lại càng đẹp trai. Nếu An Lâm đẹp đến trầm mặc, nhìn vào có vẻ rất lạnh lùng thì Nam Lâm lại đẹp một cách ngang tàng và ngỗ ngược. Khi nhìn qua, khó có thể nhận biết được điều này, nhưng nếu nhìn vào đôi mắt của hai người thì có thể nhận ra dễ dàng. Một đôi mắt buồn của An Lâm và một đôi mắt không to nhưng dài, pha chút trẻ con trong đó chính là Nam Lâm.

Đương nhiên, mọi người vẫn luôn bị nhầm lẫn với nhau.

Trúc Diệp là một cô gái hiền lành. Cô cũng thường bị nhầm lẫn giữa An Lâm và Nam Lâm. Tính tình bao dung, luôn nghĩ cho người khác và đẩy trách nhiệm về phía bản thân mình. Cô không có vẻ bề ngoài lung linh như hai “anh trai” của mình nhưng trong cô, tính chất trẻ con trong sáng làm cô toát lên một cái gì đó đáng yêu và thanh thoát.

Một ngày nọ, khi An Lâm đi dự một cuộc thi cấp Thành phố trong ba ngày. Chỉ còn Nam Lâm và Trúc Diệp ở nhà. Nếu hôm đó không phải vì trời mưa quá to và có sấm khiến cho Trúc Diệp cứ luôn miệng năn nỉ bảo cậu ở nhà thì cậu tuyệt đối sẽ không ở nhà.

Trúc Diệp rất sợ sấm. Ngày xưa khi cô và mẹ vẫn còn sống ở ngôi nhà cũ, mỗi lần mẹ đi làm, cô đều chui xuống gầm giường và đợi đến khi mẹ về mới chui ra. Đơn giản là cô không biết khi nào sẽ có sấm nên đã tự chui vào gầm giường trước.

Trời mưa như trút nước. Nam Lâm còn bận với trò chơi điện tử thì Trúc Diệp lại hí hoáy với việc làm búp bê cầu nắng của mình. Được một lúc thì

Bụp!

Trời mưa qua to lại còn có sét. Để đảm bảo an toàn cho đồ dùng điện của người dân, khu của Trúc Diệp đã cắt điện. Trời tối khiến Trúc Diệp không nhìn thấy gì. Cô chỉ nghe thấy tiếng chửi thề của Nam Lâm. Trúc Diệp liền thở dài.

- Trúc Diệp!

Tiếng của Nam Lâm vang lên trong bóng tối. Trúc Diệp khẽ khàng trả lời:

- Dạ!

- Đang làm gì thế?

Hiếm có khi Nam Lâm lại nói chuyện tử tế với Trúc Diệp như vậy.

- Em đang làm búp bê cầu nắng. Nhưng mất điện rồi.

Chỉ nghe có thể Nam Lâm liền nói về chán nản:

- Vô vị. Đúng là trò con gái.

Trúc Diệp không nói gì. Cô đành ngồi chờ đến khi có điện và ngồi chờ luôn cả An Lâm. Đợi anh ấy trở về.

Vừa lúc ấy thì một chiếc đèn pin chiếu rọi xuống, sáng bừng cả một góc quanh Trúc Diệp. Cô bé đưa anh mắt lên nhìn Nam Lâm. Cậu bé cũng chỉ ho khan vài tiếng rồi nói giọng thản nhiên:

- Nếu cứ mưa mãi thì sẽ không ra ngoài chơi được.

Trúc Diệp liền vui vẻ bắt tay vào công việc của mình. Nam Lâm cũng không phải là tên đáng ghét cho lắm. Đôi lúc hắn cũng giống An Lâm. Đợi khi nào anh An Lâm về, cô nhất định sẽ kể cho anh ấy nghe về việc này.

Làm được một lúc thì đã được 3 con búp bê. Trúc Diệp đứng dậy đưa cho Nam Lâm một cái rồi mỉm cười:

- Cho anh một con. Treo ở cửa sổ phòng anh nhé?

Nam Lâm không đoái hoài gì đến con búp bê của mình. Cậu còn đang bận chú ý đến hai con búp bê đôi mà Trúc Diệp làm. Nam Lâm chỉ tay vào hai con búp bê hất hàm nói:

- Đưa cho anh một con đấy.

Trúc Diệp vội vàng lắc đầu rồi đưa hai con búp bê về trước ngực mình nói:

- Không được. Cái này là của anh An Lâm.

Nam Lâm bĩu môi:

- An Lâm An Lâm. Lúc nào cũng An Lâm. Đưa cho anh.

Nói rồi Nam Lâm lao vào giật lấy con búp bê của Trúc Diệp. Điều này khiến cô bé hét lên:

- Anh Nam Lâm.

- Sao em lại làm búp bê đôi cho em và An Lâm? Anh cũng muốn con búp bê đôi đó.

- Nhưng anh và em sau này không thể trở thành vợ chồng.

Nghe đến đây Nam Lâm chột khựng lại. Rồi cậu ngã lăn ra cười lớn. Cười đến nỗi chảy cả nước mắt, ruột như kéo căng ra. Thế mà vẫn không ngớt cười được. Sao trên đời lại có người suy nghĩ ngớ ngẩn như thế kia nhỉ?

- Sao anh lại cười?

Câu hỏi này thật chẳng ra làm sao. Nhưng ít ra thì Nam Lâm cũng đã ngừng cười. Cậu nhìn Trúc Diệp đang khó hiểu nhìn mình rồi trả lời cô:

- Em và An Lâm không thể là vợ chồng được.

- Tại sao?

Nam Lâm liền nằm xuống rồi dùng đưa chân của mình giả thích rành mạch:

- Bố anh và mẹ em đã là vợ chồng cho nên chúng ta chỉ có thể là anh em thôi.

Trúc Diệp đứng lặng người. Năm 11 tuổi, cô đã biết thế nào là buồn bã, đã hiểu thế nào là không được cùng người mình yêu chung sống đến hết đời.

2. Chương 2: Chôn Vùi Tình Cảm

Khi Trúc Diệp 17 tuổi thì An Lâm và Nam Lâm đã 20. Kể từ khi biết được điều mà mình chưa bao giờ biết từ phía Nam Lâm, Trúc Diệp đã thôi không còn nuôi hi vọng được ở bên cạnh An Lâm nữa. Còn Nam Lâm thì vẫn hồn nhiên không biết đến tâm tư của Trúc Diệp đã bị mình dả thương.

Ba người vẫn chung sống cùng một mái nhà, Trúc Diệp vẫn rất thần tượng An Lâm chỉ tiếc là cô đã chôn vùi tình cảm của mình. Tuy nhiên cô vẫn không thể nào kiềm chế nổi bản thân mình nhớ anh ấy mỗi khi anh ấy đi học xa nhà. Vẫn không thể không lo cho anh ấy hơn Nam Lâm mỗi lúc hai người cùng bị ốm, vẫn không thể không lén nhìn anh ấy mỗi khi anh ấy cười... Thế đấy, cô chỉ có thể giấu chặt tình cảm của mình vào một góc và coi An Lâm như anh trai của mình.

An Lâm vẫn quan tâm đến Trúc Diệp hết mức có thể, mỗi lần trở về nhà là anh lại mang cho cô rất nhiều đồ ăn ngon. Còn cả mấy đôi giày mà anh đã đi làm và giành giụa tiền để mua cho cô.

An Lâm và Nam Lâm đều đỗ đại học.

Nói An Lâm đỗ đại học là một điều đương nhiên nhưng Nam Lâm đỗ đại học thì quả là khó tin. Nam Lâm đỗ vào học viện công an. Anh có tương lai sẽ trở thành một người bảo vệ an ninh cho xã hội. Cho dù trước đó anh lại là người phá rối trật tự trị an rất nhiều lần. An Lâm đỗ vào một trường Y danh tiếng Anh có tương lai sẽ trở thành một anh bác sĩ điển trai và tài giỏi trong mắt bệnh nhân.

Chỉ có Trúc Diệp vẫn còn là một cô học sinh hồn nhiên và trong trắng. Trúc Diệp 17 tuổi, cô đã phát triển thành một thực nữ rất đoan trang và dịu dàng. Tuy không phải là xinh đẹp như những hoa khôi của trường nhưng cô lại mang trong mình sự thanh thoát đáng yêu, thêm vào đó là tình tình lương thiện, hiền thực nết na mà không phải ai cũng có. Vì vậy có rất nhiều anh chàng đã vô tình trồng ỉn một cây si với cô.

Hôm nay là ngày mà An Lâm và Nam Lâm về nhà. Trúc Diệp bước nhanh trên con đường từ trường về nhà. Cô phải về nhanh để còn nấu món súp hải sản mà An Lâm thích ăn. Cũng đã lâu rồi cô chưa được nhìn thấy anh ấy. Cô rất nhớ An Lâm, nhớ nụ cười của anh ấy, nhớ bàn tay ấm nóng của anh ấy mỗi khi xoa đầu cô. Cho dù anh ấy có coi cô như một đứa trẻ con đi chăng nữa thì cô vẫn thấy vui. Vì anh ấy vẫn luôn quan tâm đến cô.

Đang đi thì có một tốp toàn con gái chạy ra chặn đường Trúc Diệp. Cô biết bọn này là ai, chúng đều là những học sinh cá biệt của trường. Mỗi buổi chào cờ đều được nhắc nhở, rất hay bắt nạt bạn bè và kiếm chuyện gây sự. Có một điều mà Trúc Diệp không hiểu tại sao bọn chúng lại tìm đến cô.

Một đứa có lẽ là trưởng nhóm đứng lên phía trước hất hàm nói với cô:

- Mà là Trúc Diệp phải không?

Trúc Diệp tuy có hơi sợ hãi nhưng vẫn bình tĩnh nói:

- Phải! Có chuyện gì không?

- Mà cướp người yêu của Hoàng Nghi?

- Tôi không hiểu các bạn đang nói gì?

Chát!

Một cái tát in hằn trên má của Trúc Diệp. Lực tay cũng không phải là nhẹ. Mấy đứa khác thấy Trúc Diệp bị đánh vội cười lớn như đang xem một màn hài kịch. Đứa trưởng nhóm đó phũ tay rồi khẽ nâng cằm Trúc Diệp lên nói:

- Mày đừng có giả vờ ngoan hiền nữa, có biết là buồn nôn lắm không? Nó chỉ có thể lừa được mấy thằng con trai ngu dốt kia thôi.

Trúc Diệp khòe mắt hơi cay cay. Cô không phải khóc vì bị đánh mà khóc vì nhục nhã. Từ bé đến giờ, cô chưa phải chịu cảnh xỉ vả này bao giờ, bọn người này thật đáng sợ.

Rồi mấy đứa con gái đó lao vào Trúc Diệp như vồ vập con mồi trước mặt. Đứa thì túm tóc, đứa thì đập...khiến cho Trúc Diệp chẳng biết làm gì với đám hỗn độn này.

- Dừng lại!

Trúc Diệp thầm cảm ơn ai đã nói câu này.

Cả đám quay ra phía người vừa nói câu đó. Có thể là chúng sẽ lao vào đánh luôn cả tên đó. Tuy nhiên, khi nhìn mặt người này thì đứa nào đứa đấy mặt cắt không còn giọt máu. Là dân giang hồ, có ai không biết đến Nam Lâm cơ chứ? Và anh ấy đang đứng trước mặt bọn nó. Cả đám chỉ kịp quay ra nói một câu với Trúc Diệp:

- Nếu không phải vì Nam Lâm thì mày đã chết với bọn tao rồi.

Nói xong cả bọn liền bỏ đi, mà nói đúng hơn là chạy.

Trúc Diệp lồm cồm bò dậy rồi bước đến chỗ Nam Lâm. Đầu tóc cô bị đám người kia vò cho rối bù lên, quần áo thì xộc xệch nhìn trông rất tội nghiệp.

- Sao anh lại đến đây?

Nam Lâm đưa tay vuốt lại mái tóc cho Trúc Diệp. Rồi cầm lấy chiếc ba lô của Trúc Diệp nói:

- Bố bảo anh đi đón em về.

- Anh An Lâm có ở nhà không?

Nam Lâm cảm thấy hơi tức giận sau câu hỏi này. Anh đã cất công đi đón Trúc Diệp thế mà người cô ấy hỏi lại là An Lâm. Nam Lâm bực tức quay gót bỏ đi lên phía trước. Bỏ dở luôn cả câu hỏi của Trúc Diệp.

Trúc Diệp không hiểu vì sao Nam Lâm lại giận nhưng cô cũng không hỏi. Chỉ vội vàng chạy theo sau anh ấy về nhà. Hôm nay Nam Lâm đã cứu cô khỏi mấy đứa con gái hư hỏng kia. Có lẽ buổi tối cô nên cảm ơn anh ấy. Việc cô muốn bây giờ là chạy ngay về nhà rồi ôm chầm lấy An Lâm. Anh ấy không biết bây giờ gầy hay béo? Có khỏe hay không? Đã lâu lắm rồi cô chưa được gặp anh ấy.

Vừa về đến nhà. Trúc Diệp đã quên cả việc chào bố mẹ, cô gọi to:

- Anh An Lâm.

An Lâm đang ngồi xem tivi, nghe tiếng của Trúc Diệp thì vội vàng bước ra mừng rỡ:

- Trúc Diệp.

Trúc Diệp chạy lại ôm chầm lấy An Lâm. Bao nhiêu nỗi nhớ nhung như vỡ òa trong tích tắc. Trúc Diệp ôm chặt lấy bờ vai của An Lâm. Rồi cô buông ra nũng nịu:

- Quà của em đâu?

An Lâm mỉm cười định lên phòng lấy quà cho Trúc Diệp nhưng lại nhìn thấy bộ dạng lôi thôi của cô. Anh vội hỏi:

- Em sao vậy?

Trúc Diệp trả lời nhanh:

- Bị mấy đứa con gái chặn đánh.

- Sao lại thế?

Trúc Diệp liền đẩy câu chuyện sang một hướng khác:

- Được rồi. Quà của em đâu? em chỉ muốn quà thôi.

An Lâm bị vẻ rối rít của Trúc Diệp làm cho quên cả câu hỏi kia. Anh chạy lên phòng và xách một túi to đi xuống nhà.

Trúc Diệp thấy thế liền chạy đến đỡ lấy túi quà mỉm cười nói:

- Gì thế anh?

An Lâm nháy mắt:

- Em mở ra đi.

Trúc Diệp hào hứng mở túi quà ra. Bên trong có rất nhiều thứ. Đồ ăn và cả một hộp hình chữ nhật được gói gém cẩn thận nữa. Cô liền lấy nó ra nhìn ngắm xung quanh, rồi lại lắc lắc. Đang định mở ra thì Nam Lâm đi đến đá vào túi quà rồi nói:

- Vô vị!

Sau đó anh bước lên phòng bỏ mặc lại cái nhịu mày không vừa ý của Trúc Diệp. Anh ta là như vậy, suốt ngày chỉ thích phá đám người khác. Trúc Diệp tức tối được một lúc thì quyết định mở chiếc hộp trong tay mình. Cô trầm trồ khi bên trong là một đôi giày búp bê màu đen rất đẹp. Chiếc nơ to che khuất cả một vùng mũi giày khi đi vào chắc sẽ hợp với chân của Trúc Diệp. Trúc Diệp vội vàng tháo chiếc dép đi trong nhà ra và xỏ giày vào. Cô lại một lần nữa thốt lên. Quả là rất đẹp. Có lẽ đây sẽ là đôi giày đẹp nhất mà cô từng được đi. Đôi mắt của Trúc Diệp như ngàn ánh sao tỏa ra, sung sướng có, mãn nguyện có.

- Em có thích không?

Trúc Diệp mỉm cười gật đầu:

- Em rất thích.

Hôm đó là bữa cơm gia đình ấm áp. Cả nhà ai nấy đều cười vui vẻ, chỉ riêng Nam Lâm là mặt mày nhăn nhó cả buổi. Anh cứ lăm lì gắp thức ăn, bỏ ngoài tai mọi câu chuyện của mọi người.

Có vẻ như thấy được thái độ bất thường từ phía Nam Lâm, An Lâm huých tay em khẽ hỏi:

- Sao thế? Cơm dì nấu không ngon à?

- Không ngon.

Cả nhà vội im bật sau câu trả lời cộc lốc của Nam Lâm. Ông Phùng không hài lòng quát tháo:

- Mày đừng cứ về nhà là lại vô lễ như thế có được không?

Bà Hoa vội vàng lay tay chồng khuyên can:

- Được rồi. Anh ăn cơm đi. Có lẽ cơm canh hôm nay em cho hơi nhiều gia vị.

Nghe bà Hoa nói thế An Lâm liền mỉm cười:

- Không đâu ạ! Cơm rất ngon.

Trúc Diệp vội gắp một miếng thịt cho An Lâm.

- Ngon thì anh ăn đi. Phải ăn thì mới có sức học.

Bà Hoa cũng gắp rau vào cho An Lâm:

- Phải đấy! Con ăn nhiều vào. Nghe nói học Y vất vả lắm phải không?

- Cũng không vất vả lắm ạ!.

Nam Lâm cười nhạt nhìn mọi người quan tâm đến An Lâm. Anh buông đĩa xuống và đứng lên khiến cả nhà phải chú ý:

- Chắc chỉ có mỗi An Lâm đi học thôi nhỉ?

Rồi anh bỏ lên nhà.

Cả nhà lặng im trong vài giây, rồi ông Phúng phá vỡ bầu không khí:

- Thôi nào. Nó vẫn còn là trẻ con. Kệ nó.

Nhưng có lẽ không khí từ đó bỗng trở nên gượng gạo phần nào.

Trúc Diệp nhìn theo bóng dáng Nam Lâm thì không khỏi thở dài. Lúc nào cũng làm gia đình phải mệt nhọc thì anh ta mới chịu được.

Nam Lâm thả mình xuống giường. Anh ngẩng nhìn trần nhà được treo đầy những quả cầu vũ trụ của An Lâm. Cách trang trí phòng cũng là của An Lâm nốt. Từ bé đến giờ, mấy công việc đầu đầu Nam Lâm toàn để một mình An Lâm làm. Và anh trai cũng không có ý phản đối. Ngược lại, còn rất hào hứng.

Trong mắt bố mẹ, hay nói cách khác là bố và dì, Nam Lâm lúc nào cũng khiến họ phải đau đầu, mệt mỏi. Bố thì luôn quát tháo anh là thằng hư hỏng, chỉ biết ăn chơi lêu lổng, chẳng làm được gì cho xã hội. Thế mà khi anh đỗ học viện, thì ông ấy chỉ run run cầm tờ kết quả mà nói:

- Xem ra vẫn còn kém An Lâm rất nhiều.

Còn Trúc Diệp thì chỉ nhìn anh nói băng quơ:

- Chúc mừng anh!

Những năm học cấp hai, anh ngỗ ngược, anh nghịch ngợm nhưng anh vẫn lên lớp đều đều. Điểm thi của Nam Lâm lúc nào cũng tuyệt đối an toàn. Vậy mà mọi người lại dám nói anh nhìn bài khiến anh tức muốn chết. Chỉ có đi đánh nhau thì mới có thể giả tỏa áp lực.

Nhưng anh cũng chẳng muốn cãi nhau với họ làm gì. Dù sao trong mắt mọi người, anh luôn là thành phần cần xa lánh.

Còn An Lâm, anh ấy là niềm tự hào của bố mẹ, thôi thì Nam Lâm cũng cảm thấy rất đau đầu. Cho anh ấy gánh vác luôn cả phần của anh thì cũng chẳng sao.

Ở học viện, quy củ nghiêm khắc nhưng anh vẫn có thể tìm thấy những bóng hồng bên cạnh. Là do bọn họ tự tìm đến anh. Nam Lâm cũng không thể từ chối được, có họ, cuộc sống của anh mới có thêm sự thú vị. Trúc Diệp anh cũng không phải lo lắng nữa.

Sở dĩ, Nam Lâm tỏ ra không mấy thiện chí với Trúc Diệp là vì anh đã yêu cô. Rất yêu, nhưng anh hiểu tình yêu này chẳng thể đi đến đâu. Ngay lần đầu tiên gặp, vẻ đáng yêu, hồn nhiên của cô ấy đã đi vào tâm trí anh. Cô ấy càng tỏ ra thơ ngây thì anh lại càng muốn quát tháo cô ấy. Để cô ấy không còn làm khổ trái tim anh nữa. Biết rằng cô ấy đã giành tình cảm cho An Lâm nhưng anh vẫn coi như không biết. Vì cô ấy cũng giống anh. Mù quáng đắm đầu vào một thứ tình yêu ngu ngốc. Khi mà tất cả chỉ có thể đạt đến giới hạn anh em mà thôi.

Khi nhìn thấy Trúc Diệp và An Lâm vui vẻ bên nhau là Nam Lâm lại muốn phá, muốn gây sự, cho dù có để cô ấy phải ghét mình thì anh cũng phải phá. Anh thật sự thấy ngứa mắt khi nhìn hai người họ như vậy.

Trúc Diệp dọn dẹp cùng mẹ xong xuôi thì cô trở về phòng.

An Lâm và Nam Lâm có lẽ đã ngủ. Hôm nay hai người cũng đã mệt, để cho họ nghỉ ngơi, ngày mai nói chuyện cũng được.

Trúc Diệp lấy quyển bài tập ra làm, dù sao thì bây giờ cô đang không có việc gì làm. Năm sau là năm cuối cấp, cũng là năm kết thúc những tháng ngày làm học sinh. Trúc Diệp không biết sẽ thi vào trường gì. Trường Y của An Lâm cô không dám mơ ước. Học viện công an của Nam Lâm cô cũng không có đủ trình độ. Chắc chỉ có thể vào một đại học vừa tầm với sức lực của mình thôi.

Làm xong bài tập. Trúc Diệp lấy quần áo đi tắm.

Cô khẽ mở cửa nghe ngóng và chắc chắn mọi người đã đi ngủ hết. Trúc Diệp liền đi vào nhà tắm và xả nước. Hơi nước nóng bốc lên khiến da mặt của Trúc Diệp chợt ửng hồng. Cô đưa tay vờn nhẹ làn nước, cô và An Lâm thật không thể đến được với nhau hay sao? Cô không muốn như thế. Cái cô muốn là anh ấy sẽ cùng cô nắm tay nhau bước qua muôn trùng khổ ải và bước về phía có chân trời đỏ rực mỗi hoàng hôn. Nhưng xem ra, đây là một điều không thể rồi.

Khi tắm xong, Trúc Diệp liền quàng một chiếc khăn tắm vào người và bước ra ngoài.

Đúng lúc ấy, cửa phòng của cô cũng bật mở. Nam Lâm đứng lặng người nơi phía cửa nhìn Trúc Diệp.

Trúc Diệp đang trong thời gian dậy thì. Đôi chân thon dài của cô thoát ần thoát hiện sau lớp khăn tắm. Bộ ngực đầy đặn hơi nhô lên ở phía mép khăn. Trên mặt vẫn còn ửng đỏ vì hơi nóng của nước quần quanh bên người cô. Mái tóc ướt thì thoảng nhỏ xuống vài giọt nước làm hình ảnh của cô càng thêm quyến rũ.

Thấy Nam Lâm bước vào, Trúc Diệp không khỏi hoảng hốt. Cô tưởng cả nhà đã ngủ hết nên mới không chốt cửa. Cô nói không thành câu:

- Anh...Nam... Lâm.

Nam Lâm giờ đây đang bị rượu chi phối. Bữa cơm gia đình không trọn vẹn và việc nhìn người mình yêu quan tâm đến người khác khiến anh không thể bình tâm được. Anh muốn sang đây là để nói rõ nỗi lòng mình cho cô ấy, nhưng xem ra...

Anh đưa đôi mắt dài khê nheo lại nhìn Trúc Diệp trước mặt mình. cô giờ đây đã là một thiếu nữ 17, quyến rũ đến chết người. Nam Lâm không cưỡng lại được sự ham muốn của bản thân và sự vô thức của rượu. Anh lao người về phía Trúc Diệp.

Trúc Diệp bị anh xô ngã, đau đến nỗi không hét lên được. Chỉ biết dùng đôi tay của mình đẩy người con trai đang điên cuồng phía trên mình ra. Nhưng có lẽ, đôi tay của cô không thể chống lại được sự cường tráng của Nam Lâm.

Nam Lâm dần chiếm trọn đôi môi cô. Đôi tay khê giựt chiếc khăn tắm của Trúc Diệp ra, rồi lần đến bộ ngực săn chắc của cô. Cơ khoái cảm dâng lên cực độ khiến anh càng ngày càng không kiểm soát nổi chính mình.

Trúc Diệp đau khổ chống lại từng đợt tấn công của Nam Lâm. Đôi tay cô hết cào lại cào vào lưng anh. Rồi lại đập xuống sàn nhà như muốn kêu cứu. Nhưng mỗi tiếng hét cô thốt ra lại bị Nam Lâm nuốt trọn lấy. Nước mắt cô giàn giụa trên má. Trong thâm tâm khê gọi tên An Lâm. Cầu mong anh đến cứu cô vào lúc này.

Nam Lâm bị mất đi hoàn toàn lí trí, anh di chuyển đôi môi linh hoạt khắp cơ thể cô mà không để ý Trúc Diệp vì quá sợ hãi đã ngất xỉu từ lúc nào. Khi anh dùng tay khê tách hai đùi cô ra thì cũng là lúc cơ thể anh bị nhắc bổng lên bởi bàn tay của ai đó. Và một cú đấm giáng vào mặt anh khiến anh tỉnh táo phần nào.

- Em điên rồi!

An Lâm hét lên và nheo mắt nhìn đứa em trai đang bị rượu chi phối sắp gây ra lỗi lầm lớn thì không khỏi xót xa. Cũng may là anh đến kịp không thì...An Lâm nhắm mắt đi đến chỗ Trúc Diệp đang lả thể dưới sàn nhà và hoàn toàn bất động, anh vợ vội chiếc khăn tắm choàng lên người cho cô và bế cô trở lại giường. An Lâm nhìn cô một hồi rồi đứng dậy kéo tay Nam Lâm về phòng với vẻ mặt tức tối.

Trúc Diệp đã rơi vào trạng thái hôn mê. Trong đó, nỗi sợ hãi vẫn đeo bám lấy cô không chịu tách rời.

3. Chương 3: Một Giấc Mơ

An Lâm kéo em trai về phòng rồi đóng cửa lại. Anh nhìn Nam Lâm một hồi lâu rồi thở dài. Cuối cùng An Lâm đi đến lắc mạnh vai Nam Lâm nói:

- Em sao vậy? Em có biết mình vừa làm gì không?

Trên người Nam Lâm vẫn phảng phất mùi rượu hòa theo đó là mùi sữa tắm của Trúc Diệp. Sao anh lại không biết mình vừa làm gì cơ chứ, anh suýt nữa thì làm hại cô ấy rồi, suýt nữa thì tước đoạt sự trinh trắng của cô ấy rồi. Nam Lâm gục mặt xuống nói giọng mệt mỏi:

- Em không biết.

An Lâm hạ thấp giọng:

- Em đi đi. Chuyện này coi như anh không thấy gì hết, còn về phía Trúc Diệp thì để tự em ấy quyết định. Nếu bố mà biết thì...

Nam Lâm không nói gì lẳng lặng đi về phía tủ quần áo, sắp xếp vào ba lô rồi lững thững đi ra cửa. Tất cả công việc này anh đều làm như một con rối.

Bây giờ vẫn còn là đêm, đường phố vắng lặng càng khiến lòng người ta trống trải. Nam Lâm mở cổng, trước khi đi anh có quay lại nói với anh trai mình:

- Xem ra em vẫn là một thằng tồi nhỉ?

Câu nói này nghe mới chua cay làm sao. Nói rồi Nam Lâm nhếch môi cười nhạt và bước đi. Bóng dáng anh cô đơn kéo dài trên đoạn đường. Anh hoàn toàn vô cảm, anh không biết có phải mình đang đau khổ hay không mà chỉ muốn gục xuống. Không muốn đi tiếp, chỉ muốn dừng lại.

An Lâm nhìn theo bóng dáng Nam Lâm đi khuất hẳn thì mới bước vào nhà. Vừa nãy, nếu không phải trong thâm tâm anh nghe thấy tiếng gọi tuyệt vọng của Trúc Diệp thì anh đã không chạy sang. Không ngờ linh cảm đó lại đúng. Anh không trách Nam Lâm. Với anh, nó vẫn là một đứa trẻ, một đứa trẻ tội nghiệp. Anh có công nhận là mọi người có thiên vị anh hơn Nam Lâm, vẫn quan tâm anh hơn.

Khi Nam Lâm đỗ vào học viện. Anh biết Nam Lâm đã cố gắng như thế nào, nếu như em trai anh học hành tử tế, chắc chắn nó còn có thể vượt mặt anh. Nhưng Nam Lâm lại không làm thế, nó chấp nhận bị ghét bỏ, nó chấp nhận đứng sau anh. Và anh còn biết Nam Lâm rất yêu Trúc Diệp. Những lần về nhà, Nam Lâm đều mua quà cho Trúc Diệp nhưng lại không tặng. Chiếc tủ của nó giờ đây chất đầy những món quà mà nó không dám tặng. Vì Nam Lâm biết Trúc Diệp không yêu thích gì mình, nếu cô ấy có nhận thì cũng chỉ là để đẩy cho bụi bặm chất đầy. Vậy chi bằng không tặng còn hơn.

Với An Lâm. Anh không biết mình có yêu Trúc Diệp hay không, nhưng anh vẫn luôn và sẽ mãi mãi quan tâm đến cô ấy. Cô ấy yêu anh nhưng lại không dám nói, chỉ biết thể hiện. Anh cũng đón nhận và không hề có ý kiến.

Lần đầu tiên gặp Trúc Diệp. Cô ấy như một cơn gió nhẹ thoảng qua tâm hồn anh. Cái đáng yêu của cô ấy làm cho cô ấy như yếu đuối trước mọi người, khiến anh chỉ muốn bảo vệ cô ấy suốt đời.

Trúc Diệp tỉnh dậy. Lưng cô như bị rạn ra đau đớn. Trúc Diệp nhẹ nhàng nhấc người lên. Trên người cô chỉ quấn một chiếc khăn tắm hồ hững. Cảnh tượng đêm qua hiện về khiến cô chỉ muốn bật khóc. Có phải là cô đã bị Nam Lâm làm nhục rồi không? Trên người Trúc Lâm, khắp cơ thể, những vết cắn đỏ lên khiến cô thấy ghê tởm. Trúc Diệp liền chạy vào nhà tắm. Cô bật vòi sen cho nước chảy xuống. xối xả vào người. Trúc Diệp đưa tay lên chà, lớp da đỏ lên sau những lần chà mạnh của cô. Nước mắt Trúc Diệp giàn giụa trên má.

- Trúc Diệp!.

Là tiếng của An Lâm. Trúc Diệp ngừng khóc. Cô cố giữ cho giọng nói thật bình thường để trả lời anh:

- Dạ.

- Em dậy chưa? Xuống ăn sáng đi.

- Vâng. Em xuống ngay đây.

Trúc Diệp ngồi xuống mé bồn tắm. Cô cứ ngồi thẫn thờ như vậy không biết bao nhiêu lâu. Nam Lâm, hôn qua anh ấy tại sao lại làm vậy? Dẫu biết rằng anh luôn ghét cô nhưng...Lúc đó cô đã nghĩ thấy mùi rượu. Có lẽ anh ấy đã bị rượu chi phối.

Trúc Diệp thở dài rồi mặc quần áo và đi xuống nhà.

Cả nhà đã ngồi quây quần bên chiếc bàn. Tuy nhiên cô không thấy Nam Lâm đâu.

An Lâm vừa thấy Trúc Diệp đi xuống vội nhìn cô thăm dò. Bất giác nhìn vào phía cổ tay cô ấy có vết bầm tím. Xem ra, cơ thể Trúc Diệp bị đả thương không ít. an Lâm mỉm cười rồi nói:

- Em ngồi đi.

Trúc Diệp không nói gì, cô ngồi xuống cạnh chỗ an Lâm.

Bà Hoa đã chuẩn bị xong bữa sáng. Không thấy Nam Lâm đâu thì vội hỏi:

- Nam Lâm vẫn còn ngủ sao?

An Lâm cúi mặt xuống trả lời:

- Nghe nói ở trường nó có việc gì đó nên đã đi từ hôm qua rồi ạ!

Bà Hoa tỏ vẻ thất vọng:

- Hôm qua dì đã làm cho Nam Lâm ít bánh. Nghe nói học trường công an khổ cực lắm nên làm cho nó. Không ngờ nó đi sớm như vậy.

Mặc dù Nam Lâm luôn vô lễ với bà Hoa, nhưng bà lại là người thương yêu Nam Lâm nhất. Việc gì cũng lo cho anh, khi mùa đông đến đã đan cho anh cái khăn thật ấm, khi mùa hè có mưa cho anh một cái quạt tích điện vì nghe nói trên đó rất nóng và hay cắt điện, khi tết đến, luôn cố tính đưa cho anh chiếc lì xì bé nhất nhưng mệnh giá tiền thì lại lớn hơn của Trúc Diệp và An Lâm. Tiếc rằng, Nam Lâm mãi không chịu nhận một người mẹ kế là bà.

Trúc Diệp nghe mẹ nói vậy thì không khỏi khó chịu:

- Mẹ làm bánh cho Nam Lâm? Thế còn An Lâm thì sao?

Nếu là thường ngày thì Trúc Diệp cũng không muốn để ý. Nhưng hôm qua Nam Lâm đã làm thế với cô, sáng nay còn chạy trốn để chối bỏ. có nghĩa là cả đời này cô sẽ không đội trời chung với anh ta. Đúng là đồ đáng ghét.

An Lâm hiểu ẩn ý của Trúc Diệp.

- Chẳng phải anh có Trúc Diệp làm bánh rồi hay sao?

Trúc Diệp nhìn An Lâm một lúc lâu. Hôm qua cô gọi anh, anh ấy có nghe thấy không? Có biết không? Rồi Trúc Diệp lại cố nuốt bữa sáng của mình. Chỉ mong sao cho nó trôi xuống nhanh chóng.

Ăn sáng xong. An Lâm kéo Trúc Diệp vào phòng. Có lẽ anh nên nói cho cô hiểu. Tránh để hiểu lầm diễn ra sẽ khiến đôi bên mệt mỏi.

- Trúc Diệp. Chuyện giữa em và Nam Lâm anh cũng đã biết.

- Chuyện gì?

Nhìn vẻ mặt thản nhiên của Trúc Diệp mà An Lâm không khỏi chạnh lòng. Xem ra cô ấy đang cố che giấu:

- Thực ra, hôm qua Nam Lâm đã uống say, nhưng anh đã đến kịp lúc. Em biết đây, nó là một thằng bốc đồng, ngang ngược, luôn thích gây khó chịu cho người khác, cho nên nó mới bị rượu làm như vậy.

Trúc Diệp thở dài rồi nói:

- Anh đã cứu em. Rồi lại tìm đường thoát cho cả Nam Lâm. Tại sao anh lại tốt như vậy?

- Nó là em trai anh. Anh hiểu nó hơn ai hết. Có những điều mà nó không thể nói ra, nó biết mọi người luôn ghét bỏ nó, thiên vị anh, nhưng có lại cố tình hờ hững, coi như không biết. Nam Lâm rất tội nghiệp.

- Anh ta tội nghiệp? Làm điều xấu rồi đổ lỗi cho rượu? Nếu hôm qua anh ta đạt được mục đích thì em mới đáng là người bị khiển trách đúng không?

An Lâm thở dài mệt mỏi. Xem ra càng giải thích thì càng chẳng ra đầu vào đầu. anh đã quên mất rằng nếu muốn Trúc Diệp hiểu Nam Lâm thì còn phải xem cô ấy có mở lòng không đã.

- Trúc Diệp. Em muốn hận Nam Lâm thì anh cũng không thể ngăn cấm. Anh chỉ muốn em biết rằng, đã là người một nhà thì nên thông cảm cho nhau. Nam Lâm cũng đã không còn mặt mũi nào để xuất hiện trước mặt em nữa, cho nên...Em cũng thông cảm cho nó đi thôi.

Nói xong An Lâm bước ra ngoài không để Trúc Diệp nói gì thêm. Anh không muốn em trai mình và Trúc Diệp hận thù nhau.

Trúc Diệp đứng lặng yên tại một chỗ. trong đầu cô giờ đây trống rỗng. Không nghĩ được gì. Cô vẫn còn trong sạch, nhưng tại sao cô lại không thể không ghét Nam Lâm. Với cô, từ bé đến giờ, anh ấy chính là ác quỷ. chính anh ấy lúc nào cũng tỏ ra chán ghét với cô. Cho nên cô cũng chẳng cần bận tâm đến anh ta. Khi Nam Lâm học cấp ba, anh ta yêu hết người này người nọ. Cô nào cũng rất xinh đẹp và gợi cảm. Đã có lần Trúc Diệp bắt gặp Nam Lâm ôm hôn một cô gái trong phòng. Lúc đó, cô cũng chỉ muốn vào tìm An Lâm. Khi cô gái kia về, Nam Lâm đã ury hiếp cô rằng nếu cô nói ra thì anh ta sẽ làm thế với cô. Trúc Diệp lúc đó chỉ biết sợ gật đầu.

Cho đến bây giờ nghĩ lại thì có vẻ như anh ta đã làm thế với cô. Vậy mà cô vẫn không thể nói ra tội của Nam Lâm. Chỉ biết im lặng nén nỗi uất ức vào trong lòng mà thôi.

* * *

Thời gian như nước chảy. Trôi nhanh đến nỗi mà ta chẳng kịp giữ. Trúc Diệp giờ đã là một cô thư kí trẻ. Những việc trước kia đã tạm lùi vào dĩ vãng và không ai muốn nhắc tới.

Nam Lâm sau lần ấy anh đã ít về thăm nhà hơn, nếu có về thăm thì anh luôn tìm cách tránh mặt Trúc Diệp. Những bữa cơm gia đình thì luôn vắng mặt Nam Lâm vì anh cố tình hẹn mấy đám bạn đi tụ tập bên ngoài. Dần dần, những bữa cơm đó cũng đã thiếu đi một đôi đũa và một chiếc bát. Không còn ai đợi Nam Lâm về ăn nữa. Chỉ có bà Hoa, thi thoảng có mấy món ngon thì mới gói lại một ít và để phần Nam Lâm, cho dù sáng hôm sau bà đành phải đổ đi vì nó đã bốc mùi thiu khi không có ai động vào.

Đúng như dự đoán. An Lâm giờ là một anh chàng bác sĩ điển trai của khoa tim mạch. Có rất nhiều cô nàng đã cố tình lấy lý do đau tim mà đến nhìn anh, còn cả những cô y tá trẻ, cũng không ngừng âm thầm theo dõi và hâm mộ anh một cách cuồng nhiệt.

Nam Lâm sau khi tốt nghiệp đã được tuyển dụng vào làm công an kinh tế. Chống những vụ tham ô của các nhà chức trách và rất nhiều việc khác. Trong mắt đồng nghiệp, vẻ gan lì và ương bướng cộng với diện mạo đẹp trai đã khiến không ít cô nàng phải si mê. Nhưng anh chàng này cũng nổi tiếng là lẳng nhăng nên rất nhiều lần đồng nghiệp phải nhắc nhở khi những vụ đánh ghen trên phố có liên quan tới anh ta. Sau một thời gian, tất cả lại đầu vào đấy.

Trúc Diệp làm một cô thư kí nhu mì và hiền thực. Cô rất chăm chỉ nên được giám đốc và đồng nghiệp quý mến. chỉ tiếc có một khuyết điểm nhỏ đó là rất hay lo chuyện bao đồng. Quan tâm đến người khác là một chuyện tốt nhưng cũng không nên thái quá như vậy. Nhiều lần đồng nghiệp đã phải gắt lên vì cô nàng hỏi quá nhiều, trong khi đó họ đang rất mệt mỏi.

Vì công ti là ở thành phố khác cho nên Trúc Diệp đã phải thuê một căn nhà riêng và ở đó. Nghe nói, An Lâm và Nam Lâm cũng làm ở đây. Mẹ cô cho cô đến đây làm cũng là vì có hai người nên bà mới yên tâm.

Nếu nói vì An Lâm ở đây mà yên tâm thì có thể chấp nhận, nhưng Nam Lâm thì xem ra...

Trúc Diệp bước vào một ngày làm việc đầy mệt mỏi. Cô đến trạm xe bus và đứng đợi. Khung cảnh đường phố lúc buổi sáng rất năng động. từng dòng xe cộ hối hả cứ băng qua trước mắt khiến mình không kịp níu giữ hình ảnh. Cứ như một cơn gió thoảng qua rồi biến mất.

Khi Trúc Diệp đã yên vị tại một chỗ ngồi. Chiếc xe lăn bánh. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Phía đằng xa, Trúc Diệp có nhìn thấy một người rất quen. Chỉ tiếc là mắt cô hiện đang cận 2 độ nên không nhìn rõ.

Rồi chiếc xe vụt đi không để cho Trúc Diệp được nhìn lâu hơn nữa.

Nam Lâm đứng đằng xa trạm xe bus đang rất đau đầu. Cô bạn gái này của anh thật lảm chuyện. Anh đang có việc gấp mà cô ta lại bắt anh chờ đến chỗ làm. Nếu không đến nhanh thì em rằng khó ăn nói với sếp. Cuối cùng, Nam Lâm đã nghĩ ra một giải pháp. Anh quay lại phái cô gái đang không ngừng giận dỗi nói:

- Chúng mình chia tay.

Rồi anh mở cửa xe ngồi vào trong và phóng vụt đi.

Cô gái đứng nhìn theo chiếc xe mà không hiểu chuyện gì xảy ra. Cô và anh ấy yêu nhau còn chưa được một tuần. Tại sao anh ta có thể nói câu đó ra một cách dễ dàng như thế được? Ừ thì cứ cho là cô hơi cố chấp, nhưng cô chỉ muốn khoe bạn trai với đồng nghiệp thôi mà. Rằng cô đang yêu một anh chàng đẹp đến mê hồn. Nhưng xem ra, bạn bè cô không có cơ hội chiêm ngưỡng rồi.

4. Chương 4: Cô Ấy Và Anh Ấy Là Gì Của Nhau?

Trúc Diệp bước vào công ti.

- Chị Trúc Diệp!

Là Dương Thùy. Cô ấy bằng tuổi Trúc Diệp nhưng không hiểu sao cứ luôn miệng gọi cô là chị. Đó là một cô gái tự tin, sành điệu, say mê các anh chàng đẹp trai và hình như là chưa có anh chàng nào mà không chạy theo vẻ quyến rũ của cô ấy cả.

- Dương Thùy. Hôm nay đi làm sớm vậy?

Dương Thùy trong công ti nổi tiếng là đi làm muộn. Cô có biệt danh là “người cao cả”. Đồng nghiệp trêu cô rằng vì cô phải làm những việc cao cả nên mới hay đi trễ như vậy.

Dương Thùy nghe Trúc Diệp nói như vậy thì vội chu môi lên nói:

- Có sao đâu! Mọi người đi làm sớm thì em cũng đi làm sớm được chứ sao.

- Thật sao? - Trúc Diệp làm vẻ mặt nghiêm trọng.

Rồi cô nhận lấy mấy cái đánh nhẹ của Dương Thùy.

Trúc Diệp mang mấy chồng tài liệu ra sắp xếp lại rồi xem lại lịch làm việc của giám đốc. Xem ra hôm nay cũng không có gì làm mấy.

Đang ngồi thì An Lâm gọi điện. Trúc Diệp đưa điện thoại lên tai:

- Có chuyện gì không anh?

- À không, chỉ là muốn hỏi em có khỏe không thôi. Hôm qua anh có về nhà, di bảo anh mang cho em mấy bộ quần áo. Chốc anh sẽ nhờ Nam Lâm mang đến chỗ em nhé?

Nghe đến Nam Lâm, Trúc Diệp chột nhú mày lại:

- Nếu anh không có thời gian thì để em tự đến lấy cũng được.

An Lâm vẫn cố gắng:

- Nam Lâm cũng làm gần chỗ em mà, nó đang ở chỗ anh, tí nữa anh sẽ nhờ nó mang qua chỗ em.

Trúc Diệp còn chưa kịp nói gì thì tiếng tút dài của điện thoại đã vang lên. Cô ngồi thần người ra, bảo Nam Lâm mang quần áo cho cô. Rõ ràng An Lâm đang cố làm cho cô và Nam Lâm thân thiết hơn mà. Cô không thích thế, nếu An Lâm đã không yêu cô thì cũng không nên làm như vậy.

Trúc Diệp thực ra rất sợ Nam Lâm, cô luôn đề phòng anh ấy, sau bao nhiêu năm, cái quá khứ ấy thỉnh thoảng vẫn hiện hữu trong giấc mơ của cô khiến cô không biết làm cách nào mà thoát ra khỏi nó. Quả thực là rất khổ sở. An Lâm không thể hiểu được, nếu anh ấy hiểu chắc chắn sẽ giúp cô tránh xa Nam Lâm.

Nghĩ ngợi một lúc lâu, cô liền đứng dậy rồi đi ra chỗ của Dương Thùy.

- Dương Thùy, chiều em có rỗi không?

Dương Thùy đang nghịch máy tính, nghe Trúc Diệp hỏi thế thì vội ngẩng đầu lên nói:

- Chiều em không có việc gì. Sao thế chị?

Trúc Diệp mắt sáng bừng lên nói luôn:

- Chiều chị em mình rủ mấy người đến nhà chị làm một bữa liên hoan nhé?

- Ngày gì thế?

Trúc Diệp đưa tay lên sờ vào cái búi tóc trên đỉnh đầu rồi nói thản nhiên:

- Không ngày gì cả. Chẳng phải em là người khoái mấy vụ tiệc tùng này nhất sao? Không thích à?

Dương Thùy nghe thế thì vội chối nhanh:

- À không! Em chỉ nói thế thôi mà. Chốc nữa em sẽ nói với mấy người. Có cả đàn ông chị nhé?

Trúc Diệp hơi nhú mày. Từ xưa đến giờ, cô chưa cho người khác giới vào nhà bao giờ, thậm chí cô luôn giữ khoảng cách với họ.

- Thôi được rồi. Em thích thì cứ việc.

Dương Thùy mừng ra mặt:

- Có đàn ông mới vui. Em sẽ mời mấy anh chàng đẹp trai quanh khu vực chị em mình làm để cho chị còn dễ bề xử lí.

Trúc Diệp cốc đầu Dương Thùy mắng khê:

- Cho em tắt. Chị không thèm.

Nói rồi Trúc Diệp chạy ngay về phòng để làm nốt công việc còn bỏ dở của mình. Trước khi cô chạy về phòng, Dương Thùy vẫn cố tình nói với theo cô:

- Chị sắp thành bà cô già rồi đấy.

Sau khi tan sở, Trúc Diệp đưa cho Dương Thùy chiếc chìa khóa nhà mình. Hai người rất thân với nhau, thỉnh thoảng Dương Thùy có qua nhà Trúc Diệp ở mấy ngày cho đỡ buồn nên có thể coi nhà của Trúc Diệp cũng như nhà của Dương Thùy.

Còn Trúc Diệp sẽ đi mua đồ ăn. Công ti cũng gần siêu thị nên cô chỉ đi bộ một chút là đến. Tuy vậy, Dương Thùy đã ngấm ngấm cài cho cô một “vệ tinh” đi theo. Đó là Mạnh Đức. Anh chàng công tử người yêu cũ của Dương Thùy. Và cuối cùng ngậm ngùi bị cô ấy đá chỉ vì xe của anh ta bị xước mà anh ta không chịu đi sửa. Dương Thùy là người ghét đàn ông có tình lười. Xem ra cô nàng có tính lập dị cũng không phải là vừa.

Mạnh Đức lái xe đưa Trúc Diệp đến siêu thị rồi còn có ý tốt vào siêu thị để xách đồ cho cô thay vì ngồi chờ.

Đi qua mấy gian hàng, Trúc Diệp thấy hai người đi với nhau đã lâu mà chưa nói câu gì nên cô khê hắng giọng rồi nói:

- Anh Đức thích ăn cái gì?

Mạnh Đức trả lời tự nhiên:

- Tôi thuộc dạng ăn tạp. Trừ những cái không ăn được ra thì cái gì tôi cũng ăn được.

Trúc Diệp mỉm cười vì câu trả lời hài hước này. Cô còn không quên thốt ra một câu:

- Xem ra anh là một con người vui tính.

- Ngày xưa, tôi đã được tuyển dụng làm MC của trường trong suốt khóa học.

Trúc Diệp vội “À” lên một tiếng. Một anh chàng vui tính, cũng rất tốt bụng, ngoại hình đẹp trai như thế này tại sao Dương Thùy lại bỏ được. Quá tò mò nên Trúc Diệp hỏi:

- Anh và Dương Thùy... tại sao lại bỏ nhau?

Mạnh Đức nói đến chuyện này không lảng tránh, không đau khổ mà trả lời rất vô tư, như kiểu giữa anh và Dương Thùy vẫn còn bình thường vậy:

- Cô biết đấy.

- Tôi biết? Vì cái xe ấy thật ư?

Mạnh Đức mỉm cười, khi cười, ánh mắt anh kéo dài ra, gây thiện cảm cho người nói chuyện rất nhiều:

- Cô chơi với Dương Thùy mà không hiểu tính cô ấy gì cả. Chuyện cái xe kia chỉ là một cái cớ, cô ấy sợ quá yêu tôi nên mới bỏ.

Trúc Diệp càng nói chuyện càng không hiểu:

- Không thể thế được. Nếu yêu thì phải cố giữ lấy chứ?

- Dương Thùy là cô gái sống rất phóng khoáng. Gia đình không ổn định, trước đó tôi còn không biết cô ấy đã qua lại với biết bao thằng đàn ông khác. Khi cô ấy về gặp bố mẹ tôi, nghe họ nói về hoàn cảnh gia đình cô ấy khó xử chỉ biết nói ậm ừ. Tôi nghĩ cô ấy sợ bố mẹ tôi không chấp nhận một người con dâu như thế cho nên đã suy nghĩ nhiều. Càng dứt ra sớm thì càng đỡ đau khổ, cho nên cô ấy đã làm vậy.

Trúc Diệp nhìn Mạnh Đức vẻ dò hỏi:

- Anh...còn yêu Dương Thùy chứ?

Mạnh Đức nhún vai:

- Tất nhiên. Cô ấy làm sao có thể chạy thoát khỏi tôi. Đôi khi tôi suy nghĩ một cách chín chắn hơn nữa nhất định sẽ bắt cóc cô ấy về làm vợ.

Trúc Diệp phì cười vì cái ý định rất “mafia” của Mạnh Đức. Xem ra anh chàng này rất tự tin vào tình yêu của mình.

- Vậy anh có biết gì về gia đình Dương Thùy không?

Câu hỏi này cuối cùng cũng đã khiến một Mạnh Đức hiện ngang từ nãy tới giờ sụp đổ. Anh trả lời một cách khó xử:

- Tôi không biết. Tôi chỉ biết rằng gia đình cô ấy có lẽ không ổn định nên cô ấy mới không dám nói với bố mẹ tôi. Cô ấy không bao giờ nói cho tôi biết về gia đình cô ấy. Mỗi lần tôi hỏi cô ấy đều lảng tránh. Dương Thùy còn không được học đại học. Xem ra cô ấy đã bươn trải rất nhiều. Lại có quý nhân phù trợ nên mới vào được công ty này.

Trúc Diệp thở dài rồi lại tiếp tục vào việc mua đồ ăn của mình. Mạnh Đức là một chàng trai tốt, lại có học thức, gia đình không phải là hào môn quyền quý nhưng có thể nói là khá giả. Đôi khi Trúc Diệp còn cảm thấy anh chàng này còn rất lấu cá, xem ra Dương Thùy khó thoát rồi. Có phóng khoáng, có tùy tiện đến mức nào cũng không chạy trốn khỏi trái tim của Mạnh Đức được đâu.

Nghĩ đến vấn đề này Trúc Diệp mới nhớ. Năm nay cô cũng 23 tuổi rồi, nhưng chưa hẹn hò lần nào. 17 năm cô dành trọn tình yêu cho An Lâm, biết rằng tình yêu này chẳng đi đến đâu và cũng chẳng thể đơm hoa kết trái nhưng cô vẫn cứ gieo trồng. Gieo trồng rồi thấy mình càng ngày càng lớn chứ “cây tình yêu” không hề lớn. Có lẽ cô đã tốn công vô ích rồi.

Bất giác cô quay sang phía Mạnh Đức mỉm cười nói:

- Chúc anh thành công.

Nam Lâm vừa từ chỗ An Lâm về.

Bên ghế lái phụ kia là túi quần áo của Trúc Diệp. Khi anh trai nói anh mang cho cô anh đã lưỡng lự. Vì biết rằng cô cũng chẳng muốn gặp anh. Nhưng không hiểu sao anh lại nhận lời. Anh công nhận là mình nhớ Trúc Diệp, nhưng anh đã và đang chôn vùi. Có nhớ nhưng, có yêu thương thì cũng đành dồn nén mà hận số cái số phận nghiệt ngã này thôi. Rằng đã cho cô và anh chỉ là hai người anh em khác dòng máu.

Nam Lâm không đến nhà Trúc Diệp ngay.

Anh về nhà tắm rửa cố tống vào bụng bát mì cho qua bữa rồi mới đến nhà cô.

Ở thành phố A này rất hay xảy ra tình trạng ùn tắc. Giờ cao điểm còn kéo dài rất nhiều giờ đồng hồ. Mỗi lần như vậy, dù bạn có là công an hay chủ tịch thành phố thì cũng phải theo sự chỉ dẫn của mấy anh công an giao thông. Bình tĩnh, bình tĩnh và hết sức bình tĩnh. Chậm chạp chậm chạp và hết sức chậm chạp. Nếu bạn muốn bảo vệ xe của mình không va chạm lung tung.

Cũng may là hôm nay chỉ mất 10 phút tắc đường. Nam Lâm thở phào nhẹ nhõm rồi tự nhủ: Anh sẽ không bao giờ làm cảnh sát giao thông.

Theo cách nói của An Lâm thì nhà Trúc Diệp nam ở phía nam thành phố, cụ thể hơn nữa là ở tầng 14 của chung cư Hoa Lệ. Còn phòng nào thì anh cũng không biết. Thôi thì tí nữa hỏi mấy người ở tầng 14 là biết ngay thôi mà.

Nam Lâm lái xe đến chung cư Hoa Lệ. Anh cầm túi quần áo của Trúc Diệp lên theo.

Khi đứng trước cửa thang máy, phát hiện ra là thang máy hỏng. Cho nên Nam Lâm đành chửi thề một câu cho bõ ghét rồi đi cầu thang bộ. Đây là một chung cư được xây dựng cách đây hai năm. Cơ sở hạ tầng vẫn còn rất tốt chỉ riêng cái quan trọng nhất đó là thang máy bị hỏng. Có lẽ chung cư này sẽ rất hợp với mấy người ưa thể dục thể thao hơn, hoặc những người có nhu cầu giảm béo chẳng hạn.

Cũng may là Nam Lâm đã học ở trường công an mấy năm nên thể lực cũng được rèn luyện. Việc chạy 14 tầng cầu thang cũng không làm khó được anh.

Khi lên đến tầng 14, thấy nhà nào cũng đóng cửa kín mít nên Nam Lâm không biết phải gọi cửa nhà nào. Có lẽ mọi người ở đây rất bận. Bỗng anh thấy căn hộ ở cuối hành lang là mở cửa. Hơn nữa tiếng nhạc ở đó phát ra tương đối “bốc”. Có vẻ như là một buổi tiệc. Nam Lâm nắm chặt túi quần áo rồi đi về cuối dãy hành lang.

Khi anh ngó vào nhà thì có thấy mấy người đang cười nói vui vẻ ở đấy. Bây giờ gõ cửa thỳ họ cũng không nghe thấy gì. Cuối cùng anh đành hét to:

- Xin lỗi!

Một cô gái ăn mặc sành điệu và sexy nhìn thấy Nam Lâm. cô vội vàng đứng dậy tắt nhạc rồi chạy đến chỗ Nam Lâm nói:

- Anh chàng đẹp trai. Có chuyện gì thế?

Nam Lâm nheo mắt nhìn cô gái trước mặt mình. Xem ra cô nàng này cũng không phải là tôi.

- Tôi muốn hỏi nhà của Trúc Diệp. Cô có thể chỉ cho tôi không?

Cô gái cười tươi rồi nói to, mắt vẫn nhìn Nam Lâm:

- Trúc Diệp! Bạn chị đến tìm này.

Nam Lâm không ngờ mình lại hỏi ngay nhà Trúc Diệp. Hóa ra lại trùng hợp như vậy. Xem ra ông trời cũng thương anh đã leo 14 tầng cầu thang mà cho anh không phải đi lại nhiều nữa.

Tiếng nói thanh thoát của Trúc Diệp vọng từ trong ra khiến trái tim Nam Lâm thổn thức. Giọng nói của cô ấy như những mũi tên bắn vào giác cảm của anh, như những xúc tu bám chặt lấy tâm trí anh không chịu tách rời. Khiến anh cứ mãi đắm chìm trong đó.

- Bảo họ vào nhà đi. Em không thấy chị đang bận hay sao? Bạn chị cũng là bạn em mà.

Dương Thùy nhún vai rồi lách người ý muốn nói mời Nam Lâm vào nhà. Cô quen biết Trúc Diệp đã lâu, không ngờ chị ấy lại quen một anh chàng đẹp trai như vậy. Xem ra có rất nhiều điều mà Trúc Diệp che giấu cô rồi. Cũng như cô, có một bí mật đang che giấu.

Nam Lâm bước vào nhà. Đây là nhà Trúc Diệp. Cũng không đến nỗi nào. Nam Lâm nhìn ngấm một hồi rồi ngồi xuống. Lúc này anh mới phát hiện ra mấy cô nàng ở đây đang nhìn anh chăm chăm. Điều này khiến anh không tự nhiên lắm, họ cũng không nên biểu đạt cảm xúc một cách dạt dào như vậy chứ? Nam Lâm vội ho khan vài tiếng rồi ngồi xuống. Đúng lúc ấy thì cô nàng sexy đi tới. Đưa cho anh một lon bia rồi nói:

- Anh uống đi. Chị Trúc Diệp đang bận làm cơm.

Nam Lâm không nén nổi tò mò vội hỏi:

- Hôm nay là ngày gì hay sao?

- Không. Chỉ là một bữa liên hoan nho nhỏ mừng kết thúc một ngày làm việc mệt mỏi thôi.

Nam Lâm cảm thấy nói chuyện với cô nàng này rất tự nhiên:

- Một bữa tiệc vô nghĩa.

Dương Thùy nhún vai nói:

- Cũng không hẳn. Ít ra thì chúng tôi còn được ăn và ngắm một anh chàng đẹp trai ở đây.

Nam Lâm phì cười. Xem ra cô nàng đang ám chỉ anh rồi.

Dương Thùy vừa dựa người vào ghế thì cô lại nhìn thấy chiếc túi mà Nam Lâm mang đến. Cô hỏi:

- Cái gì thế?

Nam Lâm trả lời thản nhiên:

- Quần áo của Trúc Diệp.

- Cái gì? Anh và Trúc Diệp là?

Lại một câu trả lời thản nhiên nhưng có pha âm sắc hơi chua chát của Nam Lâm:

- Anh Em.

Dương Thùy nghe Nam Lâm nói vậy vội nhíu mày:

- Sao lại thế được? - rồi cô lại nghĩ ra điều gì đó vội chữa lại câu nói của mình- À mà cũng đúng. Trúc Diệp cũng có lần nói với tôi cô ấy có một người anh con của dương.

Nam Lâm nhíu mày hạ thấp giọng hỏi:

- Chỉ có một thôi sao?

Dương Thùy vẫn chắc chắn về câu trả lời của mình:

- Phải! Là anh phải không?

Nam Lâm chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Cô ấy đã gạt bỏ anh ra khỏi cuộc sống của cô ấy. Ngay cả danh phận anh trai cô ấy cũng không cho anh cơ hội được hưởng. Thật đau khổ.

Mạnh Đức thấy Nam Lâm và Dương Thùy gần gũi như vậy thì không khỏi khó chịu. Anh đứng nhìn một lúc lâu, khi thấy Trúc Diệp đi qua thì anh kéo cô lại nói:

- Cô có thể kéo anh chàng bạn cô ra khỏi nhà được không?

Trúc Diệp ngạc nhiên hỏi:

- Bạn nào?

- Kia kia. Cái tên trên tai có đeo hai cái khuyên nhìn lác cắc ấy.

Trúc Diệp vội ngó ra ngoài phòng khách. Là Nam Lâm, anh ta vào đây từ lúc nào vậy? Rồi cô nhớ lại lúc nãy khi Dương Thùy nói bạn cô đến. Trúc Diệp mãi làm đã quên khuấy mất chuyện Nam Lâm sẽ đến nhà mình. Rồi cô quay ra Mạnh Đức mỉm cười:

- Anh không tự tin về tình yêu của mình nữa hay sao? Tự mình cho cô ấy thấy đi chứ?

Nói rồi Trúc Diệp đi ra ngoài. Đến trước mặt Nam Lâm. Đã bao nhiêu năm rồi, cô không dám nhìn vào đôi mắt này sâu như vậy. Và cũng đã lâu cô và Nam Lâm chưa đối mặt với nhau.

Nam Lâm nhìn Trúc Diệp thì không khỏi ngỡ ngàng. Cô ấy đang đứng trước mặt anh mà lại khiến chân tay anh lóng ngóng như vậy.

- Quần áo đấy.

Nam Lâm đẩy túi quần áo bên cạnh mình ra phía Trúc Diệp. anh vẫn không thể thay đổi cho giọng nói của mình bớt lạnh lùng với cô.

Trúc Diệp cũng lạnh lùng cầm lấy túi quần áo rồi nói:

- Không còn chuyện gì khác thì anh về đi.

Trúc Diệp để ý có một cái gì đó lóe lên trong ánh mắt Nam Lâm rồi lại lụi tắt. Nhưng cô cũng không quan tâm nó là gì. Cô để ý thấy Mạnh Đức đã kéo Dương Thùy ra một góc nào đó rồi. Cô nàng xem ra vẫn còn hậm hực vì không được nói chuyện với anh chàng đẹp trai Nam Lâm nữa.

Nam Lâm đứng dậy. Trước khi đi anh kéo mạnh Trúc Diệp về phía mình nói gần:

- Xem ra bao nhiêu năm qua em vẫn không thoát được cái tính ấy. Bớt căng thẳng đi, em dám nói với bạn em rằng em chỉ có một người anh trai sao? Thế có nghĩa là anh không phải anh trai em và anh có quyền làm bất kì điều gì mà anh muốn?

Trúc Diệp mặt tái nhợt đi. Anh ta vẫn thế, vẫn đối xử với cô như một thứ đồ chơi như vậy. Trúc Diệp nói trong sợ hãi:

- Đừng có làm bừa. Bạn em vẫn ở đây.

Nam Lâm nhếch môi cười nhạt, buông cô ra rồi quay ra nói với Dương Thùy đang cố chạy trốn Mạnh Đức:

- Đây là số điện thoại của tôi. Nếu buồn, cô em có thể tìm tôi tâm sự.

Vừa nói Nam Lâm vừa rút chiếc danh thiếp của mình ra vứt lên bàn trong ánh mắt thù hận của Mạnh Đức và ánh mắt ghét bỏ của Trúc Diệp.

5. Chương 5: Cuộc Rượt Đuổi Vô Nghĩa

- Anh làm cái gì thế?

Dương Thùy giật cánh tay mình ra khỏi bàn tay đang nắm chắc của Mạnh Đức.

Mạnh Đức cũng chẳng biết mình đang làm cái gì. Nhưng anh biết mình đang ghen. Nghe Dương Thùy hỏi anh càng cảm thấy chân tay mình lóng ngóng:

- Anh...Em không thể cứ ngồi cạnh cái thằng đó được.

Dương Thùy khoanh tay lại hất hàm nói:

- Có liên quan gì đến anh không?

Mạnh Đức nghe câu hỏi này chợt cảm thấy chạnh lòng. Liên quan à? Rất liên quan là đằng khác, nếu không thì tại sao lục phủ ngũ tạng của anh nó cứ nóng ran lên như thế này chứ?

- Không!

Nhưng cuối cùng Mạnh Đức vẫn phải nói câu này.

Đường Thùy nhếch môi cười nhạt. rồi cô lách người đi qua Mạnh Đức. Bước đến chỗ bàn, nhặt lấy tấm danh thiếp của Nam Lâm. Dương Thùy mỉm cười:

- Chị Trúc Diệp. Cho em anh ấy nhé?

Trúc Diệp vẫn chưa thoát khỏi nỗi sợ hãi mà Nam Lâm vừa tạo dựng lên cho cô. Khi nghe Dương Thùy hỏi thế, Trúc Diệp chỉ biết nói:

- Tùy em.

Mạnh Đức chạy lại nói nhỏ với Trúc Diệp:

- Cô không thể nói thế được. Cô bảo giúp tôi cơ mà?

Trúc Diệp nhìn Mạnh Đức:

- Tôi làm sao có thể ngăn cản được Nam Lâm và Dương Thùy.

Nói rồi cô đi vào bếp và chuẩn bị nốt bữa ăn đang làm dở.

Nam Lâm lái xe về nhà. Trong lòng rất nhiều tâm trạng. Trúc Diệp hận anh đến thế ư? Cô ấy tại sao không chịu hiểu cho anh? Lúc đó anh hoàn toàn không kiểm soát được bản thân, nếu có thì cũng quá yếu ớt, không thể chống lại được chính bản thân đang như cơn dã thú khát máu của mình.

Cuối cùng Nam Lâm cũng đành buông xuôi, cô ấy muốn nghĩ sao thì nghĩ, dù sao thì cũng không đến được với nhau. Và anh mặc kệ luôn cả tình cảm của mình.

Đúng lúc ấy thì điện thoại của Nam Lâm đổ chuông. Là An Lâm. Nam Lâm đưa điện thoại lên tai:

- Sao thế anh?

- Em đã đưa quần áo cho Trúc Diệp chưa?

- Rồi. còn chuyện gì nữa không anh?

An Lâm ngập ngừng hồi lâu rồi cuối cùng cũng nói:

- Thái độ của cô ấy thế nào?

Nam Lâm không muốn nói tới vấn đề này nữa. anh không nói gì rồi cúp máy luôn. Thái độ của cô ấy thế nào? Điều này chẳng phải ai cũng rõ hay sao? LÀ thái độ ghét bỏ, là thái độ hờ hững...Tất cả thái độ có thể đâm thẳng vào trái tim anh thì đều có.

* * *

Trúc Diệp vừa đến công ti đã bị Dương Thùy kéo lại hỏi:

- Chị Trúc Diệp. Anh An Lâm năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Trúc Diệp trả lời theo lẽ tự nhiên:

- 26.

- Ngày sinh?

- Chị không nhớ.

Dương Thùy khựng lại hồi lâu rồi nói:

- Chị sao thế? Sợ em sẽ yêu anh ấy nên không muốn cho em biết chứ gì?

Trúc Diệp cố đầu Dương Thùy mắng:

- Ăn nói linh tinh cái gì thế? Chị không biết thật.

Đúng như lời Trúc Diệp đã nói, cô không hề nhớ ngày sinh của Nam Lâm. Chính vì vậy mà sinh nhật của An Lâm cô cũng quên luôn. ai bảo họ sinh cùng ngày cơ chứ? Nếu An Lâm và Nam Lâm không phải anh em sinh đôi thì nhất định cô sẽ nhớ ngày sinh của An Lâm.

Dương Thùy nghe Trúc Diệp nói thế thì vội ỉu xù:

- Có cái quan trọng nhất thì chị lại quên mất rồi. Thôi không cần chị nữa. Hôm nào em sẽ hỏi thẳng anh ấy. Đây chính là cá tính của cô nàng Dương Thùy. Không ngại ngùng, luôn luôn chủ động tấn công.

Trúc Diệp nhún vai rồi đi vào phòng làm việc. Việc của Dương Thùy và Mạnh Đức cô cũng chẳng quan tâm. Nếu như Dương Thùy yêu Nam Lâm thì cô cũng không ngăn cản nổi.

Khi Nam Lâm biết chuyện cô không coi anh ấy là anh trai cô đã rất sợ hãi. Và bây giờ cô vẫn còn cảm thấy sợ. Nếu đúng như những gì anh ấy nói thì anh ấy sẽ làm gì cô? Cô không biết.

Nhưng mọi việc cuối cùng cũng chẳng có gì xảy ra. Nam Lâm và Trúc Diệp mỗi người một việc. Làm việc trong cùng một thành phố cũng coi như là ở hai thế giới riêng biệt. Cô không gặp anh, anh cũng chẳng gặp cô.

Ngày dỗ mẹ của An Lâm và Nam Lâm.

Mẹ của họ là một người phụ nữ đẹp. Có lẽ vì thế mà An Lâm và Nam Lâm được thừa hưởng Gen trội từ mẹ. Bà đã chết khi sinh hai đứa trẻ này. Để lại cho ông Phùng biết bao khổ cực và hai đứa con còn chưa biết đến sữa mẹ là gì.

Những năm ấy, ông Phùng đã phải lặn lội khắp nơi để đi xin sữa.

An Lâm có lẽ là anh, nên rất ngoan và lành. Khi đói anh không bao giờ khóc. Còn Nam Lâm thì ngược lại, rất hay quấy nhiễu, có những hôm anh khóc cả một đêm khiến bố bị hàng xóm trách mắng.

Bà Hoa và ông Phùng gặp nhau trong cảnh hai người cùng nhường nhau hộp sữa bột. Lúc đó, bà Hoa cũng có con nhỏ, đó là Trúc Diệp. Và bà cũng đang chịu cảnh ở góa khi chồng bị tai nạn và chết. Họ là những con người có cùng cảnh ngộ và cần có người để dốc bầu tâm sự. Đó chính là hạt mầm ột gia đình của hai người sau này.

Cả nhà đều đông đủ. Ngay cả Nam Lâm trước kia, khi về nhà hay lấy cớ có bạn rồi đi mất hút thì nay anh cũng ngoan ngoãn ở nhà để làm đỡ mẹ. Hôm nay, Nam Lâm rất hiền. Có vẻ như ai cũng thế, dù cho họ có ngang bướng và ngổ ngược đến cỡ nào thì khi đứng trước mẹ đều trở nên hiền hòa như một dòng nước chảy vào thu.

Ngày hôm nay. Tất cả như bận rộn hẳn lên, mỗi người một việc. Trúc Diệp thì giúp mẹ chuẩn bị cơm cúng, An Lâm thì dọn nhà, Nam Lâm và bố quét dọn rồi trang trí lại bàn thờ.

Khi đã xong việc ở chỗ mẹ. Trúc Diệp nhanh chóng chạy ra chỗ An Lâm. Cô nhìn anh rồi cầm lấy chiếc giẻ và lau giúp anh ô cửa sổ bị bụi bặm che lấp. Trúc Diệp mỉm cười:

- Anh An Lâm, công việc bên đó làm có tốt không?

An Lâm tay vẫn quét nhà, anh làm vẻ suy nghĩ rồi trả lời một cách hóm hỉnh:

- Không tốt lắm. Khoa tim mạch mà em, ngày nào anh cũng sống trong cảnh sợ hãi, sợ sẽ chẩn đoán sai cho người khác.

Trúc Diệp phì cười:

- Anh giỏi như thế, sao có thể chẩn đoán sai được.

- Tài giỏi và nhầm lẫn là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau em ạ!.

Trúc Diệp định hỏi tiếp nhưng lại lưỡng lự hồi lâu. Cô không biết mình hỏi như thế để làm gì, nhưng cuối cùng cô vẫn hỏi:

- Vậy anh đã tìm ỉn được một cô y tá nào chưa?

- Nếu thêm một cô y tá nữa thì em rằng anh sẽ chẩn đoán sai mất.

Trúc Diệp chợt thở phào nhẹ nhõm sau câu trả lời này. Vậy là anh ấy vẫn chưa có người yêu. Cô không mong mình sẽ trở thành người yêu của anh ấy, cũng không mong là người được anh ấy yêu thương và đáp

lại. Cô chỉ mong anh ấy cứ là anh ấy của giờ đây là được rồi. Một người anh trai hoặc có thể hơn một tí, anh ấy vẫn quan tâm cô theo cách riêng của anh ấy. Khiến cô thấy ấm áp và bình yên.

- Anh An Lâm! Bỏ gọi anh đấy.

Đúng lúc ấy thì Nam Lâm đi vào gọi An Lâm.

An Lâm mỉm cười rồi đưa chiếc chổi trong tay mình cho Nam Lâm và nói:

- Em làm nốt giúp anh nhé?

Nam Lâm nhún vai:

- Được.

Khi An Lâm đi mất. Trong lòng Trúc Diệp lại giấy lên sự bất an. Giờ đây cô và Nam Lâm đang ở gần nhau. Ai biết là anh ấy lại định giở trò gì chứ? Nghĩ thế, Trúc Diệp liền quay người ra phía cửa sổ và lau nhanh. Cô chỉ mong công việc của mình sớm được hoàn thành để cô không phải đứng trong đây cùng Nam Lâm nữa.

- Em lau cho sạch vào.

Trúc Diệp nghe Nam Lâm nói vậy thì tối sầm mặt mày rồi đi đến chỗ Nam Lâm. Cô vứt mạnh chiếc giẻ vào người anh và hất hàm nói:

- Đây này, anh làm được thì làm đi. Em chỉ làm được như vậy thôi.

Trúc Diệp cũng không hiểu sao mình lại tức giận như vậy. Chỉ biết rằng nếu nhìn thấy Nam Lâm, cứ nghe giọng nói của anh... là cô lại không thể kiềm chế nổi bản thân của mình. Cô ghét anh như vậy đấy.

Nam Lâm đang quét nhà vội ngẩng đầu lên nhìn Trúc Diệp. Sự tức giận vô cớ của cô ấy lại bắt đầu rồi. Dường như đứng trước anh bao giờ Trúc Diệp cũng như vậy. Nam Lâm cúi xuống nhặt chiếc giẻ rồi đưa cho Trúc Diệp. Anh thở dài nói:

- Sao lại nổi khùng lên như vậy rồi?

Trúc Diệp lườm Nam Lâm một cái rồi giật lấy chiếc giẻ trong tay anh và tiếp tục công việc đang dang dở của mình.

Trúc Diệp nhớ nơi này năm xưa, đã cùng Nam Lâm làm búp bê cầu nắng. Lúc đó, anh dễ thương hơn nhiều. Anh đã soi đèn pin cho cô khi mất điện. Chịu ở nhà khi cô nói cô sợ sấm. Hình ảnh ấy vẫn như hiện hữu ở đây. Và bây giờ tất cả đã thay đổi. Không ai biết trước được sẽ còn chuyện gì xảy ra nữa. Chỉ biết rằng cô và anh lúc này đã có một tảng đá lớn ngăn chặn. Một khoảng cách bất di bất dịch, không có gì thay đổi được.

Nam Lâm nhìn lại khung cảnh nơi đây. Trúc Diệp đã làm cho anh một con búp bê. Nhưng có chẳng có nghĩa lý gì so với hai con búp bê mà cô ấy làm cho An Lâm và chính mình. Phải rồi, anh lúc nào cũng lạc lõng và thừa thãi như vậy đấy, chỉ đáng cô đơn một mình mà thôi.

Nam Lâm cứ đứng như vậy nhìn Trúc Diệp. Còn cô thì lại nhìn ra phía cửa sổ như không biết gì đến sự tồn tại và ánh nhìn của anh. Một trò rượt bắt trong tâm tưởng. Sẽ rất mệt mỏi.

Cả nhà ra mộ của mẹ An Lâm và Nam Lâm.

Ngôi mộ nhỏ bé bị cỏ che lấp. Bơ vơ một chỗ hàng ngày được mặt trời chiếu rọi ánh nắng.

An Lâm và mọi người tập trung lại chỗ mộ cổ đang mọc phủ trên ngôi mộ. Riêng Nam Lâm có đi ra phía một ngôi mộ khác và ngắm nhìn nó thật lâu.

Trúc Diệp nhìn ra phía Nam Lâm rồi khẽ hỏi An Lâm:

- Anh Nam Lâm sao lại đi ra ngôi mộ đó vậy?

An Lâm cũng nhìn theo hướng Trúc Diệp rồi thở dài:

- Bạn gái cũ của Nam Lâm.

Trúc Diệp ngừng nhỏ cổ rồi lại lặng người nhìn Nam Lâm. Hóa ra, Nam Lâm cũng có một người để nhớ nhung hằng đêm sao?

- Chị ấy vì sao mà chết? Sao em không biết gì nhỉ?

- Cô ấy theo đuổi Nam Lâm. Mặc cho Nam Lâm có không yêu thì vẫn nguyện hiến dâng tất cả. Yêu nó bằng tất cả những gì mà mình có. Chỉ tiếc là mệnh quá ngắn. Cô ấy mắc bệnh nhiễm trùng huyết. Những người mắc bệnh này thì rất khó sống.

Trúc Diệp vội nhú mày:

- Sao anh Nam Lâm lại ác như vậy? - Xem ra những điều cô thương hại cho anh ta là thừa thãi rồi. Anh ta có thể bỏ mặc cả một người con gái hết lòng vì anh ta. Không dành nổi một chút tình cảm cho người ta như thế.

- Nam Lâm hoàn toàn không biết cô ấy bị mắc bệnh. Khi cô ấy chết, cũng là chết trong âm thầm. Cô ấy vẫn hi vọng Nam Lâm vẫn yêu mình, vẫn hi vọng anh ấy đau khổ khi mình ra đi nhưng lại sợ, vẫn muốn anh ấy hạnh phúc hơn là vật vã vì mình. Cho nên đã yên lặng mà ra đi.

Trúc Diệp thở dài. Một con người máu lạnh như vậy, sao ai cũng phải hết lòng với anh ta. Nam Lâm chính là ác quỷ, máu lạnh khiến người ta phải ghê sợ.

Đúng lúc cô đang nhìn Nam Lâm thì cũng là lúc anh quay ra. Hai ánh mắt nhìn nhau, vì quá bất ngờ nên cũng không tránh được đi, khẽ bất động trong giây lát rồi quay hướng nhìn ra một điểm khác.

Nam Lâm thở dài. Anh nhìn đi ảnh người con gái trước mặt mình. Nụ cười cô ấy vẫn tỏa nắng và hiền dịu như vậy. Đã lâu lắm rồi anh không còn đến đây nữa. Nhưng khi đến đây, anh lại nhìn thấy mộ của cô. Nó như mời gọi, nó như níu kéo khiến anh không thể không quan tâm.

Với Nam Lâm, anh không muốn ai phải đau khổ vì mình. Khi anh đã không thích thì anh nhất định sẽ dứt khoát để họ hiểu. Nhưng Văn Á lại là người đặc biệt. Cô ấy mặc kệ sự bức tức của anh mỗi khi cô bám theo, mặc kệ những lời nói khó nghe của anh mà vẫn mỉm cười nắm lấy bàn tay anh. Anh không muốn như thế, không muốn cô ấy sẽ trở nên như thế này. Ra đi trong im lặng, vẫn mỉm cười khi anh đứng trước mặt cô ấy. Và anh không đáng, anh không đáng để được đối xử tốt. Anh chỉ là một thằng tồi mà thôi.

Khi Nam Lâm rời khỏi ngôi mộ của Văn Á. Trúc Diệp đã chạy đến đó. Trong ảnh là một cô gái không xinh lắm nhưng có hai má lúm đồng tiền rất duyên. Nụ cười của cô ấy như làm người ta cứ muốn ngắm nhìn mãi. Trúc Diệp thấp cho cô ấy một nén hương. Và bất giác nhìn thấy cạnh bát hương là chiếc đồng hồ của Nam Lâm. Đây là chiếc đồng hồ mà anh ấy hay đeo. Như một vật bất li thân, chỉ khi tắm thì anh ấy mới tháo ra. Sao anh ấy lại để ở đây? Trúc Diệp nghĩ ngợi hồi lâu rồi quyết định bỏ lại nó ở đây.

Nam Lâm đã để lại chiếc đồng hồ mà Văn Á tặng. Đó là món quà cuối cùng mà cô ấy đã tặng anh. Khi anh tốt nghiệp. Rồi sau đó ra đi trong bệnh tật. Bao nhiêu năm qua, chiếc đồng hồ chính là thứ để anh nhớ tới Văn Á, anh muốn dành cho cô ấy một chút quan tâm. Và giờ đây, anh nghĩ là mình có làm thế thì cũng thật nực cười. Cô ấy chết rồi, anh cũng không thể cứ ràng buộc cô ấy mãi được. Để lại chiếc đồng hồ và chào tạm biệt cô ấy lần cuối. Khi ấy, Văn Á trong anh sẽ hoàn toàn tan biến theo mây gió. Nếu có kiếp sau, người anh yêu nhất định sẽ là cô ấy.

Tất cả về nhà và ăn bữa cơm trưa. Không khí gia đình tràn ngập khiến ai nấy đều thấy bình yên. Bà Hoa gấp cho Nam Lâm một con tôm rồi mỉm cười:

- Nam Lâm ăn nhiều vào nhé, làm công an rất vất vả đúng không?

- Cảm ơn dì!

Nam Lâm lúc nào cũng đối với bà Hóa như vậy. Chỉ xa lạ và lạnh lùng, không hơn không kém. Điều này khiến bà rất buồn. Nhưng nó làm bà lại càng thương Nam Lâm hơn, bà nghĩ có thể là do thiếu tình thương của mẹ nên Nam Lâm mới cộc cằn và khó chịu đến như vậy.

Trúc Diệp nhìn Nam Lâm rồi nói:

- Anh ấy không thích đầu mẹ.

Bà Hoa mỉm cười rồi xoa đầu con:

- Sao thế? Con đang ghen tị đấy à?

Trúc Diệp hắc một tiếng khó chịu:

- Con không thèm.

Bà Hoa không nói gì thêm nữa. Rồi mỉm cười ăn nốt bữa cơm của mình.

Nhưng rồi lại nhớ ra điều gì đó, bà vội nói:

- An Lâm, Nam Lâm. các con năm nay cũng 26 rồi, bao giờ mới để đi được bế cháu đây?

An Lâm mỉm cười:

- Con vẫn muốn sự nghiệp ổn định đã.

Nam Lâm không trả lời. Anh đưa bát cơm lên ăn. Đây là một cuộc rượt đuổi giữa ba người. Một cuộc rượt đuổi vô nghĩa, bắt được nhau rồi cũng chẳng thể làm gì hơn là ngắm nhìn nhau trong nước mắt.

Nếu để anh chọn, chắc chắn anh sẽ chọn một người con gái khác, khiến anh có thể danh chính ngôn thuận mà thể hiện tình cảm của mình. Chứ không phải là che giấu như thế này.

Nam Lâm ngồi trước máy tình chơi diên tử. An Lâm bước vào nói:

- Em sao thế? Hối hận rồi sao?

Nam Lâm ngừng di chuột rồi out hẳn trò chơi ra và nói:

- Hối hận? Tại sao anh lại hối thế?

- Ánh mắt em khi đứng trước mộ của Văn Á là thế mà.

Nam Lâm cúi đầu xuống khẽ cười. Đó là ánh mắt hối hận ư? Chỉ có anh mới biết. Đó là ánh mắt dày vò bản thân, ánh mắt chán ghét chính bản thân mình.

- Em chưa bao giờ hối hận vì đã đối xử với Văn Á như vậy. Em chỉ là muốn nói với cô ấy rằng, hãy yên lòng mà dành tình cảm cho em ở kiếp sau. Em nhất định sẽ đáp lại cô ấy.

- Xem ra em quá ảo tưởng rồi.- Vừa nói An Lâm đẩy nhẹ vai Nam Lâm.

Nam Lâm ngắm nhìn màn hình máy tính trước mặt mình, đến khi mỏi mắt anh mới quay ra hỏi An Lâm:

- Anh có yêu Trúc Diệp không?

An Lâm đang đọc sách, nghe Nam Lâm hỏi thế thì ngẩng mặt lên nhìn Nam Lâm. Anh cũng đã tự hỏi câu hỏi này rất lâu rồi, nhưng chẳng bao giờ anh dám trả lời. Khi bé, anh đã nói là cô ấy có thể làm vợ anh ấy, nhưng lớn lên rồi anh lại thấy mình thật trẻ con. Biết cô ấy yêu mình, biết hai người là anh em vậy mà lại cho cô ấy nuôi hi vọng trong vô nghĩa như thế.

- Có lẽ chỉ coi như em gái thôi.

Thực ra An Lâm đã dối lòng. Anh cũng đã yêu Trúc Diệp lúc nào không hay.

Nam Lâm nhận được câu trả lời từ phía An Lâm rồi khẽ cười:

- Em thì rất nhiều.

- Nam Lâm. Chúng ta và cô ấy là anh em.

Nam Lâm nhếch môi cười nhạt:

- Em hiểu. Chính vì thế mà em cũng không hi vọng cô ấy sẽ không ghét em nữa. Nếu cô ấy mà đối xử tốt với em như anh thì e là em sẽ càng yêu cô ấy nhiều hơn.

Trúc Diệp nghe lời mẹ bê đĩa hoa quả lên phòng cho An Lâm và Nam Lâm. Khi đến cửa, cô đã nghe thấy giọng nói của Nam Lâm.

- Anh có yêu Trúc Diệp không?

Câu hỏi này cô cũng muốn hỏi An Lâm từ lâu rồi. Chỉ là thấy hoàn cảnh hai người mà cô đã không dám hỏi. Nhưng khi An Lâm trả lời như vậy thì cô lại không cam lòng. Cô biết mình và anh không thể đến được với nhau nhưng lại luôn hi vọng, để giờ đây cái cô nhận lấy lại là thất vọng tràn trề. Cô yêu anh ấy như vậy, tại sao anh ấy chỉ coi cô như em gái?

Khi đã nghe thấy câu trả lời của An Lâm. Trúc Diệp không cần biết cuộc nói chuyện giữa hai anh em họ sẽ có gì tiếp theo, cô chạy thẳng về phòng và đóng chặt cửa lại. Để tâm trạng rơi không có điểm dừng và khóc nức nở. Hi vọng như vậy, cô sẽ thấy đỡ hơn. Rồi khi đứng trước mặt An Lâm, cô sẽ chấp nhận là một người em gái không hơn không kém của anh ấy.

6. Chương 6: Tâm Tư Khó Nắm Bắt

Ngày dỡ kết thúc.

Trúc Diệp, An Lâm và Nam Lâm phải về thành phố A để mai còn đi làm.

- Trúc Diệp. Anh đưa em về nhé? - An Lâm nói với Trúc Diệp.

Trúc Diệp đang cố gắng coi An Lâm như một người anh trai. Nhưng đứng trước những tình huống như thế này thì cô lại thấy mình thật là tồi. Không thể cưỡng lại được tình cảm mà mình đang kìm nén.

Trúc Diệp mỉm cười quay sang nói với Nam Lâm:

- Anh Nam Lâm sẽ đưa em về.

An Lâm rất ngạc nhiên sau câu nói của Trúc Diệp. Rõ ràng từ trước đến nay cô ấy vẫn một mực từ chối sự giúp đỡ của Nam Lâm. Hôm nay lại tự tìm đến Nam Lâm như vậy chắc chắn là đã có chuyện gì rồi. Tuy nhiên nếu như cô ấy và Nam Lâm có thể hòa hợp tốt hơn nữa thì anh cũng không nên ngăn cản.

Anh và Trúc Diệp từ bé đã luôn bên nhau. An Lâm đi đâu thì Trúc Diệp sẽ theo đi đấy. Bất kể là những nơi đáng sợ và bẩn thỉu như thế nào thì cô ấy vẫn luôn đi bên anh mà không có bất kỳ ý kiến phản nản nào. Giờ đây, Trúc Diệp đã lớn. Nhưng tính cách cô ấy vẫn không thay đổi. Cô ấy như thế nào chẳng nhẽ anh lại không biết. Trúc Diệp nếu như có chuyện gì khó nói, hay ngại mặt nhau về điều gì, chắc chắn cô ấy sẽ tìm cách tránh mặt. An Lâm nghĩ thế chợt thở dài. Có lẽ anh đã làm gì có lỗi với cô ấy rồi.

- Vậy được. Em đi xe Nam Lâm nhé? Anh về trước.

An Lâm không hỏi nhiều nữa. Anh mở cửa xe và đi luôn. Việc bây giờ là để cho Nam Lâm và Trúc Diệp có thể phá vỡ bức tường ngăn cách suốt bao nhiêu năm qua của hai đứa.

Khi xe An Lâm đi mất. Nam Lâm cũng chẳng tỏ ra một chút ngạc nhiên hay hứng thú gì. Anh mở cửa xe rồi ngồi vào ghế lái. Để lại một mình Trúc Diệp đứng đó. Khi đã yên vị anh mới hạ cửa kính xe xuống nói:

- Muốn Tránh mặt anh ấy thì cũng không cần lòi anh ra làm bia đỡ như vậy đâu.

Trúc Diệp thoáng giật mình. Cô không ngờ ý đồ của mình lại bị Nam Lâm nhìn thấu như vậy. Khi nghe Nam Lâm nói như vậy cô chẳng biết mình nên làm gì nữa. Cứ đứng lặng yên nhìn anh ấy.

Rồi cuối cùng, Trúc Diệp cũng quyết định đi vòng ra phía cửa sau và ngồi lên xe Nam Lâm. Cô quay sang Nam Lâm nói hờ hững:

- Ta đi thôi.

Nam Lâm nhún ga rồi phóng vút đi. Anh không nên để ý đến thái độ của Trúc Diệp. Với anh, cô ấy lúc nào cũng thế. Còn với An Lâm. Cô ấy đang tránh mặt anh ấy vì lý do gì thì chỉ có cô ấy mới biết. Điều này cũng không làm cho anh thích thú gì. Ngược lại còn rất khó chịu. Anh không muốn mình là hình nhân thể mạng của An Lâm.

Trúc Diệp ngồi lặng yên nhìn cảnh vật cứ lùi xa dần. Cũng như bao kỉ niệm xưa kia cũng đang lùi xa theo. Năm 5 tuổi, Nam Lâm đã cướp ổ mà cô và An Lâm làm ấy chú cún con. Năm 11 tuổi, Nam Lâm đã làm

trái tim cô tan vỡ khi nói cô và An Lâm không thể là vợ chồng. Năm 17 tuổi, nếu không có An Lâm thì Nam Lâm đã lấy đi trinh tiết của cô...

Đó đều là những kí ức tồi tệ mà Nam Lâm đã tạo ra và để lại cho cô. Nhưng có lẽ như thế mới là Nam Lâm. Với cô, nếu An Lâm là thiên thần thì Nam Lâm lại chính là ác quỷ.

- Sao thế? Hôm nay lại không thích An Lâm à?

Câu hỏi của Nam Lâm vang lên phá vỡ những suy nghĩ của Trúc Diệp. Cô quay sang phía Nam Lâm. Ánh đèn đường hắt vào khuôn mặt ngỗ ngược của Nam Lâm. Trúc Diệp rất ít khi nhìn kĩ khuôn mặt của Nam Lâm, mà hầu như là không bao giờ. Cô rất không thích đối mặt với anh ấy, ánh mắt của Nam Lâm như muốn làm cô nghẹt thở. Bây giờ, cô có cơ hội nhìn kĩ rồi, khi anh ấy không nhìn cô. Ánh mắt Nam Lâm đang hướng về một nơi khác. Thì cô mới phát hiện ra, Nam Lâm không những đẹp trai mà lại rất cuốn hút.

- Chỉ là không thích lún sâu vào thôi.

Nam Lâm nhếch môi cười nhạt. Đây là một câu trả lời sao? Theo anh đó là một cách ngụy biện thì đúng hơn.

- Chẳng phải đã lún sâu đến nỗi không có đường lùi hay sao?

- Anh đang nói linh tinh cái gì vậy?

Nam Lâm lại nở một nụ cười hờ hững. Cười mà như không phải cười. Cô ấy sao phải che giấu chứ? Nam không trả lời Trúc Diệp. Anh quan sát đường đi và chăm chú lái xe.

Trúc Diệp thấy không khí trở lại vẻ trầm tĩnh vốn có thì cũng không nói gì nữa. Cô đã lún sâu thật rồi ư? Không còn đường lui nữa sao? Nếu là như vậy thì cô là người đau khổ nhất rồi.

* * *

Sau khi làm xong công việc. Đến giờ ăn trưa. Trúc Diệp không muốn ăn một mình nên đã mời Dương Thùy ăn cùng.

Dương Thùy hầu như chẳng bao giờ từ chối những lời mời của Trúc Diệp, cho nên khi Trúc Diệp rủ cô đi ăn cơm, cô đã chẳng suy nghĩ mà đồng ý.

Nhưng khi đang chuẩn bị đi thì điện thoại của Dương Thùy rung lên. Cả hai cô nàng cùng chú ý vào cái tên hiện lên trên màn hình. Là Nam Lâm.

Trúc Diệp nhíu mày nhìn Dương Thùy nói:

- Em đã tán công rồi đấy à?

Dương Thùy chỉ biết cười trừ rồi chối đây đẩy:

- Em làm gì có, chỉ là nhắn tin cho anh ấy thôi mà. Hôm qua đâu có thấy anh ấy trả lời lại.

- Thì sao?

- Thì em bỏ cuộc rồi. Ai ngờ anh ấy lại gọi vào lúc này.

Trúc Diệp cũng chịu thua với cô nàng Dương Thùy này. Cuối cùng cô chỉ biết nói:

- Nghe máy đi kìa.

Dương Thùy suốt chút nữa thì quên cái khoản điện thoại. Cô vội vàng đưa máy lên nghe:

-Tôi nghe đây.

Không biết đầu dây bên kia nói cái gì mà khiến cô nàng như nhảy cẫng lên. Rồi Dương Thùy cất giấu điệu bộ vui sướng kia lại, cô hắng giọng nói:

- Được. Không thành vấn đề.

Rồi giọng điệu Dương Thùy tiếp sau đây lại là một âm sắc cụt hứng:

- Vâng. Chào anh!

Trúc Diệp làm điệu bộ nghe ngóng. Khi thấy Dương Thùy cúp máy cô vội hỏi:

- Sao thế? Anh ta nói gì?

Dương Thùy mặt mày ỉu xìu:

- Mời em đi ăn cơm.

- Mời em ăn cơm sao mặt mày em như cái bánh đa ỉu thế?

- Có dính kèm cả chị nữa.

Trúc Diệp cuối cùng cũng hiểu vì sao Dương Thùy lại trở nên như vậy. Nam Lâm cũng thật là, đã hẹn người ta đi ăn cơm mà còn nói như vậy. Trúc Diệp mỉm cười nói:

- Được rồi. Chị không đi đâu.

- Nhưng mà em đã trót hứa với anh ấy là rủ cả chị đi cùng rồi.

- Chị nói với anh ấy là được chứ gì?

Nói xong, ngay lập tức Trúc Diệp lấy điện thoại ra và ấn số của Nam Lâm. Trong danh bạ cô không lưu tên anh ấy, chỉ để một dãy số dài tro Choi nơi phía cuối danh bạ. Khi tiếng tút dài vang lên được hai hồi thì Nam Lâm bắt máy:

- Gì thế em gái?

Giọng điệu này của Nam Lâm gần như khiến Trúc Diệp nổi da gà. Cô không thích anh ta gọi cô là em gái. Cả An Lâm cũng vậy, vì thực chất giữa cô và hai anh em họ chị là những người anh em bất đắc dĩ mà thôi.

- Anh đi ăn với Dương Thùy đi. Em có hẹn với bạn rồi.

Nam Lâm cũng không muốn níu kéo hay van xin Trúc Diệp đi ăn bữa cơm này. Anh đồng ý luôn.

Với anh, dây dưa ràng buộc là điều không thể. Anh thích rõ ràng và dứt khoát. Tuy nhiên, có những chuyện anh lại không thể dứt khoát được. Giống như việc tình cảm của anh đối với Trúc Diệp. Làm sao anh có thể nói với cô ấy trong khi cô ấy chẳng muốn đón nhận nó. Vả lại, có đón nhận thì cái anh nhận được là cái gì chứ? anh không phải một thằng ngốc, không phải một thằng điên biết yêu. Khi yêu, anh biết cái gì là không thể và nó không thuộc về mình. Cứ đứng đằng sau theo dõi và yên tâm nó vẫn như thường ngày là được rồi.

Trúc Diệp cúp máy quay sang phía Dương Thùy đang đón chờ:

- Đi ăn với anh ấy đi. Và đừng có mà quên Mạnh Đức vẫn đang theo dõi em đấy. Em không thoát khỏi được nanh vuốt của Mạnh Đức đâu.

Dương Thùy nghe thấy vậy chợt rung mình quất:

- Chị nói cái gì? Anh ta theo dõi em à?

Trúc Diệp nhún vai rồi làm vài động tác kiểu nghiêm trọng hóa:

- Khi yêu, ngay cả con tim cũng gắn chặt vào người nhau rồi.

Vừa nói xong thì Trúc Diệp cũng chạy mất để lại Dương Thùy đứng hét tên cô một cách dữ tợn. Ai cần biết cái tên Mạnh Đức đây có còn tình cảm với cô không chứ? Cô chỉ biết giữa cô và anh ta bây giờ không còn gì khác ngoài hai từ xa và lạ.

Trúc Diệp chạy thoát khỏi Dương Thùy thì lại gặp xe của Nam Lâm ở trước mặt. Cô cố ý tránh nó, đi lách qua nó nhưng Nam Lâm đã hạ cửa kính xe xuống gọi cô:

- Trúc Diệp.

Trúc Diệp trả lời nhanh gọn:

- Dương Thùy đang chờ anh đấy.

Nam Lâm nhún vai rồi đưa cửa kính xe lên và lái xe đi mất. Để lại Trúc Diệp đứng một mình. Quả thực cô cũng không hiểu Nam Lâm đang suy nghĩ gì nữa, lúc nóng lúc lạnh, lúc rắn, lúc lại lỏng. Thật khó hiểu.

Trong ánh đèn mờ ảo của nhà hàng bậc nhất thành phố. Dương Thùy như bị hút hồn bởi ánh mắt và vẻ quyến rũ chết người của Nam Lâm. Cô đưa tay với lấy ly rượu vang rồi nói nhẹ nhàng:

- Anh Nam Lâm sao lại muốn hẹn tôi đi ăn.

Nam Lâm mỉm cười:

- Có những việc đôi khi không cần biết thì ta sẽ thấy hạnh phúc hơn.

- Câu trả lời thông minh đấy.

Rồi cả hai cùng cười.

Thực ra Nam Lâm đã muốn nhân cơ hội mời Dương Thùy đi ăn để được gặp Trúc Diệp. Nhưng có lẽ cô ấy không muốn gặp anh. Đã biết là như vậy, thế mà anh vẫn cố tình để rồi nhận lấy điều không muốn này.

Ngồi trước mặt anh bây giờ là một người con gái đẹp, sành điệu và quyến rũ. Trên bàn là những món ăn ngon. Vậy mà tâm trạng anh lại nhớ về một người con gái khác.

- Anh Nam Lâm đẹp trai như vậy mà chưa có người yêu sao?

Câu hỏi của Dương Thùy khiến Nam Lâm chú ý. Anh ngẩng ánh mắt của mình lên rồi trả lời cô:

- Người yêu và yêu người là hai phạm trù khác nhau đúng không?

- Phải.

- Vậy thì cô em cũng có câu trả lời rồi còn gì.

Dương Thùy khẽ nhấp một ngụm rượu rồi mỉm cười và chìm vào dòng suy nghĩ. Người con trai trước mặt cô là người như thế nào? Anh ta ăn nói rất phóng khoáng nhưng cũng rất kín đáo. Khiến cô muốn đi sâu vào tìm hiểu mà lại không có đường. Nam Lâm không phải là người dễ chơi.

An Lâm bước vào bệnh viện sau giờ ăn trưa. Anh đã ra quán ăn gần công ti để ăn một bữa cơm qua loa. Dù sao thì đối với anh, có những khi bữa trưa anh còn có thể bỏ qua.

Khi thang máy vừa mở thì có một cô gái bước ra. An Lâm không để ý nên đã xô vào người cô ấy. Chiếc cặp lồng trên tay cô rơi xuống làm vung vãi hết đồ ăn đựng trong đó. An Lâm lúng túng cúi xuống nhặt chiếc cặp lồng rồi nói về ăn năn:

- Xin lỗi cô! Tôi sẽ mua đền cô.

Khánh Lâm nhìn người con trai vừa xô vào mình. Anh ấy thật đẹp trai, vẻ đẹp trai rất trầm mặc khiến cô như bị cuốn hút. Ánh mắt sâu thẳm như xoáy sâu vào tận tâm hồn khiến cô cứ mãi lún sâu vào đó.

- Không sao đâu! Tôi sẽ mua một suất khác là được.

An Lâm không vừa lòng vì câu nói này. Suy cho cùng thì anh vẫn là người có lỗi nhất. Nếu để người ta tự đi mua suất khác thì há chẳng phải anh là đồ tồi sao? Nghĩ vậy, An Lâm cầm chiếc cặp lồng rồi nở một nụ cười nói:

- Vậy để tôi đi cùng cô.

Khánh Lâm lại một lần nữa chết lặng người sau nụ cười này. Cô không phải một người mê trai đẹp, nhưng khi đứng trước một “vật quý hiếm” như thế này thì rất khó để giữ được bình tĩnh. Nghe An Lâm nói như vậy cô cũng đành cười ngại ngùng:

- Thế thì phiền anh quá.

An Lâm không nói gì rồi cầm chiếc cặp lồng đi trước.

Đến quán ăn, An Lâm quay sang Khánh Lâm đang đứng bên cạnh nói:

- Cô gọi đồ ăn đi.

Khánh Lâm gật đầu rồi chọn món.

Khi đã xong xuôi, hai người cùng đi vào bệnh viện. Vào đến thang máy khánh Lâm hỏi:

- Anh cũng vào thăm người ốm à?

An Lâm khẽ cười trả lời:

- Không. Tôi là bác sĩ ở đây.

- Thật thế à? Vậy anh tên gì? - Khánh Lâm đang nắm lấy thời cơ. Theo như cô thấy thì anh chàng này không phải tồi.

- An Lâm.

Đúng lúc ấy, thang máy mở ra, An Lâm lại cười nói:

- Tôi phải làm việc đây. Tôi đi trước nhé.

Khánh Lâm bỗng nhiên thấy luống cuống chẳng biết nói gì. Khi An Lâm đã đi cách xa một đoạn rồi cô mới gọi với theo:

- Anh An Lâm!

An Lâm quay người lại chờ câu nói tiếp theo của Khánh Lâm:

- Tôi là Khánh Lâm. Rất vui được gặp anh.

An Lâm chỉ cười, anh không thể quay lại chỗ đó rồi tay bắt mặt mừng với cô ấy được. Rồi anh quay người bước đi mà không biết ánh mắt đằng sau lưng đang không ngừng dõi theo mình.

7. Chương 7: Theo Đuổi Những Cảm Xúc Xa Vời Vợ

Nam Lâm đi ăn cùng Dương Thùy về. Vừa bước đến cửa, đồng nghiệp của anh đã nói:

- Nam Lâm! Cô nàng của cậu vừa gọi điện đấy.

- Cô nàng nào?

- Lê Linh.

Nam Lâm thở dài rồi ngồi vào chiếc ghế của mình và nói:

- Lần sau cô ta gọi đến đây thì cậu cứ cúp máy thẳng thắn đi.

Trịnh Thắng. Là bạn đồng nghiệp của Nam Lâm. Anh cũng giống như Dương Thùy là bạn của Trúc Diệp vậy.

Khi nghe Nam Lâm nói thế thì anh không khỏi nhúm mày:

- Lại thay “áo” mới rồi à?

Nam Lâm nhếch môi cười:

- Thay được thì đã tốt. Không thấy cái áo này đang bám chặt vào người tôi hay sao?

- Nam Lâm. Nhưng Lê Linh rất được mà.

Nam Lâm vội bật người khỏi ghế rồi quay ra nhìn Trịnh thắng vẻ nghi ngờ:

- Trịnh thắng, đừng nói với tôi cậu đã yêu cô ấy rồi đấy nhé?

Trịnh Thắng mặt đỏ bừng rồi ấp úng:

- Làm gì...có.

- Khi nói dối cậu sẽ đảo mắt. Thoát khỏi được Nam Lâm này sao?

Trịnh Thắng cuối cùng cũng phải thừa nhận:

- Thì có một chút. Nhưng cô ấy vẫn còn yêu cậu lắm.

Nam Lâm đứng dậy rồi đi đến chỗ Trịnh Thắng nói:

- Trịnh Thắng. Bây giờ cậu có quyền thay đổi người cô ấy yêu là cậu cơ mà. Nếu muốn người ta yêu mình mà cứ đứng đấy nói mấy câu nhảm nhí kiểu như: Anh mong em sẽ hạnh phúc hay là anh chờ em, anh sẽ mãi yêu em...Quên nó đi. Cậu mà làm vậy thì chẳng thay đổi được kết quả đâu. Tấn công đi, tôi sẽ cho cậu một số thông tin.

Thế là hai anh chàng quên mất đang là giờ làm việc, vội chụm đầu lại bàn tán về chuyện riêng tư. Có vẻ như đề tài này nóng hổi hơn những đề tài trong công việc rất nhiều.

Trúc Diệp vừa gặp Mạnh Đức đã vội kéo anh chàng lại để thông báo tình hình:

- Mạnh Đức, cậu đi đâu từ sáng đến giờ? Có biết là Dương Thùy vừa đi với ai không?

Mạnh Đức nghe Trúc Diệp nói như vậy chợt bốc hỏa, giọng nói to hơn bất cứ ai đang đứng gần đây:

- Lại với cái thằng Nam Lâm ấy hả?

- Phải.

Rồi sự tức giận lại như bốc thêm được một tác nữa:

- Hôm qua tôi đã gặp Dương Thùy đi với một người đàn ông có lẽ là hơn 50 tuổi. Tôi không biết dạo này Dương Thùy đang làm cái nghề gì nữa?

Trúc Diệp cũng hơi bất ngờ vì cái thông tin này. Cô vội vàng hỏi:

- Anh không nhìn nhầm chứ?

- Dương Thùy có biến thành hơi thì tôi vẫn phát hiện ra cô ấy.

Trúc Diệp vội thu ánh mắt về. Cô cũng không ngờ Dương Thùy lại đổ đốn ra như thế này. Theo như cô biết thì Dương Thùy không phải hạng người cần tiền. Thậm chí, Dương Thùy còn rất dư giả. Cô ấy không phải lo tiền nhà vì cô ấy đã có nhà riêng, không cần phải lo tiền sinh hoạt vì tháng nào bố cô ấy cũng gửi tiền. Tiền lương và mấy loại tiền khác nữa cô ấy đổ vào việc mua sắm. Không hề có dấu hiệu tiêu tiền vì bệnh tật. Vậy cô ấy sao lại...

- Mạnh Đức. Anh hãy giữ lại Dương Thùy ngay lúc này đi. Tôi cũng không muốn cô ấy đi với Nam Lâm nữa.

Nói đến vấn đề này, Mạnh Đức chợt thấy tức giận. Là ai đã cho họ đến với nhau cơ chứ? Chẳng phải là Trúc Diệp hay sao? Nói sớm thì Dương Thùy cũng đâu có đi ăn với Nam Lâm được.

- Được rồi, việc của tôi, tôi khắc biết giải quyết.

Nói rồi Mạnh Đức bỏ đi.

Trúc Diệp đứng lặng người nhìn Mạnh Đức bước xa dần. Chắc anh ấy phải đau khổ lắm. Người con gái mình yêu đã đi cùng với hai người khác nhau cơ mà. Đợi khi Dương Thùy về cô nhất định sẽ hỏi cô ấy cho ra nhẽ.

Dương Thùy bước vào công ti đã bắt gặp Mạnh Đức đứng đợi ở phía cửa chính. Cô nhìn Mạnh Đức rồi định bước qua. Nhưng bước còn chưa được bao xa thì đã bị anh ta kéo giật lại.

Mạnh Đức không kiềm chế nổi những cảm giác đang trào dâng trong tâm hồn nên đã hôn Dương Thùy một cách cuồng nhiệt. Trước ánh mắt của những nhân viên đang đi lại trong công ti, anh cũng không hiểu sao mình phải làm vậy. Nhưng nếu như không làm vậy thì anh cũng chẳng biết mình nên làm gì.

Dương Thùy bị hôn bất ngờ nên giật người ta rồi trợn mắt nhìn Mạnh Đức. Cũng may cho anh ta là hôm nay tâm trạng cô rất tốt nên không muốn đánh người. Thế cho nên là anh ta sẽ an toàn sau vụ hôn này. Dương Thùy lau môi rồi lại bước đi tiếp. Cô chẳng muốn nói gì nữa cả.

Mạnh Đức thấy Dương Thùy như vậy thì không khỏi đau xót. Anh đuổi theo cô rồi nói:

- Dương Thùy, vừa nãy em đã đi đâu?

- Ăn cơm!.

- Với ai?

Đúng lúc ấy Dương Thùy dừng lại, Mạnh Đức đang đuổi theo sau. Lực của quán tính khiến anh không thể dừng lại theo cô nên đã đâm thẳng vào người Dương Thùy và... hai người cùng ngã xuống sàn.

Dương Thùy bị Mạnh Đức đè xuống chừng như các cơ quan nội tạng của cô đã theo một đường nào đó mà tuôn hết ra ngoài. Còn chưa kể xương cốt của cô, có lẽ nó đã bị rạn nứt phần nào rồi.

Dương Thùy nhắm mắt, gắng gượng đẩy Mạnh Đức ra rồi hét toáng lên:

- Đồ điên. Anh định giết tôi đấy à?

Mạnh Đức vội vàng đỡ Dương Thùy đứng dậy, phủi lớp bụi bám vào quần áo của cô rồi nói:

- Anh xin lỗi!

Dương Thùy đập cho anh ta một cái. Đây là hành động thường xuyên của Dương Thùy đối với Mạnh Đức. Kể cả lúc hai người yêu nhau. Cái đáng nói ở đây là Mạnh Đức lại để cho Dương Thùy đánh vô điều kiện mà không có bất kì ý kiến phản bác nào.

- Anh là thằng điên. Tôi và anh đã hết rồi, đừng có lúc nào cũng quẫn tôi như vậy. Tôi nói cho anh biết, nếu anh còn lặp lại những hành động điên rồ này nữa thì anh chết chắc với tôi.

Mạnh Đức vẫn không chịu thua, anh gân cổ lên:

- Yêu em đã là đi vào chỗ chết rồi. còn sợ gì nữa sao?

Dương Thùy không ngờ Mạnh Đức lại nói vậy. bỗng dưng cô thấy anh ta ngốc nghếch quá. Muốn cười mà không cười được. Nếu cười anh ta sẽ lại bám theo cô mãi không chịu buông. Không phải là cô không còn yêu Mạnh Đức nữa, nhưng cô không thích mẹ của Mạnh Đức. Khi biết hoàn cảnh gia đình cô, bà ta nhất định sẽ có phản ứng không đáng có. Vả lại, anh chàng này quá ngốc, hoặc có thể coi lí do thứ hai là một lời nguyền biến của bản thân.

Dương Thùy lục túi xách rồi vớt lên bàn một cộp tiền. Cô hếch mặt về phía Mạnh Đức rồi nói:

- Chừng này đã đủ mua tình yêu của anh chưa? Mua cạn kiệt luôn đi, đừng có nhớ về tôi nữa. Thế nhé?

Nói rồi cô bước đi để lại Mạnh Đức đứng chết lặng ở đó. Cô phải làm vậy để cho Mạnh Đức nghĩ xấu về mình. Để anh ta hết nuôi hy vọng với cô.

Mạnh Đức nhìn cộp tiền trước mặt mình, anh cầm nó lên rồi nhếch môi cười hờ hững:

- Cũng không phải là tồi. Xem ra em đã luyện câu nói này rất lâu rồi. Thật đáng yêu!

* * *

An Lâm kết thúc ngày làm việc.

Khi bước ra xe An Lâm đã thấy Khánh Lâm đang đẩy một chiếc xe lăn. Thấy cô có vẻ khó khăn nên anh đã chạy đến rồi nói:

- Chiếc xe này có lẽ đã cũ rồi, để tôi lấy giúp cô chiếc xe khác.

Khánh Lâm còn chưa kịp nói đồng ý hay không thì An Lâm đã nhấc bổng chiếc xe lên rồi bước đi.

Một lúc sau, anh quay về với một chiếc xe lăn khác. Khi anh để trước mặt cô, anh còn đẩy đi đẩy lại để chắc chắn nó vẫn còn dùng tốt. Xong xuôi An Lâm mới ngẩng mặt lên cười tươi:

- Cô xem. Nếu để người nhà cô ngồi chiếc xe này, họ sẽ thấy dễ chịu hơn.

Khánh Lâm thật không ngờ anh chàng An Lâm này lại chu đáo như vậy. Khoảnh khắc này như có hàng ngàn tia nắng ấm chiếu rọi vào tim cô. Đã lâu lắm rồi cô chưa có được cảm giác như thế này. Khi nghe an Lâm nói thế, Khánh Lâm đã cười:

- Cảm ơn anh!.

- Không có gì.

Rồi anh chào cô và quay người bước đi.

Khánh Lâm nhìn theo bóng dáng của An Lâm tự hỏi: Với ai anh ấy cũng tốt như vậy sao? Cô không biết cảm giác An Lâm mang lại ỉnh là gì, chỉ biết là nó rất ấm áp và bình yên. Những cảm giác mà Khánh Lâm đã ao ước từ lâu. Từ rất lâu rồi.

Trúc Diệp bước vào căn hộ của mình. Lại là cái cảm giác trống trải này bao trùm lấy cô. Biết bao giờ căn nhà này mới có thêm người thứ hai đây? Trúc điệp tự hỏi rồi lại nhớ tới Dương Thùy. Thế là cô lục túi lấy chiếc điện thoại của mình ra và gọi cho Dương thù.

- Dương Thùy à? Em đến nhà chị nhé?

Dương Thùy đang ở một nơi nào đó có vẻ rất náo nhiệt. Đây là những chỗ mà cô nàng thường lui tới. Khi nghe thấy Trúc điệp mới mình như vậy thì cô đã hiểu ngay ra tâm trạng của Trúc Diệp có gì đó không ổn rồi. Cô vội trả lời lại:

- Được. Chị đợi em một lúc.

Trúc điệp đang chuẩn bị bữa tối thì chuông cửa reo lên. Cô chạy ra mở cửa. Là Nam Lâm.

Trúc Diệp tưởng người vừa gọi cửa là Dương Thùy, nhưng không ngờ đứng trước mặt cô bây giờ là Nam Lâm. Cô quay người đi vào, không đóng cửa và cũng chẳng mời anh vào nhà.

Nam Lâm vẫn bình thản bước vào. Anh cũng không để ý đến cái bất lịch sự của Trúc Diệp. Khi thấy có mùi thức ăn Nam Lâm vội hỏi:

- Em đang làm bữa tối à?

Trúc Diệp trả lời:

- Chỉ đủ hai người ăn thôi.

- Còn người nào khác sao?

- Dương Thùy.

Nam Lâm “ồ” lên vẻ hiểu ý. Xem ra hai người rất thân với nhau thì phải. Anh ngồi vào ghế ngắm nhìn mọi thứ xung quanh. Ở chung một thành phố, mà anh và cô ấy chẳng bao giờ liên lạc, chẳng bao giờ đến nhà nhau, hoàn toàn xa lạ. Còn xa lạ hơn cả những người anh em bắt đắ dĩ. Nam Lâm thở dài.

Trúc Diệp dường như nghe thấy được tiếng Nam Lâm thở dài. Điều cô đang thắc mắc là tại sao Nam Lâm lại đến đây như vậy? Anh ta muốn làm cái gì đây?

Trúc Diệp chuẩn bị xong bữa tối. Dương Thùy vẫn chưa thấy tăm hơi đâu, còn Nam Lâm thì cứ ngồi ở nhà cô chẳng chịu đi. Sao người mong tới lại chẳng tới, còn người không muốn thấy mặt thì cứ đến thế này?

Cuối cùng, Trúc Diệp cũng đành mang ra cho Nam Lâm một lon nước ngọt rồi hỏi:

- Anh đến đây có chuyện gì không?

Nam Lâm bật lon nước ra uống rồi mới trả lời cô:

- Hôm nọ em có bỏ quên chiếc cặp tóc trên xe anh. Sáng nay gọi em lại lấy thì em lại bảo Dương thù đang đợi. Thế nên bây giờ mới trả được.

Trúc Diệp bỗng dưng thấy mình thật buồn cười. Rõ ràng anh ấy chẳng có một cái ý đồ gì với cô, thế mà cô cứ sợ hãi, cứ nghi ngờ. Thật là tội lỗi. Trúc Diệp với lấy chiếc cặp tóc trên bàn rồi mỉm cười:

- Lần sau gọi em đến chỗ anh lấy là được rồi.

Nam Lâm uống nốt lon nước rồi đứng dậy:

- Khởi cần. Anh về đây.

Trúc Diệp cũng không muốn giữ anh lại. Cô tiễn anh ra đến cửa rồi mỉm cười nói:

- Chào anh!

Nam Lâm quay người lại, khuôn mặt anh sáng bừng lên trong tíc tắc rồi lại biến mất. Như một ngôi sao băng vụt qua, rồi lại rơi xuống một nơi nào đó. Nam Lâm khẽ gọi tên:

- Trúc Diệp.

Trúc Diệp chờ câu nói tiếp theo của Nam Lâm.

Nhưng Nam Lâm lại cười:

- Không có gì. Anh về đây.

Rồi Nam Lâm quay người bước đi thẳng. Cái anh muốn nói với cô là một lời xin lỗi mà 6 năm qua anh vẫn chưa nói được. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Trúc Diệp thì anh lại thấy mình không nên nói. Cô ấy chắc sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho anh đâu. Tốt nhất là không gọi lại, không nhắc đến. Để nó trôi dạt đi và lưu lại một vệt ố trong tâm tưởng của cô ấy. Về anh.

Nam Lâm vừa xuống đến nơi thì cũng là lúc Dương Thùy đến. Cô gọi anh:

- Anh Nam Lâm!

Nam Lâm quay người lại rồi cười:

- Chào cô em.

- Anh đến gặp chị Trúc Diệp à?

Nam Lâm cảm thấy không nên mất thời gian nói chuyện phiếm với cô gái này nên đã nói luôn:

- Gặp rồi. Bây giờ anh có chút việc. Chào em nhé.

Nói rồi anh bước vào trong xe và phóng đi mất.

Dương Thùy đứng nhìn xe Nam Lâm phóng đi mà không khỏi thốt lên:

- Anh ấy thật lạnh lùng.

Rồi cô bước lên tầng 14. Cũng may là cô đã quá quen với việc leo cầu thang rồi.

Đến trước cửa phòng Trúc Diệp, thấy không đóng nên cô bước vào luôn thì thấy Trúc Diệp đang ngồi xem tivi trên ghế. Vẻ mặt rất bình thản. Thế mà cô cứ lo nghĩ Trúc Diệp sắp tự tử đến nơi rồi. Thật là phí hoài công sức mà.

- Có gì ăn chưa?

Vừa thấy Dương Thùy đến nơi Trúc Diệp đã vội vàng:

- Em đây rồi. Chúng ta ăn cơm thôi.

Khi dọn cơm ra, Dương Thùy hạ thấp giọng hỏi:

- Chị Trúc Diệp. Sao tự dưng lại mời em đến đây vậy?

Trúc Diệp đưa tay xới cơm rồi khẽ lườm Dương Thùy một cái. Cô còn chưa hỏi tội Dương Thùy vì sao lại đến muộn như vậy đây.

- Đạo này em đang làm cái gì thế?

Dương Thùy bị hỏi ngược lại chợt quên bém mắt câu hỏi mà mình đặt ra cho Trúc Diệp. Cô nói:

- Làm cái gì ạ? Vẫn thế mà.
- Vẫn thế là như nào? Em đang cặp với ông đại gia nào thế?

Dương Thùy đang ăn cơm, nghe Trúc Diệp nói như vậy cô vội phụt ra hết những thứ đang chứa trong miệng. Khi đã dọn sạch “bãi chiến trường” cô mới nhắm mắt nói:

- Đại gia? Em mà có đại gia theo đuổi thì đã bỏ cái công việc này rồi.
- Chẳng phải đang có đại gia bám theo hay sao?

Dương Thùy trả lời đầy kiên quyết:

- Không có.
- Không có?
- Phải.

Trúc Diệp thở dài. Cô không hỏi nữa. Dương Thùy làm gì thì đấy là việc của cô ấy, cô cũng đã làm hết trách nhiệm rồi.

Trúc Diệp và một miếng cơm rồi nói:

- Em không nên qua lại với Nam Lâm nữa.
- Tại sao?
- Anh ấy có thể sẽ làm hại em. vốn anh ấy chẳng bao giờ yêu ai đâu.

Dương Thùy nhún vai:

- Em không quan tâm. Em cũng không xác định là sẽ yêu anh ấy.
- Rốt cuộc thì em định chơi bởi đến bao giờ nữa?
- Đến khi nào em chán.

Trúc Diệp thở dài. Cô chẳng hiểu tạo sao mình lại phải lo cho Dương Thùy nữa. Mà cũng chẳng hiểu tại sao lại phải khuyên Dương Thùy lại phải tránh xa Nam Lâm. Có lẽ cô nên tỉnh dưỡng lại tinh thần một chút. Hoặc cũng có thể là cô đang bị stress.

8. Chương 8: Chúc Mừng Sinh Nhật

18/7.

An Lâm nhìn tờ lịch trên bàn rồi bước vào một ngày làm việc vất vả. Hôm nay là sinh nhật Trúc Diệp. Sinh nhật lần thứ 23 tuổi của cô ấy. Năm nay, cả ba sẽ không tổ chức ở nhà được. Vì công việc rất bận, không cho phép họ được tổ chức một bữa tiệc gia đình.

An Lâm đang ghi chép bệnh án. Bỗng dừng bút và nhớ tới sinh nhật lần thứ 17 của Trúc Diệp. Năm đó, Nam Lâm đã không về sau sự việc ấy xảy ra. Nhưng nó vẫn gửi quà cho Trúc Diệp và đề tên là An Lâm. Nó làm vậy chỉ để cho Trúc Diệp nhận quà của nó, cho dù cô ấy không bao giờ có thể phát hiện ra người gửi quà là ai. Lúc đó, Trúc Diệp đã nhìn anh với ánh mắt hạnh phúc. vì cho rằng món quà đó là do anh bất ngờ gửi tặng. Thật lố bịch.

Đến bây giờ anh còn nhớ như in tiếng cười nhẹ của Nam Lâm khi biết quà đã được Trúc Diệp nâng niu cẩn thận. Rõ ràng An Lâm cảm thấy mình có lỗi nhưng lại không biết có nên nói ra sự thật hay không? Vì ánh mắt hạnh phúc của Trúc Diệp lúc đó làm anh muốn độc chiếm. Ước cô ấy chỉ nhìn anh như vậy thôi. Ai bảo là anh không có lòng ích kỷ cơ chứ?

Trúc Diệp đang ngồi làm việc bỗng điện thoại rung lên khiến cô giật mình. Trúc Diệp liếc nhìn giám đốc tỏ ý ngại ngùng rồi cô chạy ra ngoài nghe điện thoại.

- Dương thù! Có chuyện gì thế?

Tiếng Dương thù ngái ngủ vang lên loa điện thoại:

- Chị Trúc Diệp. Hôm nay em nghỉ một buổi. Có gì chị nói với sếp giúp em nhé? Em ngủ tiếp đây.

Trúc Diệp còn chưa kịp trả lời thì Dương thù đã cúp máy cái rụp. Cô nhú mày nhìn chiếc điện thoại trên tay. Với những trường hợp như thế này Trúc Diệp đã quá quen rồi. Một Dương Thù sống phóng khoáng, ăn chơi thì việc ngủ ngày thức đêm là chuyện rất bình thường. Đã nói Dương Thù rất nổi tiếng với biệt danh “người cao cả” mà.

Trúc Diệp thở dài rồi lại bước vào phòng làm việc. Cô có nhắn tin cho Mạnh Đức rồi. Dương thù và Mạnh Đức làm cùng phòng với nhau, hơn nữa Mạnh Đức lại là trưởng phòng ở đó. Cô hiểu tại sao Dương thù không xin phép trực tiếp với Mạnh Đức.

Vừa nhận được tin nhắn, Nam Lâm đã nhú mày. Anh rửa thơm bản thân mình. Tại sao lại có thể quên được ngày sinh nhật của Trúc Diệp cơ chứ? Nếu dì Hoa không nói chắc anh cũng quên luôn rồi.

Hôm nay, dì nói sẽ đến thành phố A để tổ chức sinh nhật cho Trúc Diệp. còn bố thì nghe nói là đang bận công việc ở cơ quan nên xin lỗi cô ấy sẽ để bù vào năm sau. Ông cũng sắp về hưu rồi, làm nốt những năm tháng cuối đời công nhân viên chức rồi về hưu an hưởng tuổi già.

Nam Lâm bậm môi suy nghĩ. Không biết là nếu năm nay anh tặng quà thì cô ấy có nhận không? Nam Lâm biết Trúc Diệp thích gì. Cô ấy thích những đồ lấp lánh, hoặc nó được làm bằng thủy tinh, hoặc nó được làm bằng pha lê... Anh cũng không hiểu sao cô ấy lại thích nhưng ngay từ bé. Khi thấy chiếc kỉ niệm chương của chương trình “học tài” mà An Lâm đạt giải. Cô ấy đã thích mê. Hay là những chiếc cặp tóc, hoa tai, vòng cổ, váy...ngay cả áo ngực của cô ấy cũng phải đính một chút pha lê lên đó. Tất nhiên là anh tình cờ nhìn thấy thôi. Sinh nhật năm 17 tuổi của Trúc Diệp, anh có tặng cô ấy một chiếc lắc có đính một viên đá sapphire. Lúc đó, Nam Lâm đã không dám đối diện với Trúc Diệp nên đã để tên người tặng là an Lâm. Anh không hi vọng cô ấy biết người gửi là anh. Miễn cô ấy thích và anh vui là được. Coi như anh là một đại hiệp âm thầm và lặng lẽ đi. Cứ mỗi lần nghĩ đến vấn đề này Nam Lâm lại cười vô thức.

- Này, cười cái gì thế?

Trịnh thắng thấy Nam Lâm cười ngốc nghếch thì vội vỗ vai hỏi.

Nam Lâm giật mình thu lại nụ cười lúc nãy rồi nói:

- Không có gì, đang nghĩ đến món quà cho...em gái. - Nam Lâm cố tình nhấn mạnh từ “em gái”. Anh không hiểu sao cứ mỗi lần nói đến hai từ này thì anh lại phải nhấn mạnh.

- Quà? Sinh nhật à?

Nam Lâm gật đầu.

Trịnh thắng ra chiều nghĩ ngợi rồi nói trong ánh mắt sáng bừng:

- Con gái ai cũng có tâm hồn giống nhau. Thích lãng mạn, thích ngọt ngào, ủy mị nhưng lại không yếu đuối. Phải ẩn giấu bên trong nhiều yếu tố bất ngờ...cho nên hãy chọn cái gì mà thật nhẹ nhàng, thật tình cảm thôi.

Nam Lâm nhếch môi cười nói đều lại:

- Kiểu như trong nhu có cương ấy hả?

Trịnh Thắng lườm Nam Lâm rồi trừng mắt lên:

- Có phải vẫn bị ám ảnh bởi khóa huấn luyện võ thuật thág trước không?

Nam Lâm đưa tay xoa cằm rồi nháy mắt trả lời:

- Có một chút.

Trịnh Thắng xì một cái rõ to rồi tiếp tục bài giảng về những món quà của mình:

- Em gái cậu là một người như thế nào?

Nam Lâm trả lời luôn không suy nghĩ:

- Không biết.

- Ôi Thần Dốt! Ngày mai cậu sẽ bị sét đánh. Sao em gái mình mà lại không biết được?

Quả thực là Nam Lâm chưa bao giờ suy nghĩ về vấn đề này. Trúc Diệp nghĩ gì? Trúc Diệp có ghét anh hay không anh cũng chẳng quan tâm. Cô ấy có tâm tư thế nào vẫn đang là một dấu hỏi chấm với anh. Chỉ thể thôi, anh chỉ biết yêu và yêu. Những thứ khác anh lại không biết. Vì anh cho rằng mình không nên hiểu cô ấy, hiểu được rồi lại muốn hiểu thêm và lại càng lún sâu hơn nữa.

Nam Lâm nhún vai. Rồi ấn số điện thoại Lê Linh và đưa cho Trịnh thắng để anh chàng không còn làm phiền mình nữa.

Ngọt ngào, lãng mạn, nhẹ nhàng? Cô ấy có thích những thứ ấy thật không? Có lẽ anh nên làm trước cho cô ấy một bữa tiệc sinh nhật. Anh muốn cùng Trúc Diệp đón tuổi 23 của cô ấy một cách lãng mạn và nhẹ nhàng như lời Trịnh thắng nói.

Rồi Nam Lâm ấn số điện thoại của Trúc Diệp. Tiếng tút dài vang lên và nó được kết thúc bằng giọng nói của Trúc Diệp.

- Có chuyện gì thế?

Nam Lâm đưa tay mân mê tập tài liệu rồi nói:

- Chiều nay em có rỗi không?

- Vâng. Sao ạ?

Câu nói này như chắp cho Nam Lâm đôi cánh hi vọng:

- Vậy chiều nay em đến chỗ hồ Hương Lan nhé? Anh có chuyện muốn nói.

- Em phải cúp máy đây.

Trúc Diệp nhìn điện thoại rồi lại ngẩng mặt lên cười trừ với mấy người trong cuộc họp. Sao Nam Lâm lại gọi đúng vào lúc này cơ chứ? Cô đã phải nói nhẹ nhàng với anh ấy hết mức có thể để không làm ảnh hưởng đến cuộc họp.

Hương Lan. Đó chẳng phải là hồ nước nằm giữa trung tâm thành phố sao? Nó nổi tiếng vì cảnh đẹp ở đó rất thơ mộng và lãng mạn. Đó là nơi gặp gỡ của mấy đôi yêu nhau. Vậy anh ấy hẹn cô đến đây làm gì nhỉ? Lại có ý đồ gì đây?

Cái Trúc Diệp khó nghĩ bây giờ là có nên đến hay không? Cô biết bây giờ Nam Lâm sẽ không làm hại cô được nữa nhưng tại sao cô vẫn sợ anh? Vẫn bị ám ảnh?

Nam Lâm vội vàng quay ra nói với Trịnh Thắng:

- Này, bây giờ tôi ra ngoài có việc. Cậu ở lại có gì nói với sếp hộ tôi nhé?

Trịnh Thắng đang mải nhắn tin với Lê Linh nên cứ ậm ừ cho qua chuyện.

Nam Lâm thở dài rồi nói to hơn nữa:

- Trịnh Thắng. Cậu mà có gái quên bạn là tôi nói với Lê Linh cậu yêu cô ấy từ 1 năm trước.

Trịnh Thắng nghe thế thì bừng tỉnh liền quay người lại nói:

- Được. Cậu cứ đi đi. Tôi sẽ nói với sếp giúp cậu.

Chỉ đợi có thế, Nam Lâm bước vội ra ngoài. Vừa ngồi vào trong xe, Nam Lâm đã trầm mặc suy nghĩ. Trúc Diệp thích lấp lánh. Đó là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu anh.

Rồi Anh nhấc chân ga cho xe lao vút đi đến một cửa hàng nào đó.

Trúc Diệp vừa bước ra khỏi phòng họp thì đã thấy Mạnh Đức túc trực bên ngoài. Cô biết anh ta gặp cô là để làm gì. Trúc Diệp bước đến kéo tay Mạnh Đức rồi nói:

- Đi nào. Mời tôi ăn một bữa tôi sẽ nói cho anh biết.

Mạnh Đức bị lôi đi thì là oai oái lên:

- Cô đã biết tôi sẽ hỏi cô cái gì đâu?

Trúc Diệp vẫn chắc chắn về nhận định của mình:

- Trúc Diệp tôi mệt mỏi với tình cảm của hai người rồi đấy nhé? Nếu muốn biết thì ngoan ngoãn theo tôi đi.

Mạnh Đức cuối cùng cũng chỉ hậm hực:

- Con gái ai cũng kiếm lợi như thế sao?

Ra đến nhà hàng. Trúc Diệp và Mạnh Đức gọi xong món ăn.

Khi phục vụ vừa đi khỏi thì Mạnh Đức đã hỏi luôn. Cứ như kiểu nếu anh không khỏi ngay bây giờ thì anh sẽ không bao giờ nhận được câu trả lời vậy.

- Dương Thùy tại sao mà phải nghỉ?

Trúc Diệp không để ý đến sự chờ đợi của Mạnh Đức. Cô vẫn vô tư đánh vào tâm lý của anh:

- Anh là sếp của cô ấy mà không biết sao?

- Trúc Diệp. Tôi xin cô! Có phải Dương Thùy giận tôi không?

Nghe đến đây. Trúc Diệp còn tò mò hơn cả Mạnh Đức:

- Sao thế? Anh và Dương Thùy đã xảy ra chuyện gì?

Mạnh Đức thở dài:

- Hôm nọ gặp Dương Thùy tôi có mạn phép hôn cô ấy.

- Mạn phép? Hôn?

Bị Trúc Diệp tỏ thái độ như vậy Mạnh Đức cũng thấy khó chịu. Anh vội khoa tay múa chân:

- Thôi được rồi. Cô hãy nói cho tôi biết đi.

Trúc Diệp với tay lấy ly nước. Khẽ nhấp một ngụm nhìn rất lịch sự rồi cô mới khẽ nói:

- Dương Thùy chẳng sao cả.

- Là sao?

Trúc Diệp nhún vai:

- Nghĩa là hôm nay cô ấy ở nhà ngủ.

Mạnh Đức nghe câu này lại đứng ngồi không yên:

- Thế hôm qua cô ấy có đi đâu sao?

- Lại hỏi rồi. Vấn đề này không thuộc quyền sở hữu của tôi.

Cuối cùng Mạnh Đức cũng chịu ngồi im và ăn nốt bữa cơm trưa của mình. Anh đang nghĩ không biết có phải mình bị Trúc Diệp lừa rồi không nhỉ? Rõ ràng gặp cô ấy anh lại chẳng biết thêm được gì.

Dương Thùy đối với Mạnh Đức mà nói càng ngày cô càng khó hiểu. Nếu như trước kia anh chắc chắn bao nhiêu thì bây giờ lại ngu ngơ bấy nhiêu. Rốt cục Dương Thùy là một người như thế nào? Cô ấy đa tình, lăng lơ hay chỉ sống phóng khoáng coi như đó là một chút cá tính của mình?

Sẽ có một ngày anh phải nói rõ những gì mà mình muốn nói, những gì mà mình luôn thắc mắc cho cô biết. Để cô biết được là anh đã khổ sở như thế nào với cô. Đã khó nghĩ như thế nào với cô.

An Lâm đang ngồi trong phòng thì có người gõ cửa. Anh ngẩng mặt lên rồi nói:

- Mời vào.

Khánh Lâm bước vào theo tiếng mời của An Lâm. Cô đã hỏi mấy người bên ngoài phòng làm việc của An Lâm. Có lẽ cô cũng nên tỏ ra một chút thành ý với anh.

An Lâm ngạc nhiên nhìn Khánh Lâm. Anh hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của Khánh Lâm. Đạo này không hiểu sao anh và cô ấy rất hay gặp nhau.

- Cô Khánh Lâm. Mời cô ngồi.

Khánh Lâm mỉm cười ngồi xuống chiếc ghế đối diện với An Lâm. Cô thừa nhận là mình đã thích anh mất rồi. Từ khi gặp anh, cô thấy mình như tìm được một nguồn sống mới. Cô lúc nào cũng thích gặp anh, không gặp được thì nhớ, thì buồn.

- Anh An Lâm.

- Vâng. - An Lâm chờ đợi câu nói tiếp theo của Khánh Lâm.

Khánh Lâm mắt nhìn vào tập tài liệu nhưng tâm hồn thì lại đang hướng về An Lâm. Cô nói với giọng điệu khó khăn.

- Thực ra là...Tôi...tôi...

An Lâm không biết Khánh Lâm đã gặp phải chuyện gì khó nói nhưng nếu anh có thể giúp được thì anh sẵn sàng giúp cô ấy. Dù sao thì anh cũng là bác sĩ, nếu người nhà cô ấy cần gì anh sẽ xem xét. Ở đây, bệnh nhân được coi như thượng đế. Người làm bác sĩ cũng phải biết cách phục vụ họ cho tròn nghĩa vụ.

- Cô Khánh Lâm uống nước đi - An Lâm đưa cho Khánh Lâm cốc nước mình vừa lấy rồi lại tiếp tục nói - Nếu cô có gì muốn tôi giúp thì cô cứ nói thẳng.

Ngay lập tức, Khánh Lâm phủ định câu nói vừa rồi của An Lâm:

- Không, không phải vậy. Bố tôi ra viện rồi.

- Vậy thì cô có chuyện gì?

Khánh Lâm cuối cùng cũng đành nhắm mắt nói:

- Tôi muốn mời anh ăn một bữa.

An Lâm nghe thấy câu nói này vội cười xòa:

- Ô! Thì ra là chuyện này. Tôi sẽ không từ chối đâu.

- Tức là anh nhận lời?

An Lâm nói vẻ thản nhiên:

- Tôi sao có thể bỏ một bữa cơm chùa được.

Khánh Lâm thở phào nhẹ nhõm. Cô không biết An Lâm có hiểu tình cảm của cô lúc này không nhưng chỉ cần mở đầu như thế này là đã tốt lắm rồi. Chắc chắn đằng sau anh ấy vẫn còn những người con gái xinh đẹp khác nhưng có lẽ, họ không may mắn bằng cô rồi. Với An Lâm, cô sẽ quyết tâm đi sâu vào trái tim anh một lần và biết đâu nó sẽ là mãi mãi.

An Lâm không hề tỏ ý gì với Khánh Lâm cả. Anh chỉ thấy cô nàng này muốn cảm ơn anh vì những lần anh đã giúp đỡ cô ấy. Nếu anh từ chối thì biết đâu sẽ làm cô càng áy náy thêm. Tiếp đó là sẽ còn những lần mời mọc nữa. Vậy nên, anh cũng cần nhận lấy thành ý của cô ấy.

An Lâm hoàn toàn quên mất hôm nay là ngày gì. Trước đó anh có nhớ nhưng giờ đây, khi đối mặt với Khánh Lâm và thực hiện nhiệm vụ nhận lấy lòng cảm ơn của cô ấy thì anh lại quên mất những gì mà mình đã ghi nhớ trước đó. Điện thoại thì anh đã để chế độ rung. Khi dì Hoa gọi, An Lâm hoàn toàn không biết.

Buổi chiều.

Nam Lâm có gọi điện những Trúc Diệp cố tình không nghe máy. Cô đã quyết định là sẽ không đến hồ Hương Lan theo lời hẹn của Nam Lâm. Vả lại. Chiều nay mẹ cô cũng đến đây để tổ chức sinh nhật cho cô, nếu anh ấy có gì muốn nói thì chắc chắn sẽ nói với cô vào buổi tối hôm nay.

Bà Hoa vừa lên đến tầng 14 thì liền đứng lại thở dốc. Không ngờ con gái bà hàng ngày lại phải leo lên leo xuống 14 tầng cầu thang như thế này. Ở đâu ra cái chung cư làm ăn tắc trách như thế này? Thang máy là thứ quan trọng mà lại để nó nằm không vì hỏng như thế. Thực tình, nếu không phải vì giá thuê nhà rẻ thì bà sẽ không bao giờ để Trúc Diệp phải sống ở đây.

Trúc Diệp nghe tiếng chuông cửa vội vàng chạy ra. Khi nhìn thấy khuôn mặt mẹ thì cô liền ôm chầm lấy bờ vai của mẹ. Đã lâu lắm rồi cô không còn được hưởng cái cảm giác dựa đầu vào bờ vai này. Bỗng dưng thấy nhớ nó da diết. Hôm nay là sinh nhật cô, cô muốn mình lấp đầy sự nhớ nhung và ham muốn đó.

Bà Hoa bị con gái ôm cho không còn đứng vững. Nhưng bà vẫn để nguyên cho Trúc Diệp làm thế, vì bà biết cảm giác khi sống tự lập là như thế nào. Trúc Diệp là đứa con gái đa sầu đa cảm của bà. Bà hiểu nó hơn ai hết.

- Cái con bé này! Muốn tổ chức sinh nhật nữa không đây?

Bà Hoa mắng yêu con gái.

Trúc Diệp buông mẹ ra rồi đỡ lấy túi đồ trong tay mẹ. Cô đưa lên ngắm nghía và hỏi:

- Cái gì thế hả mẹ?

- Toàn đồ tổ chức sinh nhật. Vừa nãy mẹ có gọi điện cho An Lâm nhưng không thấy nó nghe máy.

Tuy là có thất vọng nhưng Trúc Diệp vẫn nói:

- Anh ấy rất bận. Mẹ không cần báo cho anh ấy đâu.

- Hôm nay là sinh nhật con, mẹ muốn cả ba đứa phải tụ họp đông đủ. Với lại đã lâu mẹ chưa được nhìn thấy An Lâm và Nam Lâm rồi.

Trúc Diệp ngồi phịch xuống ghế rồi nói về chán chường:

- Anh An Lâm sẽ không đến đâu, khoa tim mạch của anh ấy còn đang thiếu bác sĩ kia kìa.

Bà Hoa quay ra nhúu mày nói:

- Bận gì thì bận. Hôm nay là sinh nhật con, cả năm mới có một ngày. Chẳng nhẽ nó lại không bớt được chút thời gian đến chúc mừng sinh nhật con sao? Để tí nữa mẹ gọi lại cho nó.

Trúc Diệp đưa tay với lấy quyển báo gần đó.

- Tùy mẹ.

- Mà con gọi điện cho Nam Lâm đi. Lúc mẹ gọi điện nó bảo là nó sẽ đến đấy.

- Vâng vâng. Được rồi.

Nam Lâm đang ngồi thì chiếc điện thoại bên bàn đổ chuông. Mắt vẫn nhìn bàn phím, Nam Lâm nói với Trịnh Thắng:

- Cậu nghe máy đi kìa.

Trịnh Thắng nhúu mày. Ai mà chẳng biết cứ có điện thoại là có việc. Mà người nghe điện thoại sẽ là người phải làm việc. Thường thì ở đây toàn những công việc không đáng phải để hai người làm. Thịnh thoảng cũng có những vụ liên quan đến mấy công ti lớn mà cả anh và Nam Lâm đều phải ra tay. nhưng nghe tiếng chuông điện thoại thì có vẻ nó thật là lãng xẹt.

- Đừng đùa. Cậu phát hiện ra tiếng điện thoại trước thì cậu đi mà nghe.

Nam Lâm suyt chút nữa thì phát tiết lên người Trịnh Thắng. Người cãi lại anh chỉ đếm được trên đầu ngón tay thôi đấy. Nhưng anh là người không chấp nhận nên chỉ lườm Trịnh Thắng một cái rồi nhấc máy.

- Alo.

- Chào anh! Tôi là ban lãnh đạo cấp trên. Hiện nay, chúng tôi nghi ngờ anh làm việc thiếu trách nhiệm và không chu đáo. Chúng tôi đã gửi biên bản qua fax cho anh. Anh đã nhận được chưa?

Nam Lâm nhếch môi cười:

- Biết tôi là ai không mà nói như thật thế?

Đầu dây bên kia cũng như cười nhặt trước câu hỏi này:

- Anh là Nam Lâm đúng không?

- Được rồi. Sao nữa?

- Chúng tôi cũng sẽ phạt anh thêm tôi vô lễ với cấp trên.

Nam Lâm cuối cùng không chịu nổi nữa cũng gầm lên:

- Đây đồ lừa đảo. Nói cho cô biết, tội danh lừa lọc công an cảnh sát là một tội lớn đấy. Muốn làm quen với tôi thì cũng không nên gở cái trò cũ mềm này ra chứ. Coi tôi là thằng thanh niên mới vào đời hay sao?

Cuối cùng thì Nam Lâm cũng đạt được mục đích là khiến cho đối phương sợ hãi. Bằng chứng là tiếng nói ở đầu dây bên kia bé hẳn đi và không còn nguyên vẹn tiếng nữa:

- Anh...anh An Lâm. Em đây.

Nam Lâm vất chân lên tận bàn rồi ngã người ra đằng sau ghế nói hờ hững:

- Em nào? Tôi có hàng trăm em đấy.

- Trúc Diệp đây.

Nam Lâm tí nữa thì ngã giữa cả người ra sau. Trúc Diệp mà cũng muốn trêu đùa anh hay sao? Với anh ngay cả cười cô ấy còn không thêm cơ mà.

Nam Lâm đã phát hiện người trong điện thoại không phải lãnh đạo vì cô ấy chẳng hiểu gì về quy chế ở đây hết. Làm gì có vị lãnh đạo nào khi muốn phạt một người cấp dưới lại lười đến mức độ gửi fax và gọi điện thoại bàn cơ chứ? Mà nếu bị phạt cũng không cần nhờ vị lãnh đạo xa tít tắp mù khơi như vậy.

Nam Lâm hơi dịu giọng nói lại. Mặc dù trong đó vẫn còn một chút gay gắt:

- Em bị làm sao thế? Hết trò rồi hay sao?

Trúc Diệp cũng nói lại:

- Đùa một chút thôi mà.

- Có chuyện gì?

- Mẹ bảo tối về nhà em ăn cơm.

Nam Lâm thấy rất vui khi được Trúc Diệp chủ động gọi điện và mời tối ăn bữa cơm sinh nhật như vậy.

- Đã nói với An Lâm chưa?

- Gọi điện không thấy nhắc máy chắc anh ấy đang bận. Em vừa nhắn tin rồi.

Nam Lâm gật gù:

- Vậy được. Tối anh sẽ đến. Thế còn chiều thì sao?

Trúc Diệp nói luôn không chút ngập ngừng:

- Em không đến đâu. Có gì buổi tối chúng ta sẽ nói chuyện.

Tiếng tút dài trong điện thoại vang lên khiến Nam Lâm hơi hụt hẫng. Vậy nghĩa là phải vứt đi những kịch bản mà anh đã chuẩn bị ột lời chúc mừng hay sao? Nam Lâm nhìn hộp quà bên cạnh mình thật lâu. Cuối

cùng anh quyết định cắt vào ngăn kéo rồi khóa nó lại. Không tặng nữa. Cô ấy còn chưa biết anh sẽ làm gì mà đã từ chối như vậy rồi thì chắc chắn món quà này cô ấy cũng sẽ không chấp nhận đâu.

Lại một năm như thế nữa trôi qua.

9. Chương 9: Ánh Sáng Rực Rỡ

Buổi tối Nam Lâm lái xe đến khu chung cư Hoa Lệ.

Cũng may là hôm nay không tắc đường. Anh đến được chỗ của Trúc Diệp một cách nhanh chóng.

Nam Lâm bật nhạc lên nghe cho vui đi cảm giác đang trống vắng. Thế đấy, trống vắng vì những gì anh đang ước lại hóa ra ảo tưởng. Trúc Diệp chưa bao giờ thay đổi cách nghĩ về anh. Với cô ấy, anh vẫn chỉ là một thằng tồi mà thôi.

Trúc Diệp sắp phát điên lên vì không liên lạc được với An Lâm. Anh ấy đang làm cái quái gì mà không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn của cô? Trước kia cô gọi điện chưa bao giờ An Lâm để đến tiếng tút thứ 4 mới nhấc máy. Hay là anh ấy đã có bạn gái rồi? Ý nghĩ này khiến Trúc Diệp cảm thấy như chán nản toàn phần. Thân thể bỗng chốc uể oải hẳn đi.

- Trúc Diệp. Con dọn bàn ăn đi. Nam Lâm đang đến đấy.

Trúc Diệp đang chán chường nghe thấy Nam Lâm bỗng chốc thấy bực bội:

- Anh An Lâm đã đến đâu mẹ!

Bà Hoa nói:

- Chắc nó bận làm rồi. Thôi chúng ta để phần đồ ăn cho nó cũng được.

Thế là Trúc Diệp hậm hực bước đến trần lấy bát và sắp thức ăn lên bàn giúp mẹ. Cô dám chắc rằng đây là lần sinh nhật mà cô không chờ đợi nhất.

Nam Lâm ấn chuông cửa. Đợi một lúc thì dì Hoa ra mở.

Vừa nhìn thấy anh, dì Hoa đã nắm lấy tay anh xúc động nói:

- Nam Lâm. Con đây rồi.

Nam Lâm không để ý gì đến thái độ của bà, anh chỉ bước vào nhà với vẻ hờ hững rồi nói vọng ra:

- Dì Hoa. Anh con đâu?

- Nó còn bận làm việc ở bệnh viện.

Nam Lâm thở dài không nói. Xem ra anh là người thừa mất rồi. Đơn giản là khi có An Lâm thì anh coi như được ban cho chút ít sự chú ý. Giờ không có An Lâm thì chắc Trúc Diệp chỉ muốn đá anh ra khỏi nhà cô ấy mà thôi.

Dì Hoa bước đến kéo tay Nam Lâm ngồi vào bàn rồi gọi Trúc Diệp đang ở trong phòng ngủ:

- Trúc Diệp. Ra ăn cơm đi con.

Trúc Diệp mặt mày bí xị từ trong phòng bước ra. Vẻ mặt của cô giờ đây trông thật khó khăn. Nam Lâm nhíu mày hỏi:

- Sao thế?

Trúc Diệp ngồi vào bàn ăn rồi nói qua quýt:

- Không có gì!

Bỗng nhiên dì Hoa nói to:

- Khoan đã. Hôm nay là sinh nhật con, chúng ta mỗi người phải có một món quà chứ? - Bà quay sang phía Nam Lâm nhướn mày hỏi - Đúng không Nam Lâm?

Nam Lâm đang ăn bỗng tắc nghẹn. Quà anh chuẩn bị đã vút vào nhả kéo từ lâu rồi. Còn tặng cái gì nữa chứ? Nghĩ thế Nam Lâm nói về khó khăn:

- Con không có quà đâu. Chúc mừng thôi.

Di Hoa như bị dội một gáo nước lạnh. Chỉ cần Nam Lâm nói quên mất không chuẩn bị cũng được mà. Đâu cần phải nói thẳng thừng ra là không có như thế chứ. Cuối cùng bà cũng đành cười trừ:

- Vậy cũng được. Chúc mừng nhé!

Nam Lâm vừa há được miệng ra thì Trúc Diệp đã nói chen vào:

- Đi sinh nhật mà không có quà sao?

Nam Lâm vội vàng ngậm miệng lại. Anh nhấp một ngụm rượu vang rồi nheo ánh mắt thành hình trăng khuyết. Dưới ánh đèn vàng, đôi hàng mi anh như lấp lánh, như rung động, như mờ ảo khiến Trúc Diệp bị thu hút trong giây lát. Hai chiếc khuyên tai bạc sáng loáng vẫn được anh đeo bên tai, nhìn anh ai bảo anh đã 26 cơ chứ? Anh chẳng có tí chín chắn nào, chẳng có tí già dặn của tuổi 26 một chút nào. Nhìn anh thật ngổ ngàng và bất cần. Và rồi Trúc Diệp lại để chính tiếng nói của Nam Lâm đánh thức:

- Thế em thích quà à?

Trúc Diệp chưa thoát khỏi vẻ huyền ảo vừa nãy. Cô chỉ nhún vai nói bằng quơ:

- đương nhiên.

Nam Lâm không nói gì ăn nốt bữa ăn của mình. Trong đầu anh bây giờ là một kế hoạch đang được hình thành. Trúc Diệp đã nói là thích quà rồi vậy thì anh cũng nên tặng cô ấy.

Nam Lâm từ bé đã bị coi là một người không có chiều sâu về tâm hồn. Trước mọi thứ anh đều rất hời hợt khiến người ta cảm thấy không được ấm áp khi ở bên anh. Hơn nữa. Nam Lâm là người rất thực tế lại hay nói thẳng thừng, tính bá đạo của anh cũng khiến người ta phải khó chịu. Sức hút duy nhất của anh chính là vẻ điển trai và sự bất cần đời.

Con gái thế kỉ 21 mà. Họ đã thôi hết cái kiểu “sến tấu” rồi. Những thứ lãng mạn hay ngọt ngào đến rùng mình chỉ dành cho những cô nàng tuổi dậy thì mà thôi. Cái họ cần khi đã lớn chính là một người đàn ông thực tế. Pha chút huyền bí và hơi lạnh nhạt. Tuy nhiên, lạnh nhạt theo cái kiểu ấm áp bên trong thì lại rất được. Để họ có thể thấy mình vừa quan tâm và vừa được quan tâm.

Cũng không biết Nam Lâm có thuộc dạng này hay không? Anh là loại người rắn lẻo khí khó phân biệt. Một đôi mắt tầm thường không thể hiểu nổi anh.

Ăn cơm xong. Nam Lâm quay ra nói với Trúc Diệp mặt mày vẫn bí xị nãy giờ:

- Ngồi đây đợi anh!.

Trúc Diệp nói với vẻ miễn cưỡng:

- Sao nữa?

- Anh sẽ tặng quà em.

Khi bóng dáng Nam Lâm mất hút sau cánh cửa thì lúc đó Trúc Diệp cũng lâm vào trạng thái dở khóc dở cười. Cô đâu có bắt anh ấy phải tặng quà. Chỉ là vừa nãy muốn kiểm chuyện nói với anh ấy một chút thôi. Không ngờ Nam Lâm cũng có lúc ngổ ngàng đến như vậy.

Từ năm 17 tuổi đến giờ. Nam Lâm đã thôi không còn tặng quà cô nữa. Có thể là sau lần đó, Nam Lâm không muốn có bất cứ cái gì dây dưa đến cô. MÀ cũng phải thôi, trước đây anh ấy vẫn như vậy mà.

Nhớ năm sinh nhật cô 15 tuổi. Anh ấy đã làm cô tức muốn chết khi tặng cô món quà đó. Thật là quá quắt. Sao anh ấy lại biết được? Và nếu biết lại không thể coi như không không được sao? Vả lại nếu không muốn tặng thì đừng tặng. Đằng này anh ấy lại lấy cô ra làm trò cười rồi tặng món quà đó. Nam Lâm đúng là luôn khiến người ta không ghét không được.

Còn An Lâm thì sao? Năm nay anh ấy đã quên cô thật rồi. Cứ nghĩ đến vấn đề này là cô lại thấy tủi thân. Hầu như năm nào anh ấy cũng là người nhớ sinh nhật của cô đầu tiên. Là người tặng quà cô đầu tiên, thế mà năm nay... Có lẽ ngay cả việc làm người sau cùng anh ấy cũng không muốn nữa rồi. Có phải khi có bạn gái người ta sẽ quên hết mọi thứ xung quanh không? Mặc dù cô còn chưa chắc chắn là có phải An Lâm có bạn gái hay không nữa.

Khánh Lâm mỉm cười khi thấy An Lâm ăn rất ngon lành. Đây là một nhà hàng truyền thống. Nó đã mở ra từ thời ông nội cô, và bây giờ là do cô đảm nhiệm. Bố cô giờ sức khỏe đã có dấu hiệu suy yếu, ông không còn minh mẫn mà quản lý nhà hàng được nữa. Gia đình cô lại không có con trai, chỉ có hai người con gái. Cô lại là chị cả cho nên phải đưa lưng ra gánh lấy trọng trách này.

- Anh An Lâm cảm thấy thức ăn ở đây thế nào?

An Lâm làm ra vẻ nghĩ ngợi rồi trả lời:

- Rất đậm đà bản sắc dân tộc. Em nhìn xem, hiếm có nhà hàng nào có cách bài trí thức ăn và phong cảnh được như thế này.

- Nó độc đáo ở điểm nào?

An Lâm mỉm cười rồi chỉ ra phía góc nhà hàng:

- Cây chuối kia là thật phải không?

Khánh Lâm cũng nhìn ra theo rồi bật cười:

- Ở sau lưng anh còn là một bụi tre nữa đấy.

An Lâm quay lại rồi nói với vẻ khâm phục:

- Sao em lại làm được?

Khánh Lâm thì cầm vào tay mình, chớp đôi mắt và nói:

- Không phải em làm. Mà là ông nội em. Đây là một không gian mở, trời và đất đều có thể thấy được qua đồng tử con người. Ông em nói là phải tạo cho khách hàng một cảm giác thân thuộc và để họ cảm thấy yêu quê hương đất nước này hơn.

- Bằng những sự vật của người Việt Nam?

- Vâng.

An Lâm rút tờ khăn giấy bên cạnh rồi lau miệng. Đây là nhà hàng dân gian nên khi ngồi ăn cũng là ngồi trên một cái phản gỗ. An Lâm ngả người chống tay ra phía sau rồi mỉm cười:

- Ông em chắc phải là một vị lão thành ái quốc.

Khánh Lâm cũng lau miệng rồi nhấp một ngụm rượu gạo nói:

- Có lẽ là thế. Anh đã thấy no chưa?

An Lâm gật đầu:

- Bụng anh đang trương phồng nên đây này.

Khánh Lâm bật cười khanh khách. Nói chuyện với An Lâm giờ đây cô đã thấy có chút thân mật hơn. Cũng không còn cảm thấy ngại ngùng nữa. Như vậy cô bắt đầu thấy tự tin khi nghĩ đến vấn đề tấn công anh. An Lâm không phải người khô khốc, ngược lại rất uyển chuyển. Đó là lợi thế cho cô thể hiện tình cảm.

An Lâm đưa tay sờ túi áo của mình thì phát hiện ra mình đã để điện thoại trong xe. Anh nhanh chóng đứng dậy rồi nói:

- Cám ơn em về bữa ăn hôm nay. Bây giờ anh phải về rồi.

Khánh Lâm sao có thể để anh đi dễ dàng như vậy được. Cô lập tức kéo tay anh lại rồi nói vội vàng:

- Đừng. Chúng mình đi dạo một lúc nữa nhé?

An Lâm đã nhớ ra hôm nay là sinh nhật Trúc Diệp. Hiện giờ anh đang trong tình trạng tự dằn vặt bản thân mình. Anh đã quên cái tối thiểu nhất mà bản thân cần phải nhớ. Chắc chắn Trúc Diệp đã đợi anh cả buổi tối rồi. Những năm trước, anh không bao giờ để cô ấy thất vọng khi chào đón một nấc thang mới của cuộc đời. Nhưng năm nay thì ...

An Lâm mỉm cười khách sáo:

- Xin lỗi!

Rồi anh bước thẳng ra ngoài cửa nhà hàng. Cái anh cần làm bây giờ là đi tìm một món đồ sinh nhật nào đây.

Nam Lâm chán nản đứng trước cửa phòng làm việc của mình. Mấy người trực ban đi đâu mà khóa cửa kín mít thế này cơ chứ? Cái anh cần đang ở trong đó. Chết tiệt. Anh sẽ đánh chết tên nào bỏ làm đi chơi vào tối hôm nay.

Cuối cùng Nam Lâm cũng đành thất vọng bước đi mà không lấy được cái mình cần.

Nam Lâm khởi động xe. Bàn tay nắm chặt vào vô lăng nghĩ ngợi. Bây giờ phải nghĩ ra giải pháp hữu hiệu cho việc tặng quà Trúc Diệp. Khiến cô ấy phải khắc cốt ghi tâm và tiếp tục chờ đợi món quà của anh vào năm sau.

Nam Lâm phóng vọt xe đi. Từng dòng xe chen chúc lách qua nhau để tới mục đích riêng của mình. Nam Lâm vẫn chưa biết là mình sẽ đi đâu, đến đâu để mua một món quà. Bây giờ cửa hàng bán đồ trang sức mà anh thích cũng đóng cửa. Cho nên muốn mua một chiếc dây chuyền như cái trong hộp quà là không thể. Đó là cái anh đã đặt riêng. Bàn vẽ tay thì cửa hiệu đó đang cầm, nếu muốn đến hiệu khác, việc làm một cái mới cũng phải mất 3 , 4 ngày.

Nam Lâm thở dài. Mọi suy nghĩ của anh cứ đua nhau hiện ra. Những giả thiết rồi lại kết luận. Những vế so sánh đối lập nhau... Cuối cùng. Vì quá khó chịu, Nam Lâm, đập mạnh tay vào vô lăng. Sao anh lại phải khổ sở vì một món quà cơ chứ? Trước kia kể cả cô ấy có muốn anh cũng không bao giờ quan tâm cơ mà. Chẳng nhẽ khi lớn lên, mọi suy nghĩ trong con người cũng không còn bé nữa? Nó cũng thay đổi theo thời gian rồi ư?

Khi Nam Lâm đi qua siêu thị bán đồ điện tử. Chiếc tivi có chiều hình chữ Happy new year rất đẹp. Nghĩ thì cũng buồn cười. Bây giờ mới đang là tháng 7, còn lâu mới đến năm mới cơ mà. Có lẽ anh nên bảo chủ siêu thị kiểm tra lại thôi.

An Lâm lái xe qua các dãy phố để tìm đồ sinh nhật. Thứ mà Trúc Diệp thích không phải ở đâu cũng bán. Cô ấy có sở thích đặc biệt, đó là sưu tầm sách. Hồi nhỏ, cô và anh vẫn thường đến những chỗ thu mua giấy vụn để tìm sách. Có thể tìm được những loại sách mà ta ưng ý với giá rẻ. Nhưng bây giờ, sách hay là sách quý, sách rẻ là sách hiểm. Muốn tìm sách có cả hai chỉ tiêu rẻ và hay thì quả là khó khăn. Chuyện rẻ hay đắt không thành vấn đề, nhưng cái khó là một quyển sách ý nghĩa để cô ấy vui và cười tươi nói với anh “em rất thích”.

An Lâm nhìn đồng hồ. Đã là 8h30 hơn rồi. Cô ấy không biết có còn chờ anh nữa không.

Bất giác, An Lâm nhìn thấy một tiệm đồ cổ ở phía trước. Xem ra đồ cổ cũng là một ý kiến không tồi. An Lâm thở phào khi ông trời không tuyệt đường sống của anh.

Trúc Diệp ngồi ở nhà xem tivi. Hôm nay mẹ cô sẽ ngủ ở đây, ngày mai bà mới về thành phố J. Cô ngán ngẩm nhìn đồng hồ. Cô đang đợi cái gì cơ chứ? Nam Lâm có lẽ chỉ lại muốn chơi đùa với cô thôi. Đúng lúc ấy thì điện thoại của cô rung lên. Là An Lâm.

Trúc Diệp xúc động ngay cả điện thoại cũng cầm không chắc.

- Anh An Lâm.

Tiếng An Lâm trầm ấm vang lên khiến trái tim của Trúc Diệp như mềm nhũn ra:

- Anh xin lỗi! Anh quên mất. Hôm nay anh có chút việc với một người bạn.

Trúc Diệp không cần biết đó là người bạn nào. Chỉ cần cuối cùng anh ấy vẫn nhớ ra cô là đã cô đã vui lắm rồi. Tâm trạng của cô suốt cả buổi tối hôm nay như có hàng tấn chì đè lên khiến cô ức chế vô cùng. Rồi cả sự mong ngóng và chờ đợi nữa chứ.

- Không sao đâu. Em còn tưởng là anh quên rồi chứ?

- Anh không quên. Nửa tiếng nữa anh sẽ đến nhà em. Em đợi anh nhé? Anh có quà cho em.

Trúc Diệp cười tươi trong niềm hạnh phúc. Anh ấy đã mua quà cho cô rồi. Xem ra, việc cô chờ đợi cũng không phải là uổng công.

- Vâng! em sẽ đợi.

Nam Lâm đã chuẩn bị xong. Cái anh cần bây giờ là một không gian lãng mạn nữa thôi. Chỉ cần như thế, chắc chắn Trúc Diệp sẽ xúc động đến phát khóc à xem.

Nghĩ vậy, Nam Lâm chợt mỉm cười vô thức. Tuy nhiên quá trình chuẩn bị này hơi lâu một chút. Anh cần phải có thời gian. Nhanh nhất cũng phải đến 40 phút. Vì món quà của anh nó kì công quá mà.

Nam Lâm gọi điện cho Trịnh thắng.

- Alo! Trịnh Thắng. Những lúc tôi cần cậu thì cậu ở đâu?

Giọng Trịnh Thắng vẫn thản nhiên. Đây chính là câu nói quen thuộc khi hai người muốn nhờ vả nhau cái gì đấy.

- Sao?

- Mang cái loa nhà cậu đến đây. Nhanh lên.

- Có “nếu” không?

Nam Lâm nở một nụ cười ranh mãnh. Ánh mắt anh sáng rực trong đêm tối:

- Ok! Có đấy. Nhưng tôi vẫn còn số điện thoại của Lê Linh.

Ngay lập tức Trịnh Thắng như bị ai đó giật dây:

- Cậu đang ở đâu?

An Lâm nhấn chuông cửa.

Khi anh định nhấn đến hồi chuông thứ hai thì Trúc Diệp đã mở. Khuôn mặt cô ửng hồng khi nhìn thấy anh. Hình như vừa nãy cô đã chạy.

An Lâm vẫn đứng ở cửa không vào nhà. Anh làm bộ mặt nghiêm trịnh trọng nói:

- Xin lỗi cô! Tôi là bác sĩ khoa tim mạch. Tôi biết hôm nay cô đã già đi một tuổi. Nhưng tôi muốn hỏi trước khi khám cho cô là tại sao trông cô vẫn xinh đẹp như vậy?

Trúc Diệp biết An Lâm luôn biết cách làm cô vui, làm cô cười. Và bây giờ cũng vậy. Anh thật tâm lí. Bảo sao cô không dành tình cảm cho anh một cách cuồng nhiệt như vậy được?

Trúc Diệp nói:

- Bác sĩ An Lâm. Cái em muốn khám chính là tim. Hiện nay nó đang đập nhanh hơn mức của một người bình thường.

An Lâm cũng bật cười sau câu nói này. Anh đưa ngón tay cái ra ý về khâm phục:

- Xem ra em lăn lộn trong xã hội cũng khá đấy. Đối đáp không tồi đâu.

Trúc Diệp nhún vai:

- Tất nhiên. Làm nghề này lười mà có xương là húp cháo sống qua ngày.

- Ý em là phải lấy lòng sếp? - giọng của An Lâm hơi khó chịu khi nói ra câu này.

Trúc Diệp liền thanh minh:

- À không! Ý em nói là phải biết đối nhân xử thế. Các sếp ấy như cọp đội lột người. Nếu mình không cẩn thận là coi như xong.

An Lâm gật gù vẻ hiểu ý. Rồi anh chuyển chủ đề:

- Anh có quà cho em đây.

An Lâm với lấy hộp quà rồi nháy mắt với Trúc Diệp. Cô giờ đây đứng trước mặt anh như một chú chim nhỏ. Đáng yêu. Rồi thoát cái lại như một đứa trẻ đòi quà. Vẫn đáng yêu.

Trúc Diệp vui sướng. Các cơ quan cảm xúc như hoạt động hết công suất. Cô xúc động. Cô vui mừng và cô hồi hộp. Trúc Diệp đón lấy hộp quà từ phía An Lâm. Trịnh trọng như đang cầm một vật báu của quốc gia.

Đó là một chiếc trâm tóc bằng ngọc thạch. Cô nhíu mày nhìn nó. Cô không bao giờ búi tóc, vì cô sợ già. Món quà của An Lâm thế này...Dù sao cũng là tấm lòng của anh ấy. Vả lại, chỉ cần là của An Lâm tặng, thì nhất định cô sẽ thích vô điều kiện.

- Em thích chứ?

Trúc Diệp mỉm cười:

- Rất đẹp!. - Cô không nói là thích mà chỉ tấm tắc khen.

An Lâm hài lòng vì câu trả lời này. Chỉ cần cô vui là được rồi. Món quà này không phải là rẻ. Anh đã bỏ 2 tháng lương để mua cho cô. Xem ra cũng không phải là uổng. Cô ấy đang cười rất mãn nguyện.

Thiếu chút nữa là anh đã không nhìn thấy nụ cười này rồi.

Nam Lâm đã chuẩn bị xong tất cả. Anh đưa điện thoại lên tai và chờ cho Trúc Diệp bắt máy.

Tiếng tút dài vang lên rồi lại ngưng. Cứ như thế. Không có ai nghe máy. Nam Lâm bắt đầu suốt ruột. Anh lẩm bẩm:

- Em lại vứt máy ở đâu rồi?

Một lúc sau, giọng nói của Trúc Diệp cũng vang lên. Tuy nhiên, nó có phần hơi ngượng và bé:

- Anh gọi cái gì đấy?

- Em đến đây đi. Anh muốn tặng em một món quà.

Trúc Diệp lại thì thào:

- Để ngày mai nhé? Bây giờ em đang bận.

Nói rồi cô cúp máy và đi ra chỗ An Lâm.

Nam Lâm tức tối nhìn chiếc điện thoại rồi không ngần ngại đáp thẳng xuống mặt hồ trước mặt. Anh thở hổn hển vì lần vận động bất ngờ và quá sức vừa rồi. Anh hét toáng lên khiến mấy đôi tình nhân cạnh đó sợ hãi mà bỏ đi:

- Mẹ kiếp. Tôi là gì? tôi là cái quái gì trong mắt em?

Rồi anh ngồi thụp xuống bãi cỏ gần đó. Ánh mắt lạnh băng nhìn bóng trăng in dưới nước. Có cảnh cây vươn rủ xuống mặt hồ, cảnh đẹp như một bức tranh thủy mặc. Nhưng khi lòng buồn thì cảnh đẹp bao nhiêu cũng chỉ là thừa thãi. Có đôi khi còn khiến lòng người ta càng buồn và não nề hơn.

Nam Lâm giờ đây cũng vậy. Anh vừa tức, lại vừa buồn. Anh muốn lao ra xé tan bức tranh hiện thực này ngay lập tức. Anh muốn chêm, muốn vẽ thêm lên nó nữa. Tâm trạng anh bơ vơ, chơ chọi và đầy hiu quạnh.

Đợi khi bình tâm được một lúc. Nam Lâm đứng dậy đi về phía đôi tình nhân đang ngồi cách đó không xa. anh nói hằn học:

- Đưa điện thoại đây.

Nam Lâm bình thường nhìn khuôn mặt đã lác các, ngạo nghễ rồi. Giờ đây, khi anh nói như vậy trông anh thật giống một tên du côn làm sao. Đôi bạn trẻ sợ hãi nói câu được câu mất:

- Anh...Anh...m...muốn gì?

Nam Lâm cảm thấy mình hơi quá đáng nên dịu giọng đi một chút.

- Xin lỗi! Các bạn cho tôi một tin nhắn.

Thực ra họ cũng chẳng muốn cho anh một tin đâu. Nhưng vì ánh mắt của anh quá sắc. Hơn nữa họ cũng đang trong tình trạng sợ hãi nên đành phải đưa điện thoại cho anh.

Nam Lâm lướt tay trên bàn phím điện thoại ấn ra những kí tự. Một tin nhắn dài hai trang:

- Anh Nam Lâm đây. Anh nói cho em biết. Trên đời này, người đối xử tốt với em không phải chỉ có một mình An Lâm. Nếu hôm nay em không đến, anh nhất định sẽ không về. Anh đợi em ở hồ Hương Lan.

Rồi Nam Lâm ấn send. Anh trả điện thoại và quay về chỗ ngồi của mình. anh nhất định sẽ đợi. Nhất định sẽ để cho cô ấy biết anh đã chuẩn bị cho cô ấy như thế nào. Cho cô ấy biết anh là một thằng tồi hay là một người mà cô ấy phải ngưỡng mộ và yêu thương.

Khi An Lâm ra về cũng đã là 11 rưỡi đêm. Cô và anh xem hết bộ phim Nhất Chi Mai. Xem xong thì đã là quá muộn. Trúc Diệp chào anh rồi đóng cửa. Cô buồn ngủ đến nỗi chẳng còn sức lực để mà tiễn anh nữa.

Khi vừa ngã người xuống giường. Trúc Diệp tưởng mình chìm vào giấc ngủ ngay. Nhưng cô lại thấy bồn chồn nên mở điện thoại ra. Định nghịch ỉm mắt rồi đi ngủ.

Màn hình vừa mở. Một tin nhắn hiện lên, Trúc Diệp có mở ra đọc. LÀ Nam Lâm. Cô ngồi bật dậy. Anh ấy hôm nay làm sao thế? Cô đang nghĩ có nên đi hay không. Bây giờ cũng đã muộn rồi. Nam Lâm là một người không có tính kiên nhẫn. Chắc gì anh ấy đã đợi cô. Và lại biết đâu anh lại tặng cô món quà như món quà năm 15 tuổi thì sao?

Nghĩ thế rồi Trúc Diệp lại nằm xuống. Nhưng vừa nằm xuống chưa được bao lâu thì cô lại bật dậy. Nam Lâm thiếu kiên nhẫn nhưng lại là người cố chấp. Chưa đạt được mục đích chắc chắn sẽ không từ bỏ. Cái kiểu rần rồ khi lẫn lộn của anh khiến cô quay như chong chóng suốt bao nhiêu năm qua. Giờ đây cô mới thấy mình tại sao lại hiểu Nam Lâm đến như vậy?

Rồi cuối cùng Trúc Diệp dậy thay quần áo và nhẹ nhàng ra khỏi nhà. Mẹ cô là một người rất dễ tỉnh ngủ. Nếu làm ồn, e là bà sẽ mất ngủ cả đêm.

Khi đóng xong cửa cô mới chạy vội xuống.

Vì đã là đêm nên kiếm taxi là một việc khó. Cô quyết định chạy bộ ra hồ, còn hơn là đón taxi trong vô vọng thế này.

Trong màn đêm, những bước chạy của Trúc Diệp không nhanh cũng không chậm. Nhịp nhàng, uyển chuyển nhưng lại khiến có người phải sốt ruột, có người phải chờ đợi và có người phải đuổi theo.

Nam Lâm ngồi đã lâu. Màn đêm cũng đã giăng. Không thấy bóng dáng Trúc Diệp đâu, anh chán nản vô cùng. Cô ấy không đến thật sao? Nam Lâm nhếch môi cười nhạt. Đã biết là như vậy mà anh vẫn cố chấp tự lừa dối và làm khổ bản thân mình. Cuối cùng Nam Lâm đứng dậy và bước đi.

Không đợi nữa. từ bây giờ anh sẽ không đợi nữa.

Trúc Diệp đã gần đến hồ Hương Lan. Hồ rộng lớn, biết Nam Lâm đang đứng ở đâu? Cô liền lấy điện thoại ra, tuy nhiên, số điện thoại của Nam Lâm lại đang thuê bao. Hay là anh đã giận cô rồi? Hay là anh không đợi cô nữa?

Trúc Diệp quyết định cứ chạy vòng quanh hồ xem như thế nào. Bây giờ đang là đêm, quanh đây cũng vắng lặng. Cô gọi lớn tên anh. Không gian vắng lặng khiến tiếng gọi của cô vang xa hơn.

Tuy nhiên cũng chẳng thấy động tĩnh gì.

Cuối cùng quá mệt mỏi. Trúc Diệp ngồi tạm xuống bãi cỏ nghỉ ngơi. Có lẽ anh ấy đã về.

Cũng phải, nếu là cô thì cô cũng sẽ về.

...

“Bùm”

Một tia sáng ánh lên trên bầu trời. Những tia pháo hoa bung ra như niềm vui của ai đó đang vỡ òa. Ánh sáng kì diệu, cảnh tượng lung linh, không gian huyền ảo...tất cả, đều làm cho Trúc Diệp vừa bất ngờ vừa ngây ngất.

Tiếp theo đó là bài hát chúc mừng sinh nhật. Bài hát đơn ca phát ra từ một chiếc loa dân dụng nào đó. Không nhạc, giọng hát cũng không hay, đôi khi còn hơi the thé và lạc giọng. Nhưng sao nó lại làm cô thấy ấm áp và xúc động đến vậy?

Những tràng pháo hoa vẫn không ngừng lấp lánh trên bầu trời đêm huyền ảo, hàng trăm vì sao như càng sáng hơn khi chứng kiến cảnh tượng này. Chúng như trầm trồ, chúng như ngưỡng mộ rồi lại vui mừng hò reo nhau tỏa sáng để giúp người mà cả tối hôm nay đã dành sự chờ đợi cho cô.

Nam Lâm đã định bỏ về, nhưng tiếng gọi và bóng dáng của Trúc Diệp thấp thoáng đằng xa níu lấy bước chân anh. Như buộc một dải lụa vào trái tim anh, không cho anh chạy thoát. Cuối cùng thì cô ấy cũng đến.

Nhìn khuôn mặt tràn đầy xúc động và bất ngờ của Trúc Diệp là anh biết mình hình như đã để lộ thuốc hơi cao. Ít nhất thì anh cũng nên để cho cô ấy tinh thần chuẩn bị. Nhưng nếu không làm thế này thì cô ấy có xúc động đến chảy nước mắt như thế kia không?

Nam Lâm bước đến dùng đôi tay mình lau giọt nước mắt đang trực trào ra của cô. Anh cười với cô rồi nói đùa:

- Sao phải khóc? Có ai chết à?

Trúc Diệp phụng phịu lắc đầu. Đây là lần đầu tiên cô nghĩ khác về Nam Lâm, anh không phải không có chiều sâu về mặt tâm hồn. Chỉ là nó quá sâu, sâu đến nỗi không nhìn thấy đáy, đen hun hút, sâu thẳm, khiến ta cứ ngỡ sự giới hạn của nó ngay trước mắt ta. Cũng như một đường chân trời. Những tưởng đi một lúc sẽ đến, nhưng càng đi thì mới càng biết, có đi đến hết cuộc đời ta vẫn chỉ nhìn thấy nó bằng khoảng cách khi ta bắt đầu.

Nam Lâm chưa bao giờ đối xử với cô như thế này, và cô cũng không dám tưởng tượng là anh lại làm như vậy. Một sự ngọt ngào và lãng mạn đến tột độ. Một Nam Lâm mới đang xuất hiện trước mắt cô, đang dần dần thay thế Nam Lâm của quá khứ.

Về làm nũng của Trúc Diệp khiến Nam Lâm rất hài lòng. Anh cười để lộ hàm răng đều và trắng. Ánh mắt như những vì sao xa xăm, lấp lánh muôn màu. Pháo hoa đã hết nhưng trong lòng hai người vẫn tưởng nó đang lan tỏa. Lan tỏa và chiếu thẳng vào tâm hồn. Thứ ánh sáng rực rỡ này không phải là một thứ pháo hoa bình thường. Nó là một cái gì đó triu tượng hơn.

- Em chơi giờ cao su được đấy.

Trúc Diệp lau khô nước mắt rồi đánh vào vai Nam Lâm nói:

- Anh là đồ đáng ghét. Rốt cuộc thì anh có phải Nam Lâm không?

Nam Lâm dang tay ra hỏi ngược lại:

- Sao lại không?

Trúc Diệp ngồi xuống bãi cỏ nhìn dòng nước trôi mà như đứng im:

- Anh trong em là một người khác.

Nam Lâm cũng ngồi xuống nói:

- Anh biết.

Trúc Diệp không nói nhiều về vấn đề này nữa. Cô bỗng đổi giọng tươi vui:

- Có phải anh lại âm mưu tặng cái đó cho em không?

Nam Lâm nhú mày:

- Cái đó là cái gì?

Câu hỏi này khiến Trúc Diệp ngượng đến chín mặt:

- Năm 15 tuổi. Anh nhớ chứ?

Nam Lâm suy nghĩ hồi lâu rồi cũng ồ lên.

Cái đó chính là bịch băng vệ sinh!. Quả thực hôm đó anh không cố ý. Là thằng bạn đã gói nhầm quà. Anh không hề để ý, nó đưa quà anh lấy luôn rồi trả tiền. Ai biết là Trúc Diệp hôm đó cũng là ngày đèn đỏ của cô ấy, khiến cô ấy hiểu nhầm anh...đã nhìn trộm cô. Thật là oan uổng.

Nam Lâm cười nhẹ rồi trả lời rất thản nhiên:

- Hôm nay anh không tặng quà. Mà nếu có tặng thì chắc vẫn sẽ tặng cái đó.

Trúc Diệp tròn mắt nghiêng rằng:

- Anh dám?

Nam Lâm liền bật cười. Buổi tối hôm nay là một ngày đáng để anh phải ghi nhớ. Còn cả ánh mắt và sự xúc động kia nữa. Anh cũng phải nhớ thật rõ. Nó như những ánh sáng rực rỡ, thấp sáng cả một vùng trời, cả một trái tim.

10. Chương 10: Không Thể Với Tới

Dương Thùy xin nghỉ đến mấy ngày khiến Mạnh Đức thấp thỏm không yên. Ừ thì cô ấy “chăm chỉ” nghỉ thật đấy nhưng có lần nào cô ấy nghỉ lâu như thế này đâu.

Vừa nhìn thấy Trúc Diệp lưng thưng đi đằng xa, Mạnh Đức như nhìn thấy quý nhân. Anh vội chạy đến kéo tay Trúc Diệp rồi hỏi về lo lắng:

- Trúc Diệp! Dương Thùy mấy ngày nay sao vậy?

Trúc Diệp tròn to mắt ngạc nhiên:

- Sao? Sao là sao?

Mạnh Đức thật không thể chịu nổi với vẻ ngơ ngác của Trúc Diệp được nữa. Cuối cùng thì anh cũng rút ra kết luận: Có hỏi nữa cũng chẳng được gì. Rồi anh giơ tay ra nói:

- Đừng có lôi tôi đi rồi bảo tôi chiêu đãi nữa đấy. Tôi sẽ tự tìm hiểu.

Vốn đã không hiểu gì nay lại càng không hiểu hơn.

Cô và Dương Thùy đâu thể gần gũi mãi với nhau được. Tại sao hể Dương Thùy nghỉ làm là lại đến hỏi cô? Mấy hôm nay cô cũng có gọi điện cho Dương Thùy, nhưng toàn không liên lạc được, đến nhà thì không thấy ai ra mở cửa. Cô cũng suốt ruột lắm chứ nhưng biết làm sao được.

Mạnh Đức đi vào phòng làm việc, đi đi lại lại. Anh đang nghĩ không biết có nên chấm dứt tình trạng thương nhớ ở đây không? Có lẽ anh nên đến nhà cô một chuyến.

Từ khi Dương Thùy qua lại với Nam Lâm là anh cảm thấy giữa anh và cô có một khoảng cách vô hình nào đó. Ừ thì trước đó vẫn có đấy nhưng sao lần này nó lại lớn quá vậy?

Trúc Diệp bước vào phòng làm việc. Lúc này Nam Lâm có nhắn tin cho cô. Đạo này anh rất hay nhắn tin. Chẳng biết có phải từ cái vụ sinh nhật của cô không nhưng trong lòng cô cũng cảm thấy vui. Trước kia, cô cảm tưởng giữa cô và anh sẽ không bao giờ có thể gần được với nhau. Một câu nói tử tế cũng không có.

Cô vừa ngồi vào chỗ thì giám đốc đi đến cười nói:

- Trúc Diệp. Công ti ta sắp liên doanh với một công ti khác. Khoảng hai tháng nữa, dự án sẽ bắt đầu. Cô chuẩn bị cho tôi một số tài liệu nhé?

Trúc Diệp gật đầu:

- Vâng! Tôi sẽ chuẩn bị. Còn gì nữa không giám đốc?

- Còn gì nữa thì tôi sẽ nói sau.

* * *

Dương Thùy đang nằm bẹp trên giường. Toàn thân của cô như rã rời. Cô không ngờ là mình lại ốm nặng như thế này. Từ sau cái hôm đi chơi về muộn, cô đã biết là mình bị cảm lạnh. Nhưng ai ngờ hôm sau nó lại chuyển thành sốt.

Hôm đó cô đã cố lết thân xác ra khỏi giường nhưng vừa đứng lên được thì đôi chân cô lại khuyu xuống không theo chủ ý của cô. Vì sống một mình nên không có ai chăm sóc, cô không thể tự nấu cháo ỉnh, không thể tự đi mua thuốc...Rồi còn cả sạc pin điện thoại để liên lạc nữa. Cô thấy mình gần như đang tách biệt với cuộc sống bên ngoài vậy.

Hôm nọ trong cơn mê mập mờ cô đã cảm thấy tiếng chuông cửa réo rắt và tiếng gọi của Trúc Diệp.

Nhưng lúc đó người cô chẳng khác gì đang bị bóng đè cả, nhận thức cũng như không. Cơ thể không theo điều khiển của mình.

Giờ đây cô đã thấy đỡ hơn đôi chút, nhưng vì 3 ngày qua cô chỉ uống nước và ăn những thứ còn sót lại trong tủ. Sức lực bị cạn kiệt cũng là đúng, hơn nữa, cô chưa khỏi ốm. Vì vậy vẫn phải gấn chặt lấy cái giường.

Dương Thùy sắp khóc lên khi nghĩ đến mình sẽ chết vì đói và mệt trong chính ngôi nhà của mình thì có tiếng chuông cửa vang lên.

Lần này dù có mệt như thế nào thì cô cũng cố lết cái thân tàn này ra mở cửa để cầu cứu. Thế là cô mỗi một bước đến bên cửa. Nhưng cửa vừa được mở ra thì cô lại muốn đóng vào. Mạnh Đức sao lại đến đây? Người cô muốn cầu cứu là ai cũng được nhưng ít nhất không phải là anh ta.

Khi Dương Thùy định đóng cửa Mạnh Đức liền lấy chân chặn lại rồi dùng tay kéo cửa. Anh đứng đó nhìn cô đầy chua xót.

Sao chỉ mới mấy ngày chưa gặp cô đã tiêu tụy thế này?

Trông mất thì đỏ hoe, sâu hoắm. Vẻ yếu đuối trong đôi mắt ấy đã bay biến đi đâu mất. Mái tóc thời trang ngày nào giờ đây rối bù và bết lại nhìn thảm hại vô cùng. Đôi môi như hai cánh hoa anh đào hồng trông tái nhợt và khô ráp. Bộ quần áo ngủ lòi lòi thô lệch thếch đến chán đời. Cô ấy bị sao vậy?

Dương Thùy thấy ánh mắt vừa ngạc nhiên, vừa xót xa thương hại của Mạnh Đức thì liền cố nói bằng giọng bình thường.

- Anh đến đây làm gì?

Mạnh Đức nhìn bàn tay đang cô bấu lấy cửa của Dương Thùy thì biết cô đang cố gắng bám trụ. Các đốt xương trên tay như sắp lòi ra khỏi làn da kia rồi.

Không trả lời câu hỏi của Dương Thùy, Mạnh Đức bước đến kéo giập người cô lại rồi bế cô lên. Anh không thể đứng nhìn cô như thế này mãi được. Phải làm gì đó.

Dương Thùy bị Mạnh Đức bế thốc lên thì không khỏi hốt hoảng. Cô hét lên bằng chất giọng khản đặc:

- Mạnh Đức! Anh làm gì vậy?

Mạnh Đức nhú mồm bế cô vào phòng ngủ rồi đặt nhẹ cô xuống giường. Anh chống tay nhìn chung quang căn phòng. Những vỏ đồ hộp vứt lán lóc dưới sàn, rồi quần rồi áo, ngôi nhà giống như một bãi chiến trường thu nhỏ. Anh quay ra phía Dương Thùy đang nằm đó. Nói:

- Em bị ốm sao không nói với anh?

Dương Thùy không nhìn Mạnh Đức trả lời:

- Ai nói với anh là tôi bị ốm?

Mạnh Đức biết là cô đang nói dối. Vừa nãy bế cô anh đã thấy cái nóng phát ra từ cơ thể cô.

- Dương Thùy. Anh cần đưa em đi bệnh viện.

- Tôi không cần. Tôi khỏe rồi.

Mạnh Đức bước đến:

- Giờ đây ngay cả đứng em còn không vững thì khỏe sao được?

- Anh về đi.

Mạnh Đức không nói gì lại tiếp tục bế cô lên và chạy ra ngoài. Bây giờ anh không thể để cho Dương Thùy muốn làm gì thì làm nữa. Nếu cứ mặc sức cho cô ấy vẫy vùng thì anh sẽ để mất cô ấy. Mạnh Đức cầm chùm chìa khóa nhà Dương Thùy rồi chốt cửa.

Dương Thùy bị anh bế trên tay ít nhiều có sự bức bối. Cô không còn la hét nữa, cô mệt rồi, la nữa là thanh quản của cô sẽ không chịu nổi và sức lực của cô cũng đã có hạn. Cô chỉ nói hần học:

- Bạn Mạnh Đức. Có gì chúng ta từ từ nói với nhau. Việc gì bạn phải khổ vì tôi như vậy.

Mạnh Đức nhìn bảng điện tử của thang máy nhích xuống từng con số rồi bước ra ngoài. Anh nói:

- Em mà không im lặng thì anh sẽ dùng biện pháp mạnh với em đấy.

Dương Thùy tức lắm nhưng giờ cô ốm yếu thế này thì còn làm được gì anh ta cơ chứ. Thôi thì đợi khi cô khỏe lại sẽ tính cả vốn lẫn lãi với anh ta sau. Suy cho cùng thì cũng là anh ta muốn tốt cho cô.

Nam Lâm đang ngồi tại chỗ làm việc thì nhìn thấy Trịnh Thắng và Lê Linh bước vào. Anh suýt nữa thì đánh rơi cả cầm xuống. Không ngờ Trịnh Thắng khù khờ ngốc nghếch lại có thể phá được thành trì một cách nhanh chóng như vậy.

Nam Lâm đứng dậy vỗ tay hô to với mấy người đồng nghiệp khác nữa:

- Mọi người xem này, Trịnh Thắng và phu nhân đến thăm anh em chúng ta.

Nghe thấy câu nói này của Nam Lâm cả phòng cười nghiêng ngả khiến Trịnh Thắng chỉ muốn độn thổ. Nhưng anh đang đứng cùng Lê Linh nên vẫn cố gắng nở một nụ cười thân thiện:

- Đây là bạn gái tôi.

Tính cách của Nam Lâm có ai mà không biết. Những lúc như thế này anh là người phát huy tốt nhất sở trường chớp lấy thời cơ của mình. Nam Lâm lại nói về hào hứng:

- Cậu đi trước thời đại của cả phòng. Đến tôi đây con chưa có em nào cho ra hồn thế mà cậu đã ...Thôi nào, khao đi.

Cả phòng lại hưởng ứng câu nói này của Nam Lâm. Chỉ riêng Trịnh Thắng đang tức nổ đom đóm mắt mà không nói được gì. Đi trước thời đại? Đây là biệt danh mới của anh ư?

Nam Lâm nháy mắt với Trịnh Thắng rồi bước ra ngoài.

Thực ra hôm nay anh cũng có ý định sẽ mời Trúc Diệp đi ăn rồi. Nhưng theo anh thấy thì có lẽ Trúc Diệp vẫn chưa hẳn bỏ được cái bức tường ngăn cách suốt bao nhiêu năm qua đối với anh. Việc gì cũng cần có thời gian. Anh hiểu.

Nghĩ ngợi một lát anh lại nhớ tới Dương Thùy. Nếu lần này thông qua Dương Thùy mà mời được Trúc Diệp thì cũng đáng lắm chứ. Rồi Nam Lâm lấy điện thoại ra. Đây là chiếc điện thoại anh mới mua, sim cũng vừa đi làm lại. Người ta nói quả không sai, một giây bốc đồng là một giờ hối hận.

“Số mấy quý khách....”

Câu nói khô khốc phát ra từ điện thoại khiến Nam Lâm muốn đập điện thoại một lần nữa. Dương Thùy đổi số rồi hay sao? Thế là kế hoạch của anh đổ bể rồi.

Nam Lâm ngồi thần người ra một lúc lâu. Anh đành chơi bài ngựa vậy.

Trúc Diệp đang ngồi soạn thảo một số tài liệu thì điện thoại vang lên liên hồi. Cô ngó vào màn hình thì thấy tên Nam Lâm hiện ra. Cô đã thêm tên của anh vào trong danh bạ. Dẫu sao anh ấy cũng là anh của cô, và giờ đây cô cũng phát hiện ra anh ấy rất tốt, cho nên không cần quá gay gắt với anh ấy.

Trúc Diệp một tay di chuột, một tay cầm điện thoại nói:

- Em nghe đây.

Giọng nói nhẹ nhàng của Trúc Diệp như khiến trái tim Nam Lâm khẽ run lên. Anh bỗng chốc quên mất những điều mà mình muốn nói. Vội vàng im lặng một lúc lâu, khi bình tâm lại anh mới nói:

- Anh muốn mời em ăn cơm.

- Em đã nhận lời đi ăn cùng An Lâm rồi. Hay anh đi ăn cùng cho vui.

An Lâm. Lại là An Lâm.

Nam Lâm mím môi và nói cộc lốc:

- Khỏi. Anh đi ăn cùng đồng nghiệp.

Rồi anh tắt máy một cách không báo trước.

Nam Lâm đứng lặng người cười nhạt. Anh lại thế rồi, không thể nhẹ nhàng hơn được. Anh không ghen với An Lâm, nhưng anh giận Trúc Diệp không để ý đến tâm tư của anh. Khi cô ấy trả lời, một chút suy nghĩ của cô ấy cũng chẳng có, cô ấy nói nhanh và kiên quyết. Như muốn hét vào mặt anh rằng: Dù có thế nào thì trong lòng em An Lâm vẫn là nhất. Anh không bao giờ có thể với tới được. Thế đấy. Không với tới được. Không bao giờ.

Mà anh đang cố gắng vì cái gì nhỉ? Anh đã quên mất điều tối kị được dựng lên giữa ba người rồi. Là anh em. Chỉ là anh em mà thôi.

* * *

Mạnh Đức cũng là một người tâm lý. Anh hiểu Dương Thùy chẳng thích thú gì khi bị anh bế trên tay như một con mèo như vậy. Anh đành dìu cô vào trong bệnh viện.

Quả thực Mạnh Đức đã thấy hối hận khi ngày xưa nhận lời chia tay của Dương Thùy. Lúc đó anh đã nghĩ tình yêu của anh đang đến thời kì khủng hoảng. Có một chút rắc rối như thế này cũng tốt. Như thế sẽ gây được thú vị và kịch tính. Anh đã tưởng Dương Thùy dù có bay cao bay xa tới đâu thì cũng không thể thoát khỏi cái lưới mà anh đã giăng ra trước đó. Nhưng anh đã lầm mất rồi. Dương Thùy không bay, cô ấy chạy. Vậy thì cái lưới trên trời kia như một thứ ngốc nghếch làm cảnh hay sao?

Dương Thùy trầm mặc suy nghĩ về những gì Mạnh Đức đang làm. Đây là biểu hiện muốn nối lại tình xưa? Nếu thế thì tại sao ngày xưa cô nói chia tay anh không ngăn cô? Không cầu xin cô? Mạnh Đức là một con người như thế nào? Cô đã từng hiểu anh, đã từng biết anh...nhưng giờ đây anh ấy như một con người khác vậy. Rõ ràng là anh đã cuồng nhiệt hơn ngày xưa, đã thay đổi hơn ngày xưa. Nghĩa là anh ấy hoàn toàn mới.

Cô không thể dối lòng là cô không vui khi Mạnh Đức đối tốt với cô như vậy. Anh ấy ngoại hình cũng không đến nỗi tồi, không thể đẹp trai như Nam Lâm nhưng cũng ấn tượng người mà cô hẹn hò trước đó. Anh ấy là trưởng phòng, chức sắc không quá cao nhưng trung bình như vậy còn tốt hơn những ông sếp đang bị nhấn chìm trong tội danh tham nhũng. Gia đình có bố là luật sư, có nghĩa là anh ấy được đào tạo làm người rất bài bản và gia giáo...còn rất nhiều thứ nữa.

Mạnh Đức có thừa điều kiện cần và đủ để tìm một cô gái tốt hơn cô, vậy tại sao anh lại không làm? Dương Thùy không thể không trân trọng điều đó. Nhưng hoàn cảnh gia đình cô khiến cô không muốn yêu anh.

Không phải không muốn yêu anh mà không muốn đối mặt với bà mẹ của anh. Một bà mẹ ham tiền tài và hư vinh.

Vừa đi vào phòng đăng kí thủ tục nhập viện thì Dương Thùy tưởng mình nhìn nhầm. Kia chẳng phải là Nam Lâm hay sao? Nhưng cô cứ thấy anh khang khác.

Nam Lâm mà cô biết là một người có mái tóc nâu hạt dẻ. Trên tai có bấm hai lỗ nhìn rất ngổ ngáo. Hơn nữa, ánh mắt bốc đồng pha chút trẻ con trong đó khiến cô càng nghi ngờ về Nam Lâm đang xuất hiện trước mắt.

Nam Lâm này mặc áo blouse trắng. Vẻ đẹp trai là điều không thể chối bỏ nhưng cảm tưởng như rất trầm mặc. Giống một bông hoa trong nước. Đẹp nhưng lại có phần hơi lạnh và lặng.

Mạnh Đức thấy Dương Thùy ngồi im như vậy thì vội liếc mắt nhìn cô. Qua đó anh cũng nhìn thấy người con trai trước mặt. Đó chẳng phải là Nam Lâm hay sao?

Mạnh Đức còn chưa kịp giải tỏa nghi vấn thì Dương Thùy đã nói to:

- Anh Nam Lâm.

An Lâm quay lại phía cô gái vừa gọi tên em trai mình. Trước kia, sự nhầm lẫn là việc xảy ra như cơm bữa. Bây giờ mỗi người làm một nơi nên nó đã giảm đi. Không ngờ bây giờ lại có người nhầm lẫn như vậy nữa. Mà lại là một người không quen biết. Anh chưa gặp cô gái này bao giờ. Tuy nhiên cũng nên nói cho cô ấy biết.

Thế là An Lâm đi đến chỗ cô gái. Nhìn thoáng qua, ngoại hình của cô giờ đây chưa nói được gì nhiều, vì anh biết nhan sắc cô ấy đang bị bệnh tật chiếm đóng. Nhưng bên cạnh cô ấy là một anh chàng tương đối phong độ. Có vẻ cô gái này cũng không phải là tầm thường.

Thấy An Lâm đi đến. Mạnh Đức vội nhú mày rồi bước lên trước Dương Thùy. Anh nói rất hùng hồn:

- Đừng đến gần Dương Thùy.

An Lâm hơi giật mình vì câu nói này. Không phải Nam Lâm đã làm gì có lỗi với họ đó chứ? Nghĩ vậy anh chợt nhớ lại chuyện trước đó, lúc mà Nam Lâm muốn tước đoạt sự trinh trắng của Trúc Diệp. An Lâm vội đưa tay lên ý muốn hòa giải rồi nói:

- Ấy! Anh bình tĩnh. Tôi không phải Nam Lâm.

Cả Dương Thùy và Mạnh Đức đều không hiểu chuyện gì xảy ra. Rõ ràng đứng trước mặt họ là Nam Lâm, thế mà anh ta dám bảo anh ta không phải Nam Lâm.

Dương Thùy mỉm cười. Điệu cười rất mệt mỏi rồi cô cố nói:

- Anh Nam Lâm quả là biết đùa. Em còn không biết là anh làm bác sĩ đấy.

Mạnh Đức không nói gì, chờ cho An Lâm giải thích mọi chuyện.

An Lâm nheo đôi mắt thành hình trăng khuyết. Lúc này trông anh rất đẹp trai. Ngay cả Mạnh Đức cũng phải công nhận điều đó.

- Tôi là An Lâm. Là anh trai của Nam Lâm. Chúng tôi là anh em sinh đôi.

Khi Dương Thùy nghe xong câu này cũng là lúc cô không thể trụ nổi được nữa. Vội vàng ngắt đi.

Mạnh Đức không còn để ý gì đến An Lâm nữa. Anh vội vàng hét lên:

- Bác sĩ.

Tuy An Lâm ở khoa tim mạch nhưng anh cũng là bác sĩ. Anh liền chạy đến cùng Mạnh Đức đưa Dương Thùy vào phòng cấp cứu.

An Lâm đưa đã làm xong nhiệm vụ của mình. Anh lấy điện thoại gọi cho Trúc Diệp.

- Alo. Em xuống dưới đi, anh sẽ đến đón.

Rồi An Lâm ra bãi gửi xe.

Trên đường đi anh cứ thắc mắc về cái đôi vừa nãy. Họ có quan hệ như thế nào với Nam Lâm? Cô gái thì không nói làm gì, các cô gái đều có một thái độ với nó, không nói ra ai cũng biết. Nhưng còn anh chàng kia? Rốt cuộc thì Nam Lâm đã có xích mích gì? Đợi khi nào đó anh sẽ hỏi Nam Lâm.

Tuy là đã lớn rồi nhưng xét về mọi mặt, anh vẫn là anh của Nam Lâm và anh có quyền quản thúc nó. 26 tuổi, suy nghĩ của nó vẫn còn nông nổi và rất bốc đồng.

Nam Lâm nhìn thấy Trịnh Thắng đang lia ánh mắt hình viên đạn về phía mình thì không ngừng né tránh. Anh chạy ra cười nói trong khi tâm trạng rất nặng nề:

- Trịnh Thắng. Chúng ta là anh em tốt của nhau cơ mà.

Trịnh Thắng héch mặt lên:

- Anh em tốt? Anh em tốt mà cậu dìm tôi như thế này à?

- Thế ai là người đã giúp cậu phá vỡ thành trì Lê Linh kia?

Đứng lúc ấy một giọng nói khác xem vào:

- Các anh đang nói thành trì nào vậy?

Lê Linh chẳng biết từ đâu bước ra khiến Trịnh Thắng giật mình gần chết. Anh khoát tay Lê Linh hôn chụt vào má cô rồi nói ngọt ngào:

- Không có gì.

Nam Lâm nheo mắt nhìn Lê Linh:

- Sao hả? Yêu anh chàng buồn nôn này hơn anh đúng không?

Lê Linh đỏ mặt e thẹn. Cô chỉ cười mà không nói gì. Ngày xưa yêu Nam Lâm, anh đúng là biết cách chiều con gái. Sớm đã biết anh là người phong lưu đa tình. Nhưng khi dính vào rồi thì có ai màỡ thoát ra chứ? Còn Trịnh Thắng. Trái ngược lại với Nam Lâm, anh ngốc nghếch đến nỗi tức cười. Khi yêu anh cô có quyền làm chủ, có quyền nũng nịu, có quyền hờn giận. Vậy theo bạn, nên chọn cái nào hơn đây?

Trịnh Thắng tức muốn thổ huyết khi Nam Lâm nói mình là anh chàng buồn nôn. Thật không thể chịu nổi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không có Nam Lâm thì anh không bao giờ có thể có dũng khí tán Lê Linh. Không bao giờ được Lê Linh chú ý.

Trúc Diệp đứng đợi ở cổng công ti.

Cô sột ruột cứ đưa tay lên nhìn đồng hồ rồi lại hạ cánh tay xuống. Vốn biết An Lâm là người của công việc nhưng anh ấy lại trễ hẹn với cô nữa rồi.

Một lúc sau thì xe của An Lâm đỗ trước mặt. Anh mở cửa xe bước xuống. Khuôn mặt điển trai như tỏa sáng phát ra ngàn tia lung linh mờ ảo khiến mấy cô gái trong công ti không nhìn không được.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh dương, rất hài hòa với khuôn mặt và phom người của anh. Nhìn anh như một người đàn ông chín chắn và thành đạt. Khiến người ta có thể tin tưởng được.

Như Trúc Diệp lúc này đây. Cô hoàn toàn muốn An Lâm sẽ che chở cho cô cả đời này. Nhưng cô biết, ước muốn của cô quá xa vời.

Với Trúc Diệp. Sao cô có thể mở ước mà với tới anh ấy chứ? Cô chỉ là một người em gái, anh ấy không thể như người chồng mà chăm sóc cho cô mãi được. Sẽ có một ngày nào đó, cô không còn được An Lâm chở đi ăn như thế này.

Vừa hay lúc đó, điện thoại của An Lâm rung lên.

- Khánh Lâm, có chuyện gì vậy?

Mặt An Lâm lập tức sầm xuống, đôi lông mày của anh nhíu trùng đến nỗi như sắp chạm được vào nhau. Vẻ mặt của anh như thế này chắc là đã có chuyện gì rất nghiêm trọng rồi.

- Em cứ bình tĩnh. Anh sẽ đến bây giờ.

An Lâm vừa tắt máy thì quay ra nhìn Trúc Diệp. Anh biết nếu bây giờ nói với Trúc Diệp câu này sẽ rất là có lỗi. Nhưng anh không thể bỏ mặc người bệnh đang nằm chờ mình từng giây từng phút một. Những bữa ăn như thế này, có thể dời vào ngày khác cũng được:

- Có một ca tương đối nguy cấp. Anh cần phải trở lại bệnh viện. Anh xin lỗi!

Trúc Diệp bị hẫng đến không ngờ. Nhưng cô đâu dám nói ra, chỉ cố mỉm cười gật đầu rồi nhìn dáng xe của anh khuất dần, khuất dần. Đến lúc khuất hẳn rồi cô cảm tưởng như ánh hòa quang lấp lánh của nó vẫn vương lại nơi đây. Khiến lòng cô càng thêm nỗi buồn mênh mông.

11. Chương 11: Niềm Tin Tan Đi Một Cách Bàng Hoàng Như Vậy. Sau Đây Muốn Lấy Lại Là Rất Rất Khó.

An Lâm vội vàng lái xe đi.

Anh đã vượt không biết bao nhiêu lần đèn đỏ. Nghe giọng của Khánh Lâm thì có vẻ như bố cô ấy đang trong tình trạng nguy cấp. Nếu không đến nhanh thì e là sẽ không ổn.

An Lâm là một người bác sĩ có lương tâm. Với bệnh nhân anh luôn nhiệt tình hết mức. Chỉ cần mọi người khỏe là anh cũng thấy rất vui.

Trúc Diệp đứng lặng người trước cổng công ti khá lâu. Cô không biết mình nên làm gì, nên đi đâu vào lúc này. Thế là cứ đứng một mình như thế.

Cuộc hẹn đã bị bỏ dở, với An Lâm cô không bao giờ có thể quan trọng bằng công việc của anh ấy. Cô đã tự nhận mình là người ích kỉ hàng trăm lần rồi cho nên...nếu có giận An Lâm vào lúc này cô cũng không thấy dằn vặt.

Người trong điện thoại vừa rồi là ai? Ở bệnh viện còn rất nhiều y bác sĩ nữa, tại sao lại chỉ gọi cho anh ấy? Trúc Diệp đã nghe loáng thoáng giọng của một người con gái. Ngoài cô ra, còn có người khác có thể làm cho An Lâm hoảng hốt và vội vàng như vậy sao?

Từ trước đến nay. Với con gái, An Lâm chưa bao giờ đối xử tốt quá mức xã giao.

Vậy người kia là ai?

Nam Lâm và mọi người cùng nhau đến một nhà hàng nào đó ăn qua bữa trưa. Dù sao thì cũng không nên hại Trịnh Thắng trắng tay ra về. Theo như cái ý nghĩ của Nam Lâm thì anh thấy mình vẫn còn tốt chán.

- Mọi người hẹn nhau ở Việt nhé?

Rồi Nam Lâm tung chùm chìa khóa lên và bắt lấy.

Bỗng nhiên trong thâm tâm anh có một linh cảm gì đó khó tả. Nam Lâm mím môi và ngồi vào xe. Anh khẽ lạng người đi trong giây lát. Ánh mắt như sâu thẳm vô đáy. Sống mũi cao thẳng tắp hiên ngang làm nổi bật nét gì đó bốc đồng và ngỗ ngược trong anh. Hai bàn tay nắm chặt vô lăng và cứ giữ nguyên ở đó. Thời gian cứ trôi qua, nhưng Nam Lâm những tưởng nó đang bị đóng băng. Nhìn anh có vẻ như là đang suy nghĩ. Nhưng thực ra anh chẳng nghĩ gì cả. Đầu óc trống rỗng và hoàn toàn vô thức. Anh không biết mình đang làm cái gì. Cảm giác vừa nãy khiến anh như vậy.

Nam Lâm khởi động xe rồi lao vút đi.

Như một cơn gió vô hướng, cứ thổi qua...trôi qua...khiến người khác vừa khó chịu lại vừa muốn níu giữ.

An Lâm vừa bước vào bệnh viện vừa lấy điện thoại. Anh bấm tìm số của Khánh Lâm một cách vội vàng. Chỉ sợ rằng mình chậm một bước nào đấy sẽ ân hận cả đời.

Nhưng khi anh vừa bước đến thang máy thì đã gặp Khánh Lâm đứng mỉm cười ở đó. Nụ cười của cô ấy làm anh có hơi bình tĩnh. Anh đang nghĩ nếu cô ấy vẫn bình thường như vậy thì mình vội vã làm gì cơ chứ? Rõ ràng là nụ cười kia cho thấy bệnh tình của bác trai không hề nguy hiểm như cô ấy đã nói.

Tuy vậy nhưng An Lâm vẫn bước đến hỏi bằng một vẻ lo lắng:

- Bác ấy sao rồi?

Khánh Lâm mặt mày tỉnh bơ nói về đùa đùa:

- Sắp chết rồi.

An Lâm hoảng hốt:

- Cái gì?

Khánh Lâm lại mỉm cười rồi kéo An Lâm ra ngoài bệnh viện nói:

- Em chờ anh sắp chết rồi.

An Lâm nhất thời không hiểu hành động này. Có phải cô ấy vừa trải qua một nỗi đau quá lớn nào đó không?

Nghĩ vậy anh vội bỏ bàn tay Khánh Lâm đang nắm lấy cánh tay mình kéo đi. Rồi nói với vẻ mặt nghiêm túc:

- Khánh Lâm! Đừng đùa nữa. Có phải bố em gặp chuyện gì rồi không?

- Phải!

Câu nói này càng làm cho An Lâm không dám thở mạnh:

- Em nói đi. Có chuyện gì?

Khánh Lâm thấy điệu bộ này của An Lâm thì không khỏi cười lớn. Cô đã cố gắng giữ trật tự từ nãy tới giờ nhưng vẻ mặt của An Lâm lúc này làm cô không thể không cười. Nghe nói An Lâm là một thần đồng. Nhưng ai nói thần đồng không có lúc ngốc nghếch?

- Bố em đang lo lắng khi chưa thấy em lấy chồng.

An Lâm nhú mày:

- Đừng đùa nữa.

Khánh Lâm giơ tay lên nói về kiên quyết:

- Em thề. Nếu bố em có chuyện gì thì em có thể đứng đây tươi cười với anh được hay sao?

An Lâm đứng im như pho tượng. Không có chuyện gì vậy tại sao lại phải gọi anh đến đây? Làm anh lo lắng và hoảng hốt như vậy Khánh Lâm vui lắm hay sao? Anh đã phải có lỗi với Trúc Diệp khi không đưa cô ấy đi ăn cơm được. Rồi còn bắt anh làm một người công dân không biết luật giao thông. Cô ấy làm thế là vì cái gì?

An Lâm nhú mày xuống. Mắt anh vốn đã lặng nay còn lặng hơn. Nhìn vào đó thấy sâu thẳm và hơi trầm mặc. Rồi cuộc không ai có thể biết được anh ấy đang nghĩ gì sau đôi mắt ấy.

Anh đã tức giận. Đã bực bội. Chưa bao giờ anh thấy khó chịu như thế này.

Khánh Lâm phát hiện ra An Lâm đang thay đổi sắc mặt. Rõ ràng là nó đang xấu đi trông thấy. Cô đã làm gì sai sao? Chỉ muốn hù dọa anh ấy một chút thôi mà. Nhìn vào đôi mắt anh ấy, cô nhất thời sợ hãi và chỉ biết cúi mặt xuống.

- Em về đi.

Câu nói ngắn gọn này là để mắng cô hay sao? Nếu cô không làm như vậy thì anh ấy có chịu về gặp cô hay không? Cô muốn mời anh ấy ăn một bữa. Cô muốn đi dạo cùng anh ấy...chẳng nhẽ tất cả những việc này là sai hay sao?

- Em không thể về được.

An Lâm nói giọng mệt mỏi:

- Em còn muốn đùa gì với tôi nữa. Khiến tôi như một thằng ngốc, khiến tôi phải có lỗi với một người...em chưa thấy vui hay sao?

Khánh Lâm hơi bất ngờ vì câu nói này. Việc cô làm đã ảnh hưởng đến anh ấy nhiều như vậy, chẳng trách An Lâm lại bực mình vì cô.

Khánh Lâm mặt mày bí xị nói giọng hối lỗi:

- Em...Anh An Lâm! Anh cứ mắng chửi em đi. Em biết mình sai rồi. em không nên đùa ác như vậy.

An Lâm chỉ trách mình không giận được người khác lâu. Vừa nghe Khánh Lâm nhận lỗi anh đã thấy lòng mình dịu lại. Cảm giác bực tức đã trôi tuột đi đâu mất. Anh thở dài rồi nói:

- Được rồi. Nếu không có chuyện gì nữa thì em về đi.

Ngay lập tức Khánh Lâm nắm lấy tay của An Lâm:

- Khoan đã.

Trong bệnh viện. Nhiều người quay ra nhìn cảnh tượng này. Cũng tại bởi Khánh Lâm nói hơi to nên gây chú ý cũng là điều đương nhiên.

Thấy được tình thế hiện tại. Khánh Lâm đỏ mặt rồi rút nhanh tay về. Có vẻ như An Lâm cũng không được thoải mái nên anh ho khan vài tiếng để che giấu cảm xúc của mình.

- Có chuyện gì em nói mau đi.

- Em muốn...anh ăn với em một bữa nhé?

An Lâm không thấy lời đề nghị này có gì là xấu xa. Nhưng anh chỉ nghĩ nếu mình đã hẹn với Trúc Diệp rồi, bây giờ lại đi ăn cùng với một người khác há chẳng phải mình là một thằng khốn nạn hay sao? Nhưng anh còn chưa kịp từ chối thì đã bị câu nói của Khánh Lâm chặn lại:

- Anh đồng ý nhé? Hôm nay bố em nói muốn gặp anh.

- Gặp anh?

- Phải! Ông bảo muốn gặp vị bác sĩ trẻ tuổi làm con gái ông phải ngày đêm nhớ nhung.

An Lâm hiểu hàm ý của câu nói này. Anh biết Khánh Lâm có cảm tình với anh. Nhưng anh không thể đón nhận vì trong lòng anh sớm đã có một người khác. Làm sao anh có thể vứt bỏ hết để đón nhận tình cảm của cô ấy đây. Với con gái, anh không muốn ai phải đau khổ về mình nên tỏ ra rất rạch ròi với họ. Chỉ cần ai có ý định thôi là anh cũng ngăn chặn ngay.

Nhưng Khánh Lâm là trường hợp đặc biệt. Anh cũng không hiểu sao mình lại để cô tùy tiện như vậy? Anh không thể ngăn cản cô thích anh và bày tỏ với anh. Xem ra anh đã quá hồ đồ rồi. Để cô ấy dần lún sâu và khiến mình trở nên khó xử.

Khi An Lâm còn chưa kịp trả lời thì Khánh Lâm đã làm vẻ nũng nịu:

- Đi anh nhé! Bố em rất mong sẽ được gặp anh một lần. Ông đã nói với em lâu rồi nhưng bây giờ em mới mời anh.

An Lâm cảm thấy mình đã lâm vào cảnh “tiến thoái lưỡng nan”. Tiến không được mà lùi cũng chẳng xong.

Cuối cùng anh cũng đành nhắm mắt nói:

- Được rồi.

Nam Lâm lái xe đến trước cổng công ty của Trúc Diệp.

Vừa đến nơi đã thấy bóng dáng quen thuộc của cô ấy. Nam Lâm đưa tay nhìn đồng hồ. Đã là quá trưa rồi, sao cô ấy vẫn còn đứng đây? An Lâm lúc nào cũng trễ hẹn như vậy sao?

Không. Anh hiểu An Lâm, anh ấy lúc nào cũng là người tôn trọng người khác. Không bao giờ để người ta phải sống trong cảnh chờ đợi cả. Chắc là có chuyện gì xảy ra rồi.

Nghĩ thế Nam Lâm tháo dây an toàn rồi mở cửa xe. Khi đến gần chỗ Trúc Diệp đang đứng anh mới thấy cô ấy không hề để ý gì đến thế giới xung quanh cả. Ánh mắt thất thần như đang tìm một cái gì đó, sự xuất hiện của anh cũng chẳng thể thức tỉnh cô khỏi cái thế giới mà cô đang chìm ngập vào. Trong nơi ấy có những gì? Có gì mà khiến cô ấy phải chăm chú...chăm chú đến đau khổ như vậy?

Anh cất tiếng gọi:

- Trúc Diệp.

...

- Trúc Diệp! em sao vậy?

Trúc Diệp giật mình sau tiếng gọi. Cô nhìn người con trai trước mặt mình nhất thời không nhận thức được những gì đang diễn ra. Cơ hồ tỏ ra rất ngu ngơ và có phần ngốc nghếch.

Cuối cùng, khi nhìn vào ánh mắt kia. Ánh mắt mà có lẽ khi cô rời khỏi thế giới này cô cũng không bao giờ có thể quên được. Cô đã nhận ra.

- Anh Nam Lâm.

Nam Lâm thở phào nhẹ nhõm. Bộ dạng của cô vừa nãy khiến anh hơi hoảng. Anh đặt tay lên vai Trúc Diệp hỏi về lo lắng:

- Sao thế? Sao em lại đứng đây. An Lâm đâu?

Trúc Diệp như cảm thấy tim mình quặn lại đau đớn khi nghe đến cái tên này.

Lúc trước, khi xem phim, cô thấy người ta có thể chết đi sống lại vì yêu...cô không hiểu là do phim truyện đã nâng cấp, nói quá, phóng đại hay là do mình chưa hiểu sự tình? Bây giờ thì cô đã biết. Cô đã biết thế nào là mùi vị của đau khổ. Tuy bây giờ chưa thể gọi là đau khổ nhưng cô thấy mình bắt đầu có dấu hiệu rồi.

Khi yêu người ta sẽ như vậy sao?

Trúc Diệp cố gượng cười để trả lời Nam Lâm:

- Anh An Lâm có công chuyện rồi.

Nam Lâm nhú mày:

- Vậy sao em còn đứng đây? Em đã ăn gì chưa?

Trúc Diệp cúi mặt xuống không trả lời.

Bộ dạng này làm Nam Lâm rất chua xót. Rồi anh kéo tay cô về phía chiếc xe của mình.

- Đi với anh.

Trúc Diệp không hiểu gì nhưng bộ dạng của anh làm cô thấy ấm áp phần nào. Rõ ràng anh luôn đến đúng lúc. Nhưng cô chưa bao giờ nhận ra.

An Lâm lái xe đưa Khánh Lâm đến nhà hàng Việt. Trong xe không khí nhẹ nhàng và dễ chịu. Cộng với đó là bản giao hưởng du dương và êm ái khiến lòng người thanh thản không ngờ.

Khánh Lâm ngắm nhìn dáng của An Lâm ở góc độ nghiêng. Lúc nào anh ấy cũng đẹp trai đến mê người như vậy. Có bao nhiêu phụ nữ chết chìm trong ảo tưởng khi đứng trước anh ấy đây? Chiếc mũi thẳng và cao, mái tóc gọn gàng nhìn rất lịch lãm. Lông mày lười mác càng làm cho đôi mắt có phần cuốn hút nam tính. Vần vẩn...Cô thấy ở An Lâm, không có gì là sai lệch của chuẩn mực cả. Anh hoàn toàn khiến cô thấy hoàn hảo.

- Anh An Lâm này!

An Lâm nhướn mày tỏ vẻ chờ đợi câu nói tiếp theo của Khánh Lâm.

Khánh Lâm ngập ngừng hồi lâu rồi cuối cùng cô cũng thốt ra:

- Anh thấy em thế nào?

An Lâm ra chiều suy nghĩ. Thế nào à? Câu hỏi này không phải là câu hỏi khó. Nhưng nếu không biết dùng từ để diễn đạt rất có thể sẽ khiến cho đối phương phật ý. Anh nói điềm tĩnh:

- Chúng ta quen biết nhau chưa phải là lâu...với thời gian như vậy anh không có đánh giá gì về con người em.

Một câu trả lời khá an toàn.

Khánh Lâm gật gù vẻ hiểu ý. Cô không hỏi gì thêm mà chìm vào suy nghĩ. An Lâm rõ ràng là chẳng có tình cảm gì với cô cả. Nếu không thì anh đã trả lời được câu hỏi vừa nãy của cô rồi.

Khánh Lâm cảm thấy trong lòng như có hàng ngàn đợt sóng xô vào nhau rồi lại tản ra. Khi xô vào thì dạt dào, trào dâng...Nhưng đến khi tản ra rồi lại hoàn toàn trống rỗng, bơ vơ một khoảng đất trống. Khiến lòng người ta khó chịu vô cùng.

Nam Lâm mở cửa cho Trúc Diệp. Anh tì nhẹ người vào cánh cửa nheo mắt nói:

- Trong kia là các đồng nghiệp của anh. Em làm quen luôn nhé?

Trúc Diệp nghe vậy thì hơi ngập ngừng. Cô toan đứng dậy nhưng rồi lại ngồi yên. Nói:

- Hay anh đưa em về công ti đi. Em ăn cơm hộp cũng được. Toàn đồng nghiệp của anh thì ngại chết.

Nam Lâm không nói gì thêm vội đưa cánh tay lại và kéo cô ra khỏi xe. Sao có thể để cô đi được. Khó khăn lắm mới gặp được cô, mới đưa được cô đến giới thiệu đồng nghiệp. Để cô ấy đi chẳng hóa ra anh lại ngốc nghếch hơn cả Thạch Sanh.

Trúc Diệp bị kéo ra thì loạng choạng không đứng vững. Cô phải bám vào người Nam Lâm mới giữ được thăng bằng. Khi cô vừa ngẩng mặt lên chợt bắt gặp ánh mắt của Nam Lâm. Không khí hơi trầm xuống khiến lòng người ta khó xử. Cả hai cứ đứng nhìn nhau như vậy...

Trúc Diệp chưa bao giờ nhìn sâu vào đôi mắt này. Cô bị cuốn vào rồi, nó xoáy sâu đến tận tâm khảm không cho cô thoát ra. Làm cô phải khó xử, làm cô không dám đối diện. Nhưng càng chống cự thì lại càng khiến mình bị lún sâu. Anh ấy trước mắt cô giờ là Nam Lâm của thì hiện tại. Khác hẳn với nhiều năm về trước. Anh ấy dịu dàng hơn rất nhiều. Và anh ấy hiểu cô...Cô chưa bao giờ dám tưởng tượng Nam Lâm có thể hiểu được mình.

Nam Lâm cảm thấy sóng lòng như trào dâng. Anh rất muốn cuốn lấy đôi môi đang mím chặt trước mặt mình. Nhưng lại không thể, trong thâm tâm vẫn có 1 giọng nói ngăn cản lại "chỉ là anh em". Đúng vậy. Anh em không thể làm vậy. Cô ấy là người anh yêu, cũng là người anh cố gắng quên đi.

Nhưng anh đang làm gì thế này? Anh đang cố ẩn cho bản thân mình lún sâu xuống vùng lầy.

- Nam Lâm.

Trịnh Thắng nhìn bóng Nam Lâm thấp thoáng đằng xa. Anh chạy ra cửa gọi.

Nhìn cô gái đứng cạnh Nam Lâm, anh chưa bao giờ thấy. Nam Lâm và anh vốn rất thân, nếu có đối tượng mới Nam Lâm không bao giờ giữ trong lòng. Cô nàng này có lẽ là mới.

Trịnh Thắng nhìn Trúc Diệp. Một cô gái mang vẻ dịu dàng, duyên dáng. Tuy các nét trên mặt không thể gọi là hoàn mỹ nhưng nhìn chung lại rất hài hòa. Mang một cái gì đó dịu nhẹ, không xinh đẹp đến độ gay gắt khiến người ta phải ghen tị hay khó chịu. Chỉ thoáng qua, như một cơn mưa hè...

Nam Lâm và Trúc Diệp bị đánh thức bởi giọng nói của Trịnh Thắng. Hai người vội vàng quay ra một chỗ khác để che đi sự xấu hổ.

Nam Lâm cười vui vẻ:

- Cậu không phải đã ăn hết phần của tôi rồi đấy chứ?

Trịnh Thắng hất hàm nói:

- Phải! Ăn hết rồi. Về đi.

Nam Lâm trợn mắt quát:

- A được! Tôi phải vào gọi thêm mấy món nữa cho cậu sạt nghiệp luôn.

Trúc Diệp mỉm cười trước hai con người này. Nam Lâm cô đã biết vốn tính rất trẻ con nhưng không biết anh lại hài hước như vậy. Cô không ngạc nhiên nhưng lại rất chờ đợi những gì cô chưa biết về anh sẽ bộc phát ra.

Cũng như chờ đợi một Nam Lâm mới trong cô dần xuất hiện.

Khi ba người vừa bước vào thì cũng là lúc xe của An Lâm đi đến. Mang theo những diễn biến căng thẳng đến nhà hàng này.

Trúc Diệp bước vào cùng Nam Lâm khiến mọi người hơi ngỡ ngàng và bất ngờ. Vì Nam Lâm làm công an nên đồng nghiệp của anh ấy toàn con trai. Sự xuất hiện của Lê Linh đã là một nét chấm phá rồi, bây giờ có thêm Trúc Diệp nữa không khí và cảnh tượng như được điểm xuyết thêm một bông hoa nữa.

Một anh chàng đã ngà ngà say đứng lên đưa tay lên chào kiểu quân đội với Nam Lâm nói to:

- Sếp! Chị dâu.

Tất cả cười ồ lên trước bộ dạng này của anh chàng. Trúc Diệp đưa tay lên che đi nụ cười của mình. Cô nheo mắt nhìn Nam Lâm. Ánh mắt của anh ấy đang rất hạnh phúc.

Sự thật là như vậy. Nếu một ngày Trúc Diệp đi bên anh và được mọi người gọi như thế, chắc chắn anh sẽ chết đi vì hạnh phúc.

Nam Lâm cầm lấy một li rượu rồi nói to:

- Xin lỗi vì tôi đến hơi muộn!.

Mọi người hô lên:

- Vậy uống rượu chuộc lỗi đi.

Nam Lâm lập tức uống hết li rượu rồi đưa tay kéo Trúc Diệp nói:

- Giới thiệu. Bạn gái tôi.

Mọi người được dịp ồ lên. Không khí chợt náo nhiệt thêm vì thông tin không thể mới hơn này. Nam Lâm tuy có rất nhiều bạn gái nhưng anh chưa bao giờ giới thiệu trước đồng nghiệp cả. Mọi người đang suy nghĩ không biết cô gái này có phải là vợ sắp cưới của Nam Lâm không nữa.

Trúc Diệp bị câu nói của Nam Lâm làm cho đờ người ra. Cô đánh mắt sang phía Nam Lâm.

Anh ghé sát mặt về phía cô nói thầm:

- Chỉ hôm nay thôi. Kết hợp với anh để mọi người được vui vẻ.

Hơi thở của từng câu nói như quần lấy tâm hồn Trúc Diệp. Ấm áp len vào tận trong tim, khiến các mạch máu của cô như giãn ra và nóng lên. Khuôn mặt cô ửng hồng. Hôm nay cô sẽ đóng vai là bạn gái của Nam Lâm sao? Cũng rất thú vị đó chứ?

Trúc Diệp vừa ngồi xuống thì cô lại khựng người lại.

Hai con người vừa bước vào khiến cô những tưởng mình đang nhìn nhầm.

Đó chẳng phải là An Lâm hay sao? Người con gái đi cùng anh là ai? Tâm trí Trúc Diệp quay cuồng và không hề vững vàng. Cô nhìn chằm chằm vào nụ cười đang mở trên môi của An Lâm. Anh ấy cũng đang hạnh phúc. Là nụ cười mà anh vẫn hay dành cho cô...

Giây phút đó, niềm tin trong lòng cô chợt dần vụn nát.

12. Chương 12: Họ Không Thể...

Trúc Diệp cứ chăm chú nhìn họ mà không biết Nam Lâm cũng đang nhìn mình. Anh đánh mắt theo hướng nhìn của Trúc Diệp.

Hình ảnh An Lâm ngồi với một người con gái khác thật khiến Nam Lâm bàng hoàng. Không phải bàng hoàng vì anh trai anh đi ăn cùng người khác mà vì anh đã bỏ rơi Trúc Diệp để đi với người con gái kia.

Trúc Diệp tưởng chừng như lúc đó tất cả trong cô đã sụp đổ. Mọi niềm tin, niềm hi vọng đều dần tan biến theo một cơn gió vô tình nào đó. Cô biết mình trong lòng An Lâm chỉ là em gái không hơn không kém. Nhưng anh ấy luôn tỏ ra quá tốt để khiến cô hi vọng. Anh ấy luôn làm cô thấy yên tâm...rằng anh ấy không bao giờ dành tình cảm ột người con gái nào đó.

Nam Lâm thấy có giọt lệ thấp thoáng nơi khóe mắt của Trúc Diệp. Thấy mọi người cũng đang dần để ý anh liền kéo cô vào lòng cười to và nói:

- Trúc Diệp. Chúng ta uống với đồng nghiệp một chén nào.

Tâm trạng không vui, lấy rượu giải sầu là phương án mà trong phim truyện Trúc Diệp hay làm. Có thật là khi uống rượu sẽ thấy đỡ hơn không?

Cô đã quyết định là sẽ không làm gì cả, không gọi An Lâm. Không khóc lóc kể khổ, không tát vào mặt anh ấy giống như người ta vẫn làm khi bị phản bội. Vì sự thật là An Lâm hoàn toàn có thể vứt bỏ cô để đi cùng người khác.

Trúc Diệp nghe Nam Lâm nói thế thì không đợi ai phải cạy, cô đưa ly rượu lên uống một hơi hết sạch khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên. Cô mỉm cười trong vị đắng chát của rượu đang len lỏi trong tâm khảm.

- Mọi người. Thay mặt Nam Lâm tôi uống với các bạn nhé?

Không ai nghi ngờ gì cả. Nghe câu nói này thì có ai mà không hào hứng. Không khí sôi nổi náo nhiệt khiến bữa ăn càng thêm vị.

Chỉ riêng Trúc Diệp và Nam Lâm là chẳng thấy vị gì từ bữa ăn này cả.

Nam Lâm nhìn Trúc Diệp như vậy thì vừa bức bối lại vừa xót xa. Cô ấy đau khổ như vậy sao? Với anh cô ấy chưa bao giờ tỏ ra như thế cả. Nhưng nhìn bộ dạng cô ấy giờ đây khiến anh cũng đau lây. Ngoài nhìn cô ấy ra anh chẳng biết làm gì vào lúc này cả.

An Lâm thấy chiếc bàn đằng kia ồn ào thì không khỏi nheo mắt nhìn sang. Trúc Diệp ngồi đối diện. An Lâm cứng người, khóe miệng anh mở nhẹ ra như để bộc lộ sự kinh ngạc. Hơn nữa, ngồi cùng cô ấy lại là Nam Lâm. Phải chăng vì anh đã bỏ rơi cô ấy nên cô ấy đã đến tìm Nam Lâm?

An Lâm cứ như thế ngồi nhìn Trúc Diệp nốc từng li rượu một cách mạnh mẽ. Cô không để ý đến sự có mặt của anh hay là do cô đã để ý rồi nhưng không thêm tỏ thái độ?

Trong giây phút này, An Lâm cảm thấy mình như một tên tội phạm lẩn trốn và bị cảnh sát bắt gặp. Tâm trạng sợ hãi, nao nao trong lòng cứ dâng lên. Điều anh đang lo sợ chính là Trúc Diệp sẽ giận anh. Cô ấy sẽ tưởng rằng anh nói dối cô ấy, cố tình gạt bỏ cô ấy...

Khánh Lâm nhìn sắc mặt của An Lâm tím tái thì không khỏi lo lắng. Cô đánh mắt ra phía sau, vì cô biết phía sau chính là lí do khiến An Lâm trở lên như vậy.

Ở đằng sau, một toán người rôm rả ngồi ăn. Tất cả hoàn toàn bình thường nếu như không để ý đến cô gái ngồi mé ngoài liền tục đưa rượu lên uống trong tiếng hò reo, cổ vũ của mọi người. Và ngồi bên cạnh...

Khánh Lâm như hoảng hốt, chàng trai kia giống hệt An Lâm. Tuy quần áo, đầu tóc, và vẻ lác cắc đã che giấu, khiến hai người như hai bản thể khác nhau, nhưng cái miệng, mũi, lông mày...tất cả đều giống. Như hai giọt nước vậy. Cô có để ý thấy đôi mắt của chàng trai kia không ngừng liếc về phái cô gái ngồi cạnh.

Thoáng chút vẻ ngổ ngược trong đôi mắt ấy đã vơi đi phần nào khi nhìn cô ấy. Có thể hiểu cô ấy quan trọng như thế nào với anh.

Nhưng cái cô đang ngạc nhiên không phải là điều này, mà là điều hai người này giống nhau. Theo suy luận của cô, cộng với sắc mặt của An Lâm thì có thể đoán ra được hai người này là anh em sinh đôi.

Khánh Lâm nhướn mày hỏi:

- Anh An Lâm! Kia là?

An Lâm như không nghe thấy câu hỏi của Khánh Lâm. Làm sao mà anh còn có thể để ý đến thế giới xung quanh được nữa chứ. Người con gái anh yêu đang hiểu lầm anh. Cô ấy đang uống rượu. Uống để coi như không nhìn thấy anh đang ở chốn này.

Sự thật là như vậy, Trúc Diệp cứ đưa rượu lên uống, uống để quên đi những gì mình đã nhìn thấy. Hoặc có thể coi như nó đang là ảo ảnh cũng được. Cô đang buồn, đang đau và đang mất hoàn toàn tâm trạng.

Anh ấy đã có bạn gái. Cô đang hi vọng cái gì chứ? Hi vọng anh ấy sẽ cho cô một danh phận, cho cô làm bạn gái của anh ấy. Cô rất muốn như vậy, chỉ một ngày thôi cũng được, một ngày được cùng anh ấy sánh bước...như những cặp tình nhân. Rồi nhẹ nhàng, vui tươi, hạnh phúc đón nhận nụ hôn của anh ấy mà không ai dị nghị cô, không ai có thể nói họ là hai anh em...

Nhưng sao mọi hình ảnh và cảm giác trước mặt lại thật như vậy? Thật đến từng chi tiết.

Nam Lâm ngồi bên cạnh cũng đang đưa từng li rượu lên uống. Anh phải làm gì đây? Chạy đến rồi cho anh trai một trận vì đã bỏ rơi người con gái anh yêu hay sao? Làm gì được như vậy? Và làm như vậy thì có nghĩa lý gì không?

Thứ nhất cả ba người đều là anh em...anh ấy có quyền yêu người con gái mà anh ấy đã chọn.

Thứ hai, Anh là người ích kỉ? Anh không muốn Trúc Diệp yêu An Lâm? Ừ thì cứ cho là như vậy đi. Lúc nào anh cũng tỏ ra hững hờ, nhưng trái tim con người không bao giờ nói dối. Anh yêu và muốn Trúc Diệp chỉ là của riêng mình mà thôi.

Thứ ba, Trúc Diệp đau khổ như vậy? Anh đổ thêm dầu vào lửa để làm gì cơ chứ?

Mỗi ý nghĩ Nam Lâm lại nhếch lên một nụ cười hờ hững.

Trịnh Thắng ngồi bên cạnh thấy hai con người này cũng hơi kì cục nên hỏi:

- Hai người sao vậy? Chúng tôi đón tiếp chưa đủ nồng nhiệt hay sao?

Lê Linh cũng lên tiếng hỏi han:

- Phải đấy. Anh Nam Lâm, chị Trúc Diệp! Hai người đang cãi nhau ư?

Lập tức hai người quay ra phản bác:

- Không! Làm gì có chuyện đó.

Đều là phản ứng tự nhiên cả. Vốn dĩ giữa hai người làm gì có quan hệ gì. Chỉ là anh em mà thôi.

Thấy họ trả lời thái quá như vậy thì đồng nghiệp lại càng lạ hơn. Cậu chàng ngà ngà say vừa nãy tên là Trần Dương. Giờ đã say không biết trời đất là gì. Quay ra chỗ Nam Lâm nói giọng lè nhè:

- Sếp! Chị dâu...chị dâu xinh lắm.

Câu nói chẳng theo chủ đề nào nhưng cũng làm mọi người vui lên trông thấy. ai nấy đều cười tươi, Lê Linh còn nói đùa:

- Anh Trần Dương không phải có ý với chị Trúc Diệp đấy chứ?

Mấy người khác cũng ủa theo:

- Này này...cẩn thận Nam Lâm cho lên chảo bây giờ.

Nam Lâm là người hay đùa và che giấu cảm xúc rất giỏi. Đó là lí do vì sao bao nhiêu năm qua anh đã che giấu tình cảm của mình tốt như vậy. Thấy mọi người có vẻ muốn đùa nên anh cũng chêm vào vài câu:

- Mạnh Dương, cậu phải biết tự lượng sức mình chứ? Cậu có biết là cậu xấu trai hơn tôi hay không?

Mọi người cười rộ lên.

Mạnh Dương xua xua tay nói thanh minh ỳnh:

- Em....không có....ý đó. Ý em là....hai người xứng đôi lắm.

Trịnh Thắng lại nổi bản tính của mình:

- Xứng đôi cái gì? Hai người chứng minh cho chúng tôi xem đi.

Trúc Diệp ngừng uống rượu quay ra hỏi với vẻ mặt ngờ ngác:

- Chứng minh?

- Thì hai người hôn nhau đi.

Câu nói này khiến Nam Lâm và Trúc Diệp dường như cứng đờ lại. Hôn nhau? Làm sao mà có thể. Tuy rằng trước đây đã từng, cái lần đó, Nam Lâm đã lao vào cô như một con thú dữ. Nụ hôn mang hơi sắc cuồng dã và chiếm đoạt. Cô không muốn nhớ lại nụ hôn đó. Còn bây giờ? Lặp lại nụ hôn ư?

Nam Lâm cúi đầu xuống khó xử. Hôn cô ấy sao? Ngồi đối diện anh đang là anh trai.

An Lâm đã nghe thấy những gì mà đồng nghiệp của Nam Lâm đề nghị. Anh không biết mình có nên qua đây để kéo tay Trúc Diệp đi không? Nhìn sắc mặt cô ấy khó xử như vậy quả thực anh thấy rất tội nghiệp. Nam Lâm lại bày trò rồi.

Nhưng trước mặt anh bây giờ đang là Khánh Lâm. Bố cô ấy sắp đến rồi. Anh từ nhỏ đã rất lễ độ, lịch sự, không thể vì một chuyện cón con mà đắc tội với người khác được. Nhưng trong lòng anh giờ đây rất mâu thuẫn. Quả thực anh muốn làm điều ngược lại.

Khánh Lâm thấy An Lâm không trả lời câu hỏi của mình thì nắm lấy bàn tay anh kéo hôn anh trở lại:

- Anh An Lâm. Anh sao vậy?

An Lâm giật mình rồi cười nhẹ:

- Không có gì. Tại nhìn thấy cậu em trai lâu ngày gặp thôi.

Khánh Lâm lại một lần nữa đánh mắt qua đó. Bất ngờ bắt gặp ánh mắt cô gái kia đang nhìn mình. Trong đó có sự đau khổ, có sự thất vọng và có gì đó hơi ghen tị nữa. Tại sao cô gái đó lại nhìn cô như vậy?

Không nén nổi tò mò, Khánh Lâm lại quay sang hỏi An Lâm:

- Anh quen cô gái kia sao?

An Lâm hơi giật mình vì câu hỏi này. Lúc nhìn ra thì mới biết Trúc Diệp đang nhìn về hướng bàn anh. Anh hiểu cô ấy đang nghĩ gì và anh muốn giải thích. Anh muốn gỡ bỏ sự hiểu lầm này.

- Kia là...- An Lâm ngập ngừng hồi lâu - Là em gái anh.

Quả thực khi nói xong câu này anh thấy rất xót xa. Anh là một thằng tồi, suốt đời anh không bao giờ có đủ dũng khí để nói với người ta rằng “kia chính là người con gái anh yêu”.

Khánh Lâm làm ra vẻ hiểu ý. Cô gật gù rồi không nói gì nữa. Những hiểu biết của cô về An Lâm quá ít. Ngay cả việc anh ấy có hai người em cô cũng không biết, thật là...

Nhưng quả thực kia chính là em gái anh ấy ư? Không hề giống. Từng góc cạnh trên khuôn mặt, các nét một chút cũng không giống. Vậy họ là anh em sao? Hơn nữa, ánh mắt đau khổ kia, khiến cô có cảm giác mọi thứ không đơn giản như vậy.

Tuy nhiên Khánh Lâm cũng không nói gì. Cô nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước rồi ngẩng mặt lên nói với An Lâm:

- Hay là anh và em qua đó chào họ một câu. Chẳng phải anh bảo lâu ngày không gặp họ rồi hay sao?

Có lời mời vậy tại sao lại không nhận? Nhưng anh còn chưa kịp đồng ý thì người đàn ông đứng tuổi đã đi đến bên cạnh vỗ vai anh rồi cười hiền hòa:

- Cậu là An Lâm?

Khánh Lâm mắt sáng rỡ reo lên:

- BỐ!

- Hôn đi, hôn đi...

Tiếng hò reo của mọi người như lấn át tinh thần của Trúc Diệp. Chiếc bàn phía đằng xa đã có thêm một người ngồi. Cô ngẫm nghĩ đây có lẽ là một buổi gặp mặt. Người đàn ông kia chính là bố cô gái mà An Lâm đang hẹn hò.

Trúc Diệp đau khổ nghĩ “họ tiến triển nhanh đến như thế rồi sao?”.

Nam Lâm tỏ vẻ cười cười với mọi người nhưng trong lòng anh đang nghĩ gì thì anh hoàn toàn hiểu rõ, buồn bực có, khó chịu có, một chút đau khổ cũng đang dần được nhen nhóm.

Bất ngờ Nam Lâm kéo Trúc Diệp lại gần phía mình hôn áp nhẹ môi mình lên môi cô. chỉ là một nụ hôn thoáng qua để che mắt mọi người và...một phần cũng là để giúp cô che đi hình ảnh trước mắt. Thay vào đó là khuôn mặt của anh.

Trúc Diệp bị hôn bất ngờ...cô đưa tay lướt nhẹ lên môi rồi nhìn Nam Lâm đầy kinh ngạc. Anh ấy hôn cô thật sao? Một nụ hôn nhẹ nhàng, lướt qua, nhưng lưu vương lại đó là cả những cảm xúc ngập tràn không thể diễn tả.

Tâm trí của cô ở nơi An Lâm dần được kéo về mà thay vào đó là sự ngạc nhiên giành cho Nam Lâm.

Tuy nhiên, cuộc vui chưa thể dừng lại ở đó. Trịnh Thắng không chấp nhận nụ hôn không có gì thú vị như vậy. Anh hét lên:

- Xóa. Không chấp nhận. Hôn như vậy thì ai cảm nhận được tình cảm khăng khít của hai người cơ chứ? Hôn lại.

Nam Lâm lừ mắt:

- Trịnh Thắng. Cậu đang trả đũa tôi có phải không?

Trịnh Thắng không thèm để ý đến lời buộc tội của Nam Lâm. Anh vẫn ra sức gào thét:

- Hôn kiểu Pháp.

Trò chơi này khiến ai nấy đều hào hứng. Đơn giản vì họ không phải là người trong cuộc chơi nên không thể hiểu hết nỗi thống khổ của Nam Lâm và Trúc Diệp. Họ hò reo khiến cả nhà hàng ai nấy đều quay ra nhìn.

Cả An Lâm và Khánh Lâm cũng vậy.

Ngay lúc An Lâm quay ra, anh đã nhìn thấy em trai anh và Trúc Diệp hôn nhau. Theo như cậu chàng kia yêu cầu thì đây đúng là một nụ hôn kiểu pháp. Nồng cháy và cuồng nhiệt. Ngay cả anh khi nhìn thấy cũng phải cảm nhận được.

Điều anh thấy khó hiểu không phải là hai người đang hôn nhau, mà anh chỉ thấy ngạc nhiên khi Trúc Diệp thường ngày vẫn tỏ ra không ưa gì Nam Lâm. Vậy mà tại sao lại chấp nhận hôn nó? Và anh đang tự hỏi không biết có phải vì Trúc Diệp cố tình tỏ ra như vậy là vì anh không?

Trúc Diệp bị Nam Lâm kéo vào bất ngờ thì không kịp phản kháng. Đôi môi cô bị nuốt trọn bởi làn môi nồng ấm của Nam Lâm. Cô muốn vùng ra nhưng lí trí của cô lại không hề trỗi dậy. Chỉ còn lại tình cảm mâu thuẫn trong tâm can đang không ngừng xoay sở.

Cô biết những việc như thế này Nam Lâm đã làm không ít với những người con gái khác. Cô đã từng khinh bỉ anh ấy. Nhưng ngay lúc này đây, khi đối mặt với nụ hôn của anh ấy, cô lại giống những người con gái

khác. Lại bị cuốn theo, chiếc lưỡi của anh ấy linh hoạt trong miệng cô. Lướt đi nhẹ như lướt qua từng cảm giác dễ chịu trong cô. Nó xoa dịu nỗi đau trong cô đang ngự trị.

Cô bị sao thế này? Tại sao lại có cảm giác như vậy khi Nam Lâm hôn? Cô...cô không hiểu nổi chính mình.

Nam Lâm biết mình làm thế này là không phải nhưng anh không thể ngay nổi tình cảm đang trào dâng.

Anh muốn hôn cô ấy, muốn ôm cô ấy vào lòng, muốn cô ấy và anh thuộc về nhau đã lâu lắm rồi. chỉ tiếc bức tường ngăn cách cao vời vợi. Anh không thể vượt qua, không thể trèo qua để đến với cô. Chỉ có thể lên lút, hay như theo anh đang nghĩ “chỉ có thể luôn cúi mà bày tỏ tình cảm với cô ấy mà thôi”.

Khánh Lâm thấy sắc mặt càng ngày càng xấu. Anh ấy sao vậy? từ khi gặp hai người em của mình anh lại trở nên như vậy, dường như không còn để ý gì đến xung quanh nữa. Thường ngày, khả năng giao tiếp của anh rất tốt, hôm nay anh lại không bộc lộ, anh nói rất ít. Rốt cuộc hai con người kia họ đã làm gì? Đã xảy ra chuyện gì giữa ba người?

Bất giác, Khánh Lâm cũng quay ra chỗ Trúc Diệp đang ngồi thì thấy cô ấy và anh chàng điển trai kia đang hôn nhau thắm thiết. Giữa thanh thiên bạch nhật, trong tiếng hò reo cổ vũ của những con người ngồi cạnh. Cô nhúu mày rồi bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề gì đó. Vội vàng quay ra nói:

- Anh An Lâm. Họ là anh em mà?

13. Chương 13: Tìm Em Trong Áo Giác

An Lâm không để ý gì đến câu hỏi của Khánh Lâm. Đầu óc anh bây giờ mù quáng không thấy đường lối. Bất giác anh mím môi đứng dậy rồi quay sang phía bố của Khánh Lâm đang ngồi cạnh đó nói:

- Thưa bác. Hẹn gặp bác khi khác.

Nói rồi không để cho hai người nói gì thêm An Lâm chạy nhanh ra phía bàn của Trúc Diệp. Trong khi nụ hôn mang đầy vẻ mặn nồng và cuồng nhiệt kia chưa kết thúc. Anh liền kéo mạnh tay Trúc Diệp và cùng cô ra khỏi nhà hàng trong ánh mắt của mọi người.

Nam Lâm ngồi thần người ra một vài giây rồi lại nhếch khóe miệng lên cười nhạt. Hóa ra thái độ của anh ấy sẽ là như vậy. Kéo theo cô ấy để chạy trốn, để lẩn tránh...

Mấy người đồng nghiệp vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thêm vào đó là sự xuất hiện của một anh chàng “Nam Lâm thứ 2” khiến họ càng có phần hoảng loạn. Trịnh Thăng lắp bắp không thành câu:

- Nam...Lâm...Vừa rồi...cậu có nhìn thấy không?

Mấy người khác cùng im lặng để chờ đợi câu trả lời của Nam Lâm làm sáng tỏ mọi chuyện.

Nam Lâm rút một điếu thuốc trong bao ra rồi châm lửa. Tàn đỏ nơi đầu lọc lóe sáng, rồi lại tỏa ra một thứ khói mờ nhạt. Nam Lâm nheo mắt nói chậm rãi:

- Đó là anh trai tôi. Không có chuyện gì đâu. Mọi người ăn tiếp đi.

Tuy chẳng hiểu thêm là mấy nhưng mọi người cũng đành hò nhau ăn nốt bữa cơm. Lúc đó, dư vị của bữa ăn đã bị giảm đi đáng kể rồi.

* * *

Trúc Diệp khép hờ đôi mắt về một mối. Ngồi bên cạnh cô giờ là An Lâm. Suốt từ lúc kéo cô lên xe đến giờ đã gần hai tiếng rồi. Cả hai vẫn im lặng, im lặng đến nghẹt thở. Việc ở công ti cô cũng chẳng còn tâm trí để mà quan tâm đến nữa. Cái cô cần bây giờ là một sự bình yên. Nhưng ai cho cô đây?

An Lâm tay nắm chặt vô lăng. Cảm xúc trong anh vẫn trào dâng nhưng anh lại không thể tìm được ngôn từ để bắt đầu câu chuyện. Có quá nhiều điều cần nói cần giải thích. Vậy mà lại không biết diễn tả thế nào để cho cô ấy hiểu.

Cuối cùng An Lâm cũng mở miệng:

- Anh đưa em về công ti nhé?

Trúc Diệp vẫn giữ nguyên vẻ mặt mỗi của mình để trả lời:

- Tùy anh!.

An Lâm thở dài rồi khởi động xe. Tự trách mình sao quá vô tâm và bất tài. Cứ hỏi cô ấy một câu thì cũng có làm sao? Nhưng lời đã đến miệng rồi lại không thể nói ra.

* * *

Mạnh Đức nắm tay chặt Dương Thùy. Ngắm cô ấy ngủ không ngờ lại thấy bình yên như vậy.

Mạnh Đức cứ như vậy và không để ý thỉnh thoảng có vài cô y tá đi vào cười tủm tỉm trước sự si tình của anh chàng này. Tất nhiên là họ cũng ước ao rằng mai sau may mắn sẽ gặp được một người đàn ông như vậy. Dù gì cũng là tâm tư của phụ nữ.

Dương Thùy cảm thấy bàn tay mình rất ấm áp. Cô khẽ cựa mình rồi từ từ mở mắt ra.

Ánh sáng tràn ngập vào đồng tử khiến mắt cô không kịp thích ứng vội vàng nheo lại. Cô không biết mình đã hôn mê từ bao giờ. Kí ức chỉ dừng lại ở khuôn mặt của người con trai giống hệt Nam Lâm mà thôi. Quả thực đúng là trái đất tròn và cuộc đời thật lắm chuyện trùng hợp.

Cô nheo mắt nhìn Mạnh Đức. Có lẽ anh ấy đã quá mệt mà ngủ thiếp đi. Khuôn mặt tuấn tú của anh khiến cô có phần rung động. Ngày xưa, cô luôn thích vuốt ve nó, trong niềm hạnh phúc cô đã ước sẽ mãi như vậy. Nhưng rồi cuối cùng tất cả cũng chẳng đi đến đâu. Tình yêu vẫn trung thành với bản chất riêng của nó, cả hai mỗi người một nơi. Rồi tự than thở và đổ tội cho duyên phận.

- Dương Thùy, em tỉnh rồi à?

Mãi ngắm Mạnh Đức mà cô không để ý anh ấy đã dậy. Nghe thấy tiếng gọi, Dương Thùy thu lại ánh mắt chứa chan ban nãy rồi cô nói lạnh lùng:

- Anh về đi. Tôi khỏe rồi.

Mạnh Đức không để ý gì đến lời nói của Dương Thùy. Anh đứng dậy với tay lấy chiếc cặp lồng ở trên bàn và một cái bát. Nhẹ nhàng múc từng thìa cháo ra rồi bưng đến chỗ Dương Thùy. Tất cả những việc này anh đều làm với một vẻ rất nghiêm túc và cẩn thận. Giống như đang làm việc với một bộ phận, máy móc quan trọng nào đó vậy.

- Em ăn đi!.

Dương Thùy quay mặt đi chỗ khác. Cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt của Mạnh Đức thêm một phút nào nữa. Chỉ sợ rằng nhìn thêm thì lại sẽ tủi lòng, sẽ lại khóc và ngã vào lòng anh.

- Anh cứ để đấy. Chốc nữa tôi ăn. Xin Anh! Hãy về đi.

Mạnh Đức thở dài. Đặt bát cháo xuống rồi nói:

- Vậy anh về đây.

Dương Thùy nhìn bóng dáng Mạnh Đức lảo lồi bước ra khỏi phòng bệnh mà trong lòng dâng lên cảm giác có lỗi. Cô không biết có phải vì mình đã quá độc ác với anh hay không? Và cô cũng không hiểu tại sao, vì có gì mà anh lại yêu cô đến như vậy.

Mạnh Đức vừa bước ra ngoài đã vội vàng chỉnh đốn lại người. Rồi bước về phía trước. Anh vừa đi vừa nhếch khóe môi của mình lên lắm lắm:

- Em sắp không trụ được nữa rồi. Sớm muộn gì em cũng thuộc về anh thôi.

* * *

Nam Lâm ngồi lặng yên nhìn cảnh vật bên ngoài khung cửa sổ. Chẳng biết anh đang nghĩ gì, đang muốn gì, chỉ biết rằng ánh mắt anh đang tràn ngập một vẻ ưu tư, trầm mặc.

Anh đã suy nghĩ rất nhiều. Suy nghĩ về Trúc Diệp, về tình cảm của cô ấy. Tại sao hôm đó cô ấy lại chấp nhận nụ hôn của anh? Trước kia cô ấy luôn tránh anh, luôn sợ anh, vậy mà khi anh chủ động hôn không cần biết ý kiến của cô ấy thì cô ấy lại đón nhận nó. Đón nhận một cách cuồng nhiệt.

Rốt cuộc Trúc Diệp như thế nào? Trước kia anh đã cho rằng anh hiểu cô, anh cho rằng chỉ có anh mới là người nắm rõ nhất những bí mật về cô ấy. Nhưng càng ngày anh càng thấy mình mù tịt, biết mà lại chẳng hiểu.

Trịnh thắng ngồi gần đó chạy ra vỗ vai Nam Lâm. Đánh thức anh ra khỏi dòng suy nghĩ mông lung.

- Nam Lâm! Cậu nói thật đi, cô gái hôm đó là ai? Là người của cậu hay của anh trai cậu đây?

Nam Lâm nhếch môi cười nhạt. Vốn anh không định trả lời câu hỏi này. Nam Lâm quay ra nhìn Trịnh Thắng:

- Sao? Cậu đang làm thám tử cho ai à?

Trịnh Thắng mím môi chỉnh lại thành giọng nghiêm túc:

- Đừng cố tỏ ra là không có chuyện gì nữa. Cậu như thế nào chẳng nhẽ tôi lại không biết. Cô gái mà cậu đã nắm tuyệt đối sẽ không san sẻ cho ai khác. Và cậu càng không phải là người nể tình thân, sẽ không có chuyện nhường nhịn cô gái của mình cho anh trai.

Nam Lâm nghe thấy câu này lập tức cười vang lên. Anh là một người như thế sao? Nghe Trịnh Thắng nói có vẻ như anh rất độc đoán thì phải. Một nhân vật phản diện trong cuộc sống. Rồi Anh ngừng cười:

- Trịnh Thắng. Đừng hỏi nữa, tôi không muốn trả lời đâu.

Trịnh Thắng nhún vai nói:

- Được. Cậu đã không muốn trả lời, tôi có cạy miệng cậu ra cũng chẳng được gì. Chốc nữa tan làm, chúng ta đi làm vài li chứ?

Nam Lâm gật đầu:

- Được!.

Đạo gần đây có lẽ anh sẽ phải cần đến rượu nhiều. Như thế cảm giác sẽ đỡ thật hơn. Sự buồn bực khó chịu theo đó cũng vơi bớt đi.

An Lâm đang ngồi làm việc thì có tiếng gõ cửa. Anh đã đoán ra là ai nhưng vẫn ngẩng mặt lên và nói :

- Vào đi.

Khánh Lâm bước vào. Về mặt cô có vẻ gì đó hơi gượng gạo.

- Anh An Lâm.

An Lâm đặt bút xuống rồi thở dài nói. Anh nghĩ Khánh Lâm đang cố hiểu mối quan hệ của anh và cô theo chiều hướng phức tạp nào đó và anh không hề muốn như vậy. Có lẽ anh cần phải nói rõ cho cô biết.

- Khánh Lâm. Anh có chuyện muốn nói với em.

Khánh Lâm mở to mắt chờ đợi câu nói của An Lâm.

- Lần sau em đừng cứ buồn là đến tìm anh như thế này nữa. Anh còn có công việc. Vả lại, em ra vào nhiều như vậy sẽ khiến nhiều người trong bệnh viện lời ra tiếng vào. Anh chỉ muốn quan hệ giữa anh và em dừng ở mức bạn bè mà thôi. Em hiểu chứ?

Khánh Lâm mím môi thất vọng. Cuối cùng thì anh ấy cũng nói thẳng cho cô biết. Hóa ra trước kia anh ấy đã cảm thấy bị làm phiền như vậy. Khánh Lâm đưa mắt nhìn An Lâm rồi mỉm cười nói:

- Em hiểu rồi. Nhưng em cũng muốn nói với anh rằng em không muốn quan hệ của chúng ta chỉ dừng ở mức bạn bè. Em yêu thích anh đó là việc của em, phải không nào? Còn quyết định là việc của anh, chính vì vậy mà em được quyền cố gắng. Em xin lỗi! Từ bây giờ em sẽ không làm phiền anh theo cái kiểu ngẫu hứng

như thế này, nhưng không có nghĩa là em sẽ từ bỏ. Với những người càng hồ hững với em thì em lại càng muốn có được. Em đi đây. Chúc anh một ngày làm việc vui vẻ.

Nói rồi Khánh Lâm xách túi đi ra ngoài. Cô có thể cảm nhận được ánh mắt của An Lâm đăm đăm theo mình. Và cô hoàn toàn hài lòng với ánh mắt đó. Sẽ có một ngày anh ấy phải nhìn cô với một ánh mắt mong chờ và dõi theo.

Khánh Lâm đi đã lâu mà An Lâm vẫn chẳng thể tập trung vào công việc được. Anh không nghĩ là mình đã để cho Khánh Lâm quá đà như vậy. Dù gì thì anh cũng không muốn ai phải thất vọng về mình, nhất là trong chuyện tình cảm. Chỉ tiếc rằng anh mãi mãi không thể nói ra người anh yêu chính là “em gái” anh - Trúc Diệp.

An Lâm thở dài nhớ lại cảnh tượng khi Trúc Diệp hôn Nam Lâm. Lúc đó là cô tự nguyện hay là bị ép buộc? Trông cô lúc đó không có vẻ gì là bị ép buộc cả.

Nam Lâm khởi động xe rồi đến bar như lời hẹn với Trịnh Thắng.

Xe đảo bánh rồi lao vút đi, như chạy trốn, như lẩn tránh cái gì đó. Thật khó có thể diễn tả bằng lời.

Trên đường đi, anh đã chợt nghĩ ra sắp đến tết Trung Thu rồi. Lại phải về nhà. Với anh, lần nào cũng thế, anh không muốn về nhà một chút nào. Bây giờ không còn phải tránh mặt Trúc Diệp nữa nhưng anh lại luôn khó chịu với cách cư xử của bố. Từ bé đến giờ, cho dù có là em nhưng anh cảm thấy mình lúc nào cũng là cái gai trong mắt bố. Khác hẳn với An Lâm - niềm tự hào của bố. Hai bố con chẳng bao giờ có những tâm sự, những câu chuyện được bắt đầu bằng một thái độ ôn hòa cả. Anh rất chán.

Tiếng nhạc du dương, một bản giao hưởng nhẹ nhàng. Khung cảnh được nhuộm bằng một thứ ánh sáng xanh. Có cái gì đó man mác buồn, trầm tĩnh và dễ đi vào dòng suy nghĩ.

- Nam Lâm.

Trịnh Thắng đưa tay lên vẫy như làm dấu hiệu rằng anh đang ngồi ở đây.

Nam Lâm mỉm cười nhẹ nhàng rồi bước lại gần chỗ Trịnh Thắng. Anh gọi một cốc rượu cho riêng mình rồi vỗ vai Trịnh Thắng đùa:

- Bây giờ mới hỏi, em yêu đâu mà lại nổi hứng đi uống rượu vậy?

Trịnh Thắng nốc một ngụm rượu. Đôi lông mày nhíu xuống chịu đựng sức nặng của rượu. Rồi lại giãn ra thư thái như để tận hưởng cái nóng bốc lên trong ruột gan. Lúc này anh mới trả lời:

- Lê Linh á? Tôi chán rồi, chán lắm rồi.

Hóa ra là cãi nhau với người yêu. Chẳng trách lại lôi Nam Lâm đi làm một “tắm phẫn” để nằm ra kêu than đau khổ như vậy. Nam Lâm mân mê cốc rượu, cũng đưa lên miệng nhẹ nhàng uống một hớp. Thấy thật khoan khoái và dễ chịu, anh quyết định uống cạn.

Uống cạn rồi lại muốn uống tiếp.

- Cho tôi một cốc nữa.

Rồi mới quay sang phía Trịnh Thắng đang nằm bò ra quầy nghe tiếng nhạc du dương:

- Chán à? Cậu mà cũng có lúc như vậy thì ai mới là người hạnh phúc và vui sướng đây?

Trịnh Thắng chẳng muốn ngồi dậy. Anh nhìn thứ chất lỏng màu nâu nhạt sóng sánh qua lớp thủy tinh rồi cười nhạt:

- Tôi đâu phải là thánh.

- Nói đi, sao mà chán?

- Cô ấy không hiểu tôi, lúc nào cũng chê tôi này nọ, lại hay giận dỗi, tôi dù có dễ tính đến đâu nhưng cũng không thể chịu nổi được nữa rồi.

Nam Lâm cười vang. Uống hết cốc rượu thứ hai. Tuy trước kia Lê Linh không bao giờ chê anh này nọ nhưng cô nàng rất hay làm nũng và giận dỗi. Đúng là anh không thể chịu được. Không ngờ khi bị anh “đá” vì lí do này, cô nàng vẫn chẳng sửa đổi.

- Bản tính con người rồi. Nếu yêu thì hãy coi như đó là một cái đẹp của cô ấy. Chẳng phải khi yêu, trong mắt mình đối phương luôn là hoàn hảo hay sao?

- Cũng có thể là tôi không tốt.

- Thôi nào. Nếu đã buồn thì đừng nhắc đến chuyện buồn nữa. Uống đi, rồi cậu sẽ thấy khá hơn thôi. Và ngày mai sẽ lại là một ngày mới của cậu.

Thế rồi hai anh chàng quên đi mọi thứ xung quanh mà thay thế vào đó là để tâm đến thứ chất lỏng màu nâu nhạt đó. Họ tự nhận mình đang lạm dụng, đang cần đến sự giúp đỡ của nó. Chỉ cần nó làm vơi đi nỗi buồn trong lòng họ thì họ sẵn sàng uống bao nhiêu cũng được.

Kim dài của đồng hồ nhích đến số 12. Tiếng chuông giờ vang lên báo hiệu 11h đã đến. Thời điểm đêm tối, không gian tĩnh mịch. Lúc tiếng chuông vang lên thì nó như to hơn, vang hơn mọi thời điểm.

Trúc Diệp ngồi loay hoay với đồng tài liệu từ tối đến giờ mà vẫn chưa xong. Sợ rằng sẽ phải làm đến sáng mất.

Nghe sếp nói thì hình như là cuối tháng sau, công ti sẽ gặp đối tác. Cô cần chuẩn bị một số quy trình hộ ông ấy. Công việc thư kí theo nhiều người nghĩ thì là sung sướng, nhưng làm rồi mới biết, mình còn phải làm cả phần của sếp.

Đạo này công việc bận rộn không cho cô một chút thời gian để chăm lo và nhớ đến những việc cá nhân. Thỉnh thoảng cô thấy như vậy cũng tốt, có thể không buồn rầu, bị công việc che cả mắt, sẽ không còn thấy những cảnh tượng đau khổ mà mình không muốn nghĩ đến nữa.

Chuyện của ba người. Cô, an Lâm, Nam Lâm. Cô sẽ gác lại một bên. Tình cảm của cô khó nắm bắt kinh khủng. Có những lúc cô thấy mình vẫn rất yêu An Lâm nhưng rồi trong một giấc mơ nào đó, cô lại thấy hình ảnh của Nam Lâm. Thế là sao? Cô biết rằng, rào cản giữa cô và Nam Lâm đã hết nhưng cô không bao giờ tin mình có tình cảm với Nam Lâm. Vì thực sự trong tâm can cô nhận thấy, mình và anh không hề hợp nhau.

Đang ngồi thống kê một vài chi tiết thì có tiếng gõ cửa. Giờ đã là hơn 11h rồi, còn có ai tìm cô vào giờ này chứ?

Trúc Diệp đề cao cảnh giác, cô khẽ khàng cầm lấy cái chổi để phòng thân, rồi mới bước ra phía cửa.

Cửa vừa mở ra, dáng người cao lớn của Nam Lâm đã hiện lên trước mặt. Trúc Diệp không khỏi ngỡ ngàng nhìn anh. Trên người anh ấy đang nồng nặc hơi rượu. Anh ấy đã uống sao? Cảnh tượng này, làm cô nhớ lại chuyện cũ.

Nam Lâm đưa đôi mắt nóng rực và quay cuồng của mình nhìn ngấm xung quanh. Vẻ dáo dác, rồi lại trở lên trầm tĩnh như hồ nước mùa thu. Anh gọi:

- Trúc Diệp.

Trúc Diệp bị tiếng Nam Lâm gọi bất ngờ, giọng nói ấm áp, nhẹ nhàng, uyển chuyển. Luồn lách dần dần vào tâm hồn cô.

- Anh ...có chuyện gì không?

Nam Lâm không đợi Trúc Diệp mời. Anh bước vào rồi dùng tay đóng mạnh cửa. Tay kia kéo cô lại phẩy mình rồi ôm chầm lấy. Anh ghì sát người mình xuống đôi vai cô rồi khẽ nói:

- Trúc Diệp. Anh...

14. Chương 14: Tình Cảm Trào Đông

Trúc Diệp nghe thấy tiếng Nam Lâm phả vào sau gáy mình thì chợt thấy tim đập mạnh và nhanh hơn một nhịp. Đường như hơi thở của cô cũng nóng bừng theo anh. Cô thấy chân mình mềm nhũn ra, anh nặng quá! Nhưng cô lại không nỡ đẩy anh ra. Sợ rằng anh sẽ buồn, cô cũng không biết tại sao mình lại sợ.

- Anh Nam Lâm. Anh sao vậy? - Trúc Diệp cố giữ cho giọng nói mình thật là bình tĩnh.

Nam Lâm gục mặt xuống bờ vai Trúc Diệp. Mái tóc cô xõa ra tỏa hương thơm của dầu gội. Anh tham lam hít một hơi thật sâu, như để ghi nhớ nó rồi mới nói:

- Trúc Diệp! Em có biết...em có biết anh yêu em nhiều như thế nào không?

Trúc Diệp như bàng hoàng, chân tay bải hoải sau khi nghe câu nói này. Tâm hồn của cô cũng như dờ dẩn theo người say kia rồi.

Phải, cô không tin là Nam Lâm sẽ yêu cô. Mỗi mỗi anh ấy sẽ không bao giờ yêu cô. Vì cô nghĩ số phận đã như thế rồi, chân lí không bao giờ có thể thay đổi: Nước và lửa không thể chung.

Cô không nghĩ rằng mình là lửa hay nước nhưng cô lại muốn ví tình cảnh của cô và Nam Lâm như vậy. Để thấy được rằng, tình yêu giữa cô và anh là không thể xảy ra.

Nhưng tại sao anh ấy lại nói câu đó? Tại sao khi uống rượu anh ấy luôn làm những điều kì quái? Và tại sao anh ấy lại nói điều này với cô?

Trúc Diệp buông nhẹ người Nam Lâm ra, cô nhìn thẳng vào mắt anh nói không chút sợ hãi:

- Anh uống say quá rồi. Để em gọi xe đưa anh về nhé?

Nam Lâm gạt tay cô ra. Kéo mạnh người cô lại rồi áp môi mình lên môi cô. Anh cảm thấy trước mặt Trúc Diệp, anh không thể kìm nổi ý nghĩ muốn cô ấy là của mình. Anh hận và đau xót khi nghĩ sau này cô ấy sẽ về tay một kẻ khác. Anh hận mình không thể chết đi rồi đầu thai thành một người có thể danh chính ngôn thuận mà cưới cô ấy làm vợ.

Trúc Diệp một lần nữa cảm nhận được dục vọng từ phía Nam Lâm khi uống rượu. Cô tự hỏi khi say anh ấy nhất định sẽ như thế này sao? Vậy thì đã có bao nhiêu người con gái qua tay anh ấy rồi?

Bỗng nhiên, nghĩ đến vấn đề này Trúc Diệp lại cảm thấy trong đầu có một luồng ghen tuông ập đến. Cô đánh mất lí trí mà mở đôi môi của mình ra cho lưỡi của anh lùa vào.

Giống như tình cảm của Nam Lâm, ào ạt và chảy xiết, không loại đề nào có thể ngăn cản nổi.

Hai người như nồng nhiệt, như hai ngọn lửa đang cháy rừng rực. Giữa không gian vắng lặng. Họ đã hoàn toàn muốn đối phương thuộc về mình.

Nam Lâm xoay người đẩy Trúc Diệp về phía phòng ngủ. Đôi môi của anh vẫn không rời khỏi đôi môi cô, như sợ rằng, buông ra rồi cô sẽ chạy khỏi anh mãi mãi. Và anh sẽ không bao giờ có thể gặp lại cô nữa.

Trúc Diệp đưa tay quờ quạng mọi thứ quanh giường như để tìm chút lí trí còn sót lại. Nhưng cô lại không tìm thấy gì ngoài sức nóng của cơ thể đang áp lấy người cô.

Quần áo cứ rơi từ từ, giống như mọi rào cản đã bị phá bỏ. Thay vào đó là một tình cảm được nung nấu suốt nhiều năm qua và một phút bốc đồng ghen tuông của hai người.

Đôi môi Nam Lâm lướt nhẹ từ đôi mắt cho đến bờ má, vành tai rồi xuống đôi môi. Hơi thở gấp gáp nóng hổi làm cho những giọt mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên cơ thể. Lúc sau, Nam Lâm rời khỏi đôi môi cô, dùng ánh mắt chan chứa nhất để nhìn cô rồi nói giọng khàn khàn:

- Trúc Diệp. Cả đời này, em chỉ có thể là của anh thôi.

Trúc Diệp mặt mũi ửng hồng giống như một bông hoa mẫu đơn. Đôi mắt mê mê với hàng lông mi rung động khiến ai đó trong lúc này đều cảm thấy say đắm. Tâm trí cô giờ không còn nghĩ được gì nữa, muốn vùng ra nhưng lại không biết cách. Muốn tiếp tục nhưng thâm tâm lại không ngừng gào thét. Cuối cùng cô mặc kệ mọi chuyện trôi theo lẽ tự nhiên. Nếu như Nam Lâm đã nói cả đời này cô chỉ có thể là của anh thì cô cũng

không phản kháng được. Vì giờ đây, anh mãnh liệt hơn ai hết. Mãnh liệt và mạnh mẽ đến nỗi cô cảm thấy trái tim mình không còn nguyên vẹn khi nhìn vào mắt anh nữa.

Khi anh tiến vào cơ thể cô, cô đã những tưởng mình rơi xuống địa ngục, nhưng rồi lại hóa ra đang ở thiên đường. Cô như muốn hòa vào anh, hòa vào hơi thở gấp gáp của anh.

Đôi bàn tay đan xiết, chặt chẽ và chẳng muốn xa rời...

* * *

Trúc Diệp khẽ tựa mình. cô vừa tỉnh giấc sau một đêm dài mê mải chìm trong đau khổ và ngọt ngào. Cô hoàn toàn nhớ được những gì mình đã trải qua... Và cô thấy ngạc nhiên là cảm giác lúc này. Rất vui sướng, hạnh phúc.

Trúc Diệp ngồi dậy vuốt quần áo ở dưới đất rồi mặc vào. Trên cơ thể cô giờ đây có không ít những dấu tích của Nam Lâm để lại. Khi nhìn thấy nó, cô chợt nhũn mảy.

Rồi cô lại thấy mình như một người tình của anh ấy trong cơn say.

Tuy nhiên, khi cô vừa bước vào nhà tắm thì cũng là lúc Nam Lâm tỉnh dậy. Anh thở mạnh mấy cái như để trấn tĩnh tinh thần. Đầu óc quay mòng mòng rồi trở về những chuyện xảy ra đêm qua. Khi nhìn thấy bóng Trúc Diệp vừa bước vào nhà tắm thì cũng là lúc anh biết cô đã thuộc về anh rồi.

Không phải là anh không hạnh phúc, nhưng lại hoàn toàn lo lắng. Cô ấy có tự nguyện không? Cô ấy có hận anh không? Hay là chỉ có mình anh ảo tưởng.

Nam Lâm cứ ngồi thần người ra như thế, đến quần áo anh cũng chẳng buồn mặc.

Lúc sau, Trúc Diệp bước ra với hương sữa tắm ngào ngạt. Điều ấy lại như muốn kích thích anh nhào vào cô lần nữa nhưng anh lại kiềm chế. Anh không thể làm như thế được. Hôm qua là anh say, còn bây giờ là anh đang tỉnh táo. Hoàn toàn có thể kiểm soát nổi lí trí của mình.

Nam Lâm đưa mắt nhìn Trúc Diệp tiến lại phía mình. Rồi lại nghe cô nói:

- Anh Nam Lâm.

Nam Lâm vội vàng nắm tay Trúc Diệp thành khăn:

- Trúc Diệp. Anh xin lỗi! Thật sự xin lỗi em.

Trúc Diệp bỗng đứng ngả người vào bờ ngực Nam Lâm khiến anh không thích ứng kịp mà đỡ người ra. Rồi cô ấy đưa tay mân mê lấy bàn tay của anh và nói:

- Em không biết cảm xúc của mình lúc này là gì nhưng... Anh Nam Lâm, em thấy rất hạnh phúc.

Nam Lâm không tin vào những điều cô nói. Liên tưởng người cô dựa, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi:

- Còn An Lâm?

Nói đến anh trai anh, bỗng đứng đôi mắt cô lại trùng xuống. Khuôn mặt tươi vui ban nãy giờ thay vào đó là vẻ trầm buồn đến khó tả. Hình như cô ấy đang đau khổ cái gì đó:

- An Lâm. Thực ra em rất yêu anh ấy...

Nam Lâm thất vọng tột độ. Thì ra là vậy. Tâm tư và trái tim của cô ấy mãi mãi chỉ trao cho An Lâm mà thôi. Còn với anh, chỉ là một tình cảm nhất thời và bỗng bột. Sớm muộn gì nó cũng bị mai một theo thời gian.

Cố kìm nén cơn đau và một chút gì đó tức giận lại trong lòng. Anh hờ hững nhếch khóe môi lên cười rồi tựa vào thành giường. Với lấy bao thuốc trong túi áo và châm một điếu. Làn khói xám tỏa ra che lấp cả khuôn mặt. Mập mờ như muốn hòa làm một. Rồi anh nói lạnh lùng:

- Chỉ cần em không hận anh là tốt rồi. Cũng muộn rồi đấy. Em đi làm đi.

Trúc Diệp thở dài:

- Còn anh?

- Anh sẽ đi sau. Chìa khóa, anh cũng sẽ cầm một cái.

Là ý gì? Anh ấy đang nói đến vấn đề hai người sẽ ở chung hay sao?

Trúc Diệp lo lắng và bàng hoàng. Không thể như vậy, nếu để bố mẹ và An Lâm phát hiện ra, cô sẽ chết mất. Nhất định là cô sẽ không sống nổi với họ. Đặc biệt là với mẹ cô.

Không phải là cô sợ bị đánh mắng mà là sợ ánh mắt thất vọng của mẹ cô. Nếu làm như vậy có nghĩa là cô đã phá hạnh phúc của bà. Cô không muốn.

Như đoán được nét sợ hãi trong ánh mắt của Trúc Diệp. Nam Lâm thấy trong lòng đau thêm một ít. Với cô, anh rốt cục là cái gì đây?

- Em không cần phải lo. Anh sẽ không nói chuyện này cho ai biết đâu. Vả lại, anh cũng vẫn còn muốn sống trước mặt bố.

Trúc Diệp không nói gì vội vàng buộc lại tóc rồi xách túi ra khỏi nhà. Trong đầu cô là một mớ hỗn độn bùng bùng.

Vừa bước đến công ti.

Dương Thùy hôm nay đã đi làm. Trông cô có vẻ tiêu tụy đi rất nhiều. Nhưng không vì thế mà làm cô mất đi vẻ quyến rũ. Dáng người mảnh mai vẫn còn những đường cong tuyệt mỹ. Mái tóc cắt ngắn để lộ ra khuôn mặt trái xoan rất trẻ trung và năng động. Vừa gặp Trúc Diệp đi thần thờ đằng xa cô đã sởi lởi chạy tới:

- Chị Trúc Diệp!

Trúc Diệp cũng như bất ngờ về sự xuất hiện của Dương Thùy. Cô liền vứt bỏ bộ mặt u sầu mà nói:

- Em ra viện rồi à? Nghe Mạnh Đức nói em ốm nặng.

Giờ đây nghe thấy tên Mạnh Đức là Dương Thùy lại thấy rung mình. Cô chau mày lại:

- Em khỏi rồi. Lần sau em nghỉ chị đừng báo cáo với anh ta nhé. Em thà để mất lương còn hơn.

Trúc Diệp mỉm cười nghiêng đầu nói:

- Chị có muốn cũng không được. Em cứ nghỉ một ngày là anh ta lại hỏi chị mười lần. Há chẳng phải là muốn ép chị nói ra hay sao?

Dương Thùy không nói được gì nữa vội vàng xụ mặt xuống. Nhìn rất đáng yêu.

Vừa hay, lúc bước vào thang máy lại gặp Mạnh Đức.

Dương Thùy nhìn thấy anh ta trong đó thì liền mất hứng. Cô không vào nữa mà đứng lại ở ngoài.

Trúc Diệp hiểu tình cảnh lúc đó nên vội vàng kéo tay Dương Thùy vào rồi tươi cười nói:

- Sao thế? Muốn đi cầu thang bộ hay sao?

Dương Thùy không nói gì. Cô khẽ đưa mắt liếc Mạnh Đức một cái. Chợt phát hiện ra dạo này anh ta rất phong độ. Hơn xưa rất nhiều. Người ta nói nếu bạn thấy một người đàn ông “bỗng nhiên” trở nên đẹp trai và phong tình, chắc chắn anh ấy đang muốn thể hiện với một cô nàng nào đó mà anh ta đã yêu.

Ngặt nỗi Dương Thùy lại nghĩ rằng Mạnh Đức đã để ý đến một cô nàng khác. Trong lòng không giấu nổi sự ghen tức mà nói bóng gió:

- Đi làm cần gì phải xúc nước hòa nồng nặc đến tắc cả mũi như thế này.

Trúc Diệp quay ra nhìn Mạnh Đức. Anh ta cũng đang trong tình thế dở khóc dở cười.

- Dương Thùy. Nếu em thích anh có thể tặng em một lọ.

- Khỏi. Tôi đây cần gì phải dùng đến mấy thứ nguy trang để đánh lừa người khác.

Cả Mạnh Đức và Trúc Diệp đều nhận ra là Dương Thùy đang ghen. Họ chỉ tủm tủm cười với nhau mà không nói gì. Sợ nói trúng tim đen cô nàng sẽ thẹn quá mà hóa rồ. Tức giận lên lại khiến mọi chuyện rắc rối.

Bước ra khỏi thang máy.

Trúc Diệp chào hai con người ngốc nghếch kia rồi vào phòng làm việc. Cô thấy hơi lo lắng vì vẫn chưa làm xong mấy bản báo cáo. Sợ là sếp sẽ chỉ trích nên cô đành phải nói dối:

- Thưa giám đốc. Hôm qua mẹ tôi ốm nên không thể hoàn thành báo cáo cho ông được.

Vị giám đốc tuổi trung niên tính tình cũng rất phóng khoáng. Nghe thấy Trúc Diệp nói vậy ông tỏ rõ thái độ quan tâm:

- Vậy à? có nặng lắm không?

Trúc Diệp đành nhắm mắt nói dối tiếp:

- Không sao đâu ạ! Hôm nay bà đỡ rồi.

- Ủ. Cô nhớ việc mà tôi bảo đạo trước chứ?

- Việc công ti ta sẽ gặp đối tác phải không ạ?

- Đúng. Hôm đó, nghe chừng tôi bận công tác. Cô có thể đi thay tôi không?

Trúc Diệp sao dám từ chối:

- Dạ được.

- Quyết định vậy đi.

Trúc Diệp ngồi trước bàn máy tính thẩn thờ suy nghĩ. Rốt cục tình cảm của cô đối với Nam Lâm là gì? Tại sao khi trải qua cùng anh ấy cô lại không có cảm giác gì là mất mát? Ngược lại, cô còn rất vui.

Với An Lâm, cứ nghĩ đến anh ấy cô vừa đau mà lại vừa thẹn. Sợ rằng cô không còn mặt mũi nào mà nhìn anh ấy nữa. Trình tiết cô cũng trao cho Nam Lâm mất rồi, cô còn có tư cách theo đuổi anh ấy hay sao? Huống hồ trước đó cô cũng chỉ là một người em gái của anh ấy mà thôi.

Một bản nhạc cất lên. Là tiếng chuông điện thoại của cô.

- Anh An Lâm, có chuyện gì không?

- Chiều nay, anh muốn chúng ta có thể ăn cơm cùng nhau. Được không?

Nghe thấy câu này, Trúc Diệp lại cảm thấy khó thở, trái tim như dồn dập khiến cô không thể kiểm soát. Có phải là cô đang vui sướng hay không?

- Chiều nay ạ? Ăn ở đâu hả anh?

Phía bên kia im lặng hồi lâu rồi như để suy nghĩ rồi mới nói:

- Ăn ở nhà em đi. Chúng ta sẽ làm cơm.

Trúc Diệp mỉm cười rồi trả lời:

- Dạ được.

* * *

Buổi chiều.

Trúc Diệp vào siêu thị chọn mấy loại thức ăn rồi đứng ở cửa chờ An Lâm đến đón. Cô tưởng tượng mình như là một người vợ của anh ấy. Rồi lại khẽ mỉm cười trước ý nghĩ đó.

Khi nghĩ, cô thấy mình hạnh phúc. Giống như thời điểm đêm hôm qua.

Một lúc sau, An Lâm lái xe đến. Anh đi xuống mở cửa xe cho cô. Khi hai người đã yên vị, anh quay sang Trúc Diệp nói:

- Có nên mời Nam Lâm đến ăn không? Lâu lắm ba người chúng ta không ăn cùng nhau rồi.

Trúc Diệp nghe thấy thế vội vàng ngăn cản:

- Không, đừng - Rồi cô lại cảm thấy mình hơi thái quá nên cũng dịu giọng lại - Em không mua đủ thức ăn. Vả lại...em cũng muốn bữa ăn này chỉ có hai chúng ta thôi.

An Lâm mỉm cười rồi gật đầu. Nghe cô nói thế anh hoàn toàn có cảm giác trăm hoa đua nở trong lòng. Hóa ra anh đã đoán không nhầm, bao nhiêu năm qua, cô ấy chỉ dành tình cảm ột mình anh mà thôi.

Bước vào nhà. Trúc Diệp nhớ lại cảnh mình và Nam Lâm đã cuồng nhiệt cùng nhau đêm qua tại đây. Trong lòng không khỏi dâng lên nỗi sợ hãi. Đến nỗi chân của cô cũng ngập ngừng trước từng nhịp bước.

An Lâm thấy có gì đó không ổn phía Trúc Diệp nên lo lắng hỏi:

- Sao vậy em?

Trúc Diệp cơ hồ sợ hãi lắc đầu:

- Không có gì. Em đang nghĩ nên nấu món gì cho anh ăn thôi.

An Lâm nghe vậy không khỏi vui mừng. Đôi mắt anh sáng lên như hai vì sao xa, và phút chốc lại trở thành một ánh mặt trời ấm áp.

- Có cần anh giúp gì không?

- Không cần đâu. Bữa ăn hai người rất đơn giản mà.

An Lâm cũng đồng ý trước quan điểm này nên anh ra ghé ngồi. Bật tivi lên nhưng không có gì xem. Thấy chân tay buồn bực, anh đã quen làm việc rồi, ngơi nghỉ một chút là lại không yên. Cuối cùng anh đành hỏi Trúc Diệp:

- Nhà em có báo gì đọc không?

Trúc Diệp từ nhà bếp nói vọng ra:

- Ở trong phòng ngủ ấy. Anh lấy hộ em với.

An Lâm nhanh nhẹn đi vào phòng ngủ. Không gian có phần hơi lộn xộn, như vừa bị ai bối tung lên vậy. Chăn vẫn chưa gấp, gối có chiếc thì nằm ở dưới sàn. Anh mỉm cười nghĩ: Không ngờ cô nàng này cũng có phút bừa bãi như vậy.

Anh Lâm nhặt chiếc gối lên toan để lên giường nhưng đôi bàn tay anh chợt khựng lại. Trên ga trái giường hiện lên một vệt máu loang lổ. Trên đó, khiến anh hoài nghi nhiều điều. Rồi trên chiếc bàn con cạnh đó, những mẫu và tàn thuốc lá vẫn chưa được vứt đi. An Lâm lại quan sát khung cảnh trong phòng.

Trí óc anh bắt đầu chất đầy những ý nghĩ...Rốt cuộc cô ấy đã làm chuyện gì? Chẳng lẽ...

15. Chương 15: Sự Thật

An Lâm đứng lặng hồi lâu. Hiện trường nơi đây khiến anh không khỏi bàng hoàng. An Lâm không còn nhớ rõ ý định vào đây để làm gì của mình nữa. Anh chỉ biết đầu óc anh bây giờ hoàn toàn rối bời.

An Lâm bước ra ngoài. Vừa bước được ra, anh đã khựng người lại.

- Nam Lâm! Sao em lại đến đây?

Trúc Diệp và Nam Lâm đứng đối diện nhau. Dường như hai người đang có điều gì muốn nói. Ánh mắt rất trần trụi. Chỉ riêng An Lâm là vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra cả.

Trúc Diệp sợ hãi đưa mắt nhìn An Lâm. Cô không biết nên mở lời thế nào để ngụy biện với anh. Chỉ là một việc hết sức nhỏ nhưng chân tay cô lại lóng ngóng. Giống như người ta nói “có thật thì giật mình”.

Nam Lâm thấy không khí có hơi kì dị nên mở một nụ cười tươi. Anh thản nhiên như không có chuyện gì rồi bước đến chỗ An Lâm, khoác vai anh trai và nói:

- Trúc Diệp gọi em đến đây. Thấy bảo làm một bữa cơm ba người. Em sao có thể bỏ lỡ cơ chứ?

An Lâm nhìn Trúc Diệp không khỏi hoài nghi:

- Sao em bảo không cần gọi Nam Lâm?

Phút giây ấy, ánh mắt của Nam Lâm có cái gì đầy vụt tắt. Như nén lại ngọn tình cảm u buồn đang không ngừng trào dâng.

Trúc Diệp lại lắp bắp không thành câu:

- À...Em nhớ ra là mình mua thừa mấy thứ nên quyết định gọi anh ấy đến. Đủ cho 3 người ăn mà.

Nụ cười hơi gượng gạo của Trúc Diệp khiến An Lâm và Nam Lâm đều như rơi vào một tâm trạng thất vọng, u buồn, hoài nghi.

An Lâm vẫn chưa thoát khỏi cái ý nghĩ kia. Rốt cục cảnh tượng trong phòng, là do cô ấy đã cùng với ai? Anh hoàn toàn không bao giờ tin Trúc Diệp là một người dễ dãi. Cô ấy anh hiểu hơn ai hết. Là người rất coi trọng thanh danh của bản thân, là người thanh cao và có lòng tự trọng. Nhưng...vết máu kia như không ngừng cuốn lấy tâm trí anh. Bắt buộc anh phải hồ nghi về những gì anh tự cho là hiểu cô ấy trong suốt bao nhiêu năm qua. Rồi còn cả chuyện tại sao Nam Lâm lại ở đây? Anh hiểu chứ, Trúc Diệp không bao giờ mời Nam Lâm đến đây cho dù có thừa thức ăn.

Nam Lâm khẽ liếc Trúc Diệp một cái, ánh mắt cô đang không ngừng chạy trốn. Rốt cục tình cảm của cô ấy là thế nào? Hôm qua vẫn còn ân ái với anh tại sao hôm nay lại có thể cùng An Lâm về nhà như vậy được? Dẫu biết rằng mình chẳng là gì trong tâm trí cô ấy, nhưng chỉ ít cô ấy cũng phải nghĩ đến vấn đề đó chứ? Rằng cô ấy đã không còn có thể theo đuổi An Lâm được nữa. Vì cô ấy đã thuộc về anh rồi.

Bữa cơm này cứ diễn ra trong sự im lặng của ba người. Ngoài tiếng bát đĩa va vào nhau ra thì chẳng còn âm thanh nào khác. Cứ im lặng, cứ trầm mặc như vậy...khiến trái tim của cả ba người đều như bị dồn nén. Dồn nén đến không thể bùng nổ.

Bữa cơm kết thúc.

Đợi cho Nam Lâm ra ghế ngồi. An Lâm mới dọn bát đĩa cùng Trúc Diệp. Khi đã vào trong bếp, An Lâm mới khẽ nói:

- Trúc Diệp này!

Trúc Diệp vờn bột xà phòng. Hương thơm dịu nhẹ của nó bốc lên, cô trả lời theo một lẽ tự nhiên:

- Dạ?

An Lâm hít một hơi dài. Lời nói đã định nói ra mà sao quá khó. Anh biết mình không nên hỏi thẳng cô ấy. Nếu làm như vậy sẽ khiến cô ấy không những ngại mà còn có thể không trả lời thành thật với anh. Nghĩ thế, An Lâm mới mỉm cười:

- Chúng ta quen nhau bao nhiêu năm rồi nhỉ?

Trúc Diệp thấy An Lâm hơi lạ nên có quay ra nhìn anh dò xét. Kết quả là chỉ nhận được một nụ cười ảm áp của anh. Trái tim cô lại thổn thức, lại đập nhanh hơn một nhịp sau khi nhìn thấy nó. Cô vội vàng cúi xuống che đi cảm xúc của mình rồi trả lời anh:

- 17 năm anh ạ!

An Lâm đưa chiếc đĩa dính đầy bột xà phòng vào tráng. Nước đang chảy mạnh gặp vật cản vội vàng bắn ra theo nhiều tia. Bắn luôn cả vào người anh. Nhưng anh lại không để ý, chỉ tiếp tục với sự hoài nghi đeo bám bản thân này giờ:

- 17 năm, đủ để chúng ta hiểu và thành thật với nhau. Đúng không?

- Anh An Lâm. Có chuyện gì vậy? Hôm nay anh lạ lắm.

An Lâm không dă động gì đến câu hỏi của Trúc Diệp. Anh lại mỉm cười, hiền hòa mà ảm áp, tĩnh lặng và nhẹ nhàng. Như một dòng nước vào thu.

- Anh không biết mình hỏi điều này có đúng không, nhưng...Anh đã nhìn thấy vết máu trên giường của em...Và cả những tàn thuốc của ai kia nữa...Em hút thuốc sao?

Câu hỏi cuối, Trúc Diệp biết đó không phải là một câu hỏi. Đó chỉ là một suy nghĩ phủ định về những điều mà An Lâm đang nghi ngờ. Anh đang hi vọng là cô không phải như những gì anh đang nghĩ.

Khi nghe An Lâm nói thế, chiếc đĩa trong tay Trúc Diệp bỗng chốc trở lên trơn tuột.

Choang.

Tiếng kêu khi đĩa chạm xuống mặt đất. Vỡ tan tành!!!.

An Lâm vẫn điềm nhiên theo dõi từng cử chỉ của Trúc Diệp. Anh là một người thông minh. Anh biết đó là câu trả lời của cô. Nhưng anh lại vẫn tiếp tục giả vờ làm một con dã điểu lừa bản thân, muốn nghe một câu trả lời khác từ phía cô ấy, để anh không phải thất vọng. Để anh lại tiếp tục hi vọng và để anh không thấy hối hận.

Nhưng, cô ấy lại không trả lời. Hoặc có thể là cô ấy đang định trả lời thì...Nam Lâm đi vào:

- Có chuyện gì thế?

Ánh mắt Nam Lâm lo lắng. Anh hết nhìn Trúc Diệp lại nhìn An Lâm, hai người đó, đã nói chuyện gì? Mà sao Trúc Diệp lại có một nỗi sợ hãi tột cùng trong ánh mắt như vậy?

An Lâm thờ dãi. Chậm chậm bước đến chỗ Trúc Diệp, đẩy nhẹ người cô ra ngoài cửa bếp nói giọng mệt mỏi:

- Em nghỉ đi, để anh làm hết được rồi.

Trúc Diệp như một người mất hồn, bước thẫn thờ ra ghế. Cô không thể nghĩ được gì nữa, là do cô quá sợ hãi. Cô không ngờ là An Lâm lại biết được việc đó, đúng là cô có hơi đoảng. Cô biết những gì mà An Lâm đang nghĩ. Và cô cũng hiểu vì sao anh ấy nói “nên hiểu mà thành thật với nhau”.

Cô không thể, không thể thành thật được. Làm sao mà cô có thể nói người đó là Nam Lâm? Làm sao mà cô có thể nói rằng cô không còn theo đuổi An Lâm được nữa vì cô đã thấy hổ thẹn.

Nước mắt Trúc Diệp rớt rơi xuống gò má, lăn dài song song theo hai đường thẳng. Giống như cô và An Lâm, mãi mãi không thể gặp nhau trên một con đường.

Nam Lâm nhìn An Lâm lo lắng hỏi:

- Anh đã nói gì với cô ấy?

An Lâm sớm đã nghi người cùng Trúc Diệp chính là Nam Lâm. Đơn giản vì anh hiểu, cô ấy không thể gần gũi cùng người con trai nào khác. Anh hiểu...

An Lâm nheo mắt nói lạnh lùng, anh chưa bao giờ phải dùng giọng điệu này để nói với em trai mình.

Nhưng giờ đây anh lại thấy tức giận không thể tả, anh đang ghen ư?

- Anh phải hỏi em mới đúng. Em đã thấy hài lòng chưa? Thấy hạnh phúc chưa?

Nam Lâm nhíu mày, cơ hồ không vừa lòng với thái độ của anh trai:

- Anh đang nói cái quái gì thế? Tại sao lại phải vừa lòng và hạnh phúc?

- Không phải ý định từ năm 20 tuổi của em đã hoàn thành rồi hay sao? Tại sao bao nhiêu năm em vẫn không hề thay đổi hả Nam Lâm? Anh rất thương em, vì em là em trai anh...nhưng Trúc Diệp, cô ấy cũng là em gái của hai chúng ta, em cứ nhất quyết đối xử với cô ấy như vậy thì em mới vừa lòng hay sao?

Nam Lâm đã loáng thoáng hiểu những gì mà An Lâm nói. Hóa ra anh đã bị hiểu nhầm. Anh đâu có cưỡng đoạt. Là do cô ấy tự nguyện. hoàn toàn tự nguyện. Nhưng nói ra thì ai tin anh cơ chứ? Sẽ chẳng có ai tin, kể cả anh trai anh. Nam Lâm nhếch môi cười nhạt rồi nhìn xoáy sâu vào mắt của An Lâm gần giọng nói:

- Phải, em đã hạnh phúc, đã hài lòng đấy. Cô ấy đã thuộc về em rồi, anh có chấp nhận cô ấy nữa không?

An Lâm trông mắt đỏ hoe không tìm được mà giáng một cú đấm vào mặt Nam Lâm. Khiến Nam Lâm theo lực đó mà ngã nhào ra đất. Khóe môi của anh bắt đầu gỉ máu, nhưng anh lại không đánh trả. Chỉ đứng dậy, khóe môi nhếch lên một chút lạnh lùng. Cười mà như không phải cười.

An Lâm cảm thấy cơn giận đã dịu xuống sau cú đấm vừa rồi. Vội vàng thở dài. Anh mệt mỏi hơn bao giờ hết, chỉ muốn đổ gục bản thân xuống. Nhưng không thể, ai cho anh đổ gục đây?

- Anh xin lỗi!.

Nói rồi An Lâm chạy ra ngoài và hướng ra phía cửa. Khi mở cửa, anh có quay ra nhìn Trúc Diệp. Cô ấy cũng nhìn anh với ánh mắt trân trối. Nhưng biết nói gì? Với anh tất cả đã sụp đổ. Cô ấy đã thuộc về người khác rồi, anh không thể quay đầu lại được nữa. Anh hối hận vì mình đã quá mập mờ, đã quá ngốc nghếch mà chậm trễ.

Dương Thùy bước vào bar.

Cô đã chán ngán cái cuộc sống vô vị ngoài kia rồi. Cô muốn uống rượu. Đạo gần đây cô thấy tâm tư tình cảm của mình rất lạ. Không thể kiểm soát nổi lại còn hay ghen tuông vô cớ nữa chứ. Thật là...

Rồi Dương Thùy lại nhớ ra anh chàng bác sĩ giống hệt Nam Lâm mà cô gặp trong bệnh viện. Theo lời anh ấy nói thì anh và Nam Lâm là anh em. Nhưng cô lại thấy hết sức mâu thuẫn, rõ ràng Trúc Diệp đã nói chị ấy chỉ có một người anh thôi. Vậy ở đâu ra một người anh thứ hai này nữa? Cô càng nghĩ càng không hiểu.

Dương Thùy nhấp một ngụm rượu. Còn đang định uống thêm một ít nữa thì có một bàn tay giữ lấy tay cô.

Dương Thùy đánh mắt về phía con người đó. Hai hàng mi khẽ nhú xuống.

- Muốn gì?

Tên đối diện có dáng người to lớn. Hàng lông mày ngắn tũn làm có có cảm giác hằn giống Sở Khanh. Đôi môi mỏng nhọn nhếch nhìn đã chán. Hắn ta nở một nụ cười dâm đãng rồi nói:

- Bao nhiêu?

Hắn nghĩ cô là gái bao sao? Dương Thùy nhếch môi cười nhạt, cô khẽ khàng lắc lư cốc rượu một hồi. Rồi rất bất ngờ hất thẳng vào mặt hắn khiến những ai ở gần đó đều tò mò đánh mắt sang. Dương Thùy nhướn mày nói giọng khinh khỉnh:

- Cút đi.

Tên đó không phục liền vung mạnh cánh tay hướng thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của Dương Thùy.

Chát.

Dương Thùy cảm tưởng khuôn mặt không còn lạnh lạnh sau cái tát đó. Cô thấy hoa mắt chóng mặt hẳn đi. Khẽ lắc đầu vài bước chân rồi mới định thần lại. cô trợn mắt lên nhìn tên đối diện không chút sợ hãi. Gằn giọng:

- Chó chết!!!

Tên ác ôn kia cười ha hả như đang thưởng thức một màn tấu hài. Hắn đưa cánh tay rỗng chắc đến nắm lấy chiếc cổ trắng ngần của Dương Thùy. Đánh giọng lại:

- Sao hả cô em?

Dương Thùy bị bóp cổ, giọng nói cũng không còn lạnh lạnh. Ngón tay cứ bấu vào cánh tay rắn chắc của kẻ đối diện, tiếng cô khản đặc:

- Buông ra.

Rồi cô vơ lấy cốc rượu gần đó, đập mạnh vào đầu tên hỗn đản kia. Khiến hắn không muốn buông cũng phải buông. Máu tươi từ phía trên đỉnh đầu chảy xuống. Đỏ thẫm đến ghê tởm. Tuy nhiên hắn lại không khụy ngã, vẫn rất tỉnh táo định lao vào Dương Thùy khiến cô không khỏi sợ hãi.

Đúng khoảnh khắc ấy một âm thanh chói tai vang lên, cánh cửa đóng kín bật mở. Dáng người hiên ngang bị ánh sáng khuất vào. Anh ta hô to:

- Tất cả đứng im. Cảnh sát đây!!!

16. Chương 16: Suy Nghĩ Điên Rồ

Mọi người trong quán bar đưa mắt nhìn con người đang đứng hiên ngang trước cửa, họ không biết anh ta có phải là cảnh sát thật hay không nên không ngừng chỉ trỏ và bàn tán.

Tên vô lại kia nhếch môi lên cười nhạt khi thấy cái người tự xưng là cảnh sát cuất hiện. Hắn ta đưa tay lau nhẹ vết máu trên đỉnh đầu rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó và hất hàm nói:

- Cảnh sát? Vậy thì người bị bắt chắc chắn là cô ta rồi, cô ta hành hung tôi đấy.

Vị cảnh sát trẻ tuổi nhưng vẫn rất dày dặn kinh nghiệm, anh ta bước nhanh đến chỗ tên vô lại đó rồi đưa chiếc thẻ của mình lên:

- Xin lỗi! Nhưng chứng cứ đã quá đầy đủ, anh là người mà chúng tôi đang cần tìm.

Trên nét mặt hắn bỗng chốc thoáng nét hoang mang:

- Vì tội gì?

- Buôn bán gái mại dâm qua biên giới. Tôi là tổ trưởng tổ cảnh sát cục A.

Quả nhiên là vậy! Anh chàng trẻ tuổi này chính là cảnh sát chứ không phải anh ta tự xưng. Vốn, đã tổn công tổn sức theo chân hắn ta lâu lắm rồi. Giờ anh cũng đã có đủ điều kiện để còng tay hắn lại. Ánh mắt anh nghiêm nghị nhìn tên tội phạm:

- Đừng có bỏ chạy. Chúng tôi đã phong tỏa nơi đây rồi.

Tên tội phạm nghe thế liền nhớn nhor đưa tay ra cho anh cảnh sát lồng vào chiếc còng số tám sáng loáng. Hắn tỏ vẻ coi thường, hàng lông mày ngấn hơi dướn lên vì nụ cười nhạt. Điều bộ và dáng vẻ thật khiến cho người ta cảm thấy hắn không coi pháp luật ra gì.

Mọi người trong quán bar bao gồm cả Dương Thùy vì quá bàng hoàng và sợ hãi nên cứ ngồi thẩn người ra. Nhất là Dương Thùy, cô đánh chết cô cũng không ngờ mình vừa đối mặt với một tên buôn bán gái mại dâm. Cô đưa cốc rượu lên uống vội vàng để làm vơi đi một ít xúc cảm hoang mang đang dâng đến tận óc.

Dương Thùy bước loạng choạng ra ngoài. Gió đêm tấp vào mặt như muốn chửi cô quá khờ dại và ngốc nghếch. Phải, cô luôn tự ti về bản thân mình như thế, có sắc đẹp thì làm được gì cơ chứ? Cô ước mình đừng bao giờ sinh ra tại gia đình này, ước rằng người đó không phải là bố cô, ước rằng ông ta hãy sống một cách trong sạch và liêm chính...để cô còn có thể ngẩng mặt lên mà chọn người cô yêu.

Từ đằng xa, một chiếc taxi đi tới, Dương Thùy mím môi chạy ra chặn đường. Cô cần phải về nhà. Nhưng khi cửa kính xe vừa được hạ xuống thì đã nghe thấy tiếng chửi rủa của tên lái xe:

- Làm gì vậy? Điên à? Muốn chết thì đi ra chỗ khác.

Dương Thùy bị rượu chi phối, trên môi nở một nụ cười vô thức rồi nói giọng lèm bèm:

- Cho tôi về, tôi muốn về nhà...

Tên tài xế lập tức gạt phắt cô ra rồi hất mặt về phía đằng sau nói:

- Có khách rồi, cô chọn xe khác đi.

Nói rồi hắn ta phóng xe đi mất. Dương Thùy đứng lặng người dưới lề đường. Cô bỗng thấy lòng trống trải, cảm thấy như tất cả đều quay lưng lại với mình. Kể cả tên lái taxi quèn, quèn mà cũng lên mặt với cô. Dương Thùy mím cười đau khổ, cô khoác túi lên rồi lại bước đi.

Ở thành phố này, về đêm cũng như ban ngày, lúc nào cũng tấp nập những người và xe. Có nhiều lúc cô tự hỏi “Họ làm gì mà phải hối hả và vội vã như vậy?” Sao không chậm chậm dừng lại mà nhìn xem, đường

phố đã bị họ chen ép, hành hạ đến mức nào? Suy cho cùng thì con người phát triển đến ngày nay vẫn còn thiếu sót rất nhiều chỗ, không có ai là hoàn hảo cả. Đang cười cái sự đời, thì tiếng chuông điện thoại phát ra từ trong túi xách. Nhìn cái tên hiện lên trên màn hình Dương Thùy đã chẳng muốn nghe. Nhưng nếu cô không nghe thì e là nó sẽ kêu cho đến khi nào cô chịu nghe thì thôi.

- Bố, có chuyện gì không?

Không biết phía bên kia nói gì mà cô chợt nhúu mày:

- Con sống rất tốt. Bố hãy thôi ngay những việc như vậy đi.

- ...

- Như vậy còn chưa đủ hay sao? Con nói rồi, con không muốn. Cho dù họ có đến tìm bố, họ có làm gì bố thì con cũng không quan tâm. Còn nếu bố lo lắng cho con thì hãy buông tha cho con đi.

Nói rồi, cô vội tắt máy. Cô không biết những tháng ngày tiếp theo mình sẽ sống như thế nào. Nhưng ở thành phố này rồi, sẽ không ai biết đến cô nữa, không ai biết đến Dương Thùy là con gái của ông ta nữa.

Một chút men rượu đầu đó vẫn quanh quẩn trong đầu óc cô khiến nó quay cuồng và bước đi có phần loạng choạng. Dương Thùy chỉnh lại túi xách rồi cố gắng lết thân xác về nhà. Đang đi...thì người cô bị chặn bởi...Mạnh Đức.

Vậy đấy, anh ta lúc nào cũng xuất hiện một cách bất thành linh như vậy khiến cô khó chịu. Dương Thùy gạt phắt người anh ta ra rồi gắt lên:

- Tránh ra!

Mạnh Đức kéo tay cô lại rồi lôi cô đi đến chiếc xe đỗ cạnh vỉa hè của mình. Anh dùng sức đẩy cô vào bên trong ghế lái phụ và đóng cửa.

Khi yên vị rồi, anh mới quay sang Dương Thùy nói:

- Ngoan ngoan đi. Em mà còn chống đối anh sẽ dùng biện pháp mạnh đấy. Dù sao ở chỗ này cũng không được đỗ xe lâu đâu.

Dương Thùy im lặng không nói gì. Cô tựa đầu vào cửa kính rồi nhắm hờ đôi mắt. Hàng mi dày lặng lại nhìn thật lung linh và huyền ảo.

* * *

“Renggggggggg”.

Trúc Diệp nhúu mày đưa tay tắt vội tiếng chuông đồng hồ khó chịu kia. Cả đêm qua cô đã không ngủ, vừa mới chớp mắt được một chút thì tiếng chuông lại reo. Trúc Diệp uể oải ngồi dậy, đưa tay che miệng khẽ ngáp vài cái. Cô cảm thấy đầu óc cứ mòng mòng, thật là khó chịu.

Rồi bỗng nhiên cô nhìn cuốn lịch trên bàn, dạo này đúng là có quá nhiều việc khiến cô hay xảy ra tình trạng đãng trí. Hôm nay là thứ bảy. Tức nghĩa là cô được nghỉ. Trúc Diệp lại nằm xuống và ngủ tiếp. Nhưng còn chưa chớp được mắt, chuông điện thoại lại reo. Là An Lâm.

Trúc Diệp không dám nghe, quả thực là cô thấy mình không còn mặt mũi nào để đối diện với anh ấy nữa. Rõ ràng cô đã biết, đã hiểu rằng An Lâm là người rất tinh ý, thế mà cũng không đề phòng. Rồi để anh ấy biết được chuyện này.

Hồi chuông đầu kết thúc, hồi chuông thứ hai lại tiếp tục. Cứ như vậy, cuối cùng Trúc Diệp cũng đành phải nghe. Dù sao thì cô cũng không muốn tắt máy:

- Có chuyện gì không anh?

An Lâm yên lặng một hồi rồi khẽ nói:

- Chúng ta...có thể nói chuyện một lúc không?

Trái tim Trúc Diệp bỗng nhiên lại thấy rung động. Lồng ngực phập phồng do tim đập quá nhanh, cô không thể kiểm soát nổi nó. Nhưng biết làm sao đây? Cái cô tự hỏi mình chính là câu nói của An Lâm kia. Có nên đi hay không?

- Được.

- Vậy trưa nay chúng ta sẽ đến Việt nhé? Tiện thể ăn cơm luôn.

- Vâng! - Trúc Diệp chỉ đáp uể oải được một câu như vậy.

Nam Lâm ngồi thần người ra nhìn máy tính. Cây bút trên tay đang được anh quay đi quay lại không biết bao nhiêu vòng. Ánh mắt vô định cứ nhìn vào chiếc màn hình kia, nhưng rõ ràng mục đích của anh không phải là để nhìn nó. Cái anh muốn nhìn chính là trái tim của Trúc Diệp. Anh luôn ao ước, rằng mình có thể thấu hiểu trái tim của cô ấy. Nhưng sao quá khó.

Đạo gần đây, à không, phải là từ sau khi anh và Trúc Diệp trải qua đêm ấy. Anh đã có ý nghĩ mơ hồ rằng mình và cô ấy sẽ được chấp nhận. Dù chỉ là giả thiết, dù bị tâm can cho là điên rồ thì anh cũng vẫn muốn được một lần nghĩ như vậy. Anh không biết cảm giác của mình có phải là thật hay không, nhưng linh cảm mách bảo anh rằng...anh và cô ấy, chắc chắn sẽ đi cùng nhau trên một con đường.

Tuy vậy, hiện giờ anh lại thấy nghi ngờ. Bước đi trên một con đường ư? Thật là nực cười. Anh và cô ấy chỉ là anh em, trừ khi đi Hoa và bố anh đôi đường chia li, nếu không thì chắc chắn anh và Trúc Diệp sẽ không đến được với nhau.

Kể cả An Lâm cũng vậy.

Nam Lâm chợt nở một nụ cười chua xót.

- Sao vậy? - Trịnh Thắng ngồi bên cạnh vỗ nhẹ vai Nam Lâm hỏi.

Nam Lâm ngừng quay cây bút trong tay. Anh quay ra nhìn Trịnh Thắng, ngập ngừng một lúc, cuối cùng anh cũng quyết định nói:

- Trịnh Thắng này! Hôm qua tôi đọc một câu chuyện trên báo, nội dung của nó đại loại là thế này...Có hai anh chàng, hai người này là anh em sinh đôi nhé? Họ cùng yêu một cô gái. Nhưng mẹ của cô ấy lại lấy bố của hai anh chàng, có nghĩa là họ đã trở thành anh em mất rồi. Cô gái này rất thích người anh, còn người em thì chỉ hờ hững, quan tâm theo kiểu bố thí. Nhưng cuối cùng, cô ấy lại chấp nhận trải qua đêm đầu tiên cùng người em...vậy thì theo cậu, cô ấy sẽ yêu ai?

Trịnh Thắng nghĩ ngợi một lúc rồi nhìn Nam Lâm đầy hoài nghi:

- Chuyện của cậu à? Có thật là trên báo không đấy?

Nam Lâm bị nói trúng tim đen, chỉ giật mình rồi chối đây đẩy:

- Cậu bị làm sao thế? Cỡ như tôi mà phải yêu “em gái” của mình hay sao? Nào, mau mau trả lời đi.

- Ờ...điều đầu tiên tôi nghĩ về câu chuyện này sẽ là...họ chẳng bao giờ đến được với nhau đâu.

Nam Lâm cơ hồ không hiểu nên hỏi lại:

- Là sao?

Trịnh Thắng trả lời rất thần nhiên:

- Rõ ràng họ đã là anh em, dù có cố chấp mà đuổi theo nhau thì cái bắt được cũng chỉ là vô nghĩa. Hoàn toàn vô nghĩa. Còn điều thứ hai, cô gái kia, tình cảm mập mờ, đối với mỗi người cơ hồ có vẻ rõ ràng nhưng thực chất lại khiến người ngoài chẳng hiểu gì hết. Cô ấy yêu người anh, nhưng lại trao thứ quý giá nhất cho người em. Tôi thề rằng, cô ta là người đến chính bản thân mình còn không hiểu nổi.

- Nhưng...nếu dần dần, cô ấy dành tình cảm cho người em thì sao?

- Tôi chẳng phải đã nói rồi hay sao? Cho dù có dành tình cảm cho ai thì cũng không đến được với nhau đâu. Chỉ bằng mỗi người tự kiếm tìm một người ngoài xã hội rộng lớn. Còn hơn là cứ rượt bắt nhau như thế này.

Nam Lâm gật gù về hiểu ý. Nhưng những phân tích của Trịnh Thắng lại như những nhát dao đang không ngừng đâm vào trái tim anh. Thật nực cười cho cái suy nghĩ điên rồ kia. Anh thấy mình sao mà ngu ngốc quá, anh đang hi vọng, đang ước mơ cái gì cơ chứ? Chỉ là một thứ hão huyền, viễn vông...mãi mãi không thể nào đạt được. Mãi mãi không thể nào với tới.

An Lâm thu xếp công việc ổn thỏa, để dành thời gian cho bữa ăn cùng Trúc Diệp vào buổi trưa. Thực ra, anh thấy mình là một kẻ hay tiếc nuối và cũng thật nhiều chuyện. Lúc biết được chuyện ấy, anh đã tức giận, đã tự hứa rằng mình sẽ không quan tâm đến cô ấy nữa. Nhưng rồi, trái tim anh lại theo lối mòn cũ mà chạy đến bên ai kia. Anh không ngăn được lòng mình thôi nhớ cô ấy, không ngăn được trái tim mãi mãi chỉ có cô ấy...và...anh không thể nào ép mình ghét cô, hận cô.

Sau đêm hôm qua, anh đã vỡ ra rất nhiều điều. Anh không ngờ rằng tình cảm của mình dành cho cô ấy lại lớn như vậy. Lúc trước, anh đã quá ngu ngốc, đã quá coi thường và đã quá tự đề cao bản thân. Rằng mình chính là người mà cô ấy mãi cất giữ và bảo quản trong tim. Rằng mình có quyền cho cô ấy sự chờ đợi, tự mình lỡ hẹn khi chấp nhận cô ấy quá muộn. Và rồi bây giờ, anh biết, mình đã sai. Quả thực anh đã sai. Anh quên rằng, trái tim con người rất nhỏ bé và thật mong manh. Dù có thể nào, dù có yêu nhiều, yêu lắm, nếu mình thờ ơ, mình không quan tâm, thì nó cũng sẽ chán nản mà bay đến một nơi khác. Hướng hồ nơi đó lại cần nó, rất cần.

An Lâm thở dài rồi khóa cửa phòng. Anh bước chậm chậm về phía thang máy, tự nghĩ xem bao nhiêu năm qua mình đã bỏ lỡ mất những thứ gì.

- Anh An Lâm!

Khi thang máy vừa mở, khuôn mặt Khánh Lâm lộ lên một sự vui mừng. Cô định đến văn phòng của An Lâm, không ngờ lại trùng hợp gặp anh ở đây.

An Lâm cũng ngỡ ngàng trước sự xuất hiện đầy bất ngờ của Khánh Lâm. Mấy hôm nay anh không gặp cô ấy, những tưởng cô ấy đã thôi cái ý định theo đuổi anh rồi. Nhưng xem ra, anh sẽ lại mệt mỏi với cô nàng này nữa đây.

Anh nhìn Khánh Lâm về ái ngại rồi nói:

- Hôm nay anh có chút việc bận. Hôm khác chúng ta gặp nhau nhé?

Khánh Lâm cơ hồ tỏ ra thất vọng. Trên tay cô là chiếc cặp lồng, trong đó là những món ăn mà cô đã tự vào bếp để nấu. Cô mong rằng An Lâm sẽ thích nó, ai ngờ lúc cô hân hoan, hi vọng thì anh ấy lại dội cho cô một gáo nước lạnh như thế này đây. Giọng Khánh Lâm vang lên nhưng rất nhỏ:

- Vậy à? Em đã bỏ ra rất nhiều thời gian để làm chúng - Cô đưa cặp lồng lên nhìn, vẻ mặt tỏ rõ sự thất vọng.

An Lâm thở dài một cái rồi nói:

- Vậy anh chỉ ăn một chút thôi nhé? Anh không muốn lỡ hẹn.

Ánh mắt Khánh Lâm giây phút ấy như tỏa ra ngàn tia sáng lấp lánh. Cô không biết rằng chỉ cần anh ấy nói câu đó lại khiến mình vui đến như thế. Và cô cũng không biết, tình yêu có thể chi phối cảm xúc con người ta nhiều như vậy.

Trúc Diệp đến nhà hàng Việt theo đúng hẹn, nhưng đã ngồi vào bàn rồi mà An Lâm vẫn chẳng thấy đâu. Có lẽ anh ấy còn bận một ca bệnh nào đấy mà có đến muộn đôi chút. Nghĩ vậy, Trúc Diệp liền đưa tay nhìn đồng hồ và tự nói:

- Nếu 10 phút nữa anh ấy mà không đến thì mình sẽ gọi điện.

Trúc Diệp ngồi ngắm lăng hoa nhỏ xinh được đặt ngay ngắn trên bàn. Cô đang nghĩ chốc nữa An Lâm đến, cô sẽ nói câu gì với anh. Để cho không gian giữa hai người được tự nhiên hơn. Giống như trước kia.

- Chị cần gì ạ? - Một cô phục vụ trẻ mặc chiếc áo dài thanh thoát bước đến hỏi Trúc Diệp.

Trúc Diệp mỉm cười rồi trả lời:

- Tôi đợi bạn.

Trước kia, An Lâm không bao giờ lỡ hẹn. Và giờ đây, người chờ đợi chính là cô. Thiết nghĩ, những thời gian gần đây, quá nhiều chuyện xảy ra đã khiến nhiều thứ thay đổi. Cả An Lâm, một người không bao giờ để những thứ khác can thiệp vào tâm tư tình cảm mà cũng thay đổi một cách chóng mặt. Trúc Diệp thấy, anh bây giờ sao lại xa lạ hơn xưa. Dù cô đã cố gắng níu kéo lại, nhưng một phần nào đó, An Lâm xưa cũ đã đi xa một nửa.

Ngồi chờ thêm một chút nữa thì từ phía cửa, Khánh Lâm và An Lâm bước vào. Trông họ rất đẹp đôi nên ai cũng phải đánh mắt ra nhìn khẽ một cái. Còn Trúc Diệp, cô đang lặng người quan sát.

Lại là cô gái hôm nọ, nhiều lần Trúc Diệp tự hỏi, rốt cục cô ấy có phải là bạn gái An Lâm không? Tại sao lại cứ mập mờ quan hệ với anh ấy như vậy?

An Lâm quay sang nói gì đó với Khánh Lâm, khiến mắt cô ấy hướng về phía Trúc Diệp theo một điệu dò xét. Rồi cuối cùng thì cô ấy cũng rời đi.

An Lâm ngồi xuống chiếc ghế đối diện Trúc Diệp giải thích:

- Cô ấy là chủ nhà hàng Việt này. Anh có quen biết nên vừa nãy đã cho cô ấy đi nhờ. Em chờ anh lâu chưa?

Trúc Diệp vốn không tin hai người chỉ là quen biết qua loa, nhưng cô cũng không dám hỏi nhiều. Cô nói thẳng vào vấn đề chính:

- Có chuyện gì vậy anh?

An Lâm chợt tắt đi nụ cười trên môi. Thay vào đó là vẻ mặt thoáng chút u sầu. Anh với tay gọi phục vụ, liệt kê vài món. Xong xuôi mới quay ra nhìn Trúc Diệp trả lời:

- Thực ra... có một chuyện, rất quan trọng.

Từ “quan trọng” được An Lâm nhấn mạnh ở cuối câu nói chợt kích thích sự tò mò của Trúc Diệp. Nhưng cô biết, nếu anh ấy đã gọi cô ra đây, chắc chắn anh ấy nhất định sẽ nói, cho nên cô cũng không cần sốt sắng. Trúc Diệp cố tỏ ra bình tĩnh:

- Thế sao? Chuyện gì mà quan trọng vậy anh?

Giây phút ấy, An Lâm ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào đôi mắt của cô. Anh như muốn truyền đạt hết mọi cảm xúc không có từ ngữ nào có thể diễn tả được đến cô. Khóe môi anh mấp máy, những tưởng câu nói đã được thốt ra nhưng lại bị dồn nén vào trong. Sao mà khó nói quá. Đôi mắt anh càng ngày càng sâu thẳm thăm, vô đáy, cuốn lấy tâm trí người đang chăm chú nhìn vào đó, chờ đợi nó. Để nó cho cô biết được điều mà anh đang giấu kín.

Cuối cùng, câu nói ấy cũng được An Lâm thốt ra đầy khó khăn:

- Anh yêu em!.

17. Chương 17: Khi Anh Nhớ Cô Thì Cô Nhớ Ai?

Thời tiết vào thu dịu hắt đi. Không còn cái nóng oi bức của mùa hè, không còn ánh nắng gắt cháy da cháy thịt xuyên suốt cả ngày nữa. Thay vào đó là những cơn gió mát nhẹ nhè thổi qua khiến lòng người ta cảm thấy thanh thản. Mùa thu, là mùa có nhiều cái tết nhất của người Việt Nam. Đó là tết quốc khánh và tết trung thu. Trong những ngày này, nhà nào nhà nấy rục rịch kéo nhau về quê ăn tết. Cho dù không phải là tết nguyên đán, nhưng hầu như ai cũng muốn ở cạnh người thân mình trong những ngày này. Vì đó là những cái tết của tình thân, của gia đình, của sự ấm no và hạnh phúc.

Tết trung thu năm nay của An Lâm, Nam Lâm và Trúc Diệp sẽ là cái tết trung thu đáng nhớ nhất của ba người! Hoặc cho dù có người không muốn nhớ thì cũng phải khắc cốt ghi tâm sang tận kiếp sau...

* * *

Đã hai ngày nay Nam Lâm không gặp Trúc Diệp, nói là hai ngày nhưng anh thấy lê thê như hàng thế kỉ đã trôi qua. Hai ngày nay, anh có chút công chuyện ở thành phố C - một vụ tham ô chấn động, người phạm tội không ai khác chính là ông chủ tịch thành phố đó. Nam Lâm phải ở đó hai ngày để thẩm tra vụ việc sau đó bàn giao lại cho các sếp lớn để các sếp xử lí. Vì dù sao vụ án này cũng là tâm điểm trong mấy ngày qua, lại liên quan đến chủ tịch của một thành phố lớn. Người kinh nghiệm chưa nhiều như Nam Lâm không thể đảm đương nổi. Kể cả anh có nhận lấy trách nhiệm về mình thì cũng không ai dám cho anh gánh vác.

Lúc anh trở về thành phố cũng là lúc trời đã sẩm tối. Vào thu rồi cho nên trời đã tối nhanh hơn thì phải. Nền trời tím tím một mảng đằng xa, do đó một chút ở phía gần mặt trời, còn có cả dải mây hình vẩy tê tê chảy dài thành vệt trên đó. Tạo nên một bức tranh hài hòa về màu sắc và hình ảnh. Nam Lâm không lái xe về nhà mà đến thẳng luôn nhà Trúc Diệp. Những ngày qua, anh thấy nhớ cô vô cùng. Sợ rằng, nếu còn phải chịu đựng sự nhớ nhung thêm một phút giây nào nữa thì cái chết sẽ tìm đến anh ngay lập tức.

Nhiều lúc anh nghĩ mình đã sai, anh không nên đưa bản thân mình vào vòng xoáy tình yêu. Để đến lúc muốn thoát ra thì lại không thể, cho dù lúc đó có mệt mỏi thì anh cũng không có cách để chạy trốn. Người ta nói tình yêu chỉ là một loại bệnh, bệnh nan y. Mà đã là nan y thì sẽ không bao giờ khỏi! Nam Lâm thấy mình bây giờ đang bị căn bệnh ấy hoành hành. Nhớ, thương, đợi, chờ, vui, buồn, yêu, ghét...anh đều trải qua. Vì đắng và vị ngọt cũng không ngoại lệ, trước kia anh chưa bao giờ có những cung bậc cảm xúc này với một người con gái. Đó chẳng phải là yêu quá, yêu lắm thì là gì?

Chung cư Hoa Lệ hiện lên trước mắt, Nam Lâm mở cửa kính rồi đưa tay chào bảo vệ. Dù gì thì anh và An Lâm đã quen mặt với ông bảo vệ trung tuổi này rồi. Khi nhận lấy nụ cười lại của ông thì anh mới lái xe vào gara.

Tâm trạng của Nam Lâm hôm nay rất tốt, dịu mát như không khí trong trời thu này vậy. Nam Lâm có cảm tưởng đôi chân mình đang lướt chứ không phải đi, nó hoàn toàn nhẹ bẫng như một làn mây, chính anh cũng không hiểu là tại sao mình lại vui đến mức độ ấy. Có phải là vì sắp được gặp Trúc Diệp không?

Nam Lâm lấy chìa khóa ra mở cửa, sau cái đêm hôm ấy, anh đã tự ý lấy một chùm chìa khóa cho riêng mình. Bước vào nhà, thấy không khí có vẻ im lặng nên anh đoán Trúc Diệp đi làm chưa về. Việc này khiến Nam Lâm thấy hơi hụt hẫng, giống như một người đang chạy rất nhanh nhưng lại bị mất đà. Ngay lúc anh mong nhớ cô ấy, muốn ôm cô ấy vào lòng, ghì lấy đôi vai và để ùi hương cơ thể của cô cuốn lấy anh thì cô ấy đã ở đâu?

Nam Lâm thở dài rồi ngồi xuống ghế. Bây giờ thất vọng thì được thêm gì chứ? Được một gánh nỗi buồn nữa! Chi bằng ngồi đây đợi cô ấy về vậy. Nghĩ thế, Nam Lâm liền mở tivi để đốt cháy thời gian.

Trúc Diệp từ công ti bước ra, ánh mắt cô rạng rỡ một niềm vui khó tả khi phát hiện chiếc xe phía đằng kia là của An Lâm.

Đến tận bây giờ cô vẫn không thể tin nổi là An Lâm lại có thể nói ba từ đó với cô. Và đến bây giờ cô vẫn còn ngỡ là mình đang mơ. Nhiều lần, trong hạnh phúc, cô đã tự cầu nhẹ lên má để chắc chắn rằng mình đang đứng giữa thế giới thực tại chứ không phải là ở một xứ thần tiên nào cả. Cũng phải thôi, mọi chuyện diễn ra một cách quá bất ngờ mà.

Trúc Diệp vẫn còn nhớ rõ cảm giác của mình lúc đó, khi An Lâm nhìn thẳng vào mắt cô và nói “Anh yêu em!” Một cơn sóng lòng đã vô tình và mãnh liệt xô lên trái tim cô. Khi ấy, cô ngỡ ngàng có, ngạc nhiên có, bàng hoàng có và một chút vui sướng nữa, nó cũng có. Cô tự hỏi, có phải An Lâm đang bị cái gì chi phối không? Giống như Nam Lâm chẳng hạn, khi anh ấy uống rượu, anh ấy nhất định sẽ tìm đến và nói yêu cô.

Tâm tư và tình cảm của Trúc Diệp rất mờ ảo. Giống như một tấm gương đặt trong một phòng tắm nước nóng. Dù cố lấy tay lau đi lau lại thì cái ta nhìn được vẫn chỉ là một khuôn mặt nhạt nhòa của chính mình. Trúc Diệp không hiểu trái tim mình, không hiểu tình cảm của mình. Cô rất yêu An Lâm, nhưng khi nhận lời yêu anh ấy, trong lòng cô lại nhói lên một thứ cảm xúc lạ kì. Kiểu như ngăn cản, kiểu như gào thét, dày vò. Thêm một chút sợ hãi hòa lẫn trong đó nữa. Tại sao? Tại sao đứng trước điều mà mình đã mơ mộng và ước ao suốt 17 năm qua cô lại ngập ngừng? Cô lại nhớ đến Nam Lâm?

Không phải là lạ lùng nữa, mà là đáng sợ. Cô sợ mình đã “có phần” yêu Nam Lâm mất rồi.

An Lâm mở cửa xe cho Trúc Diệp. Anh mỉm cười nói:

- Chúng ta sẽ về nhà ăn cơm chứ?

Trúc Diệp ngồi vào trong xe, đợi cho An Lâm cũng yên vị, lúc này cô mới trả lời:

- Vậy tạt qua siêu thị một lúc. Em cần mua mấy thứ để chuẩn bị bữa ăn.

An Lâm mỉm cười gật đầu. Khóe mắt anh dài ra tạo cảm giác ấm áp khi nhìn vào đó. Hoặc có thể là do một mình Trúc Diệp thấy như vậy vì cô đã yêu đôi mắt ấy 17 năm. Còn những người khác, khi nhìn vào đôi mắt đó, ngoài sự trầm mặc và một chút lạnh lùng ra thì họ không thấy gì khác nữa.

An Lâm và Trúc Diệp bước đi trong siêu thị, một số người đi qua có quay ra nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ. Xét về ngoại hình thì họ trông thật đẹp đôi! Tính ra, Trúc Diệp không phải là một người con gái đẹp đến say đắm lòng người, nhưng vẻ thanh thoát của cô lại là một vẻ đẹp dịu nhẹ mà ít người con gái nào có thể có được. Còn An Lâm, anh đẹp trai là điều mà không ai có thể phủ nhận. Chết而复 sinh, nho nhã, lịch lãm trong anh luôn khiến người ngoài hài lòng.

Đến hàng rau củ, Trúc Diệp quay ra nhìn An Lâm hỏi:

- Anh muốn ăn rau gì?

An Lâm đưa tay chọn lấy một ít cà chua, me, mùi và thìa là. Anh nói giọng nũng nịu:

- Anh muốn ăn canh cá do em nấu.

Trúc Diệp phì cười. Cô không biết trước và sau khi yêu, người ta có thay đổi hay không nhưng cô thấy An Lâm vẫn chẳng thể thay đổi được tính thích làm nũng trước mặt cô. Chỉ là đôi khi thôi, nhưng cô lại thích bộ dạng ấy của anh. Người ta nói đàn ông mà như vậy thì chỉ là một kẻ yếu đuối, không làm lên tích sự. Vậy mà An Lâm lại hoàn toàn khác, anh chỉ làm nũng trước mặt cô với số ít lần, những lần ấy không làm anh mất đi dáng vẻ đàn ông mà càng tô đậm lên một chút gì đó láu cá trong anh. Đáng về lúc đó...rất giống Nam Lâm.

Giây phút nghĩ đến hình ảnh đó, nụ cười của Trúc Diệp chợt vụt tắt. Giống như một ánh sao rơi xuống biển. Vụt tắt đến không còn thấy dấu vết.

Sau đó, họ chọn thêm một ít rau cải nữa rồi mới chuyển sang gian hàng thịt cá. Suốt quá trình đó, dường như không còn cảm giác ấm áp nữa, thay vào đó là sự im lặng đến trầm mặc của hai người. Cảm giác đó như đặt một khối băng ở giữa, khiến tất cả như lạnh lẽo, ngập ngừng hẳn đi.

Xe An Lâm dừng lại trước sân của chung cư Hoa Lệ. Anh mỉm cười chào bảo vệ, ông nở một nụ cười đáp lại rồi đi đến gõ gõ và cửa kính. Khi An Lâm hạ cửa kính xe xuống thì ông khẽ liếc mắt về phía Trúc Diệp nói:

- Hôm nay nhà cô tổ chức liên hoan sao?

Trúc Diệp mỉm cười:

- Liên hoan hai người bác ạ!

- Vậy sao tôi thấy em trai cậu cũng vào đây mà? - Ông bảo vệ lại quay ra hỏi An Lâm.

An Lâm nhún mày:

- Em trai cháu?

- Phải!

An Lâm gượng nở một nụ cười tự nhiên rồi nói:

- Vâng! Hôm nay chúng cháu liên hoan.

Sau đó anh lái xe vào gara một cách nhanh chóng. Chiếc xe của Nam Lâm hiện ngang một chỗ đã trả lời cho tất cả những nghi vấn của An Lâm. Hóa ra là em trai anh đã đến đây thật. Nhưng là ai đã đưa chìa khóa cho nó? Không phải là Trúc Diệp chứ?

Trúc Diệp cũng cảm thấy bất an khi ông bảo vệ nói Nam Lâm đã đến đây. Để rồi nhìn thấy xe của Nam Lâm, nỗi sợ hãi ấy đã chiếm trọn tâm hồn cô. Cho dù An Lâm đã biết chuyện theo cô là không đáng có giữa cô và Nam Lâm, nhưng cô vẫn thấy sợ. Sợ gặp phải ánh mắt thất vọng và đầy hờn giận của An Lâm. Ánh mắt ấy cô đã nhìn thấy một lần. Cô không muốn gặp lại nó nữa, nó làm trái tim cô đau đến quặn thắt, đến không thể chống đỡ được.

Tuy nhiên, An Lâm lại không nói gì cả. Vẻ mặt của anh vẫn hoàn toàn bình thường, thậm chí khóe môi anh còn có một nụ cười rạng rỡ khi mở cửa xe cho cô. Điều này càng làm nỗi sợ hãi trong lòng Trúc Diệp tăng lên gấp bội phần. Cô có cảm giác là anh ấy đang gồng mình lên để chống đỡ, để chịu đựng, cố gắng không cho cô biết những phản ứng của anh ấy.

Trúc Diệp thở dài bước xuống. Cô không bước đi theo An Lâm mà đứng lặng lại, cô gọi anh:

- Anh An Lâm!

An Lâm tay dứt vào túi quần, dáng vẻ lịch lãm nhưng lúc này sao lại thấy cô độc quá. Anh mỉm cười đưa một cánh tay lên vỗ cô lại rồi nói:

- Lại đây nào, em chậm quá. Muốn bỏ đói anh hay sao?

Trúc Diệp vẫn lặng im nơi đó. Cô ngước mắt nhìn anh, giọng nói cô run run:

- Em xin lỗi!

An Lâm bước lại phía Trúc Diệp, kéo cô vào lòng rồi ôm lấy cơ thể đang không ngừng run lên của cô. Cô ấy không khóc mà tại sao lại run đến như vậy? Anh đã làm nỗi sợ hãi trong lòng cô ấy lớn mạnh thành cơn quỷ dữ như thế này ư?

- Trúc Diệp. Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, anh hiểu mà. Đúng là anh có hờn giận nhưng anh biết em cũng rất khổ tâm. Không ai có lỗi cả, Nam Lâm cũng vậy. Chuyện Nam Lâm có chìa khóa nhà cũng không phải là chuyện lớn, có đúng không? Chỉ cần chúng ta yêu nhau là đủ, hãy trân trọng nó. Anh không muốn một chút giận hờn vô cớ mà để tuột mất em như lần anh suýt mất em. Em hiểu chứ?

Trúc Diệp ngẩng đôi mắt trong vắt như bầu trời thu của mình lên nhìn An Lâm. Nụ cười của anh dần dần chế ngự những cơn sóng dồn dập đến không ngăn cản trong cô. Thay vào đó, là một cái gì đấy thật mềm và thật ấm. Nó cho cô thấy mình thật an toàn, mình không còn cảm giác sợ hãi nữa.

- Trúc Diệp! - Giọng nói của Nam Lâm vang lên phía đằng xa khiến An Lâm và Trúc Diệp thoáng bàng hoàng.

Phản ứng của Trúc Diệp rất nhanh nhạy, khi Nam Lâm còn chưa gọi hết câu thì cô đã rời bỏ vòng tay của An Lâm. Chính cô cũng không hiểu tại sao mình lại có phản ứng ấy, cô chỉ thấy rằng, nếu cô vẫn ôm An Lâm thì Nam Lâm sẽ tức giận.

An Lâm thấy Trúc Diệp đẩy mình ra một cách lạnh lùng không ngập ngừng như vậy thì cảm thấy hụt hẫng. Lần đầu tiên anh thấy người con gái anh yêu lại xa lạ đến như vậy. Xa lạ đến không thể với tới nữa rồi, cho dù anh có đang nắm tay cô ấy đấy. Nhưng có cảm tưởng cái anh đang nắm chỉ là một thứ hư vô, ảo ảnh mà anh tự dựng lên.

Nam Lâm nhếch môi lên cười nhạt. Nụ cười nhạt nhưng in hằn lên môi một sự đắng ngắt và chua xót. Anh đã chờ đợi, đã nhớ nhung đến nỗi mà có thể chết đi được. Để rồi khi định đi đón cô ấy, để rồi khi cái anh nhận được lại là một hình ảnh khiến trái tim anh trở thành một đồng hoang tàn như thế này đây. Nam Lâm từ nhỏ đã mang trong mình sự ngông nghênh, cuồng ngạo. Anh không bao giờ chấp nhận là người thua cuộc. Trong anh, lúc nào cũng chỉ có ý nghĩ anh nhường và bố thí cho kẻ khác chứ không phải là để họ làm như vậy với mình. Đối với An Lâm cũng vậy, Nam Lâm chưa bao giờ công nhận là mình thua anh ấy, anh chỉ nhường anh ấy đi trước mà thôi.

Chính vì vậy, khi mà để người khác lấn át, để người khác làm cho anh cảm thấy anh là kẻ thua cuộc, thì anh sẽ không khống chế nổi tự ái của bản thân. Cái đầu tiên anh sẽ làm chính là vứt bỏ, vứt bỏ tất cả. Hoặc nếu không vứt bỏ được, thì anh sẽ đạp đổ nó!

Nam Lâm mỉm cười bước đến trước mặt Trúc Diệp. Sự chua xót và thù hận trong giọng hòa quyện vào nhau tạo nên một âm thanh đáng ghê sợ:

- Em...là Trúc Diệp phải không? - Anh đã mong cô ấy trả lời là không.

Đôi mắt của cô ấy không dám nhìn thẳng vào anh, khuôn mặt cô ấy trước anh cũng mơ hồ và nhạt nhòa cả đi. Trúc Diệp trong anh đang ở đâu?

- Em đã từng ngủ với ai? Em biết không?

An Lâm nghe câu nói này thì tỏ rõ thái độ không vừa lòng. Anh kéo nhẹ tay Nam Lâm nói nghiêm:

- Nam Lâm. Em đừng nói nữa.

Nam Lâm nhìn anh trai mình rồi vung tay bàn tay đang nắm lấy khuỷu tay anh ra. Anh ngông cuồng như một con ngựa hoang không ai thuần phục nổi, ánh mắt anh sắc lạnh hơn bất cứ thứ gì khác. Rồi Nam Lâm gần giọng nói:

- Trúc Diệp. Em cảm thấy mình có đúng không? Nếu em không chấp nhận tôi, chỉ cần nói với tôi một câu là được. Tại sao em lại cố tình tỏ ra mập mờ với tôi? Em muốn đùa tôi à? - nói đến đây, Nam Lâm nhếch môi cười nhạt - Đêm đó, em có thể cự tuyệt tôi. Nhưng em đã không làm. Em đã nói những gì em biết không? Em đã nói những gì khi tôi kể sát em, em còn nhớ không? Rằng: Em cảm thấy hạnh phúc khi ở bên tôi. À, hóa ra cái hạnh phúc của em chính là để một người đàn ông ân ái với mình cả đêm. Phải, tôi là thằng ngu nên đã ảo tưởng em thích tôi, em yêu tôi. Tôi là thằng điên khi nuôi hi vọng với em. Trúc Diệp, em nghe đây, nghe cho rõ để còn nhớ đến suốt đời. Cho dù em có chết thì tôi, Nam Lâm này nhất định cũng sẽ không quan tâm đến em.

Nói xong, Nam Lâm lôi từ trong túi quần ra một chùm chìa khóa. Nghiến răng rồi đập mạnh xuống đất như đập hết mọi vấn vương, thương nhớ suốt 17 năm qua. Với anh, tất cả sẽ chấm dứt từ đây. Anh mong rằng, ngày mai tỉnh dậy, mọi tình yêu dành cho cô ấy sẽ tan biến trong hư không. Một dấu vết cũng không còn.

18. Chương 18: Cô Chỉ Có Thể Sống Như Một Con Nợ Về Tình Cảm

Sau khi Nam Lâm bỏ đi, dường như không khí trong cái gara này đã bị rút cạn. Ngột ngạt và căng thẳng đến cùng cực. Trúc Diệp cảm tưởng như các tế bào li ti trong cơ thể cô đang lớn dần, lớn dần rồi chèn ép các mạch máu khiến cho chúng phải chịu một sức ép nặng nề. Nặng đến nỗi làn da mỏng manh không thể che giấu nổi mà đành phải làm lộ ra những mạch máu ấy.

An Lâm đứng lặng người nhìn Trúc Diệp. Khuôn mặt trắng bệch, cơ thể run run, làn môi tái nhợt. Cô ấy đang sợ hãi ư? Đang sợ hãi Nam Lâm sẽ bỏ rơi cô ấy thật ư? Không! Chỉ là suy đoán của anh thôi. Anh đã suy nghĩ quá nhiều rồi. An Lâm bước đến bên Trúc Diệp, nắm nhẹ tay cô. Nếu những hành động này có thể trấn an được cô ấy thì dù anh phải làm hàng trăm hàng nghìn lần thì anh cũng cam tâm.

Trúc Diệp cứ đứng như vậy, cô cảm thấy toàn thân như rơi vào nơi lạnh giá nhất trên hành tinh. Trái tim run lên từng nhịp đập, phập phồng, thoi thóp...cổ nứ lại chút gì đó gọi là dễ chịu cho tâm hồn. Nhưng sao quá khó.

Cô có cảm tưởng mình đang sợ hãi, sợ hãi khi Nam Lâm nói ra những lời tuyệt tình như vậy. Trước kia, anh ấy có thể ăn nói sỗ sàng và tuyệt tình hơn như thế, vậy mà sao cô lại không đau? Cô lại không sợ? Cô không lí giải nổi. Quả thực như lời Nam Lâm nói sao? Cô đang chơi trò ái tình với anh ấy? Đang cố làm cho anh ấy phải yêu cô hơn? Hóa ra cô lại là một đứa con gái khó hiểu và độc ác như vậy. Cô quá ích kỉ rồi.

Rõ ràng cô luôn biết trái tim mình hướng về An Lâm, vậy mà vẫn hại Nam Lâm ra nông nỗi này. Cho dù trước đó cô không thể tưởng được là Nam Lâm có thể yêu mình. Cho dù không biết mình cố tình hay hữu ý, nhưng chỉ cần nhìn thấy ánh mắt của anh đầy thù hận như vậy là cô đã thấy mình là đứa đáng chết nhất trên đời rồi.

* * *

An Lâm và Trúc Diệp ngồi ăn cơm trong yên lặng. Lặng đến nỗi tiếng thở hòa cùng tiếng bát đĩa va vào nhau cũng tạo lên những âm hưởng rõ rệt và chói tai. An Lâm vừa nhai những hạt cơm có vị đắng ngắt vừa nghĩ về những lời mà em trai mình nói: “Hôm đó em có thể cự tuyệt tôi...” Có thể cự tuyệt sao? Vậy mà cô ấy vẫn chấp nhận. Trái tim anh lúc đó như bị xát muối, đau rát đến khó tả. Cô ấy không toàn tâm toàn ý với anh như anh vẫn lầm tưởng. Phải rồi, anh là gì của cô ấy cơ chứ? Lúc cô ấy cần anh ột danh phận thì anh lại hững hờ, lại tỏ ra không cần thiết. Chỉ cần trên danh nghĩa anh em là được, là có thể chăm sóc được cho nhau. Nhưng rồi mọi chuyện thay đổi, thời gian là động lực làm xoay chuyển quỹ đạo vốn có, làm cho cô ấy dần dần rời bỏ anh, làm cho những thứ tưởng chừng sẽ mãi là của mình đã đi xa. Một ngày nào đó, anh sẽ chẳng còn gì.

- Anh An Lâm!

Giọng nói của Trúc Diệp chỉ tho thển, âm thanh nhỏ đến nỗi ngay cả tiếng lá rơi cũng có thể to hơn. Nhưng trong tâm hồn anh, giọng nói ấy lại như những mảnh kim loại rơi, âm thanh sắc bén len lỏi vào những góc ngách nhỏ nhất. An Lâm đặt bát xuống cổ nở một nụ cười thật tươi với Trúc Diệp:

- Sao thế em? Vẫn chưa no à?

Trúc Diệp thấy An Lâm vẫn cố tình tỏ vẻ chưa có chuyện gì xảy ra thì lại càng khổ tâm hơn. Thà anh ấy cứ nói những lời tuyệt tình như Nam Lâm đã nói với cô vậy. Để cô thấy tâm hồn cô được thanh thản ít nhiều.

Trúc Diệp biết An Lâm là một người tốt, tốt nhất với cô trên thế giới này. Nhưng anh ấy không biết rằng sự tốt đẹp của anh ấy dành cho cô đang trở thành những mũi kim nhỏ ti hiu, liên tục, liên tiếp đâm vào trái tim cô. Khiến nó đau nhói và rỉ máu.

Nghe An Lâm nói như vậy, Trúc Diệp cảm thấy khóe mắt mình trực trào nước mắt. Cô muốn khóc nhưng mọi thứ lại tắc nghẹn trong cổ họng không cho cô giải tỏa. Quả thực là rất khổ sở. Trúc Diệp không khóc được đành phải cười, một nụ cười chua cay, rồi cô nói:

- Em...

- Chốc nữa chúng ta xem phim nhé? Anh thấy có mấy đĩa phim hay nên đã mua về. Hi vọng em thích.

- Anh An Lâm, thực ra em...

- Em ăn nhanh đi còn xem. Vừa ăn vừa nói sẽ gây bệnh dạ dày đấy.

Trúc Diệp thấy cổ họng đã nghẹn cứng rồi, từ một sự khó chịu giờ nó đã thành đau. Trúc Diệp thở dài, An Lâm sợ cô nói ra câu ấy sao? Anh ấy đã đoán được cô nói gì rồi hay sao?

- Em có chuyện muốn nói.

An Lâm đặt bát xuống. Nhìn thẳng vào đôi mắt của Trúc Diệp, trông mắt cô đỏ hoe tự bao giờ rồi.

- Anh không muốn nghe. Em đứng nói nữa.

Nam Lâm lái xe về thẳng nơi mà mình đang ở. Trong lòng anh dâng lên một cảm xúc bừa bộn khó sắp xếp. Cái này đan xen rồi lại chồng chất lên cái kia khiến mọi thứ như bị đảo tung. Anh buồn bực, anh căm hận tất cả.

Kể cả Trúc Diệp.

Từ trước đến nay, với bất cứ người con gái nào anh đều rõ ràng. Chưa bao giờ có sự ràng buộc hay níu kéo. Vậy mà với Trúc Diệp, cô ấy ác độc âm thầm trói chặt anh lại và rồi lại độc ác đứng nhìn anh níu kéo từng sợi yêu thương mỏng manh của cô ấy dành cho anh. Anh ghét cô, rất ghét. Nhưng chỉ là lừa bản thân mà thôi. Cái ghét của anh thực chất lại là yêu. Yêu sâu đậm đến không dứt được ra nữa rồi.

Cho dù như vậy, anh cũng là một thằng con trai. Hơn nữa, anh còn là một kẻ có lòng tự trọng cao hơn núi. Lời anh nói với cô lúc chiều nay, rằng cho dù cô có chết anh cũng không quan tâm nữa. Anh sẽ giữ lời nói ấy.

Nếu như anh có khả năng!

* * *

Tết Trung Thu đang nhích từng bước từng bước lại gần với cuộc sống của mỗi người. Trên tivi, thông tin quảng cáo về các loại bánh rằm rộ đến nỗi người dân chỉ muốn mua ngay để họ khỏi phải quảng cáo nữa. Đúng là sức PR thời đại công nghiệp hóa ngày càng có ma lực mạnh mẽ.

Trúc Diệp đứng cạnh máy pha cà phê nghĩ vẩn vơ. Trên tay cô là một tách cà phê nóng ấm, hương thơm ngào ngạt bốc lên len lỏi vào từng niêm mạc khiến tinh thần sáng khoái đến cực độ. Sắp Trung thu rồi, cô, An Lâm và Nam Lâm sẽ về nhà. À không, sẽ lại phải về nhà mới đúng. Quả thực bây giờ cô không muốn nhìn mặt ai trong hai anh em họ. Cả hai người cô đều đang nợ một thứ tình cảm sâu sắc và nặng nề. Một con nợ nghèo nàn như cô kiếm đâu ra số tình cảm lớn lao để bù đắp cho hai anh em họ bây giờ? Cách lựa chọn tốt nhất là cô nên toàn tâm toàn ý ột người. Nhưng nghĩ thì có vẻ dễ đấy, đến lúc thực hiện mới thật khó làm sao.

Tình cảm là thứ không thể ràng buộc. Cho dù ta có bắt ép thì nó cũng không bao giờ chịu nghe lời ta. Ngược lại, ta càng buộc chặt thì nó lại càng trở mặt với ta. Biết là vậy nhưng mấy ai để cho nó tự nhiên được?

- Chị Trúc Diệp.

Dương Thùy từ đâu chạy đến bá vai Trúc Diệp. Khuôn mặt của cô mấy hôm nay hồng hào trông thấy. Đường như là tâm trạng đang bật đèn xanh thì phải.

- Sao thế? Mạnh Đức đâu?

Nói đến Mạnh Đức, Dương Thùy không hề trốn tránh. Ngược lại còn rất hào hứng trả lời câu hỏi của Trúc Diệp:

- Anh ấy đang làm nốt mấy bản báo cáo. Chị muốn tìm anh ấy à?

Trúc Diệp hai mắt mở to nhìn Dương Thùy. Cô phải mở to mắt thì may ra mới có thể thấy được sự khác lạ của Dương Thùy. Mấy hôm trước, Dương Thùy còn trốn Mạnh Đức còn hơn cả tội phạm bị truy nã trốn công an. Vậy mà hôm nay đã tự lấy bút viết lên mặt mình hai chữ “chúng tôi đang yêu nhau” rồi. Quả là mờ ám.

Trúc Diệp thấy vậy vội vàng néo lấy cái tai trắng hồng của Dương Thùy. Trên vành tai còn có một khuyên tai hạt lựu nhỏ xíu khiến nét cá tính và sành điệu trong cô càng hiện lên rõ rệt. Trúc Diệp vừa cười vừa lớn giọng thị uy:

- Nói mau! Em và Mạnh Đức đã tình xưa nói lại rồi có đúng không?

Dương Thùy bị néo đến lệch cả người. Cô giơ hai tay lên đầu tỏ ý muốn đầu hàng rồi nói:

- Vâng vâng. Em xin thú tội! Đúng là như vậy, làm ơn thả cái tay độc ác của chị ra đi.

Trúc Diệp bị Dương Thùy công kích sự ngạc nhiên đến nỗi đôi tay vừa nắm chặt lấy vành tai của Dương Thùy bỗng nhiên thả ra. Cô hỏi nghiêm túc:

- Sao thế? Lần trước em còn phản đối chuyện này cơ mà? Anh ta uy hiếp em cái gì hay sao?

Dương Thùy lắc đầu nguầy nguậy.

Không chịu từ bỏ, Trúc Diệp lại tiếp tục:

- Hay là anh ta mang tiền ra mua chuộc em? Chị cảnh cáo em về việc này nhé!

Dương Thùy lắc đầu càng mạnh hơn.

Cuối cùng thì Trúc Diệp cũng chịu thua với việc đoán già đoán non. Cô nắm lấy đôi vai của Dương Thùy lắc nhẹ rồi hỏi:

- Vậy thì em nói đi. Rốt cục là có chuyện gì?

Dương Thùy chỉ tủm tỉm cười rồi đưa ngón trỏ lên môi nháy mắt nói:

- Bí mật. Sau này chị sẽ biết thôi.

Nói rồi Dương Thùy bê một tách cà phê trở về phòng làm việc trước ánh mắt tức giận của Trúc Diệp. Thật là, có chuyện gì thì cứ nói ra, còn tỏ vẻ bí mật làm gì cơ chứ? Chẳng phải hai người là chị em tốt của nhau hay sao?

Trúc Diệp vừa tức lại vừa buồn cười. Đúng là cái đôi khó hiểu, đuổi nhau chán chê rồi lại bắt đầu quần quýt lấy nhau. Bản chất như những đứa trẻ to xác chẳng chịu lớn. Cô lắc đầu rồi quay trở lại phòng làm việc.

Vừa bước vào phòng, Trúc Diệp đã nghe thấy tiếng của tổng giám đốc đang nói chuyện điện thoại:

- Cuối tháng sau? Hình như là lúc đó có cuộc đàm phán với công ti bên kia rồi. Có thể dời lịch được không?

Giám đốc nghe người kia nói xong lại tiếp tục:

- Ồ! Thế thì tôi sao có thể bỏ lỡ. Vậy được, cứ quyết định thế đi.

Khi sếp cúp máy cũng là lúc Trúc Diệp bước vào. Cô ngồi xuống ghế rồi mở vài file excel ra tính toán. Được khoảng hai phút sau thì giọng sếp đã vang lên:

- Cô Trúc Diệp này.

Trúc Diệp rời mắt khỏi màn hình. Cô cung kính:

- Dạ!

- Cuối tháng sau, tôi có việc bận tại Philipines. Có gì cô cứ đi gặp đối tác nhé?

Trúc Diệp nhún mày:

- Có quan trọng không ạ? Nếu quan trọng thì sếp nên giao ấy vị khác trong công ti. Tôi sợ mình sẽ làm hỏng việc.

Ông sếp đầu bị hói mất phân nửa. Đuôi mắt có vài nốt chân chim, khi cười chúng xô lại tạo lên những đường thẳng ngắn chạy ra thái dương. Ông ta cười xuề xòa và nói:

- Không sao. Việc kí hợp đồng và những việc quan trọng khác tôi đã giao cho họ rồi. Ý của tôi là tôi muốn cô mời họ đi ăn cơm để tạo mối quan hệ tốt đẹp. Dù gì cũng là hợp tác lâu dài, họ không có chủ ý gì thì ta cũng nên hành động. Coi như là tỏ rõ sự nhiệt tình.

Trúc Diệp đã hiểu ý của sếp. Cô chấp nhận gật đầu.

Hết giờ làm, Trúc Diệp bước ra khỏi công ti. Ánh chiều tà hắt hiu như rọi vào nơi sâu kín nhất trong cô. Khiến nó càng trở nên u ám, đau buồn. Mặt trời nặng nề bị thời gian kéo xuống, chút hồng hồng đỏ đỏ còn sót lại nhợt nhạt trên nền trời cũng chẳng đủ thấp sáng không gian như lúc ban ngày. Thời khắc chuyển giao này sao lúc nào nó cũng gây cho Trúc Diệp một cảm xúc nặng nề đến vậy?

“Tin tin”

Tiếng còi xe phía đằng xa khiến bước chân cô chợt khựng lại. Chút nữa thôi là cô đã quên mất An Lâm rồi. Cứ tưởng anh đã rời xa cô rồi chứ? Hóa ra anh ấy vẫn ở bên cạnh cô, như một người bạn trai theo đúng nghĩa. Hằng ngày đưa cô đi làm rồi đón cô về. Hai người sẽ cùng ăn những bữa cơm ấm cúng vào buổi tối, sẽ cùng xem những bộ phim tình cảm có thể làm ta khóc bất cứ lúc nào, sẽ cùng nhau trao những nụ hôn ngọt ngào đến tận tâm khảm và...sẽ cùng nhau vượt qua mọi sự vui buồn. Như lúc này đây, hai người đều có một tâm trạng chung...có thể chia sẻ cho nhau. Tuy rằng nó rất khó.

An Lâm bước chân xuống xe. Vẻ đẹp của anh đã làm một số nhân viên nữ trong công ti không kìm được mà khẽ thốt lên đầy ngưỡng mộ. Nhưng anh không có vẻ gì là để ý, ánh mắt anh giờ đây ngập tràn hình ảnh của Trúc Diệp. An Lâm bước đến chỗ Trúc Diệp, cầm lấy túi xách trong tay cô, có vẻ như cô đã tự cho rằng nó rất nặng. Anh nhoen miệng cười ảm áp:

- Chúng ta về thôi.

Trúc Diệp không nói gì chỉ lạng người trong giây lát rồi lại ngoan ngoãn bước theo anh. Cô vẫn chưa nói được câu mà hôm qua đã bị anh và cổ họng ngăn lại. Không nói được tâm trạng cô buồn bực lắm. Như một người bị treo lơ lửng giữa không trung vậy. Nhưng nói ra rồi sẽ làm tổn thương đến anh ấy. Cô đã từng hứa

gì nhỉ? Hứa là sẽ quan tâm đến anh ấy cả đời, mà quan tâm là không được làm hại đến tâm hồn và tình cảm của anh ấy. Cô đã hứa với chính mình như vậy đấy.

Khi hai người đã yên vị, An Lâm mới quay sang vuốt nhẹ má cô một cái. Hành động của anh lại như một làn hơi ấm áp phủ vào trái tim cô khiến nó giãn nở ra một cách dễ chịu. Trước kia, anh ấy vẫn hay làm như vậy. Cô nhớ rồi.

- Mặt em chảy dài ra nhìn xấu lắm. Cười lên đi, anh thích nhìn em cười hơn.

Trúc Diệp chẳng biết làm thế nào, chỉ biết cười nhẹ một cái như để cho ánh nhìn của anh chuyển đi nơi khác. Anh đừng nhìn cô ấm áp và trìu mến như vậy thì tốt biết bao. Cô sẽ không dày vò bản thân mình nữa.

- Chúng ta ăn cơm ở nhà phải không anh?

An Lâm nháy mắt nói:

- Trước khi về nhà chúng ta đến một nơi nhé?

Vẻ bí mật của An Lâm lập tức khơi gợi trí tò mò của Trúc Diệp.

- Chỗ nào thế anh?

- Trung tâm thời trang. Anh muốn mua cho em một bộ váy.

Trúc Diệp lập tức phản đối:

- Không cần đâu. Em có đủ quần áo rồi mà. Với lại đi làm cũng không cần thiết mặc váy như tiểu thư.

An Lâm đánh vô lăng sang trái, anh quay ra nhìn Trúc Diệp rồi nói:

- Anh đâu có nói em sẽ mặc bộ váy đó đi làm. Mà em có muốn cũng không mặc đi được đâu, vì đó là váy dạ hội mà.

Trúc Diệp lại càng tỏ ra không hiểu:

- Tại sao lại phải mặc váy dạ hội?

- Bệnh viện sắp tổ chức một party lớn cho những nhân viên cấp cao. Anh là chủ nhiệm khoa tim mạch rồi đấy, cho nên được hai vé. Tất nhiên người đi cùng anh sẽ là em rồi.

An Lâm đúng là mẫu người tuổi trẻ tài cao hiếm thấy trong xã hội. 26 tuổi đã là chủ nhiệm khoa tim mạch, công danh và sự nghiệp của anh xem ra sẽ còn rộng mở nữa.

- Party sao? Em đi cũng được à?

An Lâm nói giọng rất tự hào:

- đương nhiên. Một cô người yêu kiêm cô em gái xinh đẹp như hoa thế này phải mang đi khoe chứ? Để ở nhà sẽ héo đấy.

Trúc Diệp chợt đỏ ửng mặt mũi. Cô đưa tay đánh nhẹ lên vai An Lâm nói ngược ngùng:

- Đáng ghét.

Tuy nhiên, không khí trong xe vừa được hâm nóng lên chút ít thì đã giảm đột ngột bởi hình ảnh ngoài xe. Chỉ có Trúc Diệp nhìn thấy vì An Lâm còn đang mải nhìn đường. Giây phút đó, trái tim cô đã vụn vỡ ra nghìn mảnh, cho dù có ngồi nhặt lại rồi tỉ mỉ gán ghép thì nó sẽ không thể lành lặn như lúc đầu nữa.

Nam Lâm đang ngang nhiên ôm hôn một cô gái trong xe. Cửa kính xe còn chưa được kéo lên. Hình ảnh đôi môi hai người quấn lấy nhau như một hồi ức tồi tệ khắc sâu vào tâm trí Trúc Diệp. Cô gái nóng bỏng kia quàng đôi tay thon dài nõn nà lên chiếc cổ cao ngạo của Nam Lâm, cô ấy đang cố kéo anh ấy về phía mình. Chiếc váy màu đỏ chói mắt rực lên như cười nhạo Trúc Diệp. Lúc đó, Trúc Diệp đã nhủ thầm “sẽ không bao giờ mặc đồ màu đỏ nữa”. Phải, cô đã ghét màu đỏ rồi.

19. Chương 19: Tết Trung Thu

Đứng trước cánh cửa kính trong suốt và rộng lớn của trung tâm thời trang bậc nhất thành phố, An Lâm nắm nhẹ tay Trúc Diệp rồi ghé vào tai cô nói trù mẩn:

- Anh rất mong muốn được nhìn thấy em mặc một chiếc váy dạ hội. Anh biết, lúc đó em sẽ như một nàng công chúa trong cổ tích.

Trúc Diệp chỉ thoáng cười nhẹ để che giấu nỗi buồn trong đôi mắt. Cô không hiểu tại sao mình lại khó chịu đến vậy. Từ trước đến nay, không phải cô chưa từng nhìn thấy cảnh Nam Lâm đang ân ái với một người con gái khác. Nhưng chưa lần nào cô thấy mình bị ảnh hưởng đến như vậy. Từ tận con tim cho đến tâm hồn. Nó như ăn mòn, mài miết từng thứ trong cô. Khiến cô đau khổ và buồn bực.

Tuy là vậy, nhưng có lẽ cô cũng tự nhắc mình phải biết kiềm chế. Dù cho có khó chịu đến đâu thì người đang đứng cạnh cô là An Lâm - người cô yêu và cũng là người yêu cô. Cô không thể ích kỉ mà buồn bã lúc này rồi bỏ mặc anh ấy trong niềm hạnh phúc mới chớm nở giữa hai người.

Nghĩ vậy, Trúc Diệp vội vàng đứng thẳng người rồi khoác tay An Lâm nói vẻ hào hứng:

- Đi nào anh!

An Lâm không thể phát hiện ra tâm tư của Trúc Diệp, dường như anh đang bị hút hồn bởi nụ cười tươi và đôi tay đang quyến luyến lấy cánh tay anh rồi. Trong anh đang dâng lên một niềm hạnh phúc mãnh liệt, như một con sóng lớn đánh ngập tâm hồn anh. Khiến cho anh vui sướng lạ kì.

Nam Lâm dựa người vào ghế lái về một mối. Trên người vẫn thoang thoang mùi nước hoa của cô gái nóng bỏng bên cạnh. Anh đang tự hỏi: “Mình đã làm gì thế này?” Phải, anh đang làm gì vậy? Anh đang cố gieo rắc một sự đau đớn hay một sự ghen tuông cho ai kia? Chẳng nhẽ anh không biết cô ấy bây giờ đang rất rất hạnh phúc hay sao? Một khi hạnh phúc, con người ta sẽ rất ích kỉ, sẽ không để ý gì đến xung quanh, sẽ không để ý những tâm tư và buồn khổ trong anh. Và...anh đã quên Trúc Diệp là ai sao? Cô ấy là em gái “bất đắc dĩ” của anh. Là người mà anh không - được - phép - yêu. Là người dù anh có cố gắng cũng không thể có được. Vậy thì anh làm điều điên rồ này để làm gì?

Nam Lâm đã quá tự tin với lòng rằng: chỉ cần Trúc Diệp nhìn thấy cảnh này thì cô sẽ ghen. Nhưng anh đã quên mất một điều thiết yếu, cô ấy đâu có yêu anh, khi đã không yêu thì cô ấy sẽ chỉ nhếch môi cười nhạt rồi cho qua.

Cô gái bên cạnh vội vàng ngả đầu vào vai Nam Lâm nói giọng nũng nịu:

- Anh Nam Lâm! Người ta nóng lắm, anh cho tăng điều hòa lên đi.

Giọng nói phẳng phất sự ngọt ngào mà sao khi nghe, Nam Lâm lại chỉ thấy nó như những mũi dao đâm nát hồn anh. Nóng sao? Anh đang lạnh đây! Đang rất lạnh. Như một nhà thám hiểm bị bỏ quên ở Bắc Cực. Như một người liều lĩnh thích chơi trò tình ái rồi cuối cùng để thua không điều kiện. Ồ! Vậy cô ấy có biết không? Anh đang lạnh đến tận xương tủy như vậy thì cô ấy có biết không? Cô ấy hoàn toàn và mãi mãi sẽ không biết. Cho dù cô ấy muốn thì anh cũng không cho biết. Còn một chút nỗi lòng này, chẳng lẽ anh lại để cô ấy cướp đi mất, rồi mình thành con người vô cảm hay sao? Anh sẽ giữ nó lại. Cho riêng anh thôi.

Trúc Diệp và An Lâm dừng lại trước một bộ váy. Rất đẹp! Đẹp đến nỗi khi nhìn vào nó, mọi cảm dỗ cuộc đời cũng phải cúi đầu trước ma lực thu hút của nó. Những hạt pha lê trong suốt như những giọt nước mắt long lánh và mỹ lệ đã tạo lên một cái gì đó rất “hồn” cho bộ váy. Phần ngực khoét sâu một đường và rồi lại được nối bằng một sợi dây nhỏ màu vàng long lánh. Tạo cho váy một nét vừa huyền bí lại vừa mở mang. Dáng váy dài và bó dần về cuối, khi mặc vào chắc chắn nó sẽ gợi lên những điểm nhấn vốn có của thân hình. Đuôi váy dài quệt đất, uốn lượn và uyển chuyển như tâm hồn của một thiếu nữ đang yêu say đắm. Một bộ váy hoàn hảo! Ngay đến cả màu sắc cũng thật hoàn hảo.

Nhưng Trúc Diệp lại ghét nó. Vì nó có màu đỏ!

Thế đấy, cho dù tất cả đều hoàn hảo. Nhưng chỉ cần một thứ không vừa mắt thôi là có thể khiến ọi thứ cũng xấu đi và không vừa mắt như cái thứ kia. Chẳng biết mọi người có như vậy hay không nhưng Trúc Diệp lại ghét nó. Ghét đến thấu tim gan, ghét đến...đau lòng.

Và như bao người khác, An Lâm đã bị hút hồn bởi bộ váy hoàn hảo đến say đắm lòng người ấy, anh chỉ tay lên nói:

- Bộ đó...em cũng thấy đẹp phải không? - An Lâm chắc chắn như vậy là vì từ trước đến nay, anh và Trúc Diệp rất hợp nhau. Cứ như là có thần giao cách cảm vậy.

Tuy nhiên anh lại không biết rằng: Thời gian có khả năng bào mòn ghê gớm. Trúc Diệp đang đứng trước anh đã thay đổi ít nhiều. Cô và anh mãi mãi sẽ không còn những ý nghĩ tâm đồng như ngày xưa nữa. Tất cả sẽ lùi rồi...dừng hẳn lại nơi ấy - nơi mà hai người đã từng bước qua. Đó là yêu thương.

Khi nghe An Lâm nói vậy, Trúc Diệp cười gượng gạo rồi kéo tay anh và nói:

- Chúng ta sang hàng khác. Bộ đó em biết là rất đắt.

Nhưng bước chân còn chưa được nhắc lên thì An Lâm đã giữ lại rồi nói về kiên quyết:

- Anh có thể mua được nó cho em. Đừng vì một chút chuyện không đáng có mà đánh mất những gì ta đang thích. Để lỡ rồi thì sau này ắt sẽ hối hận. - Ánh mắt An Lâm càng kiên quyết hơn nữa - Anh chắc chắn là như vậy.

Trúc Diệp chẳng biết nên cười hay nên khóc. Cô biết giải thích với An Lâm thế nào đây? Nói rằng cô không mua vì cô ghét nó à? Vì Nam Lâm đã làm cô phải ghét nó à? Hay là bảo với anh ấy rằng tình cảm của cô đã chèn ép cô phải ghét nó? Sự ghen tuông đáng buồn cười trong cô đã khiến cô phải nhú mày ghanh tị trước vẻ đẹp mỹ lệ của nó? Cô không thể nói ra những từ đó. Vì cô biết, mỗi câu khi cô nói ra đều sẽ là những mảnh vụn sắc bén cứa nát tim An Lâm. Cô không thể là người nhẫn tâm như vậy được.

Trúc Diệp vẫn kéo An Lâm đi và khẳng định:

- Em không thích nó. Vì em... không thích dáng váy ôm sát người. Em không quen, ta mua bộ khác được không anh?

Sao An Lâm có cảm giác câu nói này là một sự thành khẩn, một sự cầu xin của Trúc Diệp vậy? Hòa quyền vào đó còn là một chút sợ hãi nữa. Tất cả đều khiến anh hoang mang. Cô ấy không thích nó thật sao? Nếu không thích thì anh chắc chắn sẽ không để tâm nhưng ánh mắt, giọng nói và cánh tay đang không ngừng kéo anh đi là sao? Lúc này, anh hận mình sao thật quá kém cỏi. Người mình yêu suy nghĩ gì mà chính mình còn không biết. Đang sợ hãi những gì mà chính mình cũng không biết cách để kéo cô ấy ra. Anh thấy mình bất lực hoàn toàn.

Cuối cùng, Trúc Diệp đã chọn ình một chiếc váy màu xanh lá tương đối trẻ trung. Nhưng chắc chắn là nó không thể đẹp và quyến rũ như bộ váy màu đỏ kia được. Cái đáng nói nhất ở bộ váy chính là chiếc nơ ở phần eo. Chiếc nơ như một nét chấm phá cho bộ váy, gợi nổi tò mò nhưng không biết nên tò mò về cái gì khi ta nhìn vào.

Giống như Trúc Diệp vậy. Cô ấy hoàn toàn khó hiểu, đến chính cô còn không hiểu nổi lòng mình thì người khác nhìn vào sao có thể hiểu nổi!

* * *

Vậy là chỉ còn 1 ngày nữa là đến trung thu. An Lâm và Trúc Diệp đã hẹn nhau để về nhà. Chỉ còn mình Nam Lâm là vẫn bơ vơ không biết nên về hay nên ở lại. Anh không muốn phải nhìn thấy cảnh Trúc Diệp và An Lâm quần quýt bên nhau. Anh không thể chịu được khi nhìn thấy nó, vả lại anh là người có sức chịu đựng cực kì kém. Khi tất cả đã lên đến đỉnh điểm anh không biết mình có thể làm những việc gì nữa.

Ông Phùng và bà Hoa chuẩn bị một bữa cơm thịnh soạn rồi chờ các đứa con của mình về. Cả năm họ chỉ ước có những ngày lễ tết để được gặp những người mà mình đã tận tay săn sóc. Đó là thành quả, là mồ hôi, là công vun trồng sau những năm tháng khó khăn, vất vả của họ. Ước mong cho chúng sau này có thể làm những việc có ích cho đất nước. Tuy là vậy, nhưng có mấy ai muốn để con mình toàn tâm toàn ý với xã hội đây. Họ là con người, là những người làm cha làm mẹ và họ có quyền ích kỉ. Một chút gì đấy dưới

đáy tâm hồn, họ vẫn không muốn phải xa những đứa con của mình trong một thời gian dài. Đó là lí do vì sao mà cả ông Phùng và bà Hoa đều mong chờ và háo hức khi trung thu sắp và sẽ đến.

Tuổi già thường hay an nhàn, an nhàn quá lại sinh ra chán ngán. Một số thì muốn mình được trở lại hai, ba năm về trước để tham lam hưởng nốt những thứ mà mình chưa được hưởng. Số còn lại thì hầu như là tiếc nuối, tiếc nuối với tất cả. Khi đi làm chỉ mong về hưu, về hưu rồi lại muốn hóa trẻ. Đời thật không như ý muốn.

Ông Phùng và bà Hoa đã đến tuổi để an nhàn. Ở nhà chỉ có hai người, họ cảm thấy buồn cũng là điều không tránh khỏi. Ông Phùng không nói gì nhưng bà Hoa biết, ông cũng có một suy nghĩ giống mình đó là muốn có cháu bé lắm rồi. Chỉ tiếc những đứa con của họ quá chuyên tâm vào công việc mà không để ý gì đến ý nghĩ và mong muốn của hai người già này.

Bữa cơm đã được dọn sẵn mà chưa thấy bóng dáng ba người đâu. Bà Hoa lo lắng nhìn đồng hồ rồi nói:

- Sao chúng lâu về thế nhỉ? Hay là gặp chuyện gì rồi?

Ông Phùng đang ngồi đọc báo trên chiếc ghế nằm đã bị thời gian phong hóa. Khi nghe vợ nói vậy ông chợt nhú mày quát nhẹ:

- Bà nói xui cái gì vậy? Bọn nó thì có thể làm sao được cơ chứ? Chắc chúng nó lại tạt qua đâu mua đồ thôi. Giờ chúng nó lớn rồi nên biết ý, lần nào về cũng mua cả đồng quà.

Khi ông Phùng nói như vậy, hai người chợt có chút tự hào và một chút lo lắng đan xen.

Quả nhiên là vậy, một lúc sau thì ngoài cổng đã nghe thấy tiếng còi xe kêu tin tin. Bà Hoa vui mừng chạy ra mở cổng.

- Nam Lâm! Anh con và Trúc Diệp đâu? Sao ba đứa không đi cùng một xe cho tiện?

Nam Lâm đã định không về rồi nhưng thiết nghĩ có gì mà phải trốn tránh chứ? Anh trước nay là Nam Lâm cuồng ngạo nổi tiếng, là người không sợ trời cũng chẳng nể đất. Việc gì phải trốn tránh và sợ hãi chút chuyện con con. Chẳng lẽ bao nhiêu năm được huấn luyện làm công an, bản tính đó đã bị ép xẹp xuống rồi hay sao? Không, anh không phải là người như vậy. Anh sẽ cho Trúc Diệp thấy, cho dù cô ấy có yêu ai, có lựa chọn ai thì anh cũng mặc kệ.

Anh sẽ cố gắng không quan tâm! Bởi vì anh là...em trai An Lâm.

Khi nghe dì Hoa nói vậy thì Nam Lâm mới biết hóa ra Trúc Diệp và An Lâm chưa về. Anh nhấn nút chốt cửa xe trên điều khiển rồi quay ra trả lời dì:

- Con không biết. Chúng con làm khác nơi, giờ tan sở cũng không phải là trùng lặp cho nên như thế thì không tiện. Vả lại bây giờ có xe riêng cả rồi mà! Trúc Diệp thân với An Lâm hơn, để em ấy đi với An Lâm đi ạ!

Bà Hoa nghe thế cũng thôi không hỏi nữa. Trúc Diệp thân với ai hơn bà là người rõ nhất. Đúng là nó thân với An Lâm hơn thật nhưng chẳng lẽ Nam Lâm lớn rồi vẫn không hề thay đổi thái độ? Con gái bà cũng chẳng phải là đứa chua ngoa đáng ghét, tại sao lại phải xa lánh nó như vậy? Điều này làm bà Hoa rất buồn. Bà lại là người quý Nam Lâm cho nên nỗi buồn trong lòng lại càng được nhân lên khi nghĩ đến vấn đề này. Phải chăng cả ba người cùng đoàn kết và yêu thương nhau như những người anh em thật sự thì bà vui biết mấy. Nhưng bà biết, đời đâu thể bắt ép cái gì được. đành phải để nó xuôi theo tự nhiên thôi.

Nam Lâm vừa bước vào nhà thì chợt khựng lại khi nhìn thấy bố đang ngồi đọc báo. Đạo này ông hơi gầy thì phải. Trong lòng anh chợt muốn hỏi ông một câu nhưng sự khó gần giữa hai bố con suốt bao nhiêu năm nay như một rào cản vô hình. Khiến anh ngượng ngùng mà chỉ chào ông một câu đầy ngắn gọn:

- Con chào bố!

Ông Phùng không nói gì, ông chỉ đưa mắt lên liếc Nam Lâm một cái rồi lại chăm chú vào tờ báo trên tay. Nam Lâm thấy vậy cũng bước lên nhà luôn. Nếu vừa rồi anh hỏi ông, chắc có lẽ anh cũng chỉ nhận được một cái liếc nhìn thờ ơ như vậy thôi đúng không? Nam Lâm nhếch môi cười nhạt, anh không ghen tị đâu,

không bao giờ ghen tị với anh trai mình. Anh biết, cho dù có giỏi như anh ấy hoặc hơn thì anh vẫn chỉ được bố đối xử như vậy. Vì anh là Nam Lâm!

Nam Lâm bước vào phòng rồi thả người xuống giường. Sức nặng của cơ thể khiến tấm nệm không chịu được mà khẽ nảy lên, đồng thời người anh cũng bị đẩy lên theo. Tâm trạng anh mấy ngày nay không được tốt. Nói chính xác hơn là nó rất xấu. Anh chẳng biết nên làm gì để cho vơi bớt đi cái tâm trạng chết tiệt ấy. Cái anh làm là đắm đầu vào những trò chơi mà mình vẫn hay đánh cược và rất ít khi thua. Đó là tình yêu.

Con gái đối với anh không phải là khó, nhưng để tìm được một người khiến mình phải ngả nghiêng, phải bồng bênh, trôi nổi trên những xúc cảm ngọt ngào thì có lẽ chỉ có mình Trúc Diệp thôi. Nhưng giờ đây, anh đang hận cô ấy. Anh đang hận cô một cách đầy giả tạo và dối trá, anh đang cố tình ép bản thân phải ghét cô, phải trả thù cô. Để cho niềm kiêu hãnh của Nam Lâm vốn ngự trị trong anh được khôi phục. Anh không muốn bản thân của mình bị xoay chuyển bởi một cô gái. Mà điều đáng nói cô ấy lại là em gái mình.

Chỉ tiếc là anh đang tự dối lòng mà thôi!

An Lâm và Trúc Diệp đã trở về sau khi mua một chút hoa quả. Họ hơi bất ngờ khi nhìn thấy xe Nam Lâm. Rồi mỗi người lại rơi vào một tâm trạng riêng. Không ai nói nhưng đều hiểu rằng, có Nam Lâm là không khí sẽ bị kéo giãn ra, như những sợi dây đàn. Căng thẳng đến tột độ. An Lâm ngáp ngừng hồi lâu rồi quay ra Trúc Diệp cố gắng mỉm cười nói:

- Nam Lâm hôm nay lại gương mặt về nhà sớm quá nhỉ!

Trúc Diệp cũng chỉ gượng gạo nói:

- Chắc anh ấy không ăn cơm ở nhà đâu. Đám bạn bắt lương của anh ấy còn đang đợi nữa mà.

Nói như vậy lại khiến không khí như được bơm thêm ô xi, dễ thở hơn một chút. An Lâm đưa tay véo nhẹ mũi Trúc Diệp, vừa cười anh vừa nói:

- Em vẫn không thể thay đổi cách nói về đám bạn của Nam Lâm hay sao? Chúng đều có việc làm hết rồi, đứa nào ra đứa nấy. Không thể lẫn với bọn “bán côn đồ” ngày xưa nữa đâu.

Trúc Diệp cứng cảm thấy dễ chịu hơn, trong giọng nói không phẳng phất nét gượng gạo nữa, cô mỉm cười:

- Dù sao thì cũng quen rồi mà.

- Em thật là cứng đầu!

Nói rồi An Lâm cốc nhẹ đầu Trúc Diệp rồi kéo cô vào lòng. Dù chỉ một chút thôi, nhưng trước khi vào nhà, trước khi đối mặt với sự căng thẳng. Anh muốn trái tim được thêm một chút sức mạnh. Như vậy anh sẽ tự tin mà bảo vệ cô ấy khỏi những gì mà em trai anh sắp và sẽ gây ra cho cô.

Cộc cộc!

Trúc Diệp vội vàng đẩy An Lâm ra như một phản xạ tự nhiên. Điều này khiến anh hơi bất ngờ và hụt hẫng. Đây là lần thứ hai cô ấy từ chối sự ân cần và tình cảm của anh. Mà nguyên nhân lại là vì Nam Lâm.

An Lâm hạ kính xuống rồi nói:

- Có chuyện gì thế?

Nam Lâm đứng ngoài xe cố tỏ ra thờ ơ và lãnh đạm. Anh tự cho phép mình rằng sự có mặt của Trúc Diệp là hư vô.

- Anh còn định ở ngoài này đến bao giờ nữa? Dì và bố đã dọn cơm rồi, chỉ chờ có hai người thôi đấy.

Nói rồi anh bỏ vào nhà luôn.

An Lâm và Trúc Diệp chỉ kịp nhìn nhau trong một thoáng yên lặng. Nam Lâm không dă động gì đến chuyện hai người nữa, có cảm giác như Nam Lâm đã ngâm cho qua chuyện này.

Liệu anh có cho qua mọi việc dễ dàng như vậy không?

Vừa bước vào nhà đã thấy tiếng cửa dì Hoa vang lên vẻ vui sướng:

- Hai đứa về rồi đấy hả? Vào đây, vào đây ăn cơm nhanh lên.

An Lâm và Trúc Diệp lấy lại nét mặt bình thường rồi cùng nhau ngồi vào bàn. Trúc Diệp khẽ liếc Nam Lâm một cái, dường như trước mắt anh ấy chỉ toàn đồ ăn thì phải, anh ấy không còn để ý gì đến xung quanh. Việc anh đang làm là gấp thức ăn và...ăn. Có một điều mà cô thấy lạ là lần về nhà này Nam Lâm không đi cùng đám bạn của anh ấy nữa hay sao?

Ông Phùng thấy Nam Lâm không đợi mọi người mà đã ăn trước như vậy thì liền nói giọng trách móc:

- Cái thằng này, An Lâm và Trúc Diệp còn chưa xong mà mày đã ăn rồi. Mày không nể bố và dì thì cũng phải nể anh mày chứ. Nó là nó thương yêu mày nhất đấy.

Nam Lâm nghe vậy thì ngẩng mặt lên nhìn An Lâm. Nhìn xong rồi anh kéo bát của An Lâm lại và gấp thức ăn cho anh mình. Đến khi thức ăn ở bàn đã bị gấp đến một phần ba thì Nam Lâm mới ngừng rồi đẩy bát về phía An Lâm và nói:

- Anh ăn đi không bỏ lại bảo em ăn hết phần của anh!

Nói xong anh lại cúi mũi vào ăn khiến cho cả bốn người kia đều trở mắt ra nhìn anh. Đúng là Nam Lâm, trước sau vẫn đơn giản và khó gần như vậy, qua bao nhiêu năm mà anh ấy vẫn không thay đổi. Họ đang tự hỏi rằng: Anh ấy tại sao lại phải lớn lên trong tình trạng tâm tư luôn buồn bực với người khác và thờ ơ với cuộc đời? Vì người mẹ đã mất hay là do bẩm sinh anh ấy đã như vậy?

Bà Hoa thấy không khí trong gia đình có vẻ hơi ngưng ngập thì vội cười sởi lởi:

- Ăn đi chứ! - Vừa nói bà vừa đẩy cái bát đang đầy ụ thức ăn về phía An Lâm - An Lâm, con ăn đi. Ăn nhanh không thức ăn nguội hết đấy!

Ông Phùng trợn mắt với Nam Lâm được hồi lâu rồi cũng dịu xuống. Có lẽ Nam Lâm bản tính đã như vậy rồi, hơn nữa tâm hồn nông nổi của nó vẫn chưa lớn hẳn. Ông không nên chấp nhặt nó nữa. Chẳng phải việc mà ông mong nhất ở Nam Lâm đó là nó sẽ nên người và không còn lêu lổng như thuở thiếu thời nữa hay sao? Và nó đã làm được điều ấy rồi. Nghĩ vậy, ông liền lắc đầu và đưa bát lên ăn.

Trúc Diệp cũng lắc đầu như mọi người. Xem ra bữa cơm gia đình lại một lần nữa bị Nam Lâm phá hỏng rồi. Tại sao trước mặt bố mẹ, anh ấy không bộc lộ những cái tốt đẹp của anh ấy ra? Bộc lộ những thứ mà anh ấy đã từng để lộ trước mặt cô, rồi người khác sẽ mỉm cười và yêu quý anh ấy như An Lâm vậy.

Nhưng anh ấy lại không làm.

Về phía An Lâm, anh đã từng lo sợ là Nam Lâm sẽ nói với bố và dì chuyện tình cảm giữa anh và Trúc Diệp. Anh đã từng phải sống trong lo lắng, trong sợ hãi như vậy đấy. Và giờ thì...lại phải sống trong sự chờ đợi một điều khủng khiếp sắp đến. Nhưng phút giây này, trước thái độ hờ hững của Nam Lâm, anh lại có phần yên tâm hơn. Có lẽ nó biết anh là người yêu thương nó nhất cho nên đã cho qua chuyện này. Tận sâu trong tâm khảm...có lẽ anh nên cảm ơn Nam Lâm - em trai anh một cách chân thành nhất.

* * *

Buổi tối, An Lâm bất ngờ nhận được điện thoại của bệnh viện. Họ nói anh phải đến đó ngay vì đang có một ca mổ tim tương đối phức tạp và có cả nguy hiểm. Anh là trưởng khoa, người nhà bệnh nhân lại bỏ tiền ra yêu cầu những bác sĩ giỏi nhất cho nên anh không thể vắng mặt.

Trúc Diệp tuy có hơi thất vọng, chỉ là hơi thôi! Vì cô biết với anh, quan trọng nhất vẫn là công việc. Hơn nữa, trong anh luôn có một tấm lòng thương người, một tình thần của y sĩ cao cả. Cho dù là họ có tiền hay không thì anh cũng phải ra tay giúp đỡ. Đó là An Lâm mà cô biết. Trúc Diệp mỉm cười triu mến và cố gắng động viên anh:

- Anh đi đi. Ngày mai mới là trung thu, cố gắng hoàn thành công việc rồi về nhà đón tết với gia đình.

An Lâm nghe vậy cũng quay ra nói với cả nhà:

- Vậy con đi đây, ngày mai con đảm bảo sẽ đón trung thu với mọi người.

Bà Hoa cười hiền hậu:

- Đi nhanh lên! Người ta đang cần con.

An Lâm nghe vậy thì vội vàng bước ra khỏi nhà. Điện thoại trong túi anh đang không ngừng réo rất. Như một tiếng gọi không ngừng khiến anh không thể bỏ mặc mà thờ ơ với họ. Vậy thì anh chỉ có thể tận tâm với họ mà thôi!

An Lâm vừa đi khỏi thì Nam Lâm đã bật to loa điện thoại lên nói chuyện rất tự nhiên với một người con gái nào đó:

- Cưng à! Hay là ngày mai đến nhà anh đón trung thu đi. Nghe chừng đang thiếu một người đấy.

Cô gái bên đầu dây có vẻ rất xúc động, cô ta vui sướng đến nỗi chỉ biết lặp đi lặp lại một câu nói:

- Thật sao? Thật sao?

Bà Hoa đang dọn bát, nghe thấy tiếng nói của con gái trong điện thoại Nam Lâm thì cũng lên giọng đùa cợt:

- Đúng đấy Nam Lâm, con dẫn người yêu về nhà ra mắt đi. Dì cũng muốn có cháu bé lắm rồi!

Nam Lâm vội liếc Trúc Diệp một cái, chỉ thấy cô cố tình tỏ ra không nghe thấy gì thì lại nói to:

- Nhưng mà nhà anh chật lắm, em ngủ với anh sao?

Bà Hoa lại tiếp tục đỡ lời:

- Đúng đúng, cho nó ngủ với con đi.

Nói xong rồi bà cười giòn giã cứ như thể cô gái đó sắp thành con dâu của bà rồi cũng nên.

Trúc Diệp ngồi trước cửa sổ ngắm vàng trăng tròn vành vạnh. Người ta nói rằng tháng tám trăng tròn đầy tình thân, nếu chưa đến rằm thì tình thân vẫn còn thiếu xót nhiều quả không sai. Mặc dù ngày mai đã đến trung thu nhưng hôm nay vẫn chưa phải thì chưa thể làm cho ta cảm thấy đầy đủ. Với cô, vàng trăng này vẫn làm cô cảm thấy chưa thiếu vắng một chút gì đó. Chưa đủ ột tâm hồn khao khát yêu thương như thế này.

Vốn mất bố từ nhỏ cho nên trong cô, đâu đó vẫn có một cái rãnh sâu hoắm làm cô cảm thấy thiếu thốn mỗi khi nghĩ về tình yêu thương của gia đình.

Giờ đây, trước một vàng trăng “thiếu”, cô lại nghĩ về Nam Lâm. Anh ấy đang cố tình làm cho cô phải ghen, phải buồn nên mới làm như vậy. Anh ấy muốn nhìn cô đau khổ đến thế nào? Hận và ghét cô đến như thế nào? Anh ấy thật ích kỉ!

Biết vậy mà sao cô vẫn không thể chịu được trước lòng ích kỉ ấy? Cô thật sự...thật sự đang rất ghen.

Trong một thoáng nghĩ ngợi, tâm hồn của Trúc Diệp chẳng hiểu đã bị lèo lái theo một chiều hướng nào. Cô lấy quần áo rồi bước vào nhà tắm. Có lẽ cô nên cởi bỏ lột ỏ rũ và sự ghen tuông đáng buồn cười mà “ai kia” đã gây ra.

Làn nước ấm vờn quanh cơ thể khiến Trúc Diệp cảm thấy đôi chút thoải mái và dễ chịu. Nhưng dễ chịu không có nghĩa là cởi bỏ được mọi thứ. Cô không những không cởi bỏ được mà còn càng cảm thấy trái tim mình nóng rực và bùng cháy hẳn lên. Tại sao càng nghĩ cô lại càng cảm thấy không thể chịu được như vậy? Ngay lúc này cô muốn làm một cái gì đó.

Phút giây ấy...

Trúc Diệp đã nhận ra...

Cô yêu anh! Cô đã yêu Nam Lâm mất rồi.

Cô không thể chịu được nếu như anh ấy để ý đến một người con gái khác, không thể làm ngơ nếu như anh ấy dành tình yêu ột kẻ không phải là cô. Cô không thể không buồn nếu như đôi môi anh quyến luyến lấy đôi môi khác với một nụ hôn kiểu Pháp nóng bỏng. Và cô không thể chịu được giọng nói yêu chiều của anh ấy lúc nghe điện thoại với ai kia.

Tại sao cô không thể nhận ra sớm hơn? Tại sao cô lại cố tình kìm nén để rồi nhiều lần lại giả vờ tự hỏi mình đã có ý gì với Nam Lâm? Đó không phải là yêu thì là gì?

Nghĩ vậy, Trúc Diệp vội vàng khoác chiếc áo choàng tắm rồi chạy nhanh sang phòng Nam Lâm. Cô vội vàng đến nỗi chẳng cần biết hình ảnh của mình đang đẹp hay xấu. Cô muốn nói rõ tình cảm mình ngay lập tức, chỉ sợ rằng sự chậm trễ của cô lại làm lỡ mất mọi việc và cô sẽ phải hối hận suốt đời.

Giống như lời An Lâm đã từng nói với cô ” Đừng vì một chút chuyện không đáng có mà đánh mất những gì ta đang thích. Để lỡ rồi thì sau này ắt sẽ hối hận”.

Phải, nếu cô bỏ lỡ...nhất định cô sẽ hối hận.

Trong lúc đó, Nam Lâm đang ngồi nói chuyện với cô nàng của mình. Giọng nói anh bề ngoài thì mang vẻ yêu chiều nhưng bên trong thì lại thể hiện rõ sự mệt mỏi. Thế mà cô gái kia vẫn chỉ chăm chăm vào vẻ bên ngoài của nó mà nũng nịu:

- Nam Lâm! Vậy ngày mai em có được đến nhà anh không?

- Tùy em thôi, nếu như em muốn! Nhưng ngày mai có thể anh trai anh sẽ về.

Vừa nghe đến từ “anh trai” cô gái đó đã cuống quýt hỏi:

- Anh có anh trai sao? Anh ấy có đẹp trai như anh không?

Bỗng nhiên Nam Lâm chợt gất lên:

- Em hỏi để làm gì? Muốn trở thành người yêu anh ấy à?

Tại sao ai cũng quan tâm đến anh trai anh? Ngay cả cô bạn gái “hờ” này cũng vậy? Anh đã cố tình làm lơ, không ghanh tị với anh ấy vậy mà mọi người không biết rằng họ đang làm cho bản thân anh phải ghét anh trai mình. Anh không muốn như vậy.

Nam Lâm nói được câu đó xong thì tức giận tắt điện thoại. Có gì đâu! Cho dù là bỏ cô này thì anh cũng có thể kiếm một cô khác cơ mà. Sợ gì đời không có người để cho anh đùa chứ! Dù gì thì tháng ngày đăng đăng này vẫn còn dài.

Khi Nam Lâm vừa vứt được chiếc điện thoại xuống giường thì cửa phòng anh bị một lực đẩy mạnh khiến nó bật mở. Bóng dáng Trúc Diệp thấp thoáng nơi đó, trên người cô còn tỏa ra một làn hơi nước, mái tóc vừa gội xong khẽ nhỏ vài giọt xuống thấm vào chiếc áo choàng. Bộ dạng này khiến anh đôi phần nhớ lại cái kí ức tồi tệ về 6 năm trước.

Lúc này, con tim anh bỗng nhiên bị lạc đi hẳn một nhịp. Chính vì bị lạc mất một nhịp mà nó không còn đập bình thường nữa. Giống như một dàn nhạc, khi đang chơi rất say sưa và nhập tâm, nếu như người điều khiển dàn nhạc đó mắc lỗi thì lập tức, cả dàn nhạc cũng sẽ mắc lỗi theo. Giờ đây trái tim anh như thốn thức, như hồi hộp, như chờ đợi. Cô ấy định làm gì?

Nam Lâm cố gắng kìm nén cho cảm xúc của mình không trào lên nữa nhưng nó lại như mất tự chủ. Không theo ý của anh một chút nào. Lúc Nam Lâm nói, giọng anh đã run lên như trái tim đang không ngừng đập mạnh kia:

- Em sang đây làm gì?

20. Chương 20: Vũ Điệu Yêu!

Trúc Diệp đứng lặng người hồi lâu. Cô cũng đang tự hỏi mình sang đây để làm gì? Chẳng phải anh ấy đã có bạn gái rồi hay sao? Cô yêu anh thì còn cứu vãn được gì nữa chứ?

Nhưng hành động của Trúc Diệp giờ đây hoàn toàn mâu thuẫn với những ý nghĩ. Cô đưa tay đóng nhẹ cửa rồi khẽ dựa người vào đó. Ánh mắt long lanh một thứ cảm xúc dâng trào và mãnh liệt. Như một ngọn sóng ngầm âm ỉ và luôn lách sang tận cả tâm hồn của Nam Lâm

Cô cứ đứng như thế nhìn anh và im lặng không nói một lời nào.

Nam Lâm dần dần lấy lại bình tĩnh. Sóng mũi thẳng và cao được khuôn mặt khê đưa lên đôi chút tạo thành một vẻ vênh vang và bất cần. Ánh mắt tinh nhạy không ngừng lướt từ khuôn mặt cho xuống đến ngón chân của Trúc Diệp khiến cô thấp thỏm. Khóe môi cong lên thành một nụ cười giễu cợt và anh nói:

- Sao thế em gái? Còn chuyện gì nữa mà anh em ta còn nợ nhau sao?

Trúc Diệp khê rùng mình. Cô phải bình tĩnh, bình tĩnh như anh ấy lúc này thì mới có thể thoát được móng vuốt đang nhắm nhe muốn dìm cô xuống. Cô biết anh đang cố tình trả thù cô, cố tình dùng những lời nói cay độc và không đáng thốt ra để trừng trị cho cái tình cảm không như anh mong muốn của cô. Cho nên cô không thể tỏ ra lúng túng và sợ hãi lúc này.

Nghĩ thế, Trúc Diệp liền đứng thẳng người lên. Khoanh tay lại rồi nói:

- Còn! Còn rất nhiều chuyện mà em và anh cần phải đền bù cho nhau.

Nam Lâm dựa người vào thành giường. Tư thế của anh như muốn khiêu khích đối phương, cộng thêm đó là đôi lông mày cũng nhíu lên. Một vẻ cao ngạo rất đặc trưng của anh. Anh vừa cười nhạt vừa nói mỉa mai:

- Còn sao? Tưởng đã trả hết rồi chứ nhỉ! - Rồi anh làm về nghỉ ngơi, sau đó lại à lên như đã nhớ ra - Hay là muốn đòi lại cái đã mất với anh? Em gái à! Cái đấy có thể đòi lại được sao? Em ấu trĩ quá rồi đấy.

Bị Nam Lâm dùng những lời lẽ sỗ sàng và đay nghiến đã nhiều lần. Trúc Diệp cũng dần tạo dựng được ính lớp phòng bị yếu ớt. Tuy là cố tỏ vẻ bình tĩnh bằng một nụ cười nhạt trả lại thì giọng nói cô vẫn run không ngừng:

- Em không đòi lại cái đấy.

- Vậy thì là?

- Trái tim của anh!

Nam Lâm hơi dờ người ra. Trong giây phút ấy anh hiểu mình đã từ thế chủ động sang bị động mất rồi. Cô thông minh hơn anh tưởng, cô hiểu điểm yếu của anh nằm ở đâu. Cô chỉ cần ra một đòn quyết định là có thể xoay chuyển tất cả. Còn anh thì chỉ biết vờn cô này giờ, anh quá chú tâm vào cái ghen tuông mù quáng của mình rồi.

- Em nói nhắm nhiều quá đấy. Về phòng ngủ đi, để mẹ biết em sang đây là không tốt đâu.

Trúc Diệp biết anh đang cố che giấu cảm xúc nên mới đuổi mình về. Cô lại nhíu khóe môi lên thành một nụ cười đắc ý:

- Sao thế? Chúng ta là anh em cơ mà! Việc em sang đây là chuyện bình thường chứ nhỉ? Theo như cái mà anh đang sợ thì chắc hẳn anh có tình ý với em rồi.

Nam Lâm bỗng nhiên cười vang lên, tiếng cười rất to và vọng. Điều đó khiến cho Trúc Diệp vừa khó hiểu mà lại vừa sợ hãi. Cái chủ động và đắc thắng cô mới tạo dựng lên đã bị anh phá bỏ dễ dàng bằng một tiếng cười. Trúc Diệp hạ thấp giọng thì thầm:

- Anh Nam Lâm! Đừng đùa nữa. Mẹ lên thật đấy.

Nam Lâm ngừng cười, anh chống khuỷu tay lên chiếc gối rồi dùng ngón tay gõ gõ nhẹ vào trán. Ánh mắt khê dướn lên thành một đường vòng cung. Rồi anh nói:

- Em sợ sao? Vừa này còn hùng hổ lắm mà.

Trúc Diệp nghiêm mặt lại:

- Em đã nói rồi. Việc em sang đây không phải là đùa đâu. Hãy tin em!

- Lấy gì để tin em? Em đã lừa anh mấy lần rồi?

Trúc Diệp chột cứng họng không nói được nữa. Đúng! Lấy gì để cho anh phải tin những lời cô nói là thật? Rằng là ngoắc tay như mấy đứa trẻ con nữa hay sao? Cô biết mình không có đủ độ tin cậy để anh đặt niềm hi vọng và tin yêu vào. Nhưng chỉ lần này thôi, một lần và mãi mãi. Cô đã thành thật nhất có thể rồi.

Thấy Trúc Diệp yên lặng không nói làm cho Nam Lâm lại nổi lên một niềm bực tức. Cô ấy thậm chí chẳng thèm cầu xin anh lại một lần nữa. Chỉ cần cô nói ra một lí do để anh tin thôi, dù là lí bịch cũng được...anh sẽ tin cô không điều kiện. Nhưng cô ấy lại không nói.

Trong sự bực tức ấy Nam Lâm đã nói:

- Vậy thì dùng hành động đi.

- Hành động? Hành động gì? - Trúc Diệp không thể đoán trước được tâm tư của anh. Sao lúc nào nó cũng sâu không thấy đáy vậy?

- Nhảy sexy!

Nghe thấy từ đó Trúc Diệp không cần biết là mình hiểu điệu nhảy đó văn minh hay tục tĩu đến đâu thì cô cũng nhún mảy phần đối:

- Đừng có đùa quá trớn. Em không thể làm được.

Nam Lâm nhếch môi cười nhạt rồi ngã người xuống thấp hơn. Anh nói trước khi đắp chăn lên người:

- Đúng! Anh đùa đấy. Đừng có làm theo. Về phòng em ngủ đi. - Rồi anh lại nhồm người dậy nói nốt - À quên, nhớ tắt điện hộ anh.

Trúc Diệp thấy vẻ lạnh lùng của anh lúc đó đã thất vọng biết bao. Mọi tâm tư cô sắp bày tỏ đã trôi tuột đi đâu hết và không thể tìm thấy nữa. Cô muốn nói nhiều lắm, muốn thổ lộ nhiều lắm mà sao đứng trước mặt anh rồi cô lại như bị hồn anh ăn mất lưỡi? Cả con tim cũng thế, tưởng chừng như nó có thể cào rách làn da ở ngực cô để nhảy ra ngoài mất. Nhưng anh ấy có biết đâu, có hiểu đâu!

Khi Trúc Diệp toan quay người bước đi thì câu nói của An Lâm lại vang vọng lên “Đừng vì chút chuyện không đáng có mà để lỡ những gì ta đang thích. Để lỡ rồi ắt sẽ hối hận”. Cô sẽ hối hận chứ? Nếu cô quay bước đi vào lúc này thì mọi yêu thương giữa hai người sẽ nằm im lìm tại nơi đó và hai người sẽ không bao giờ bắt được con tim nhau nữa. Còn nếu cô chấp nhận đứng lại nhìn anh thì cô sẽ có được trái tim anh và anh cũng vậy.

Cái nào hơn?

Nam Lâm nằm im trong chăn. Hơi thở của anh phả ra khiến toàn thân anh nóng nực. Anh muốn rũ bỏ cái chăn đang phủ trên người mình ra và chạy đến ôm cô ấy. Nhưng anh lại cố kìm nén. Trong thâm tâm đang không ngừng gào thét lên những ý muốn của bản thân. Muốn ôm cô, muốn níu tay cô và muốn nói yêu cô. Chỉ thế thôi. Chỉ cần anh gạt bỏ được cái lòng tự ái, chỉ cần gạt bỏ được những ý nghĩ như là: Trúc Diệp không yêu anh thì anh nhất định sẽ làm được. Nhưng hình như anh không thể.

Nam Lâm chỉ ước Trúc Diệp sẽ chạy thật nhanh đi lúc này. Vì anh sắp không kìm nén được cảm xúc nữa rồi.

Hương thơm của Trúc Diệp đang lan tỏa khắp phòng. Cô ấy có biết không?

- Anh Nam Lâm!

Tiếng gọi nhẹ nhàng và ngọt lịm đến tận tâm can. Chỉ một câu nói ấy thôi đã kéo được trái tim anh ra khỏi cái chăn nặng nề này rồi. Nam Lâm choàng người dậy và phát hiện ra Trúc Diệp...

Cô ấy...

Cô ấy đang làm theo yêu cầu của anh.

Nhảy sexy sao? Cô ấy có thể à?

Cơ thể Trúc Diệp như những cây rong biển dưới đại dương. Cứ lắc lư và uốn éo, quyến rũ và mê ly lòng người. Đôi mắt khép hờ như mời gọi, hàng mi cong và đen tuyền phủ lên như mấp mờ che giấu cho đôi mắt. Gợi sự tò mò và hiếu kì cho ai kia đang ngấm nhìn.

Cứ thế, đôi chân dài và thẳng của cô thấp thoáng sau lớp áo choàng tắm, rồi cánh tay luồn lách trên mọi đồ vật gần đấy. Trông cô ma mị và quyến rũ đến không thể tưởng tượng được nổi. Trúc Diệp giờ đây như đang lột xác, như đang rũ bỏ lớp rào cản mà mình đã che giấu bấy lâu nay với Nam Lâm vậy.

Dần dần, lớp áo trên người được cô trút bỏ. Thân hình lồ lộ dưới ánh trăng hắt vào. Bởi thế mà Nam Lâm mới phát hiện ra cô đã tắt điện từ bao giờ. Những đường cong quyến rũ trông mượt mà và mềm mại đến diệu kì. Bầu ngực đầy đặn nhấp nhô, căng tràn như giấu hộ cho trái tim những sự nhớ thương, và tình yêu mãnh liệt. Cô bước dần về phía Nam Lâm, ánh mắt anh đang nhìn cô đầy ngỡ ngàng và khó tin. Cô vờ như không để ý, nếu cô để ý thì bước nhảy của cô có thể sẽ lỗi ngay tắp lự. Cô không muốn, cô muốn vũ điệu yêu thương của mình phải thật hoàn chỉnh. Như vậy thì Nam Lâm mới tin cô.

Ngay cho đến lúc đôi tay Trúc Diệp chạm vào má Nam Lâm anh mới nhận ra những thứ mình đang nhìn không phải là ảo ảnh. Anh không tin, phải, anh không tin những gì mình chứng kiến lại là thật. Trúc Diệp trước kia luôn rất coi trọng thể diện và khuôn phép, cô ấy có thể thực hiện những điệu nhảy này sao? Điều đó khiến anh không dám tin.

Trúc Diệp đẩy nhẹ người Nam Lâm xuống giường, đồng thời cơ thể cô cũng đổ xuống theo. Đôi tay cô trườn nhẹ trên ngực anh, mài miết lấy cả lớp áo lẫn da thịt bên trong khiến nó theo đó mà nóng hừng hực lên. Tưởng chừng như nếu ai đó vút một que diêm vào khoảng cách giữa hai người lúc này thì nó sẽ bén lửa ngay lập tức!

Cơ thể trần trụi mà mãnh liệt phía trên Nam Lâm như muốn truyền cho anh mọi sự cuồng nhiệt. Khiến anh cũng trở nên gấp gáp và vội vàng hơn.

Mùi sữa tắm từ cơ thể Trúc Diệp lan tỏa vào tâm hồn Nam Lâm khiến anh như càng ngày càng lâm vào trạng thái mê mị và ảo mộng hơn. Giọng nói anh khản đặc giữa không trung:

- Trúc Diệp! Dừng lại đi. Em mà còn...nữa là em sẽ hối hận đấy.

Trúc Diệp dừng mọi hành động. Cô ngẩng đôi mắt trong veo của mình lên nhìn anh. Ánh trăng chiếu từ cửa sổ vào như dát lên khuôn mặt cô một lớp màu óng ánh và huyền ảo. Đôi môi nhỏ nhắn khẽ mím lại rồi thả lỏng ra để mấp máy một câu nói khẽ:

- Em...sẽ không hối hận đâu!

Nam Lâm cảm tưởng như sức nặng của cô đang làm anh nghẹt thở. Tâm trạng anh cũng theo đó mà bị đè nén nặng nề. Anh khó nhọc gằn ra một câu nói, anh chỉ mong câu nói mà mình cố nói ra là một câu nói độc ác xuyên trúng tim cô. Anh không mong cô chỉ vì một chút tình cảm nhất thời mà lại để anh nuôi hi vọng nữa:

- Vậy còn An Lâm? Em muốn yêu cả hai người à? Em đang tham lam quá đấy.

- Xin lỗi anh!

Thốt nhiên câu nói này lại làm Nam Lâm không đáp lại cô được một lời nào nữa. Tại sao cô ấy lại nói xin lỗi? Đáng nhẽ ra cô ấy phải bỏ chạy mới đúng. Hãy bỏ chạy đi! Để cho anh được buông tay khỏi cái tình yêu xa vời này.

Nhưng cô ấy lại áp đôi môi mình vào môi anh. Hơi nóng phả ra từ làn môi luồn lách vào trái tim khiến nó trở lên ấm áp. Đôi tay cô trườn dần lên cổ anh rồi cuốn lấy nó như những dây lụa mềm mại, nhẹ nhàng mà quyến rũ.

Nam Lâm không kìm được lòng mình nữa, anh cũng thô bạo đáp lại cô bằng cái lật người xuống. Cả thân hình rắn chắc của anh đè lên người cô khiến cho giường nệm lún xuống mạnh mẽ. Cơ thể nằm dưới anh đang cố điều chỉnh hơi thở nhưng nó vẫn gấp gáp. Điều đó khiến ham muốn trong anh càng dâng lên mạnh mẽ.

Nam Lâm hôn nhẹ vào vầng trán Trúc Diệp, rồi lại lướt xuống đôi mắt, cái mũi và ...dừng lại ở đó để nhìn cô kĩ hơn. Ánh mắt anh như những xúc tu cứ bám chặt lấy tâm hồn cô mong muốn moi lấy từng ý nghĩ của cô. Anh hạ thấp giọng:

- Tại sao lại xin lỗi anh? Đáng ra em phải bỏ chạy mới đúng.

Trúc Diệp im lặng trong vài giây rồi cô mỉm cười nói đầy vẻ mãn nguyện:

- Xin lỗi vì đã không yêu anh sớm hơn!

Chỉ một câu nói đó thôi đã đốt cháy mọi gai đoạn rườm rà. Nam Lâm sẽ không hỏi cô như một cuộc vấn đáp thô kệch nữa. Hành động cơ thể cũng đủ nói lên tất cả rồi. Anh lao vào cô như một người thấy ánh dương sau những ngày bị chìm trong bóng tối. Như người tìm được sự sống và tình yêu sau những ngày bị đau khổ hành hạ đến thâm thối. Cả hai người đều cuốn chặt lấy nhau. Tưởng chừng như mọi gian nan, khó khăn và buồn khổ không thể chia cắt nổi họ.

Thế rồi anh lặng lẽ đi vào cơ thể cô như đáp xuống cho cô một thứ cảm xúc thăng hoa. Đây là lần thứ hai...là lần thứ hai cả cô và anh cùng nhau trải qua mặn nồng, ngọt ngào và cả đau khổ. Các cơ quan và tế bào trong cơ thể cũng theo đó mà trở dậy và hoạt động mạnh mẽ.

Trúc Diệp lần đôi bàn tay xuống ga trải giường và bấu chặt nó cho cơn đau dịu lại. Cảm giác bị xuyên qua quả thật không dễ chịu gì! Nhưng khi nó qua đi rồi thì nó lại mang cho cô một thứ gì đó ngọt ngào và say đắm.

Không phải là đau khổ có đúng không?

Đó là tình yêu!!!

Có phải không?

* * *

Mặt trời nhô lên như kéo cả vạn vật hòa vào ánh hào quang của mình. Các tia sáng ti hí kết tinh lại tạo thành “ban ngày”. Tiếng chim cúc cu đâu đó riu rít, làn gió sớm mai tươi mới và tinh khôi đến lạ kì. Tất cả đều lùa qua ô cửa sổ của phòng Nam Lâm. Cánh cửa sổ đã bị từng bị trắng đột nhập tối qua...

Là do anh đã quên không đóng.

Ánh sáng tràn trên da thịt, khiến cho đồng tử cũng bị ảnh hưởng theo. Nam Lâm khẽ nheo mắt lại trước khi mở ra. Anh đưa tay che lấy thứ ánh sáng kì dị kia. Sáng quá khiến đồng tử vốn bị ngập tối của anh vào đêm qua không quen. Nam Lâm cảm thấy lưng mình ê ẩm hẳn đi. Anh ngồi dậy rồi chửi thề vài tiếng. Rồi anh nhìn sang Trúc Diệp đang ngồi tắm nệm bên cạnh, anh đưa tay vuốt tóc cô, ánh mắt anh tràn đầy yêu thương và bình yên.

- Trúc Diệp! Anh biết...anh biết em nhất định sẽ hối hận.

Trúc Diệp dường như không nghe thấy gì câu nói của Nam Lâm. Cô vẫn dụi dụi đầu vào chiếc gối dưới đầu và ngủ tiếp. Vẻ đáng yêu và ngốc nghếch của cô khiến Nam Lâm không kìm được mà đành nở một nụ cười bất lực. Anh đưa tay vén lọn tóc lòa xòa cho Trúc Diệp. Nhưng khi bàn tay anh vừa chạm được vào tóc cô thì đã bị bàn tay cô nắm chặt vào. Nam Lâm theo phản xạ giật nảy mình lên. Rồi như biết mình bị lừa anh mới quát yêu:

- A! Em giỏi quá nhỉ? Dám lừa cả anh cơ à?

Trúc Diệp vừa cười vừa nắm lấy tay anh nói:

- Ai bảo anh nói linh tinh?

- Anh nói cái gì?

Trúc Diệp ngẩng mắt lên trần nhà rồi làm vẻ nghĩ ngợi. Sau đó cô mới nói:

- Cái gì mà hối hận? Cái gì mà em sẽ hối hận hả?

Nam Lâm làm bộ không nghe thấy. Anh toan đứng dậy thì đã bị tay cô kéo lại:

- Này! Chạy làng à? Anh không thoát được đâu.

Nam Lâm vừa định quay lại cho cô một trận thì cánh cửa phòng anh chợt bật mở.

Cả hai người thoáng chút giật mình rồi quay ra nhìn người phụ nữ cũng đang bàng hoàng ở phía cửa.

Bà Hoa mặt mày trắng bệch nhìn hai đứa con thân yêu của mình trần trụi không một mảnh vải che thân. Phút giây đó bà tưởng chừng như mình không còn đứng vững nữa. Trái tim như cũng bị những gì cứng và nhọn nhất xuyên qua. Có thật như gì bà vừa nhìn thấy là thật không?

Ai đó hãy trả lời giúp bà...

21. Chương 21: Tất Cả “có Thể” Không?

Nam Lâm và Trúc Diệp giờ đây chỉ biết cúi xuống nhìn nền nhà, mọi thứ trước mắt khiến đầu óc họ trống rỗng và không biết phải làm gì. Cuối cùng thì điều gì đến cũng sẽ phải đến, bố mẹ đã biết được chuyện giữa họ rồi.

Ông Phùng khuôn mặt nghiêm nghị nhìn hai đứa con của mình. Bà Hoa thì như già đi đến mấy tuổi, khuôn mặt tiêu tụy, hốc hác. Trông mắt đỏ hoe in hằn sự thất vọng. Mái tóc có điểm vài sợi bạc đã rối cả lên và bung ra khỏi cái búi sau đầu. Bà nắm chặt tay ông Phùng như để làm điểm tựa cho tinh thần của mình, thỉnh thoảng bà lại nấc lên khe khẽ khiến cho khung cảnh trước mặt đã im lặng lại càng khó xử và căng thẳng thêm.

Nam Lâm sau một hồi nghĩ ngợi, anh cũng ngẩng mặt lên nói đồng thanh:

- Bờ, dì. Con yêu Trúc Diệp thật lòng. Hãy để mặc con và cô ấy đi, như vậy sẽ không gây sức ép cho ai cả.
- Hoang đường!

Ông Phùng đập bàn quát lớn. Ánh mắt ông đổ lờ nhìn chăm chăm vào Nam Lâm với một sự giận dữ khó tả. Tại sao thằng con đốn mặt của ông mãi mãi và không bao giờ có thể làm cho ông hài lòng với nó? Tại sao lúc nào cùng vậy, nó nhất nhất phải làm ông tức lên thì nó mới chịu được? Giờ đây nó còn đòi yêu cả em gái mình nữa, cho dù không có quan hệ huyết thống nhưng trên mặt pháp luật chúng nó đã là anh em rồi. Nó học trường công an bao nhiêu năm chẳng lẽ nó không hiểu hay sao?

Trúc Diệp thấy bố tức giận như vậy thì cũng chỉ kéo tay Nam Lâm nói khẽ:

- Anh Nam Lâm! Đừng nói nữa.

Bà Hoa tưởng chừng như mọi thứ trước mặt đều mờ ảo đi cả rồi. Chân tay bà bải hoải và rụng rời ngay từ khi nhìn thấy Trúc Diệp ở trong phòng Nam Lâm. Lúc đó, bà đã mong đứa con gái đó không phải là con bà biết bao, bà đã mong chuyện này chỉ là một cơn ác mộng mà bà vô tình gặp phải và...bà còn mong nhiều thứ khác nữa.

Nhưng tất cả đều không giống như vậy.

Ông Phùng hạ thấp giọng như răn đe:

- Nam Lâm, tao đã nuôi mày từ thuở bé đến bây giờ, là người sinh thành ra mày. Vậy mà mày xem, hai mươi sáu năm nay mày đã làm được gì cho tao và cái gia đình này chưa? Hay là mày chỉ gây ra những chuyện khiến cả gia đình mệt mỏi? Mày có biết Trúc Diệp là ai không? Nó là em gái mày đấy. Tính lại đi con ơi! Ngay cả em mày mà mày cũng yêu hay sao? Nếu như trên đời này mọi người sống không rèm pha, không lời ra tiếng vào thì tao sẽ chấp nhận, tao sẽ chấp nhận tất cả. Nhưng mày là con người đúng không? Mày là công an đúng không? Vậy mày thấy bố mẹ mày đáng là trò cười cho thiên hạ bàn luận à? Tao cũng chỉ là một con người bình thường, tao cũng như bao nhiêu người bố người mẹ khác. Tao cũng yêu thương mày như An Lâm. Nhưng hình như mày chỉ toàn làm ngược lại đúng không? Nếu như mày vẫn cứ cố chấp đi theo cái con đường riêng của mày thì tốt nhất là hãy đoạn tuyệt cái tình nghĩa cha con này đi.

Bà Hoa và Trúc Diệp hoảng hốt. Bao nhiêu năm qua, dù Nam Lâm có làm những chuyện tày đình đến đâu thì ông Phùng cũng chỉ mắng mỏ rồi bỏ qua. Họ chưa bao giờ thấy ông tức giận đến mức độ này, chưa bao giờ thấy ông Phùng phải mang quan hệ cha con giữa ông và Nam Lâm ra để dọa nạt cả.

Nam Lâm nhìn thẳng vào mắt người bố của mình. Cái anh muốn làm nhất bây giờ đó là cười nhạt, cười nhạt trước cuộc đời đầy rẫy những khổ đau và bất công này. Tại sao Trúc Diệp lại là em gái anh? Anh chưa

bao giờ coi cô ấy là em gái cả. Từng giờ từng phút anh chỉ coi cô ấy là người mà anh đã và đang thương yêu.

Khi nghe ông Phùng nói như vậy, Nam Lâm cũng chỉ im lặng. Không phải anh đang phân vân mà anh biết rõ ràng, cho dù anh có đoạn tuyệt quan hệ với bố thì Trúc Diệp cũng sẽ không đồng ý. Cô ấy là một người con có hiếu cơ mà. Tuy nhiên, Nam Lâm lại hỏi một câu:

- Bố, nếu như An Lâm và Trúc Diệp xảy ra chuyện này thì bố sẽ chấp nhận đúng không? Bố sẽ làm ngơ mà cho qua đúng không?

Cả ba người đều nhìn Nam Lâm với ánh mắt ngỡ ngàng. Tại sao anh lại hỏi như vậy?

- Mày nói cái gì? - Ông Phùng gần từng tiếng.

- Con đã nói những gì bố còn chưa nghe rõ sao? Chỉ sợ con nói lại sẽ làm bố không đứng vững - Nam Lâm nói thờ ơ.

Trúc Diệp hoảng hốt:

- Anh Nam Lâm, anh đang nói linh tinh cái gì thế? Đừng nói nữa, em xin anh! Đừng nói nữa.

Bà Hoa cũng chỉ kịp lắp bắp:

- An Lâm...và Trúc Diệp...nhất định không thể, nhất định không.

Nam Lâm cười nhạt rồi đứng dậy, anh hoàn toàn không thể chịu đựng nổi nữa rồi. Còn ngồi đây nữa là đầu óc anh sẽ nổ tung. Cuối cùng thì anh cũng biết, mọi thứ đối với anh chỉ là hư vô, cứ ngỡ đã bắt được rồi, cứ ngỡ đã nắm thật chắc trong tay rồi. Nhưng tất cả chỉ là một thứ mà mắt thường không nhìn thấy được. Anh cũng không thấy được! Có những lúc, anh đã tưởng mình thành công rồi, mình đuổi kịp hạnh phúc rồi...Vây mà ngờ ra, anh lại chẳng có gì. Những lời nói của Trúc Diệp, đến cô ấy còn không dám chắc. Thế mà anh lại cứ tin, tin và cười như một thằng ngốc vậy.

An Lâm đang trên đường về nhà, bên ghế lái phụ là hộp bánh trung thu mà anh đã mua để tối nay cùng đón trung thu với gia đình. Tâm trạng An Lâm lúc này đang dâng trào một thứ cảm xúc khó tả, anh rất nhớ Trúc Diệp. Cuối cùng thì ca phẫu thuật cũng thành công tốt đẹp, người nhà bệnh nhân đã giữ anh ở lại để tiếp đãi nhưng anh đã từ chối. Nỗi nhớ đã khiến anh suýt nữa thì không tập trung được cho ca phẫu thuật kia rồi.

An Lâm đỗ xe trước cổng, anh cầm hộp bánh và bước vào nhà. Ngay từ khi mới đặt chân vào nền gạch sáng và lạnh đến run người thì anh đã cảm nhận được một thứ không khí căng thẳng đang vất vờ. Nếu như là mọi năm, tết trung thu của cả nhà sẽ rộn ràng hơn nhiều. Đường như giờ đây nó đã bị cái thứ im lặng này nhấn chìm đến không còn dấu vết rồi thì phải. Anh vào phòng khách, chỉ thấy dì Hoa và Trúc Diệp ngồi ôm nhau khóc. Tiếng nấc của hai người hòa vào nhau khiến anh chẳng nhận ra ai là người buồn hơn. Chỉ thấy đôi vai của Trúc Diệp rung lên không ngừng, đôi vai gầy gò chống đỡ những tiếng nấc tưởng chừng nhẹ nhàng nhưng lại hóa nặng nề đến không tưởng. An Lâm đi tới và đặt bàn tay mình lên vai Trúc Diệp hỏi khẽ:

- Trúc Diệp, có chuyện gì thế?

Bà Hoa vội vàng lau nước mắt rồi nói nghẹn ngào:

- Con ngồi đây với Trúc Diệp nhé? Dì đi làm cơm.

Sau khi bà Hoa đi khỏi, An Lâm liền ngồi xuống ghế và dùng tay lau đi những giọt nước mắt làm nhạt nhòa khuôn mặt của Trúc Diệp. Đôi mi của cô ướt nhẹp vì nước mắt, chúng dính lại với nhau và không còn mượt mà như thường ngày nữa. Khi thấy anh, cô không những không ngừng khóc mà còn khóc dữ hơn khiến anh hoảng hốt:

- Trúc Diệp, bình tĩnh lại. Có chuyện gì thì cứ nói với anh này.

Trúc Diệp vừa khóc vừa lắc đầu. Cô chỉ mong bản thân mình biến mất khỏi nơi này. Để không còn thấy An Lâm, không còn thấy những thứ mà mình cảm thấy khó xử nữa.

Được một lúc, Trúc Diệp ngừng khóc, cô đã bình tĩnh hơn. Đã có thể đưa tay lên gạt đi những giọt nước mắt, đã có thể tự trấn an mình cho khỏi nắc nhen nữa, và đã có thể nhìn thẳng vào mắt An Lâm và nói:

- An Lâm! Chúng ta...là anh em có đúng không?

* * *

Nam Lâm trở lại làm việc ngay trong ngày trung thu. Anh xin cấp trên cho tham gia vào vụ án tham ô của ông chủ tịch thành phố C. Dù chỉ là người không đáng để có mặt cũng được, anh muốn có một không gian riêng, không gian mà Trúc Diệp không thể xem vào.

Nhưng đi rồi anh mới hiểu, dù có chạy xa tới đâu thì cũng không thể thôi nhớ về cô ấy. Chính anh đã đưa tay kéo cô ấy đi cùng thì làm sao mà có thể chạy trốn được cơ chứ? Người ta từng nói: “Khi yêu, con tim cũng đã hòa vào nhau rồi!” Đã hòa vào nhau rồi thì có thể lấy tay gạt bỏ được hay sao? Có thể tự tiện phân tách ra được hay sao? Có thể như một người bác sĩ, mang nó lên bàn mổ rồi phẫu thuật cho chúng trở về làm hai nửa được hay sao?

Không! Hoàn toàn không được nữa rồi.

Hay nói cách khác, không kịp nữa rồi. Tất cả đã dung hòa làm một!

Dương Thùy đứng đợi Mạnh Đức ở trước cổng công ti. Giờ đây cô đang ngập tràn trong thế giới tình yêu của mình. Chính cô cũng không ngờ là mình và Mạnh Đức có thể đến với nhau lần thứ hai.

Ngay cả khi bố cô giờ đây đã bị cảnh sát tìm đến nơi rồi.

Mạnh Đức bước ra từ công ti, anh tươi cười đưa tay véo má cô rồi nói:

- Dương Thùy, về nhà ăn cơm thôi!

Dương Thùy mỉm cười phì cười vì những hành động của anh. Trẻ con vô cùng! Mà trong khi đó, lúc nào anh cũng nói cô trẻ con.

Khi đã cài xong dây an toàn, Dương Thùy mới hỏi:

- Mạnh Đức này, em...thực sự thì...

- Anh biết rồi. Chẳng phải anh đã nói với em rằng anh đã biết tất cả mọi việc từ khi chúng ta yêu nhau sao?

- Nhưng...ai nói cho anh biết?

- Anh tự tìm hiểu không được à?

Sự việc xảy ra khoảng vài tháng trước. Lúc đó, Mạnh Đức và Dương Thùy mới yêu nhau được hai tuần. Cô và anh như hình với bóng, gần bó đến nỗi đồng nghiệp suốt ngày chỉ biết và bĩu môi trêu đùa đến quên cả công việc. Cho đến một ngày, anh nhận được một cuộc điện thoại của bố Dương Thùy. Ông nói rằng ông đang công tác tại thành phố này cho nên hẹn anh ra nói chuyện.

Như những thằng đàn ông khác, khi bố vợ gọi điện thường có cảm giác không an tâm. Hoặc cũng có thể là anh đã bị ảnh hưởng bởi phim truyện và sách báo nhiều quá cho nên mới sinh ra hiện tượng đứng ngồi không yên cả buổi như vậy.

- Tôi nghĩ anh và Dương Thùy nên chia tay đi!

Đó là câu nói đầu tiên khi bố của Dương Thùy nói về vấn đề của anh và cô. Chỉ một câu nói ngắn gọn, một giọng nói trầm nhưng có sức vang và sức ép khủng khiếp.

Và đó cũng là lần đầu tiên anh có cảm giác, bố của Dương Thùy không hề đơn giản như những ông bố khác.

Mạnh Đức đã cố tình tỏ ra điềm đạm và tự tin, nhưng chỉ cần ông ấy nói một câu đã khiến chiếc thìa nguầy cả phê trong tay anh rơi vào thành cốc. Khi rơi xuống, nó kêu những âm thanh đến chói tai và có phần rợn người.

- Tại sao lại phải chia tay ạ? - Mạnh Đức chỉ biết hỏi như vậy. Anh hoàn toàn không có một lời biện hộ hay phản kháng nào khác.

Còn ông ta thì vẫn điềm nhiên, cái uy phát ra từ người ông như một thứ sức mạnh phi thường khiến Mạnh Đức phải nhún nhường. Bố anh đã từng nói: Kẻ nói nhiều mà làm ít chỉ đáng để coi thường cho cuộc sống thêm vui. Nhưng kẻ mà đã nói ít và làm nhiều, hơn nữa lại làm có hiệu quả, có thể khiến ọi người nể phục. Thì đó mới là kẻ đáng để ta phải ngược nhìn và chịu thua không điều kiện. Giờ đây, trước mặt anh đã xuất hiện kẻ thứ hai mà bố anh nhắc đến.

- Chàng trai! Tôi vẫn chưa biết tên cậu. - Bỗng nhiên ông ta lại trở lên thân thiện lạ thường. Đây là biểu hiện của những kẻ mà ta phải đề phòng ư?

- Cháu tên là Mạnh Đức.

-Ồ! Tên hay đó chứ? Nhưng cái tôi cần không phải là cái tên của cậu đâu. Tôi biết cậu đang nghĩ gì, đang toan tính những gì. Và tôi cũng biết bản thân mình giờ đây đáng ghét cỡ nào. Nhưng tôi thực sự không muốn con gái mình đau khổ lúc về sau. Mong cậu hãy hiểu cho.

Quả thực lúc đấy Mạnh Đức không hề hiểu gì cả:

- Bác, cháu hứa, cháu hứa sẽ đối xử tốt với Dương Thùy cả đời.

- Cảm ơn cậu! Nhưng có lẽ, những lời nói này tôi đành phải coi như là chưa từng nghe thấy.

Khi ông định đứng dậy thì Mạnh Đức đã cố nín ông lại bằng một câu nói:

- Tại sao? Tại sao bác lại phải làm như vậy?

Ông ta chỉ cười rồi cố nhấn lại mà trả lời anh:

- Khi tôi vào tù thì cậu sẽ biết. Và lúc đó, cậu sẽ thở phào mà nghĩ rằng: Cũng may là mình không dính vào con bé đó.

Rồi ông ta bỏ đi.

Tháng ngày cứ trôi, đẩy dần những quá khứ đi và mang lại những điều mới mẻ mà ta chưa biết của tương lai. Những chuyện mà ta biết rồi nhưng vẫn cứ tò mò, những sự việc mà ta chưa hay và đang cần được giải thích.

Ngày đó, bố Dương Thùy đã vào tù vì tội tham ô. Ông chính là chủ tịch của thành phố C, là người đứng đầu thành phố và cũng là nhân vật chính của vụ tham ô ngân sách được mọi người bàn tán trong những ngày qua. Hóa ra tất cả mọi chuyện là như vậy. Cuối cùng thì Mạnh Đức cũng hiểu ra những việc làm của ông ấy. Ông muốn tốt cho con gái, muốn con gái không phải đau khổ nên đã chọn con đường không ban cho Dương Thùy chút hạnh phúc nào. Về cơ bản thì có vẻ như ông là một người bố tốt, nhưng về sâu xa thì ông đã đi nhầm hướng mất rồi. Ông đang đánh đồng tất cả đàn ông trên thế giới này, ông cho rằng con người ta sinh ra đã sống vì cái lợi. Sinh ra là để đấu tranh vì hạnh phúc của cá nhân.

Cho nên ông ấy mới tham ô nhiều như vậy sao?

Giờ đây, ngồi nghĩ lại những gì mà bố của Dương Thùy đã nói, Mạnh Đức chỉ biết cười. Anh còn có thể làm gì khác đây? Trách ông cũng không thể mà cảm ơn ông lại càng không. Chỉ biết cười vì ông ấy đã quá ngu ngốc trong sự khôn ngoan của mình.

- Anh đang cười cái gì vậy?

Dương Thùy thấy Mạnh Đức cười vô thức nên vội hỏi.

Năm ngày trước, cô đã được tin bố cô bị bắt. Lúc đó, cảm xúc của cô rơi nhiều lắm, vương vãi nhiều lắm, có nhạt thế nào cũng không hết. Cuối cùng thì ông ấy cũng vào tù rồi, sau bao nhiêu năm làm chủ tịch, sau bao nhiêu năm tìm đủ mọi cách để tham ô và nhận hối lộ từ những người cấp dưới. Cuối cùng thì cái ông nhận được cũng chỉ là cái còng số tám của công lí. Sau khi nghe cái tin đó, Dương Thùy đã tưởng mọi thứ đều sụp đổ dưới chân. Hoang tàn và đổ nát trong ánh mắt. Cô đã nói gì với bố nhỉ? À, nói rằng dù bố có bị công an tìm đến, dù bố có chết thì cô cũng không quan tâm nữa. Nhưng cô không làm được, hay nói cách khác là cô không thể ép bản thân mình làm vậy được.

Từ lúc cô sinh ra đến giờ, ông là người thương yêu cô nhất. Là người tốt với cô nhất, hơn cả những gì mà một người mẹ có thể làm. Mẹ của cô đâu? Cô không muốn nhắc đến, bà đi rồi, bà đã bỏ đi từ cái thời cô biết nói. Bà cho cô đủ lượng sữa cần thiết như bố thí, xong rồi bà bỏ đi luôn. Bỏ luôn cái gia đình sau lưng mà thản nhiên nắm tay một người đàn ông khác để đi đến cái thứ hạnh phúc ích kỉ của bà ta.

Thật là đang phỉ nhổ!

Thế đấy.

Giờ thì Dương Thùy đã thấy khá hơn rồi, cô có thể mỉm cười trước mặt người mình yêu. Có thể lắng nghe anh nói những lời ngọt ngào mà tâm hồn không bị treo ngược cành cây nữa.

Bất giác, điện thoại cô rung lên một hồi. Cô nhìn Mạnh Đức rồi đưa sát điện thoại lên tai. Tiếng của bố trầm ấm truyền vào khiến cô không kiểm soát nổi nhịp thở:

- Dương Thùy, bố đây. Có lẽ sau này, bố không thể ở gần con nữa rồi. Bố xin lỗi! Sau này con phải sống tốt vào đây. Hãy tha thứ cho bố thời gian qua, không phải vì bố không thương con đâu. Chỉ là...Thôi! Hết giờ rồi, lần cuối nhé. Con nhớ câu nói ngày xưa của bố con mình chứ? “Nhất định sẽ hạnh phúc hơn mẹ”. - Dừng một lúc rồi ông lại nói nhỏ, tiếng nói nhỏ hết sức chỉ mình Dương Thùy nghe thấy mà thôi - Bố đã lên chuyển hết tiền đến tài khoản của con rồi. Đó là những đồng tiền trong sạch cho nên con không phải lo đâu. Hãy sống tốt như bố vậy trông mong. Chào con gái!

22. Chương 22: Đã Có Những Lúc Anh Mong Mình Trở Nên Khốn Nạn Một Lần.

Sau cái ngày trung thu hôm ấy, mọi chuyện dường như đã thay đổi hoàn toàn. Tất cả như bước sang một trang mới.

Trúc Diệp và An Lâm chính thức là anh em! Cũng chẳng biết nguyên do chính xác là gì nhưng hình như, hai người, mỗi người một khoảng cách. Cố gắng vui vẻ mỗi khi gặp nhau. Và chỉ dừng lại ở ngưỡng anh em không hơn không kém.

Còn Trúc Diệp và Nam Lâm thì sao?

Sẽ còn rất nhiều chuyện nữa mới có thể biết được quan hệ giữa họ. Là tình cảm giữa trai gái hay là anh em. Là hận hay là yêu. Rồi sẽ có một ngày, số phận sẽ cho họ biết, họ có bước cùng nhau trên một con đường được hay không!

* * *

Nam Lâm đưa mắt nhìn về phía khoảng không vô định. Phía đó là phía nam, phía nam là nơi mà Trúc Diệp đang sống. Nơi ấy, có người khiến anh phải nung nấu nỗi nhớ từng giờ, từng phút một. Từ khi anh sang thành phố C đến bây giờ đã hơn một tháng, vụ án cũng đã kết thúc trước đó hai tuần. Nhưng anh đã xin nghỉ phép để tâm hồn mình có thể phẳng lặng mấy hôm. Anh đang rất mệt mỏi, cảm tưởng như mọi sinh lực đều bị một sức mạnh vô hình nào đó rút cạn kiệt. Chân tay bải hoải chẳng muốn hoạt động, ngay cả ăn cũng không muốn. Thực sự giờ đây, anh cảm thấy mọi thứ đều vô vị và chán ngán.

Có những khi, Nam Lâm rất muốn gọi một cuộc điện thoại cho Trúc Diệp. Muốn hỏi xem cô ấy vui hay buồn, có nhớ anh hay không, đang khỏe hay đang ốm...nhưng mỗi khi ấn được cái dây số mà anh đã thuộc lâu ra thì cũng là lúc lí trí anh mách bảo: Mọi chuyện nên dừng lại ở đây thôi. Rồi sẽ có ngày anh quên được.

Nam Lâm không chắc là mình có quên được Trúc Diệp hay không, anh không chắc là mình có thành công trong cái quyết định táo bạo kia không. Nhưng anh giờ đây là kiểu người sống không mục đích. Được ngày nào hay ngày đó, quên được chút nào thì hay chút đó. Anh cũng chỉ thở dài mà tự động viên mình một cách yếu ớt: Cố gắng lên!

Cố gắng lên!

Trúc Diệp cố làm cho tinh thần mình được phấn chấn hơn nhưng hình như nó cũng chẳng thay đổi chút nào. Vẫn ủ rũ và buồn chán như vậy. Cô đã hứa với mẹ rằng: Sẽ chỉ coi Nam Lâm như một người anh. Phải, chỉ có thể là anh em. Giống như cô và An Lâm vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trúc Diệp tự thấy bản thân mình thật là đáng ghét. Lần nào cũng thế, lần nào cô cũng là người thất vọng cho Nam Lâm rồi lại tự tay dập tắt cái hi vọng ấy của anh. Anh nói đúng, cô sẽ hối hận. Nhưng không phải hối hận vì đã yêu anh, mà cô chỉ hối hận vì đã không thể làm tốt hơn những gì mà anh ấy đang hi vọng. Cô không thể cho anh một tình yêu hoàn hảo, không thể mang đến cho anh một cảm giác an toàn khi ở bên cô, không thể ở bên anh mỗi khi anh cảm thấy trống trải và cô đơn... Cô “không thể” rất nhiều điều.

Trúc Diệp lạng người đi mất vài phút vì suy nghĩ kia. Nhưng rồi hồi chuông điện thoại cũng giúp cô thoát khỏi vòng xoáy của nó. Trúc Diệp giật mình và đưa điện thoại lên nghe:

- Alo!

Vì nghe vội cho nên cô không để ý tên người gọi trên màn hình. Đến khi giọng nói của người trong điện thoại vang lên cô mới ngỡ ra:

- Trúc Diệp!

Trúc Diệp cũng không định cúp máy, cô trả lời:

- Anh An Lâm, có chuyện gì không?

An Lâm dường như có điều gì khó nói thì phải. Câu nói của anh cứ ngập ngừng và gãy gọn, không liền mạch:

- Trúc Diệp...em...anh...anh có chuyện này muốn hỏi.

- Vâng!

- Buổi dạ hội vào thứ bảy, em nhớ chứ?

Trúc Diệp suýt chút nữa là đã quên rồi.

- À, vâng. Có chuyện gì ạ?

- Em có muốn đi dự cùng anh không? - Rồi để tránh cho Trúc Diệp hiểu lầm, An Lâm cũng nói luôn - Với tư cách là em gái!

Trúc Diệp chưa vội trả lời, cô còn đang suy nghĩ có nên đi với anh ấy hay không. Nếu đi, rất có thể cô sẽ bị đồng nghiệp của anh hiểu nhầm cô là bạn gái anh ấy. Dù sao thì giờ đây, cái từ tình yêu mỉa mai kia đều khiến hai người - cô và anh cảm thấy ngượng ngùng. Kể cả anh còn yêu cô hay là cô còn yêu anh thì cũng vậy. Rất ngại!

- Chuyện này...

Tiếng An Lâm lại vang lên trong điện thoại:

- Sao thế? Em có điều gì khó nói à?

- Không, nhưng...

- Trúc Diệp! Em yên tâm đi. Anh đã nói là sẽ mời em gái mình rồi. Dù sao thì bộ váy lần trước đó, anh vẫn muốn nhìn em mặc. Em đi nhé?

Trúc Diệp có cảm tưởng như An Lâm đang van nài mình thì phải. Giọng điệu của anh không khiến cô khó chịu nhưng lại cảm thấy rất áp lực. Nếu cô từ chối thì cũng sẽ gây khó xử cho anh. Theo như anh nói là anh đã nói với đồng nghiệp rồi. Thôi thì đành vậy.

- Vâng, thứ bảy em sẽ đi.

Nghe thấy câu nói này của Trúc Diệp, An Lâm như tìm được niềm vui nhỏ nhoi sau bao nhiêu ngày mệt mỏi. Nụ cười của anh rạng rỡ trên khuôn mặt, ánh mắt lấp lánh như những vì sao, bàn tay cầm điện thoại cũng nắm chặt hơn...chỉ như vậy thôi, chỉ cần những điều giản dị như vậy thôi mà anh đã vui mừng như thế rồi.

Thực ra, An Lâm đã nhận thấy tình cảm giữa Nam Lâm và Trúc Diệp. Chỉ là anh cố tình dối lòng mình để bảo vệ trái tim khỏi những thương tổn mạnh mẽ. Làm sao mà anh không nhận ra cơ chứ! Từ ánh mắt mông lung, lơ đãng nhìn Nam Lâm của cô ấy, từ những hành động xa cách anh của cô ấy...tất cả đều khiến anh phải trở thành một con người ích kỉ. Rằng thì: Anh nhận ra tất cả đấy, nhưng anh sẽ không để ý. Sẽ vẫn nắm tay cô ấy chặt như ngày nào. Dù có chết anh cũng không buông.

Ai nói rằng anh là một người đàn ông tốt? Ai nói rằng anh là một thằng tử tế? Ai nói rằng anh không khôn nạn? Nhảm! Đường như tất cả đã quên anh và Nam Lâm là hai anh em sinh đôi. Sinh đôi cùng trứng có những sự tương đồng không thể ngờ. Và anh cũng thấy mình như vậy. Bao nhiêu năm qua, mọi người thương yêu anh, thiên vị anh hơn Nam Lâm. Nhưng họ nào có biết rằng họ đang đặt trên vai anh một gánh nặng. Rằng anh phải hoàn hảo hơn đứa em của mình. Đã có lần, anh mong thời gian quay trở lại, để anh có thể khiến bản thân trở lên trụi lạc như thằng em trai. Để không ai phải san sẻ cho anh những hai lần tình thương yêu so với Nam Lâm. Đã có lần anh mong, mình có thể bắt cần đời được như thằng em trai. Để anh không phải nhất nhất là một con người hoàn hảo, luôn nhìn buồn vui của người khác để mà sống. Đã có những lúc anh mong mình có thể thực hiện được tất cả những cái “đã có những lúc” kia.

Và rồi, hình như anh cũng đã thành công.

Nhưng không trọn vẹn.

Anh ích kỉ, chỉ một mình anh biết. Anh tham lam, cũng chỉ có một mình anh biết mà thôi.

Anh đã can đảm để tiếp tục nắm chặt tay Trúc Diệp cho dù cô ấy không yêu anh. Nhưng anh đã quên mất một điều, quên mất rằng giữa anh và cô, ai mới là người nắm tay. Anh không muốn buông tay nhưng cô ấy thì có thể. Anh quên mất rằng yêu là phải tự nguyện từ hai phía. Đã quên mất rằng, chính mình đang làm đau người khác và rắc buồn khổ nên trái tim, tâm hồn của bản thân. Đã quên mất rằng, Trúc Diệp đã dừng lại ở phía sau từ lúc nào. Vậy mà anh vẫn cứ ung dung bước đi và không thèm để ý. Để đến khi nhận ra, anh thấy mình đã quên quá nhiều điều.

Dương Thùy nín thở không dám nhìn mẹ của Mạnh Đức. Cái cô sợ nhất cuối cùng cũng đã đến. Đó là đi gặp gia đình anh.

Người phụ nữ trước mặt Dương Thùy nhìn thật quý phái và có phần hơi nghiêm nghị. Ánh mắt bà lướt nhìn Dương Thùy như muốn dò xét rồi lại nhìn vào phía bàn tay của cô. Bàn tay đó, con trai bà cũng đang nắm chặt. Sau đó bà nói:

- Dương Thùy, cô đã biết chuyện của bố cháu.

Dương Thùy nghe thấy câu này vội vàng dướn cổ lên như muốn nói điều gì đó. Nhưng mẹ của Mạnh Đức đã nhanh chóng đưa tay ngăn lại khiến cô cũng đành thu người về và nghe bà nói tiếp:

- Cô biết là cháu khó xử như thế nào. Có phải cháu đang nghĩ rằng cô sẽ nói với cháu những lời không ra gì. Nói cháu không xứng với Mạnh Đức và nói cháu hãy rời bỏ nó không?

Dương Thùy gần như không tin vào những gì mà mẹ của Mạnh Đức đã nói. Phải, trong tâm trí cô, hình ảnh của bà hoàn toàn khác thế này. Bà có khuôn mặt sắc lạnh, có đôi mắt thích nhìn ngó vào gia cảnh của người khác chứ không phải là một người phụ nữ hiểu đời như thế này.

Dương Thùy có vẻ hơi choáng, cô nhất thời không biết ứng phó với tình huống như thế này. Trước lúc đến gặp bà, cô đã chuẩn bị rất nhiều câu nói mang tính chất cãi vã và đòi quyền lợi. Nhưng dường như giờ đây, tất cả những thứ đó trở nên hơi thái quá và thừa thãi thì phải. Dương Thùy đưa mắt sang nhìn Mạnh Đức cầu cứu. Và cô phát hiện ra là vẻ mặt của anh ấy rất bình thản.

Rồi tiếng mẹ chồng tương lai của cô lại vang lên:

- Dương Thùy. Cháu còn nhớ lần trước cháu đến nhà cô chứ?

Dương Thùy khẽ trả lời:

- Vâng!

- Lúc đó, cháu biết tại sao cô nhìn cháu như vậy không? Có biết tại sao cô lại hỏi về gia đình cháu nhiều như thế không?

- Vì sao ạ?

- Là bởi vì đã có lần cô nhìn thấy cháu vào bar. Cô là một người phụ nữ truyền thống, cô rất coi trọng thể diện và trình tiết mà các cháu ngày nay cho là “gì gì đó”. Lúc đầu, cô tưởng Mạnh Đức với cháu chỉ là thoáng qua, là gió thổi mây bay, vô tình lướt qua chứ không có gì sâu đậm. Và cháu cũng biết, có người mẹ nào muốn con mình kết hôn với một người mà nó không dành cả trái tim cho không? Về phía gia đình. Cô chỉ cố tình gây xấu hình tượng của mình thôi. Dù sao cũng nên khiến cho cháu sợ cô thì cháu mới không dám bước chân vào cái gia đình này - Nói đến đây bà vội cười - Nhưng có lẽ cô hơi nhầm. Mạnh Đức đã bị cháu lừa dối rồi dắt đi mất cả hồn rồi.

- Mẹ, mẹ càng nói càng quá đáng rồi đấy. Con là trâu là bò hay sao? - Mạnh Đức bất bình lên tiếng.

Dương Thùy càng nghe càng thấy phóng khoáng đầu óc, cô cũng tự nhiên dần dần. Cười nói sởi lởi hơn:

- Vậy sao cô lại chấp nhận cháu ở trong cái hoàn cảnh này? Giờ cháu là con của một tên tội phạm đó.

- Cô không có tính đánh đồng người khác. Cái gì cũng phải rõ ràng và công bằng. Bố cháu là bố cháu, cháu là cháu. Hãy sống hết mình và tốt đẹp là được.

Dương Thùy mỉm cười hạnh phúc. Cuối cùng thì cũng gỡ được nút thắt giữa bà mẹ chồng tương lai và mình rồi. Cô cảm thấy như cái đám mây u ám tụ trong tình yêu từ trước đến nay giữa cô và Mạnh Đức giờ đã được xua đuổi. Thay vào đó là ánh nắng tràn ngập và dễ chịu lạ kì.

Có lẽ phải tính đến ngày kết hôn thôi!

* * *

Tối thứ bảy.

Trúc Diệp ngồi trước bàn trang điểm với một đôi mắt vô hồn. Qua hình ảnh mình trong gương, cô có thể nhận ra mình đã tiêu tụy đi nhường nào trong mấy ngày qua. Ngay cả bộ váy cô đang vận trên người dường như cũng bị rộng ra đến vài phân. Có lẽ, người ta đã nói đúng! “Tình yêu có thể là thiên đường nhưng thoát cái trong mắt ta, nó sẽ trở thành địa ngục”. Khi mà cô lạc vào cái địa ngục ấy rồi, đau khổ sẽ dày vò cô, sẽ đào tạo và khiến cô dần trở thành một bản thể không có tâm hồn.

Trúc Diệp đã nghĩ như vậy đấy.

Thốt nhiên, điện thoại của Trúc Diệp vang lên làm cô giật mình. Chẳng hiểu sao, dạo này cứ nghe thấy tiếng điện thoại là cô lại giật mình. Cô đang chờ đợi một thứ gì đó, một phép màu gì đó và một ai đó từ nó hay sao?

Trúc Diệp đưa sát điện thoại lên và chờ cho An Lâm nói trước. Vì cô biết, anh ấy đang vội vã:

- Trúc Diệp, anh đang trên đường đến chỗ em. Em chuẩn bị xong chưa?

Trúc Diệp nghe vậy thì cũng hơi luống cuống. Nhanh như vậy sao?

- Vâng! Em xong ngay đây.

Cô đặt điện thoại xuống bàn rồi vội vàng đánh phấn. Thực ra cũng không cần phải trang điểm nhiều lắm vì cô có mấy khi trang điểm đâu. Nhưng cô nghĩ, trước đồng nghiệp của An Lâm, cô không nên tự nhiên và thờ ơ quá như vậy. Dù thế nào, cô vẫn muốn giữ thể diện cho anh ấy.

Xong xuôi, Trúc Diệp chạy vội xuống cầu thang. Đôi guốc cao làm cho cô đi lại có vẻ không được thuận lợi cho lắm. Cô phải bám vào lan can thì may ra mới đi vững được.

Xuống đến nơi cũng là lúc xe của An Lâm đi đến. Thấy Trúc Diệp thở dốc như vậy là anh biết cô ấy phải vừa chạy 14 tầng cầu thang bằng đôi guốc kia rồi. Nhìn mô hôi cô lấm tẩm trên trán, thực sự anh rất muốn

đưa tay ra để lau nó đi. Nhưng cảm thấy hành động ấy có vẻ thân mật quá, sẽ gây khó xử cho cả hai bên nên thôi. Anh chỉ đưa khăn giấy cho cô, mỉm cười rồi nhắc:

- Em lau mồ hôi đi. Để nhòe lớp trang điểm ra là không đẹp đâu.

Trúc Diệp cũng chỉ biết đưa tay ra nhận lấy mảnh khăn giấy từ tay anh rồi cười lấy lệ. Quả thực giờ đây cô rất muốn nói với anh rằng cô không muốn đi, cô đang mệt và cần một không gian yên tĩnh. Công việc bộn bề cả tuần, áp lực và mệt mỏi, lo toan đã khiến cô không còn sức lực trong buổi tối ngày hôm nay nữa. Tiếc là cô không thể làm cho An Lâm thất vọng.

Xe chạy êm êm trên đường. Đèn vàng hắt qua cửa kính chiếu lên khuôn mặt An Lâm một thứ gì đó ma mị. Hiếm khi Trúc Diệp nhìn thấy vẻ đẹp này của An Lâm. Rất giống của một người. Nhưng trái tim cô không cho phép nhắc tên anh ấy vì nó đang trong thời gian “cố quên”.

Không khí trong xe cứ lạnh dần, lạnh dần theo nhiệt độ đã căn chỉnh trước cửa điều hòa. Giờ mới là cuối tháng chín, trời chưa phải là lạnh lắm, điều hòa cũng chạy vừa mức. Vậy mà tại sao Trúc Diệp lại cảm thấy lạnh như thế? Cô có cảm giác, trái tim cô cũng run lẩy bẩy lên theo từng nhịp thở. Có phải vì không khí quá im lìm và yên lặng không?

- Anh An Lâm! - Trúc Diệp chủ động gọi An Lâm

An Lâm hơi quay đầu như để trả lời Trúc Diệp. Rồi giọng nói của cô lại vang lên:

- Dạ hội hôm nay có đông không? - Đây là vấn đề duy nhất mà cô có thể nặn ra lúc này.

- Cũng không đông lắm. Toàn nhân viên cấp cao và một số vị khách mời thôi mà. Tiệc hôm nay là buffet đó.

- À!

Rồi không ai nói gì thêm nữa. Không khí lại trở lại vẻ trầm mặc vốn có. Chắc có lẽ, dù có cố gắng đến mấy thì mọi thứ cũng chẳng trở về được như xưa nữa rồi.

Trúc Diệp bước xuống xe và đứng đợi An Lâm đưa xe vào bãi gửi. Ở ngoài này dễ chịu hơn nhiều. Đứng đây, cô có thể nghe thấy tiếng nhạc sôi động phát ra từ nhà hàng sang trọng trước mặt. Làn gió lùa nhẹ như vuốt ve từng tế bào trong cô khiến cô phải nhắm mắt để cảm nhận nó.

Rồi, một cơn gió thoảng qua khiến trái tim cô nhói lên một nhịp. Như lạc phách, như rung động. Cảm giác này là?

Giọng nói của người trước mặt khiến cô như không đứng vững:

- An Lâm có lẽ sẽ là người hạnh phúc nhất hôm nay. Váy đẹp lắm, Trúc Diệp!.

23. Chương 23: Sẽ Buông Tay Em Mãi Chứ?

Trúc Diệp sánh bước cùng An Lâm khiến những người có mặt nơi đây không khỏi trầm trồ. Trông họ giống như một đôi Tiên đồng - Ngọc nữ, Trúc Diệp thì thanh thoát, dịu dàng. An Lâm thì khôi tuấn, đỉnh đặc, ung dung và đầy tin cậy. Thêm vào đó, hai người còn rất thân mật. Thỉnh thoảng có ghé sát tai nhau rử rĩ gì đó khiến cho những y, bác sĩ ở đây suýt nữa thì ngỡ họ là người yêu của nhau rồi.

Nam Lâm quanh quẩn bên mấy bàn rượu. Dường như anh rất thờ ơ mọi thứ xung quanh. Ngay cả Trúc Diệp cũng vậy. Ánh mắt anh tuy là vẫn liếc nhìn cô trong vài giây bất chợt, nhưng rồi cũng lãng đi ngay. Nhất quyết không vương vấn lại lâu. Có thể là anh đang học cách coi cô ấy như một người em gái.

Nói là vậy, nhưng dường như không ai có thể hiểu Nam Lâm lúc này. Vừa nãy, lúc anh nhìn thấy Trúc Diệp xuất hiện trong bộ váy màu xanh lá đó. Màu xanh của hi vọng, trường tồn, dịu dàng, mềm mại...khiến cho tim anh bỗng nhiên thất lại một nhịp. Không đau nhưng lại rất khó chịu. Anh ghét cái cảm giác khó thở này, ghét cái cảm giác các đốt tay co lại rồi đâm thẳng vào chính da thịt mình, ghét cảm giác con tim cứ đập loạn xạ đến không thể kiểm soát. Thế đấy, phút giây đó, anh chỉ biết tự cười nhạo mình rồi nói với cô ấy một câu chân thành nhất mà anh đang nghĩ “Trúc Diệp, váy đẹp lắm”.

Với anh, Trúc Diệp vẫn xinh và yêu kiều. Nhưng chưa một lần nào cô ấy chịu khoác lên mình dáng vẻ “đẹp nhất có thể” khi đi cùng anh. Có thể là cô ấy không thích và anh cũng không bận tâm về điều đó. Nhưng khi nhìn thấy Trúc Diệp sánh bước cùng An Lâm, trong lòng anh lại giấy lên một sự ghen tị. Khốn nạn thật!

Và thế là kết thúc! Dẫu biết rằng tất cả đã thực sự chấm hết. Những trở ngại quá lớn khiến đôi bên không thể đến được với nhau. Những sự ràng buộc về tình cảm khiến ỗi người mỗi nỗi đau và sự níu kéo riêng. Dẫu biết là vậy đấy, nhưng thực sự, tận đáy lòng Nam Lâm, anh vẫn cảm thấy mình còn chút tàn dư của hi vọng. Chỉ một chút thôi, và nó sắp lụi đi rồi!

Trúc Diệp tay cầm một ly vang Pháp. Cô không uống, chỉ ngắm nhìn chúng thôi. Nhưng hình như chính cô cũng đang cảm nhận thấy mùi vị của rượu vang thông qua thị giác. Quả là diệu kì! Hương vị chan chất nhưng lại đậm thắm, khiến cho đôi môi cứ quẩn quýt mãi chẳng muốn rời. Cộng với đó là hương thơm tinh tế như kích thích mọi cơ quan thần kinh khiến cho ta tê dại đi trong vài giây.

Trúc Diệp bỗng ngẩn người ra, cô đã uống nó từ khi nào... Có thể là do lực hút quá mạnh, khi nhìn vào ta lại chỉ muốn uống. Bỗng nhiên cô phì cười với chính bản thân mình. Nụ cười có hơi chua chát chát và thô lương.

- Trúc Diệp, em có muốn ăn gì không? - An Lâm bên cạnh quan tâm hỏi cô.

Trúc Diệp mỉm cười:

- Cứ mặc em, anh ra chỗ đồng nghiệp đi. Nãy giờ họ cứ nhìn chúng ta. Em ngại quá!

- Không cần để ý, họ toàn là những tiến sĩ của khoa. Chưa có người yêu nên đâm ra nhàn hạ như vậy đấy.

Trúc Diệp mắt mở to nhìn mấy vị tiến sĩ “chưa yêu” kia. So với An Lâm thì đúng là tuổi tác có cao hơn anh đôi chút. Thế mà đã được làm tiến sĩ, quả thực cô có phần ngưỡng mộ. Bất giác, Trúc Diệp khẽ trầm trồ:

- Ô! Giỏi thật đấy!

- Em nói bọn họ giỏi hả?

Trúc Diệp nhìn An Lâm:

- Vâng!

An Lâm theo ánh nhìn của Trúc Diệp nhìn vào họ. Phát hiện ra mấy người đó cũng đang nhìn về phía anh thì anh chỉ thoáng mỉm cười rồi quay sang nói với Trúc Diệp:

- Em ở đây nhé? Anh qua chào hỏi họ vài câu.

- Vâng!

Tiệc buffet của bệnh viện tổ chức tương đối hoành tráng. Nghe nói còn mời cả những nghệ sĩ nổi tiếng đến biểu diễn và một số vị chức quyền trong thành phố đến dự. Không hổ danh là bệnh viện danh giá nhất thành phố. Thỉnh thoảng, mấy người bưng bê rượu đi qua đi lại có mời Trúc Diệp uống, nhưng cô đã cúi đầu từ chối. Có lẽ cũng không nên uống rượu nhiều quá.

Có một điều rất lạ mà Trúc Diệp thắc mắc từ đầu đến giờ: Tại sao Nam Lâm lại có mặt ở đây? Anh ấy cũng được mời hay sao? Theo như cô được biết thì Nam Lâm chỉ là một đội trưởng của một phòng rất nhỏ thuộc trụ sở công an của thành phố. Không có lí nào người đứng cao hơn anh rất nhiều lần không được mời mà anh lại có mặt ở đây cả. Chẳng lẽ do anh là em trai của trưởng khoa tim mạch nên họ mời hay sao? Hoàn toàn không thể, An Lâm đã nói rồi, anh chỉ có thể mời thêm cô nữa thôi. Và có lẽ cô cũng hiểu là An Lâm không có lí do để mời Nam Lâm. Nhưng thắc mắc thì là vậy, cô có thể hỏi được ai cơ chứ? Rồi cuối cùng Trúc Diệp cũng chỉ biết lắc đầu cười nhạt.

- Nụ cười của em khổ sở quá, không vui khi anh đến à?

Trúc Diệp mãi suy nghĩ, không biết Nam Lâm đã đi đến chỗ cô từ lúc nào. Đã hơn một tháng trôi qua, đây là lần đầu tiên Trúc Diệp nhìn kĩ khuôn mặt của anh đến vậy. Nét ương ngạnh vẫn chẳng thể tiêu tan đi trong đôi mắt của anh, hai chiếc khuyên tai sáng loáng như một vật bất di bất dịch càng làm anh thêm ngỗ

ngược. Làn môi mỏng nhếch lên như khiêu khích, chiếc mũi cao anh tuấn nằm chính giữa khuôn mặt càng tô điểm cho nó thêm ngời sáng. Chợt, bao nhiêu xúc cảm yêu thương ứa về khiến cô chỉ muốn lao vào lòng anh ngay lập tức. Nhưng cô đã kiềm chế, người khẽ rung lên một hồi như để củng cố lại rồi cười gượng với Nam Lâm:

- Em đâu có nhìn thấy anh.

Nam Lâm lặng người đi. Bỗng nhiên chẳng biết nói gì nữa, mọi thứ xung quanh như ngừng trôi giữa hai người. Giống như thiên địa hòa hợp vào lòng mỗi người khiến cho họ chỉ biết đứng nhìn nhau mà bày tỏ tình cảm. Có đôi khi, những nỗi lòng của ta thật sự chỉ có thể nói ra bằng ánh mắt mà thôi.

- Sao hôm nay anh lại đến đây? - Trúc Diệp bất giác tìm được câu hỏi mà mình vẫn tò mò suốt từ đầu bữa tiệc đến giờ. Đồng thời phá tan sự im lặng diễn ra giữa hai người.

Nam Lâm cho tay vào túi quần, ngẩng mặt lên trời nhìn ánh trăng treo lơ lửng tầng không rồi nói:

- Được sắp nhường vé. Tiệc thăm anh trai luôn.

Trúc Diệp cũng chỉ biết ậm ờ:

- Vậy hả?

- Thực ra là cũng muốn tìm xem có điều gì thú vị không!

Câu nói này của Nam Lâm làm Trúc Diệp như hoang mang. Sau dần cô định thần lại ngay. Cô hiểu cái ý tứ trong câu nói kia, anh muốn đi tìm một người con gái cho riêng anh ấy. Không phải là cô. Có lẽ tất cả đang dần hướng về tương lai, cái thực tại khốc liệt này rồi sẽ mau chóng trở thành quá khứ không ai muốn lục lại. Chỉ tiếc là cô không có quyền ngăn cản anh:

- Ừm, vậy anh đã thấy gì chưa?

- Chưa.

Câu trả lời ngắn gọn này khiến Trúc Diệp thanh thản ít nhiều. Cô không hiểu sao khi đứng trước mặt Nam Lâm, xúc cảm của cô không thể kiểm soát. Dường như tất cả mùi vị của tình yêu đều ập đến khiến cô có phần ngả nghiêng, liêu xiêu, lại có phần bỗng bồng, êm ái.

- Trúc Diệp này!

Nam Lâm khẽ gọi tên cô. Âm thanh ấm áp như làn nước xuân, cứ len lõi, róc rách vào tận nguồn ngạnh mọi giác cảm của Trúc Diệp. Từ sau cái đêm hôm ấy, Nam Lâm chưa từng gọi tên cô dịu dàng hơn thế này. Bất giác, nỗi nhớ và sự xúc động làm Trúc Diệp cảm thấy cay cay nơi khóe mắt. Cô cúi mặt xuống để che giấu, đồng thời trả lời anh:

- Dạ!

- Hình như anh chưa nói câu đó với em có đúng không?

Trúc Diệp hơi ngắc đầu, một chút thôi. Rồi cô nói giọng ngạc nhiên:

- Câu gì ạ?

Nam Lâm thôi nhìn vàng trăng, ánh mắt anh bỗng nhiên chuyển sắc. Đồng tử tụ một nét thống khổ, buồn đau nhưng lại kiên định. Đôi mắt ấy đang nhìn vào Trúc Diệp, cơ hồ như muốn thu nhận hết thấy mọi hình ảnh của cô. Rồi anh nói với giọng run run:

- Chúng ta...chia tay đi!

Trúc Diệp tưởng mình bị một lực mạnh xô vào trái tim yếu mềm khiến nó trầy trụa giây phút đó. Lần này thì cô đã ngẩng cao đầu nhìn Nam Lâm. Sự hoang mang trong cô như thủy triều cuộn dâng, nhanh chóng chế ngự tất cả khiến cô chỉ biết lặng im. Mọi ngôn từ thốt ra đến cổ lại bị sự nghẹn ngào nơi đáy tâm hồn đẩy lại. Cô cứ đứng trân trân như vậy. Đến khi bóng dáng Nam Lâm đã khuất hẳn vào dòng người trong bữa tiệc này thì cô mới thấy khuôn mặt mình nhạt nhòa nước mắt tự bao giờ. Trúc Diệp cảm thấy mình như bị rơi xuống địa ngục của thế gian, đau khổ đến tột cùng. Chiếc váy mỏng manh giờ không đủ che

chấn cho cơ thể khỏi những đợt gió vô hình đang không ngừng tấp vào. Đôi chân cô rất muốn khuyu ngã nhưng lại không thể. Bất giác, dịch vị cuộn lên khiến cô chao đảo rồi nôn hết những thứ mình vừa ăn được ra. Thực ra cô mới chỉ uống được chút rượu. Thức ăn buổi sáng lại tiêu hóa hết cho nên thứ cô nôn ra chỉ là một dịch thể vàng vọt và yếu ớt. Khoang miệng đắng ngắt, dạ dày như cuộn lại hòa cùng lực phủ ngũ tạng khiến cô không thể đứng vững. Trúc Diệp vội vàng bám tay vào cột rồi tiếp tục nôn. Quả thực, chưa bao giờ cô cảm thấy sức sống của bản thân lại bị rút cạn nhanh chóng như vậy...

An Lâm đi từ phía xa, nhìn thấy Trúc Diệp có vẻ không ổn anh mới hốt hoảng chạy lại rồi hỏi:

- Trúc Diệp! Sao thế?

Trúc Diệp lúc này mặt mày đã trắng bệch, sắc môi khô tái, mí mắt nặng trĩu. Cô cười vẻ mệt mỏi rồi khua tay:

- Không sao, em chỉ thấy hơi choáng thôi. Anh đừng lo.

- Có lẽ em đã bị trúng gió rồi - An Lâm vừa nói vừa nhìn sang thứ cô vừa mới nôn ra. Anh khẽ cau mày rồi nói tiếp - Em chưa ăn gì sao?

- Em chưa kịp ăn mà...

An Lâm không để cô nói nhiều nữa, anh bế thốc cô lên rồi chạy ra khỏi nhà hàng:

- Để anh đưa em về.

* * *

Một tuần sau bữa tiệc.

Trúc Diệp cảm thấy mọi thứ vẫn trôi qua bình thường. Nhưng trong cô, mọi thứ đã hoàn toàn đổi khác. Cõi lòng hoang tàn, đổ nát. Trái tim như bị một vật sắc nhọn đâm vào đau đến không thở được. Nam Lâm đã nói ra câu ấy rồi, cho dù họ cũng chỉ mới bắt đầu thôi!

Ngày hôm đó, Trúc Diệp cảm thấy trên thế gian này tất cả đã mất hết. đã trôi vượt tầm với của cô. Ngay đến cả giọng nói cô cũng không tìm được vào giây phút ấy.

Trước khi gặp lại anh, cô đã tự cho rằng mình lí trí.

Trước khi gặp lại anh, cô đã tự nói rằng chắc anh ấy sẽ chẳng thể quên mình.

Trước khi gặp lại anh, cô đã tự hứa rằng sẽ quên anh.

Nhưng...

Không phải như vậy. Tất cả đều không phải! Là anh ấy đã rời xa cô, anh ấy đã chủ động buông tay.

Cô không biết phải làm gì lúc này nữa. Cô đã thấy mình bất lực hoàn toàn.

Rengggggg!!!

Một hồi chuông lạnh lốt, cô đột vang lên khiến Trúc Diệp bừng tỉnh. Cô đưa tay tắt nó đi rồi thu dọn tất cả để chuẩn bị cho buổi gặp mặt đối tác. Có lẽ vùi đầu vào công việc sẽ là một giải pháp để quên đi cái cảm giác trống trải và buồn đau này.

Nhà hàng mà cô đặt có tên là Trường Kỳ, chắc hẳn chủ nhà hàng đã đặt hết mọi niềm tin vào nó, mong muốn nó sẽ mãi trường tồn một cách thịnh vượng cùng thời gian.

Trúc Diệp ngồi vào bàn mà mình đã đặt. Bàn đôi, nằm chéo về chính giữa tầm khoảng hai mét. Vị khách này lần gặp đầu tiên đã ngang nhiên trễ hẹn, có thể thấy ông ta là một nhân vật có đôi phần kiêu căng. Trúc Diệp đã được giám đốc phổ biến về vị khách này, nghe nói ông ta là tổng giám đốc của công ti đối tác. Lần này đích thân đi gặp mặt là một sự vinh hạnh cho công ti cô. Giờ đây Trúc Diệp làm gì còn tâm trạng mà quan tâm đến những điều đó cơ chứ. Cứ ngồi nghĩ một chút là hình ảnh ấy lại ngập đầy tâm trí cô. Dù chỉ là hình ảnh đằng sau, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được anh ấy đã bỏ đi trong đau buồn và tuyệt vọng.

Anh ấy đáng thương hơn cô!

- Cô là Trúc Diệp?

Trúc Diệp giật mình sau tiếng gọi. Trước mặt cô là một người đàn ông béo lùn. Khuôn mặt thô kệch, ánh mắt soi mói nhìn rất đáng ghét. Đôi môi hơi tái thỉnh thoảng lại nhướn lên đôi phần đều giả. Cặp mắt híp nhỏ lại mỗi khi nhìn cô với tia kì dị và hau háu. Quả thực, ngay cái nhìn đầu tiên, Trúc Diệp đã cảm thấy con người này không phải hạng tốt đẹp gì. Nhưng dù sao cũng là người của công ti bên ấy cho nên cô phải nể trọng.

Trúc Diệp đứng dậy rồi mỉm cười bắt tay với ông ta:

- Chào ông!

Tên đó cũng cười lại với đôi mắt híp tựa đường kẻ. Bàn tay gã cứ xuýt xoa mãi bàn tay nòn nà của Trúc Diệp rồi không ngừng cười cười:

- Chà, Tôi là Hải Quý, cô đây là thư kí của Trương?

Trương là tên giám đốc của Trúc Diệp. Cô vội rút bàn tay của mình về rồi người khe rung lên như để ghê tởm. Tên này đúng là háo sắc cực độ.

- Vâng, ông muốn ăn gì?

Hải Quý mỉm cười:

- Nhường phụ nữ trước.

Trúc Diệp cũng không khách sáo, cô với tay gọi phục vụ rồi chọn mấy món trong quyển menu và đưa trả lại họ.

Trong suốt quá trình ăn. Hải Quý không ngừng nói về của cải giàu có với giọng điệu như muốn khoe khoang. Hoàn toàn không có ý gì là chú tâm vào chuyện công việc. Nhiều lần Trúc Diệp muốn kéo gã lại tởm vấn đề chính nhưng lại thấy mình hơi bất lịch sự nên thôi. Thành ra ngồi nghe gã nói hươu nói vượn nhiều quá, tai cô ù cả đi, bữa ăn cũng trở nên nhạt vô cùng.

- Xin lỗi ông, tôi cần vào nhà vệ sinh.

Hải Quý thấy người đẹp đã có triệu chứng ngán ngẩm thì cũng chỉ biết gật đầu:

- Được được, cô cứ đi đi.

Trúc Diệp vừa vào được nhà vệ sinh, cô đã thở mạnh như vừa nãy không được cho chút không khí nào. Sau đó cô vã nước lên mặt cho cảm giác khó chịu dịu lại và soi mình trong gương.

- Phải cố gắng lên!

Trúc Diệp tự động viên mình rồi bước ra ngoài. Công việc là công việc, trong lòng cô thầm nhủ: Cho dù khuôn mặt của ông ta có biến thái hơn nữa thì cô cũng nhất định phải chịu đựng.

Hải Quý thấy Trúc Diệp trở lại thì mặt mày hớn hỏ, đôi đồng tử bị che gần hết, chỉ còn là một vết mờ mờ, đen đen trên cái đường chỉ mắt kia. Gã cười:

- Em ngồi đi!

Cách xưng hô thay đổi nhanh chóng khiến cho Trúc Diệp thấy cơn buồn nôn ập đến trong tức khắc. Nhưng may sao là cô kiềm chế lại được, chỉ khẽ ực ực mấy tiếng rồi thôi.

Hải Quý thấy vậy thì đưa cốc nước lọc về phía Trúc Diệp rồi rút:

- Sao vậy? Không khỏe à? Uống nước đi cho hạ nhiệt. Chắc tại ở nhà hàng này bí bách quá.

Trúc Diệp cũng chẳng nói gì, nhận lấy cốc nước rồi uống cho phải phép. Sau đó cô lại giả vờ nhìn đồng hồ và làm vẻ ái ngại:

- Thật xấu hổ, chị gái tôi vừa gọi điện nói đi đón đứa cháu ở nhà trẻ, chiều nay chị ấy tăng ca đột xuất.

Hải Quý ngẩn ngơ:

- Ô!
- Xin lỗi ông! Hôm khác chúng ta sẽ gặp nhau.
- Được, để anh đưa em đến chỗ đó.
- Không cần đâu. Chỗ này cũng gần thôi mà.
- Gần mà còn ngại sao?

Trúc Diệp đành buông xuôi.

Ngồi trong chiếc xe quan trọng này...Trúc Diệp không hiểu là do áp lực của bản thân hay do không khí trong xe. Cô bỗng thấy người bải hoải, mệt mỏi, chỉ muốn đổ gục xuống. Nhưng cô phải cố, phải trụ đến khi ra khỏi đây.

- Ông Quý, tôi...cho tôi xuống đây.

Trúc Diệp càng cảm thấy mình bị rơi vào một thứ tiềm thức mờ ảo. Tất cả bỗng trở lên nhạt nhòa, không rõ nét. Đôi tay cô bấu mạnh vào vải ghế của ô tô. Cơ thể nghiêng ngả. Bên tai chỉ nghe thấy tiếng nói đều giả của gã ngồi cạnh mình:

- Ngoan nào, rồi cưng sẽ được xuống ngay thôi.

Sau đó là tiếng cười man rợn, sắc lạnh tựa xé toạc được không gian. Tiếng cười đó làm chút kháng cự cuối cùng của Trúc Diệp như khói sương tan biến. Cô đổ gục người xuống rồi lao vào vô thức như con thiêu thân.

Đã có những lúc, cô mong mình mãi mãi chẳng tỉnh lại.

24. Chương 24: Tuyệt Vọng

Ngày tổ chức đám cưới của Mạnh Đức và Dương Thuý đã được chọn. Không cần phải nói cũng biết giờ đây, họ hạnh phúc cỡ nào. Dường như mọi khoảng cách xưa kia đã được dẹp tan.

Dương Thuý đang cùng Mạnh Đức thử áo cưới thì cô chợt nhớ ra còn một việc rất quan trọng. Cô vội kéo tay Mạnh Đức rồi nói:

- Này anh, hình như mình quên thông báo cho chị Trúc Diệp biết rồi.

Mạnh Đức đang mải mê với bộ đồ chú rể, anh trả lời qua loa:

- Thì khi nào mình gửi thiệp mời cũng được mà.

Dương Thuý cau mày phản đối:

- Không được! Chị Trúc Diệp là bạn thân của em. Không thể mời theo cách thông thường như thế được.

Mạnh Đức cười cười rồi đứng ra sau Dương Thuý và ôm cô. Anh ghé sát mũi xuống tóc cô rồi hít hà hương thơm từ đó. Sau đó nói bằng giọng yêu chiều:

- Em muốn làm gì cũng được!
- Đúng là...

Dương Thuý mắng yêu rồi đẩy Mạnh Đức ra, cô đi về phía chiếc bàn cạnh đó và cầm điện thoại lên. Dương Thuý search số của Trúc Diệp và gọi.

1 giây...

2 giây...

...

20 giây...

Đường như không có ai bắt máy, ngoài những tiếng tút lạnh lùng và đờn độc ra thì không có một âm thanh nào khác. Giống như một sự tê lương đang ngập tràn, một nỗi tuyệt vọng đang nhấn chìm và mãi mãi sẽ chẳng thể tìm thấy chút tia sáng hi vọng nào.

Dương Thuý có gọi lại vài lần nữa nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì. Cô nhìn điện thoại hồi lâu và lẩm bẩm:

- Chị ấy có bao giờ không nghe điện của mình đâu nhỉ?

* * *

Trúc Diệp dần mở mắt, hình ảnh hiện lên như một bức màn mờ ảo. Lúc ẩn, lúc hiện. Trúc Diệp cố gắng để mắt dần quen với ánh sáng, rồi cô mới nhìn ngắm xung quanh.

Trên trần nhà, đèn chùm pha lê toả ra thứ ánh sáng vàng yếu ớt và lạnh lẽo. Màu xám của tường càng làm cho tâm trạng trong cô u ám nặng nề. Không gian tịch mịch, yên lặng như chưa bao giờ có một âm thanh nào xuất hiện. Gió điều hoà thỉnh thoảng lại phả ra thứ hơi lạnh đến ghê người.

Trúc Diệp định ngồi dậy để quan sát kĩ hơn cái nơi xa lạ này. Nhưng dường như cơ thể cô của không chịu nghe theo. Các cơ và xương cốt như rạn nứt ra, đau đớn. Rồi cô để ý, phần nhạy cảm của mình cũng không được bình thường nữa. Khi cô cố gắng ngồi dậy, cảm giác đau rát lan truyền đến tận tâm phế. Trúc Diệp vạch chân ra và nhìn xuống, rồi cô chợt giật mình...chỗ đó của cô có máu...Còn cơ thể của cô nữa, sao nó lại trần trụi tới mức này? Quần áo của cô đâu?

Chuyện gì đã xảy ra? Đáng lẽ giờ đây, cô đang ở nhà hàng gặp đối tác mới phải chứ?

Trúc Diệp bình tĩnh nhớ lại tất cả...

Và rồi...

Cô hoang mang không biết bám trụ vào đâu khi biết mình đã nhớ lại được mọi chuyện. Từng hình ảnh trong quá khứ như những bức ảnh ma quái cứ hiện ra, chúng giễu cợt cô chán chê rồi lại bỏ đi và nhường chỗ cho những tấm ảnh kí ức khác. Giá như lúc này cô trở thành một người không có kí ức thì tốt biết mấy.

Trúc Diệp bần thần hồi lâu, rồi ngẩn ra, rồi lại nhìn ngắm xung quanh...Giống như các cơ quan thần kinh của cô đều bị tê liệt trong chốc lát.

Sau đó...cô bật khóc. Nức nở và đầy đau thương. Tại sao? Tại sao cuộc đời lại ngang trái đến vậy? Cô đã làm gì nên tội? Bị cưỡng hiếp ư? Ngay cả trong những cơn ác mộng của cô cũng chưa bao giờ thấy nó xảy đến. Vậy tại sao ngoài đời thực này, giữa cái thực tại mà cô đang sống này, nó lại xảy ra? Bàn tay Trúc Diệp nắm chặt vào vỏ chăn. Khuôn mặt xinh đẹp của cô giờ méo mó, đau khổ đến thương tâm. Khuôn miệng nhỏ nhắn hôm nào giờ đang cố gắng tìm chút không khí tràn vào khoang phổi từ những tiếng nấc nghẹn ngào. Đôi mắt trong sáng của cô bỗng chốc bị hai làn nước mắt làm cho nhạt nhoà. Sự sống sánh như làn ba thu ấy đã không còn...và có lẽ...từ đây...tất cả sẽ chấm dứt.

Nam Lâm đang ngồi làm việc.

Mấy ngày nay công việc của anh tương đối nhiều. Mà cũng có thể là do anh tự vợ hết công việc về phía mình. Cố gắng làm tất cả có thể để có thể quên được hình ảnh của người con gái ấy. Nhưng hình như mọi thứ anh làm chỉ là vô ích, trái tim anh vẫn không sao quên được cô.

Đang mải miết với đồng giấy tờ lộn xộn thì điện thoại của Nam Lâm reo vang. Anh nhìn vào màn hình, hai chữ “Trúc Diệp” hiện lên như khiến trái tim anh ngừng đập. Cô ấy gọi điện cho anh ư? Ngay cả sau khi anh nói với cô ấy lời chia tay?

- Alo! - Nam Lâm còn chưa giải toả được nghi vấn trong lòng thì tình cảm đã thôi thúc anh nghe máy.

- ...

Sự im lặng đến trầm mặc... À không, thực ra anh có nghe thấy vài tiếng nấc nhỏ. Rất nhỏ! Cũng không hiểu sao anh lại nghe thấy. Nhưng lúc này đây, khi những tiếng nấc nhỏ còn chưa dứt. Thì trái tim anh đã đập đến nỗi không thể nhanh hơn được. Nam Lâm cố gắng giữ cho giọng nói thật bình tĩnh và lạnh nhạt:

- Có chuyện gì không? Nếu em không nói thì...chúng ta dừng ở đây nhé.

- Anh Nam Lâm...

Sau tiếng gọi đầy thê lương ấy là những tiếng nước nức nở mà đến Nam Lâm cũng cảm nhận được sự đau khổ toả ra từ đó. Chẳng hiểu sao, trong lòng anh lúc này như bị ức chế. Anh cảm thấy có điều gì chẳng lành đang diễn ra. Giữa anh và Trúc Diệp.

- Trúc Diệp... - Nam Lâm khẽ gọi.

- Anh Nam Lâm, cứu em với!

Chỉ cần nghe thấy tiếng kêu cứu không hấp tấp nhưng lại đầy tuyệt vọng ấy thôi. Đường như mọi sự âu lo, sợ hãi của anh bỗng chốc như hồng thủy cuộn dâng. Nó cuốn trôi mọi lí trí mà anh đã bày ra trước đó. Giọng nói Nam Lâm cũng gấp gáp dần lên:

- Em đang ở đâu?

- Em không biết! - Giọng nói của cô ấy văng vất một sự sợ hãi đến kinh tâm. Đường như, chính Nam Lâm cũng đang chịu chung sự sợ hãi ấy.

Nam Lâm cố gắng trấn an cô:

- Ngoan nào! Anh sẽ đến cứu em...Hãy nói đi, em đang ở đâu?

- Em...Em...Em đang ở trong khách sạn...khách sạn...

Những tiếng nấc đã cắt lời nói của Trúc Diệp làm nhiều mảnh, Nam Lâm tưởng tượng hình ảnh cô ấy đang co ro chống lại nỗi đau và sự sợ hãi. Điều đó làm những nghi vấn trong anh - rằng tại sao cô ấy lại ở khách sạn hoàn toàn tan biến. Nếu có thể, anh muốn đến bên với cô ấy ngay lúc này. Ôm cô vào lòng, dùng đôi bàn tay này vỗ nhẹ vào lưng cô và an ủi “anh đây rồi, đừng sợ!” Nhưng Nam Lâm cảm thấy, mọi thứ trước mắt sao mà mịt mờ và u tối đến thế.

Trúc Diệp một tay nắm chặt điện thoại, một tay vẫn không chịu buông vở chặn ra. Sức lực của bàn tay không phải là nhẹ, nó đã làm cho vải bị nhăn nhúm, nhàu nhĩ. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, quần áo, giày dép, túi xách của cô bị vứt la liệt dưới sàn nhà. Còn tên đã làm cô ra nông nỗi này thì lại không thấy tăm hơi đâu.

Bất giác, người cô run lên bần bật. Sau đó Trúc Diệp vội vàng chạy vào nhà tắm...Cô thấy ghê tởm, thấy căm ghét chính cái thân thể này.

Trong làn nước lạnh cóng, nước mắt của Trúc Diệp cũng bị hoà theo. Đôi tay cô chà khắp cơ thể. Cho dù nó có đỏ dần lên thì cô cũng không có ý định ngừng lại. Cứ thế, không gian tịch mịch quanh Trúc Diệp giờ đây đã tràn ngập tiếng nước chảy róc rách mà lạnh lẽo.

Nam Lâm đi lòng vòng quanh thành phố. Khổ nỗi rằng có quá nhiều khách sạn, biết được Trúc Diệp sẽ ở đâu? Nam Lâm sốt ruột lấy điện thoại ra rồi gọi cho cô. Nhưng lần này lại không có ai nghe máy. Anh cảm thấy cô ấy đang xa dần, tan biến dần theo những tiếng tút dài trong điện thoại. Điều đó làm cho Nam Lâm không thể bình tĩnh được. Anh rất sợ...

Cuối cùng, Nam Lâm đi hỏi từng khách sạn một. Giữa những cái nắng thu tuy không gay gắt như hồi hè. Nhưng nó cũng đủ làm cho chiếc áo sơ mi của anh thấm ướt mồ hôi. Đã đi hỏi đến gần mười cái khách sạn rồi mà vẫn chưa thấy dấu hiệu khả quan gì. Nam Lâm xiết mạnh vào vô lăng, đôi lông mày của anh cau lại. Chiếc khuyên tai như hiểu lòng chủ, nó sáng lên những tia lấp lánh mà đượm nét thê lương, đau khổ.

Chưa bao giờ Nam Lâm cảm thấy mình lại vô tích sự như lúc này. Anh không thể nghĩ ra một cách nào để đến bên Trúc Diệp nhanh hơn, để cứu cô ấy vượt qua nỗi sợ hãi một cách nhẹ nhàng. Tất cả đều không như ý muốn của anh.

Thế rồi, ông trời độc ác hình như cũng đã xao lòng một giây trước tình cảm của Nam Lâm. Trong lúc tuyệt vọng, anh đã tìm thấy Trúc Diệp. Trúc Diệp của anh!

Tại khách sạn Thiên Thời.

Nam Lâm vội vàng đi trên nền gạch màu thổ cẩm được chạm khắc hết sức tinh xảo và sống động. Đôi lúc, anh đi qua bức tường có tấm bình phong rất lớn. Xung quanh, những chậu cảnh được đặt ngay ngắn và hợp lí. Nhiều bộ đèn chùm cùng kiểu dáng treo trên trần của khách sạn càng làm tôn lên sự sang trọng của nó. Nam Lâm đoán, nơi này chắc chỉ dành cho những người lắm tiền nhiều của.

Rồi như có một thứ gì đó thôi thúc. Lúc này anh mới tự hỏi: Tại sao Trúc Diệp lại đến đây?

Nghi vấn trong lòng chưa được giải đáp càng thúc giục bước chân Nam Lâm thêm nhanh.

Anh vội vàng đi đến phòng của Trúc Diệp. Cũng may mấy người tiếp viên ở sảnh lớn của khách sạn đã cho anh biết Trúc Diệp ở phòng nào. Chắc hẳn, người đứng tên thuê phòng là cô ấy.

Trúc Diệp bước ra từ nhà tắm, dọc cơ thể cô, những giọt nước li ti chảy xuống. Cô vẫn không mặc quần áo, dường như cô cũng không mấy may quan tâm đến vấn đề đó. Chỉ lặng lẽ bước lại phía giường rồi ngồi xuống.

Cô đang chờ đợi cái gì? Ai đó hãy nói cho cô biết với. Cô sắp không thể trụ nổi nữa rồi.

“Cộc cộc”

Tiếng gõ cửa làm Trúc Diệp giật nảy mình. Hình như thời gian qua, không gian tịch mịch đã chiếm lấy tâm hồn cô cho nên giờ đây, chỉ cần có một tiếng động là cô lại giật mình. Kèm theo đó là một nỗi sợ hãi dần trải.

- Ai..ai đó? - Trúc Diệp run run nói.

Người phía ngoài cửa dường như cũng cảm thấy được nỗi sợ hãi trong giọng nói của Trúc Diệp. Cho nên đã trả lời:

- Anh đây...- Như ngừng một lát rồi người đó lại nói tiếp - anh là...An Lâm!

Trúc Diệp vẫn ngồi im như vậy, thân thể cô không cử động và cũng chẳng muốn cử động. Có cảm giác như giờ đây, cô đã bị tê liệt hoàn toàn. Ngay cả phản ứng cũng chậm hơn những con người bình thường đang tận hưởng cuộc - sống - tươi - đẹp này.

- An Lâm? Chúng ta có quen nhau sao?

Người ở phía sau cánh cửa như bàng hoàng và hoang mang sau khi nghe Trúc Diệp nói như vậy.

- Trúc Diệp - giọng nói người đó nghe mới xót xa làm sao! Hoà quyện trong đó còn một chút bất lực và đau thương.

- Chúng ta không quen nhau phải không anh?

...

Không gian im lìm rồi chùng hẫng xuống. Như trở về với vẻ nguyên thủy của nó, mọi âm thanh đều bị gạt ra ngoài lề. Cả Trúc Diệp và người đứng ngoài cửa im lặng, chăm chú và lắng nghe.

“Cạch”

Ngay đến Trúc Diệp cũng hơi ngẩn ra, cửa không hề khoá. Rồi cô ngược mắt lên nhìn con người từng từng nơi cánh cửa ấy...Thân hình anh trong lúc này toả ra ngàn tia ấm áp, hiên ngang như một vị thần trong truyền thuyết. Chiếu xuyên tai sáng lên những tia lấp lánh. Như một chút hi vọng le lói trong màn đêm tuyệt vọng u tối, miên man. Chốc lát, nước mắt cô lại nhạt nhoà cả khuôn mặt. Đôi môi cô run lên từng hồi, va đập vào nhau rồi được răng ghì chặt lấy. Chặt đến nỗi mà máu từ môi cũng bắt đầu túa ra...

Sau đó cô gọi anh trong tiếng nấc:

- Anh Nam Lâm...

Nam Lâm cau mày nhìn cô, đôi mắt ngỗ ngược hôm nào giờ đã nhuốm một nét đau đớn và phẫn uất. Kể nào? Kể nào đã làm cho Trúc Diệp ra nông nổi này? Nam Lâm đóng mạnh cửa rồi chạy đến ôm lấy cơ thể đang trần trụi và không ngừng rung lên của Trúc Diệp.

Trong khoảnh khắc đó, chính anh cũng cảm thấy đôi mắt mình cay xè tựa như muốn khóc. Nhưng rồi lại không khóc được, nước mắt bị kìm nén, ức chế lại. Mọi xúc cảm dâng trào trước đó được chuyển hoá vào máu. Nó khiến cho các mạch máu li ti dưới da như giãn nở ra. Nam Lâm ôm cô thật chặt rồi vuốt tóc cô an ủi:

- Đừng sợ! Có anh đây rồi.

Đôi tay Trúc Diệp bầu chặt lấy lưng anh như để bám trụ chút sức sống còn sót lại. Cô đã sống trong nỗi sợ hãi này bao lâu? Có phải là hàng thế kỉ đã trôi qua rồi hay không? Có phải là con người cũng đã thay lớp này, lớp khác rồi hay không? Vậy tại sao anh ấy vẫn còn lại nơi này? Vẫn chờ đợi cô?

Cuộc đời này sao mà lắm điều oan trái!

- Anh Nam Lâm, em phải làm gì đây?

Nam Lâm từ từ buông lỏng Trúc Diệp ra. Anh vội vàng lấy một chiếc khăn tắm ra và choàng lên người cô. Trong mắt anh giờ đây chỉ còn lại mình cô ấy. Tất cả mọi điểm nhìn đều chỉ tập trung vào một dáng hình đang co ro và sợ hãi trên giường.

- Trúc Diệp, nói anh nghe, kẻ nào đã làm hại em?

- Em...Em không biết!

Nam Lâm thở dài rồi tiếp tục ôm cô vào lòng. Có lẽ cô ấy đang trải qua một cơn sốc. Thần kinh cũng không còn vững nữa. Trong đôi mắt cô tràn ngập nét hoang mang, sợ hãi và đau đớn. Ngay cả khi nhìn anh, ánh mắt ấy vẫn không thay đổi.

- Ngoan, anh đưa em đến bệnh viện.

Nam Lâm dắt tay Trúc Diệp ra khỏi khách sạn. Nắng nhạt cuối thu phủ lên dáng của hai người. Trúc Diệp giờ đây chẳng khác gì một đứa trẻ, cô cứ cười ngơ nghe rồi lại nhìn Nam Lâm.

Tại sao chứ? Trúc Diệp đã làm điều gì xấu xa? Tại sao ông trời lại muốn hại cô ấy. Nam Lâm tức giận hỏi trời xanh, đôi mắt anh giận giữ bùng lên những ngọn lửa cuồng loạn. Chưa bao giờ, sự khao khát được giết chết một kẻ nào đó lại mãnh liệt và bùng cháy đến như vậy.

* * *

Hải Quý đang ngồi trong phòng làm việc, trời đã sẩm tối tự bao giờ. Dường như trên thân thể của gã vẫn còn hương thơm quyến rũ của người con gái kia. Đôi mắt bé tí híp bỗng dưng híp lại. Dục vọng gã lại bắt đầu trào dâng. Người con gái ấy...quả thực khiến gã thích thú và mê mẩn. Dù sao thì gã cũng chẳng sợ đêch gì cái pháp luật này. Có tiền, có quyền như gã thì chùn ai cơ chứ? Chỉ cần gã rút tiền ra, căng lắm thì ngồi tù dăm ba tháng. Mà có khi, người con gái kia cũng không lấy ra được một chứng cứ để buộc tội gã.

Tuy nhiên, sau khi đã thỏa mãn dục vọng với cô ta xong. Gã chợt phát hiện cô ta ngay cả trinh tiết cũng không còn nữa. Nghĩ đến đây, môi Hải Quý bỗng nhếch lên một nụ cười khinh bỉ. Xã hội này, ngay cả những đoá hoa thanh khiết với dáng vẻ bề ngoài cũng không thể tin được nữa rồi.

Đang thần thờ suy nghĩ, bỗng dưng thư kí của gã đi đến và thông báo:

- Sếp! Có người muốn gặp sếp. Anh ta nói có việc rất quan trọng.

- Việc quan trọng? Vậy tại sao cô không hỏi anh ta xem việc quan trọng đó là gì?

Thư kí vội nói:

- Dạ có! Nhưng anh ta nhất mực bảo rằng đây là việc bí mật, liên quan đến tiền tài của công ti. Nếu tiết lộ ra ngoài thì e là...

Hải Quý nghe đến đó vội thấy bồn chồn và có phần hơi lo lắng. Việc quan trọng đến như vậy sao? Thế thì gã không thể chậm trễ rồi. Hải Quý liền phát tay:

- Được rồi! Mời vào anh ta vào đi.

Thư kí nhận lệnh rồi bước ra ngoài.

...

“Cộp...cộp...”

Tiếng đế giày nện xuống nền đá như một mũi khoan xoáy sâu vào màng nhĩ. Hải Quý tựa cằm vào mu bàn tay rồi chờ đợi con người đó xuất hiện.

Không gian quanh đây như lặng dần, lặng dần theo tiếng bước chân ấy...

“Cạch”

Cánh cửa dần dần mở ra.

Nơi ấy, ánh sáng chói loà chiếu lên thân hình của người con trai đó. Ngoài thứ lấp loáng bên tai ra thì Hải Quý không nhìn rõ mặt mũi của anh ta. Giống như một nét bí ẩn, gây tò mò cho đối phương. Tại sao trong lòng gã giờ đây lại trào lên một sự bất an như vậy?

- Anh là?

Người con trai đó không vội trả lời. Anh ta xoay người khẽ đóng cửa lại, luồng ánh sáng mạnh mẽ vừa rồi cũng được tách biệt và chỉ biết kêu gào phía sau cánh cửa. Hải Quý giờ đã có thể nhìn rõ gương mặt của người đó. Mái tóc nâu, chiếc mũi cao hiên ngang. Đôi môi mỏng gây cho người ta có cảm thấy, hình như lúc nào nó cũng nhếch lên một nụ cười khinh khỉnh. Lông mày chạy như đường kiếm sắc sảo. Đôi Mắt nhỏ và dài. Trong đôi mắt ấy, một tia lạnh lùng và tàn độc bỗng dưng xẹt qua. Anh nói với vẻ điềm đạm:

- Có đôi khi...tôi không muốn cho những kẻ mà mình căm thù biết tên. Và có lẽ...kẻ đó không có quyền được biết tên của tôi.

25. Chương 25: Đã Có Anh

Trúc Diệp nửa ngồi nửa nằm trên giường bệnh, mùi thuốc tẩy trùng giăng phủ khắp nơi khiến cô thấy khó chịu vô cùng. Ngoài cửa sổ, những bụi mưa lất phất qua lại rồi thấm xuống vụn vật. Bầu trời u ám, đặc quánh bởi mây đen và gió. Không hiểu sao sự u ám đến nỗi lòng người ấy lại thu hút Trúc Diệp đến vậy. Ánh mắt cô dường như không có lấy một tiêu điểm nào cả. Cứ tản mạn, lơ đãng về phía khoảng không âm u ngoài cửa sổ. Rồi cô thở dài và tự lẩm bẩm:

- Rõ ràng là trời không có nắng!

Bên ngoài phòng bệnh, bác sĩ, y tá vẫn đi lại nhưng lại không gây ra thứ âm thanh ồn ào nơi bệnh viện. Thành ra không gian bao quanh Trúc Diệp lại càng tịch mịch đến lặng người.

Như Trúc Diệp nhớ, cô đã ngủ suốt hai ngày. Cô không hề có bệnh! (Cô nghĩ là vậy) Chỉ là cô thấy mí mắt mình cứ nặng trĩu rồi kéo hờn cô vào cõi mộng mị từ lúc nào không hay. Trúc Diệp vẫn nhớ, Nam Lâm là người đưa cô đến bệnh viện nhưng khi cô dậy thì lại không thấy anh ấy đâu.

Có ai hiểu được không? Cái cảm giác hoang mang khi không thấy anh ấy bên cạnh đáng sợ biết chừng nào. Cô những tưởng ngay cả anh ấy cũng rời xa và bỏ rơi cô. Phút giây ấy, Trúc Diệp đã bật khóc.

Cô biết mình không được phép yêu anh, không được phép nhớ anh. Nhưng cô cũng không có quyền ép buộc con tim mình lạnh nhạt và xa lánh anh. Cô yêu anh! Rõ ràng là vậy. Nhưng lí trí và sự căm đoán của gia đình lại khiến cô trở lên tồi tệ.

Có phải khi con người ta phải gặp một chuyện gì đau đến khắc cốt ghi tâm, tiếc nuối đến tạc dạ ghi lòng thì họ mới thấy trân trọng những gì đã từng thuộc về mình hay không?

Khi mà chuyện tồi tệ nhất đã xảy ra với Trúc Diệp, người ở bên cô là Nam Lâm. Khi mà cô chỉ có một mình với nỗi đau giằng xé, cũng là Nam Lâm đã chạy đến nắm lấy tay cô. Khi mà cô bơ vơ giữa muôn trùng sóng bể, Nam Lâm lại làm ngọn hải đăng dẫn đường. Để cô thấy được cuộc đời này không hoàn toàn bỏ rơi cô.

Nhưng giờ này anh ấy đang ở đâu?

Nam Lâm lái xe đến bệnh viện. Bên ghế lái phụ là một giỏ hoa quả tươi ngọt và một bó hoa hồng. Thực ra những thứ ấy cũng chỉ để an ủi Trúc Diệp mà thôi. Anh không nỡ nhìn thấy ánh mắt buồn của cô ấy.

Chuyện của Trúc Diệp, Nam Lâm tự hứa là sẽ không để cho ai biết. Kể cả An Lâm cũng vậy. Tốt nhất là nên giữ kín chuyện này đi thì hơn.

Khi Nam Lâm biết kẻ hại Trúc Diệp là ai, anh đã tức giận đến mất kiểm soát. Đôi chân anh lúc đó như phát cuồng! Chỉ muốn chạy ngay đến chỗ của tên khốn đó và giết chết hắn. Nhưng rồi bàn tay của Trúc Diệp khi ấy nắm quá chặt, và anh không thể bỏ mặc cô ấy. Nam Lâm hiểu, những lúc như thế này, anh là người duy nhất có thể ở bên cô.

Thiết nghĩ tất cả mọi chuyện đều như một trò chơi phức tạp. Cứ chuyện này nối tiếp chuyện kia, có nhân có quả, thế trận xoay vần mãi không ngừng. Nam Lâm đã từng hứa sẽ không quan tâm đến Trúc Diệp nữa, sẽ tự lười kéo mình ra khỏi cái vũng lầy thương nhớ mà mình tự sẩy chân lao vào. Nhưng khi nhìn thấy Trúc Diệp bị tổn thương, anh lại không thể làm ngơ đứng nhìn cô ấy quằn quại đau khổ. Anh không nỡ và anh không có quyền biến mình thành một kẻ vô tình đến như vậy. Trúc Diệp là người anh yêu, là người anh mãi mãi không thể quên được!

Nam Lâm lái xe vào bãi đỗ rồi xách hoa và lẵng quả xuống. Đây không phải bệnh viện mà An Lâm làm nên có thể hoàn toàn yên tâm về việc sẽ bị anh ấy bắt gặp. Trước khi bước lên sảnh lớn của bệnh viện, Nam Lâm đã vô tình nhìn thấy Trúc Diệp ở trên. Do khoảng cách tương đối xa nên anh không nhìn rõ ánh mắt của cô ấy. Nhưng anh chắc chắn rằng, cô ấy cũng đã nhìn thấy anh. Từ lúc nhập viện đến bây giờ, Trúc Diệp cứ ngủ li bì suốt. Bác sĩ nói do tinh thần cô ấy phải chịu một cú sốc quá lớn nên cần được nghỉ ngơi. Đến khi tỉnh dậy, nếu thần kinh không có vấn đề gì thì cô ấy có thể xuất viện.

Dưới đây, có cơn gió nhẹ thổi qua làm đất trắng xoá bay bay dưới chân Nam Lâm. Mưa bụi giăng giăng rồi bám vài mái tóc anh và đọng lại ở đó. Quuyến luyện chẳng chịu rời. Chiếc cây lớn đằng xa bị gió đùa nghịch và bứt vài chiếc lá. Chúng bay đến chỗ của Nam Lâm rồi dừng lại. Trên kia, mưa bay phất phơ qua ánh mắt của Trúc Diệp. Cơn gió lạnh cuối thu thỉnh thoảng tràn vào phòng nhưng nó lại không làm cô mấy may chú ý. Tâm hồn cô đang ngập tràn trong biển mắt của ai kia mất rồi. Khi nhìn vào đó, cô thấy lòng mình được sưởi ấm, cô thấy tâm hồn mình thanh thản và yên bình.

Giá như, cả đời này anh ấy có thể ở bên cô!

Nam Lâm ngẩn người một lúc lâu rồi mới phát hiện mình vẫn chưa bước lên sảnh. Anh tự cười giễu bản thân rồi mới chạy nhanh đến chỗ thang máy. Chẳng hiểu sao, khi nhìn thấy Trúc Diệp tỉnh lại, trong lòng anh lại nôn nao và vui mừng đến vậy. Dường như có tiếng nói cứ vang vọng trong anh rằng: “Chỉ cần cô ấy tỉnh lại là tốt rồi!”

Rõ ràng Trúc Diệp không hề có bệnh.

Nhưng tâm hồn cô ấy lại mắc một căn bệnh mãi mãi chẳng thể chữa được!

Trúc Diệp vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt cô vẫn cứ cuốn lấy cái khung cảnh âm u kia. Có nhiều lúc cô tự hỏi chính lòng mình: “Tại sao lại cứ phải nhìn về nơi ấy khiến lòng càng thêm đau?” Nhưng không có ai trả lời cô. Hay như cô không trả lời được câu hỏi mà mình tự đặt ra.

“Cạch”

Tiếng mở cửa vang lên khiến Trúc Diệp như bừng tỉnh. Cô thu ánh mắt về rồi quay ra nhìn người con trai cao lớn ở trước cửa.

Nam Lâm khẽ khựng lại hồi lâu, đôi chân anh dường như trở lên nặng trĩu. Anh cứ đứng như vậy nhìn cô. Hai người nhìn nhau...Mãi mà không nói được lên lời.

Đã bao lần rồi nhỉ? Họ nhìn nhau như thế này.

Đã bao lần rồi nhỉ? Họ cảm thấy yêu thương ngay trước mắt nhưng lại không thể với lấy?

Đã bao lần rồi nhỉ? Cả hai người lại trùng phùng trước cái gian nan và hiểm nguy của cuộc đời.

Và đã bao nhiêu lần rồi nhỉ? Họ chọn cách tự buông tay nhau thay vì cố chấp và thách thức cuộc đời mà nắm chặt lấy.

Nắng gió mưa sa cứ bắt đầu rồi lại kết thúc, Nam Lâm và Trúc Diệp tưởng chừng như họ đã là người của hàng ngàn thế kỉ trôi qua. Có phải trong tình yêu, thời gian chỉ là một thứ phù du?

Khi hai người còn đang chìm ngập trong nỗi niềm riêng thì một y tá đi vào và nói:

- Thưa anh, tôi cần thay chai truyền cho bệnh nhân. Anh có thể cho tôi đi qua được không?

Nam Lâm lúc này mới nhớ ra là mình cứ đứng trước cửa từ nãy đến giờ. Khi y tá nói như vậy anh cũng chỉ biết cười cười rồi đứng gọn ra.

Sau khi cô y tá đó rời đi, Nam Lâm bước đến bên giường Trúc Diệp rồi nhìn cô ấy. Lần này khoảng cách đã gần hơn, hình dáng của Trúc Diệp cũng rõ nét hơn. Nhưng nhìn rõ rồi thì sao? Nhìn rõ được rồi anh sẽ lại đau lòng. Cô ấy tiều tụy quá! Trên cánh tay, các vết tím do lấy ven để truyền dịch như những nỗi đau đang lan truyền trong tâm can anh. Mái tóc mượt mà của Trúc Diệp ngày nào giờ rồi bù lên. Đôi đồng tử hiền hoà và trong sáng như bị nhấn chìm trong cái hốc mắt kia. Chúng như cuốn lấy tâm trí anh vậy! Làn môi khô nứt, nhợt nhạt và toác ra những vết máu khô màu sẫm. Cuối cùng, Nam Lâm đành phải nhắm hờ đôi mắt rồi quay sang hướng khác. Anh không có đủ kiên nhẫn để nhìn cô ấy thêm nữa. Tâm can anh đang dày vò anh suốt bao nhiêu ngày qua. Nó mới yên lặng được một lúc thì giờ đây, khi nhìn thấy thần sắc của Trúc Diệp, nó lại trỗi dậy và hành hạ tâm hồn anh tiếp. Rằng anh là một thằng chẳng ra gì. Rằng anh không bảo vệ Trúc Diệp. Rằng anh vô tâm không ở bên cô ấy...Anh cảm thấy mình là kẻ tội lỗi nhất thế gian này.

Nam Lâm mím môi rồi chìa ra bó hoa mà mình đã mua trên đường đến bệnh viện. Anh cố nở một nụ cười và nói:

- Trúc Diệp, tặng em!

Trúc Diệp đỡ lấy bó hoa, ngắm nhìn nó thật lâu rồi ghì bó hoa vào lòng. Một giọt nước khế rơi vào bó hoa, sau đó là nhiều giọt khác. Khi Nam Lâm nhìn Trúc Diệp, anh đã thấy gương mặt của cô ấy nhạt nhoà tự bao giờ.

Nam Lâm không nói gì, anh chỉ lặng lẽ ngồi cạnh Trúc Diệp. Thỉnh thoảng lại đưa tay lên lau cho cô ấy vài giọt nước mắt. Biết nói gì được? Khi chính anh cũng là kẻ đau đến không thiết sống.

Đôi môi của Trúc Diệp run lên:

- Anh...có phải là em ghê tởm lắm đúng không?

Nam Lâm giật mình, anh vội vàng ôm Trúc Diệp vào lòng. Thực sự lúc này, nếu có kẻ nào đến giết anh thì anh cũng sẽ không oán hận kẻ đó. Chỉ là anh thấy mình không còn đủ sức để đối mặt với cơn đau đang âm ỉ trong lòng lúc này nữa rồi.

- Đừng nói nữa.

Trúc Diệp đã nức thành tiếng, giọng nói của cô cũng méo mó hẳn đi:

- Nói đi...Có phải không anh?

- Không - Nam Lâm gào lên - đừng nói nữa, Trúc Diệp không phải như vậy.

- Vậy là tốt rồi...

Nam Lâm từ từ buông Trúc Diệp ra, bàn tay anh lần đến đôi tay cô rồi nắm chặt lấy. Giọng nói anh gấp gáp hẳn lên:

- Trúc Diệp! Cho dù có ra sao...cho dù cả thế giới này có sụp đổ thì em vẫn còn có anh. Anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em. Sẽ không bao giờ...

Trúc Diệp mỉm cười, nước mắt vẫn nhạt nhoà trên khoé mắt. Nhưng ánh lên trong đó lại là thứ hạnh phúc nhỏ nhoi, một tia sáng yếu ớt giữa cõi âm u, mịt mù. Cô ngã người vào lòng anh, trước ngực cô, bó hoa

hồng thơm ngát vẫn được cô ghì chặt. Nó giống như một thứ gì đó thiêng liêng đáng được trân trọng và giữ gìn vậy.

Trúc Diệp nói:

- Đừng bỏ rơi em.

* * *

An Lâm đang ngồi ghi chép sổ sách. Đạo này ở bệnh viện nhiều việc đến nỗi mà anh chẳng có thời gian để hỏi thăm Trúc Diệp nữa. Khi vừa ngơi nghỉ được một chút, An Lâm định sẽ gọi điện cho cô ấy. Nhưng người bên ngoài lại gõ cửa đúng lúc khiến cho An Lâm đành gác lại chuyện này.

Anh nhìn ra hướng cửa và nói:

- Mời vào!

Cánh cửa được mở ra, mang theo đó là mùi nước hoa sang trọng của ai kia. Người con gái có mái tóc quấn gọn sóng, dáng người thanh mảnh ấy mỉm cười với anh hết sức tình tứ:

- Chào anh! Hình như đã lâu chưa gặp.

An Lâm hơi bất ngờ về sự xuất hiện của Khánh Lâm. Kể từ dạo anh tức giận kéo Trúc Diệp ra khỏi nhà hàng trong khi cô còn đang môi chạm môi với Nam Lâm, anh những tưởng mình đã cắt đứt hoàn toàn với Khánh Lâm rồi.

Khi An Lâm định thần lại thì Khánh Lâm đã bước đến ngồi trước mặt anh từ lúc nào. Thời gian qua, hình như cô ấy có chút thay đổi. Xinh đẹp hơn, quyến rũ hơn và...có một chút bí ẩn hơn.

- Sao thế? - Khánh Lâm hỏi.

An Lâm vội vàng thu ánh mắt ngạc nhiên về rồi đưa tay lên miệng húng hắng:

- À không, chỉ là hơi bất ngờ thôi.

Khánh Lâm mỉm cười quyến rũ. Hàm răng đều và trắng như ngọc trai lúc ẩn lúc hiện. Bên tai, hai chiếc khuyên tròn tròn lấp lánh cứ cuốn lấy ánh nhìn của An Lâm khiến anh không thể không chú ý đến cô. Đường như nó đang thôi miên anh vậy.

- Em đến đây có việc gì không? - An Lâm vội vàng tìm một chủ đề.

Khánh Lâm vắt chéo chân rồi nói:

- Chỉ là muốn hỏi thăm sức khỏe của trưởng khoa tim mạch mà thôi!

- Vậy sao?

Khánh Lâm không trả lời câu hỏi của An Lâm nữa mà nói:

- Viện trưởng hình như chưa có nói qua với anh - nói đến đây, Khánh Lâm cười tủm tỉm - Bố em có lời với ông ấy để ý đến anh.

Như sét đánh ngang tai! Câu nói đầy ẩn ý này có ai mà không hiểu cơ chứ. Tại sao An Lâm mới 26 tuổi đã được làm trưởng khoa tim mạch? Tại sao anh lúc nào cũng được viện trưởng ưu tiên hơn người khác? Tại sao những đồng nghiệp luôn nhún nhường với anh? Trước kia An Lâm vẫn luôn tự hỏi như vậy. Nhưng bây giờ, khi nghe Khánh Lâm nói anh đã có thể tìm được câu trả lời cho riêng mình.

Khánh Lâm thấy vẻ mặt biến sắc của An Lâm thì vội cười. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của cô. Trước kia, An Lâm là một người tự tin về bản thân. Tuy cô biết anh ấy không hề tự kiêu, nhưng có đánh chết chắc An Lâm cũng không thể ngờ việc anh được làm trưởng khoa là nhờ có bố cô. Gián tiếp hơn là nhờ cô đã nắn nỉ ông. Rằng An Lâm là người cô yêu, và cô sẽ giúp anh ấy đứng vững trong sự nghiệp. Sau đó là giúp chính mình đứng vững trong lòng anh ấy.

Từ hôm nhìn thấy An Lâm kéo tay cô gái mang thân phận “em gái” của anh, Khánh Lâm đã hiểu trái tim An Lâm không thể thuộc về cô trong một sớm một chiều. Vật cản chính là cô gái kia. Nếu cô cứ mù quáng tấn công anh theo lẽ bình thường thì mãi mãi người thất bại sẽ là cô.

An Lâm giọng run run hỏi:

- Em nói gì cơ?

Khánh Lâm vẫn bình tĩnh:

- Anh đừng để bụng chuyện đó. Viện trưởng rất hài lòng với anh. Cho dù không có bố em thì có lẽ chức trưởng khoa này mai sau vẫn sẽ thuộc về anh thôi.

An Lâm cười nhạt rồi nói:

- Bố con cô lấy tôi ra làm trò đùa như vậy ư?

Thái độ này của An Lâm hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Khánh Lâm. Trong cô vội vàng giấy lên chút cảnh báo.

- Anh An Lâm...

Khuôn mặt An Lâm lập tức sa sầm lại rồi anh thét lên:

- Tôi không cần cái thứ hư vinh bố thí của các người.

* * *

Nam Lâm bước ra khỏi gara xe. Mặc dù Trúc Diệp vẫn chưa trở lại bình thường nhưng anh cũng bắt đầu đi phải đi làm. Cô ấy đỡ hơn là được rồi, và có lẽ cô cũng cần không gian của riêng mình để bình tâm với những gì đã xảy ra với mình.

Khi Nam Lâm vừa bước vào phòng thì Trịnh Thắng đã kéo anh lại rồi thì thầm:

- Nam Lâm, có phải cậu đã gây ra chuyện gì rồi không?

Nam Lâm vẫn chưa hiểu “chuyện” mà Trịnh Thắng nói là chuyện gì. Anh cố đầu Trịnh Thắng một cái và nạt:

- Nói phải có đầu có đuôi. Cậu định cho tôi chết trong khó hiểu hả?

Trịnh Thắng dường như cuống hơn, anh không để ý đến cái cốc đầu của Nam Lâm nữa mà nói vội:

- Sáng nay, người của hình sự đến nói muốn gặp cậu. Nhưng cậu là chúa đi muộn cho nên lúc ấy không có mặt. Họ có nhắc lại rằng khi cậu về thì báo cho bọn họ. Tôi hỏi làm sao nhưng họ cứ úp úp mở mở bảo rằng cậu có liên quan đến một vụ án. Hình như là Hải Quý, giám đốc công ty X bị giết rồi.

Nam Lâm giật mình:

- Họ nói tôi là kẻ gây ra vụ án đó?

Trịnh Thắng nhún vai:

- Việc này tôi không có hỏi. Thiết nghĩ cậu sao có thể gây ra mấy cái việc đó chứ! Nhưng mà sao họ lại nói liên quan đến cậu nhỉ?

Nam Lâm không trả lời câu hỏi của Trịnh Thắng. Mà chính xác hơn là anh không còn tâm trí để trả lời. Anh vội vàng chạy ra ngoài rồi ấn điện thoại ột ai đó. Khi người bên đó nhắc mấy anh nói:

- Thanh Phú! Họ phát hiện ra chúng ta rồi.

26. Chương 26: “cá Viên Chiên”!

Ngày Trúc Diệp xuất viện, Nam Lâm lái xe đến đón. Khi anh xách túi đồ giúp cô, cô đã nhìn thấy nét mệt mỏi hiện lên trong mắt anh. Hình như anh ấy gầy đi nhiều! Trúc Diệp xót xa khẽ nắm lấy tay anh nói:

- Nam Lâm, đừng cố quá!

Nam Lâm nhìn cô cười khẽ, vẻ mệt mỏi trong đáy mắt được thay bằng một tia ấm áp và thân thương.

- Em đã biết quan tâm đến anh rồi hay sao?

Trúc Diệp không nói gì. Có lẽ là cô chưa bao giờ quan tâm anh thật.

Nam Lâm đưa Trúc Diệp về nhà, mọi đồ vật nơi đây cũng đã bắt đầu phủ những hạt bụi xám li ti. Nam Lâm nhìn ngắm xung quanh một hồi vẻ luyến tiếc. Đôi tay lướt qua mọi đồ vật, lớp bụi cũng theo đó bám vào ngón tay anh. Nhưng Nam Lâm lại không để ý, anh đang trầm tư, đang cố thu gom những gì có thể ghi nhớ được vào cái tâm hồn bốc đồng và ngang ngược của anh. Chẳng bao lâu nữa, nơi đây sẽ chỉ còn là một miền kí ức trong anh.

- Nam Lâm, anh đói chưa? Em đi làm cơm nhé?

Giống nói nhẹ nhàng của Trúc Diệp vang lên khiến Nam Lâm choàng tỉnh. Anh quay lại rồi nói bằng chất giọng khàn khàn:

- Chúng ta ra ngoài ăn.

- Em có thể nấu được mà – Trúc Diệp kháng cự yếu ớt.

Nam Lâm bước đến trước mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô. Giây phút ấy, sóng lòng Trúc Diệp dâng cao như ngọn hồng thủy mãnh liệt. Ánh nhìn của anh có một chút gì đó bi thương và lưu luyến. Rồi cô nghe thấy giọng của anh đều đều như cơn gió muộn:

- Hãy để anh quyết định ngày hôm nay. Được không?

Trúc Diệp khó hiểu:

- Vì sao?

Vì...

Nốt hôm nay nữa thôi...có lẽ anh sẽ không thể đứng trước mặt em mà nắm lấy tay em như thế này nữa. Nốt hôm nay nữa thôi, em và anh có thể sẽ không nhìn thấy nhau nữa. Nốt hôm nay nữa thôi, dù muốn dù không chúng ta cũng không được tiếp tục trò rượt bắt mỗi một ngày nữa...

Nốt hôm nay nữa thôi, em biết không?

Trong lòng Nam Lâm đang ngổn ngang những tâm sự là vậy, nhưng anh cũng chỉ mỉm cười và xoay người cô về hướng phòng ngủ nói:

- Ăn mặc thật đẹp nhé! Coi như em đã hoàn toàn thuộc về anh trong buổi tối ngày hôm nay.

Trúc Diệp tuy hơi khó chịu vì vẫn chưa biết được lí do tại sao Nam Lâm ngang ngược thường ngày hôm nay lại khó hiểu và trầm tĩnh đến vậy. Nhưng cô cũng chỉ lặng lẽ đi về phòng ngủ.

Chỉ còn lại mình Nam Lâm. Bóng dáng anh cô độc nhưng hiện ngang giữa không gian mênh mông và dàn trải. Ánh mắt mông lung và vô tận, đôi bàn tay buông thõng như mỗi một, rã rời. Nam Lâm thở dài, bước đến rồi ngồi xuống ghế. Anh ngả đầu ra sau và mở mắt nhìn không trung.

Giây phút đó, anh đã ước cả thế giới này hãy sụp đổ xuống. Để nhấn chìm tất cả vào hư vô.

Hôm qua, lúc gọi điện cho Thanh Phú anh đã biết, mình không thể chống lại được luật pháp. Nhưng tính cố chấp của anh thôi thúc anh phải trốn chạy. Cho dù là hèn nhát thì cũng phải sống.

Hoặc có thể là ngọn lửa vẫn, đang và sẽ cháy trong anh gào thét, rằng anh phải chạy trốn. Nếu thoát được, biết đâu sau này Trúc Diệp và anh sẽ lại được sống bên nhau.

Hôm đó...

- Anh...anh là ai?

Rõ ràng khi thấy biểu hiện của Nam Lâm, Hải Quý đã sợ đến nỗi nói không thành câu. Tay chân gã khua liên tục như để giải tỏa áp lực, đôi mắt nheo lại hết sức khiến lớp biểu bì trên trán nhăn nhúm lại với nhau. Trông gã giờ đây giống như một con cá đã nằm trên thớt.

Nam Lâm bước dần về phía Hải Quý. Đế giày gỗ xuống sàn làm vang lên những âm thanh lãnh khốc và tàn độc. Đôi môi anh nhếch lên, như cười mà không phải cười:

- Sao? Đã hiểu được cảm giác được tắm trong nỗi sợ hãi là thế nào rồi chứ?

Hải Quý chỉ tay về phía Nam Lâm lắp bắp:

- Mày...tốt nhất là đừng có đến gần tao.

Nam Lâm nhướn đôi mày như lưỡi kiếm sắc bén của mình lên hỏi:

- Bằng không?

- Bằng không...tao...tao sẽ gọi bảo vệ.

Vẫn sắc thái khinh miệt đến ghê sợ ấy, Nam Lâm chỉ nhếch khóe môi của mình lên rồi nói:

- Hải Quý, rốt cục tại sao mày lại có thể ngồi lên được cái ghế giám đốc này? Đầu óc trì độn đến phát bực như vậy mà cũng dám đưa lưng ra đảm đương một công ti hay sao? – Nói đến đây, Nam Lâm rút ra một tấm thẻ rồi quăng xuống trước mặt Hải Quý – Mở to mắt chó của mày ra mà xem.

Hải Quý cúi mắt xuống nhìn, rồi như bị dội một gáo nước lạnh, đôi môi gã run run:

- Công an kinh tế sao?

Nam Lâm vẫn với vẻ cười nhạt ấy, anh ngồi xuống mé bàn làm việc của Hải Quý. Đôi mắt anh hiện đang ở trên hần, khi nhìn xuống, có cảm tưởng như gã chỉ là một thứ gì đó bé nhỏ và ghê tởm.

- Sao? Mày định hỏi tao rằng mày đã gây nên tội gì đúng không?

Hải Quý nhìn Nam Lâm bằng đôi mắt dè chừng và sợ sệt. Nhưng miệng gã thì vẫn ngoan cố phun ra những lời nói không đáng nghe:

- Tao đã làm gì nào?

Nam Lâm bất ngờ giáng cho gã một cú đấm khiến gã đổ rạp người về phía sau. Ngay cả chiếc ghế to là vậy cũng bị lực cánh tay anh hất đổ. Đủ thấy sự phẫn nộ của Nam Lâm đang ở mức nào. Rồi như giọt nước tràn ly, Nam Lâm cuồng nộ lao ra và xóc Hải Quý dậy. Trong khi máu mũi của gã đang chậm chậm chảy ra từ mũi, Nam Lâm lại bất ngờ đấm liên tục vào khuôn mặt gã. Bàn tay nắm chặt lại và ra lực không nhẹ, các đốt xương cũng theo đó bị ảnh hưởng và đau rát. Nhưng dường như anh không còn để ý đến những việc đó nữa, trong mắt anh giờ đây chỉ là những tia thù hận lạnh đến thấu tim gan.

Chỉ vì tên khốn này mà người anh yêu nhất đã không thể là cô ấy của ngày xưa nữa. Chỉ vì tên khốn này mà người anh yêu thương nhất ngay đến sống cũng chẳng thiết. Chỉ vì tên khốn này...đã cướp đi một phần Trúc Diệp từ tay anh. Là thế xác, hần dám dùng bàn tay dơ bẩn, ghê tởm của hần động vào người con gái anh yêu thương nhất...

Hải Quý bị đánh đến không thốt ra một lời nào nữa. Cuối cùng hần lịm đi vì đau đớn.

Nam Lâm dần ngừng lại, những giọt mồ hôi bắt đầu luôn chảy từ vầng trán và trượt theo sống mũi hiên ngang của anh. Ánh mắt dài phong lưu toát ra những tia vô tình và thù hận. Hàm răng trắng ẩn hiện dưới làn môi mỏng, quằn rũ theo từng nhịp thở. Nam Lâm giờ đây giống như ánh mắt trời cháy gắt, muốn nuốt chửng mọi thứ vào cơn thịnh nộ cháy rực của mình. Từng ngọn lửa tụ lại trong lòng tạo thành một quả cầu lửa đỏ chói, cần quét và thiêu đốt những gì mà mình căm hận và thù ghét.

Nam Lâm nặng nhọc đứng dậy, anh lấy điện thoại ra và gọi cho người có tên Thanh Phú. Ngay giây thứ ba, người đó đã bắt máy và nói:

- A, thằng khỉ này! Còn nhớ đến người bạn là tôi sao? Làm công an rồi là quên đám côn đồ này đúng không?

Như đã nói, Nam Lâm ngày xưa rất ngổ ngược và ngang tàn. Người dân trong xóm thấy anh ở cùng đám bạn bất lương còn nhiều hơn cả lúc ở cùng gia đình. Với tính cách và khuôn mặt của Nam Lâm, làm đại ca của cả hội là một việc đương nhiên. Nếu không phải vì anh hoàn toàn có đam mê làm công an thì có lẽ giờ này, anh vẫn còn lông bông với lũ bạn này rồi.

Nam Lâm không còn tâm trạng để nói chuyện phiếm với Thanh Phú, anh nói vội:

- Chúng ta còn là bạn chứ?

- Dĩ nhiên rồi! Tôi lúc nào cũng coi cậu là thằng bạn thân. Nào, có chuyện gì vậy?

Nam Lâm không trả lời câu hỏi của Thanh Phú ngay, anh vẫn vòng vo một chút. Vì dù sao việc anh sắp nhờ vả có thể ảnh hưởng đến tương lai cuộc đời của Thanh Phú:

- Nếu như chuyện này có dính tới pháp luật thì sao?

- Nam Lâm, có phải cậu đang coi thường tôi không? Chúng ta đã là anh em tốt bao nhiêu năm rồi? Nếu như cậu có việc gì quan trọng thì cứ nói. Thanh Phú tôi xưa nay sống trọng nghĩa anh em, kể cả có phải nhảy vào nguy hiểm giúp cậu thì tôi cũng không từ chối. Vả lại, cậu cũng biết tôi sinh ra là để chống lại pháp luật mà – nói đến đây, Thanh Phú cười sảng khoái. Tiếng cười phách lối như thách thức tất cả.

Như đã an tâm, Nam Lâm hít một hơi rồi nói:

- Đến công ti X của thành phố A, tôi cần cậu.

- Được. Nhưng hãy nói cho tôi biết việc tôi phải làm.

Nam Lâm nhìn Hải Quý đang bất động dưới sàn, rồi gằn ra hai tiếng lạnh đến thấu xương:

- Giết người!!

Nhưng Nam Lâm biết, hiện thực luôn là hiện thực. Nó rất tàn khốc, và sẽ có lúc anh phải đối mặt với những tàn khốc, phũ phàng đó.

Sau khi Thanh Phú đến, hai người kéo Hải Quý đến một nơi và giết chết gã. Nam Lâm đã tự nhận mình là một con người ích kỷ và tàn độc, cho dù Hải Quý có chết thì anh cũng không bao giờ tha thứ cho gã.

Nam Lâm khẽ nhắm hờ đôi mắt hồi tưởng lại, hình ảnh Hải Quý nằm trong vũng máu đỏ thẫm, nhầy nhụa và tanh hôi như rút cạn mọi hơi thở của anh. Thật sự rất ghê tởm.

- Anh Nam Lâm!

Trúc Diệp đi ra đã lâu nhưng hình như sự chú ý của Nam Lâm đang ở một nơi nào đó. Cô đã cất tiếng gọi anh mấy lần nhưng không thấy anh phản ứng gì. Điều đó làm Trúc Diệp có một chút lo lắng.

Nam Lâm giật mình sau tiếng gọi, anh ngồi thẳng dậy rồi đưa tay về phía Trúc Diệp vẫy gọi:

- Em lại đây.

Trúc Diệp nhẹ nhàng bước đến bên Nam Lâm, cô còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị đôi tay anh kéo xuống. Đôi môi anh ẩm nóng áp lên môi cô, miết khẽ. Trúc Diệp hơi bất ngờ nhưng cũng không có ý giằng ra. Cuối cùng, như được thêm kích thích, lưỡi của Nam Lâm bắt đầu nghịch khóe môi cô. Sau đó lại như một làn sóng nhẹ, nó lùa khẽ vào bên trong, lướt qua từng chỗ, từng tế bào ở đó khiến cho Trúc Diệp không khỏi rung động. Đôi tay Trúc Diệp quàng qua cổ Nam Lâm, làn hơi ẩm nóng và nam tính trong anh tỏa ra mạnh mẽ khiến cô không thể bình tĩnh. Cô thừa nhận là mình đã bị anh mê hoặc đến không kiểm soát nổi bản thân. Khi đôi tay Nam Lâm mạnh dạn lùa vào trong lớp áo của Trúc Diệp, cô khẽ kháng cự người lại và chống cự yếu ớt:

- Đừng!

Nhưng dường như, câu đó chỉ đủ để kích thích thêm niềm dục vọng đang sôi sục trong Nam Lâm. Anh xoay người và áp Trúc Diệp xuống ghế. Những sợi tóc mềm của cô lúc này không chịu vào nếp mà lại cuộn lấy cổ Nam Lâm...giống như một sự níu kéo và mời gọi. Nét ửng hồng trên khuôn mặt Trúc Diệp như nền trời lúc hừng đông. Nhẹ nhàng và tươi mới. Ánh mắt cô như làn thu ba sóng sánh và êm dịu, thêm vào đó còn

điểm một chút quyền rũ khiến trái tim ai kia chẳng chịu yên. Đôi môi hơi nhợt nhạt của cô cứ mấp máy, tưởng chừng như muốn nói điều gì đó lại thôi. Hơi nóng của Nam Lâm mãnh liệt đến nỗi Trúc Diệp cũng cảm nhận thấy. Cơ thể anh cương cứng dần, dường như đang phải chịu một sức ép nào đó. Phần thân dưới bắt đầu có phản ứng khiến mặt Trúc Diệp càng đỏ thêm. Cuối cùng, cô nói trong tiếng thở gấp:

- Anh...chúng ta...

Nam Lâm dừng đôi tay đang miết lấy ngực cô lại và nhìn vào mắt cô. Sau đó anh thở dài và cúi xuống dần bên khuôn mặt Trúc Diệp, hơi thở của anh lướt nhẹ trên đôi môi cô khiến nó trở nên ẩm ướt....rồi lại lướt khẽ sang vành tai cô. Dường như Nam Lâm chạm đến đâu là cơ thể Trúc Diệp ứng hồng đến đấy,khi môi anh chạm nhẹ lên vành tai cô, làn da đã đỏ lên trông thấy. Cơ thể của Trúc Diệp cứ e thẹn rụt lại như chống cự một cách yếu ớt những khát khao đang cháy bỏng trong anh. Nam Lâm thở dài rồi nói:

- Vẫn là không để anh toàn quyền quyết định đúng không?

Trúc Diệp nhìn anh ngại ngùng nhưng không nói gì.

- Nằm yên...

Câu khiến này nghe có vẻ nặng nhọc nhưng từ miệng Nam Lâm nói ra lại giống như một lời yêu thương. Bàn tay anh theo sau câu nói đó cũng dừng lại. Khoảng cách của hai người giờ đây rất gần, gần đến nỗi có thể cảm thấy được nhịp tim của đối phương đang đập mạnh. Gần đến nỗi mà có thể thấy nỗi lòng của nhau! Họ cứ cuốn lấy nhau, buộc con tim nhau lại để thấy cả hai đã tan chảy và hòa làm một. Khổ đau và gian khó không thể chia cắt nỗi họ nữa.

Rồi giọng Nam Lâm lại khẽ vang lên:

- Nếu em không nằm yên, anh sẽ toàn quyền quyết định thật đấy.

Trúc Diệp lúc này mới hiểu anh đang kiểm chế. Và như lời anh nói, cô chỉ biết yên lặng nhìn anh.

* * *

Nam Lâm đưa Trúc Diệp đến một nhà hàng gần chung cư Hoa Lệ. Mà cũng không thể gọi là nhà hàng. Vì quy mô không lớn lắm, thức ăn cũng thuộc loại bình dân. Nó giống với một tiệm ăn hơn.

Nam Lâm chọn một bàn rồi kéo Trúc Diệp ngồi xuống đó. Anh để Trúc Diệp tự chọn món, còn mình thì ngắm nhìn cô. Có lẽ đây mới là việc cần làm nhất trong những giờ phút cuối cùng ở bên cô...Anh muốn hình ảnh của người con gái mình yêu thương phải thật rõ nét trong tâm trí anh.

- Sao lại nhìn em như vậy? Chẳng giống tác phong của anh chút nào - Trúc Diệp cười nhìn Nam Lâm bằng một vẻ yêu chiều.

Nam Lâm không thay đổi hướng nhìn, anh hỏi:

- Vậy trước giờ anh chưa từng ngắm em?

Trúc Diệp bị hỏi như vậy thì xấu hổ cúi mặt. Cô trả lời qua:

- Em không biết.

Bỗng nhiên, Nam Lâm nhớ đến một kỉ niệm...Một kỉ niệm đã qua lâu rồi nhưng dường như với anh, nó chỉ mới đây thôi.

- Trúc Diệp, em còn nhớ cái lần anh dắt em đi ăn cá viên chiên không?

Trúc Diệp mông lung một hồi rồi hào hứng nhớ lại theo theo Nam Lâm về kỉ niệm tuổi thơ vô lo, vô nghĩ ấy.

- Em nhớ! Hồi đó là em đã năn nỉ anh dắt đi ăn vì An Lâm không có nhà.

- Phải, lúc đó anh đang cùng đám trẻ con trong xóm chơi trò công an bắt cướp. Em lại từ đâu chạy ra kéo vạt áo anh làm anh bị “bọn cướp” nó dẫn ột trận.

Trúc Diệp cúi đầu xuống vẻ xấu hổ:

- Là em buồn quá nên mới tìm anh.

Nam Lâm tiếp tục kể:

- Sau đó anh mang em một hồi. Nhưng cuối cùng lại vẫn chấp nhận đưa em đi ăn. Thật là...

Trúc Diệp nhướn mày vẻ tinh nghịch:

- Anh thấy tiếc à?

Nam Lâm cũng không vừa:

- Không phải sao? Là ai đã ăn nhiều đến nỗi anh không còn một xu dính túi?

Trúc Diệp bụm miệng và nói trong niềm hạnh phúc của kỉ niệm tuổi trẻ:

- Đó là thứ ngon nhất mà em từng được ăn.

- Thật sao? Hồi đó em ghét anh lắm mà? Anh tưởng em thích những món mà An Lâm nấu cho em ăn hơn. Chẳng phải em cũng từng tuyên bố: Món mì úp của An Lâm là ngon nhất hay sao?

Trúc Diệp càng thêm xấu hổ, cô nhún mắt quát:

- Anh Nam Lâm...

Rồi nhận lấy nụ cười thỏa mãn của Nam Lâm. Trúc Diệp hậm hực nói:

- Hồi đó thực chất em nói dối đấy. Món em cảm thấy ngon nhất chính là những viên cá chiên mà anh mua cho em. Em còn nhớ rõ, hôm đó trời rất nóng, anh chơi cùng đám trẻ con trong xóm một đến nỗi mồ hôi tuôn như tắm. Nhưng lại không quản mệt mỏi mà đưa em đến quán vỉa hè để ăn cá viên. Thật sự lúc đó, trong lòng em thấy rất ấm áp. Sự ấm áp đó em chưa một lần cảm nhận được từ phía An Lâm.

Nam Lâm nhìn cô đầy nét trầm mặc và ưu tư, bỗng đứng trong anh trào lên niềm tiếc nuối vô hạn. Thời gian anh ở bên cô ấy càng ngày càng ngắn, phải làm sao mới hòa loãng được nó đây?

Thốt nhiên, tiếng chuông điện thoại reo vang làm Nam Lâm giật mình. Màn hình nhấp nháy tên Thanh Phú khiến Nam Lâm không khỏi hoảng hốt. Là nỗi sợ hãi khi phải buông tay cô ấy ra...

Nam Lâm cố gắng cười với Trúc Diệp nói:

- Em ngồi đây đợi anh, anh ra nghe điện thoại.

Trúc Diệp dường như cũng phát hiện ra nét khác thường trong đôi mắt anh. Nhưng cô lại nghĩ cuộc điện thoại đó là của đồng nghiệp gọi đến do có việc nên không ngăn anh ở lại. Ánh mắt cô chỉ nhìn theo bóng dáng anh xa dần rồi khuất hẳn sau cánh cửa của tiệm cơm.

Nam Lâm nhìn ngắm một hồi sau đó mới nghe máy:

- Thanh Phú, chẳng phải đã nói là đêm nay sao?

Giọng nói trong điện thoại vang lên đầy hấp tấp:

- Không kịp đâu, họ đang truy tìm chúng ta rồi.

Nam Lâm nhíu mày:

- Thật là sẽ không kịp sao?

- Thật!

Nam Lâm chết lặng hồi lâu. Vậy là thời gian không những không bị hòa loãng mà còn dày đặc lại. Đã hết rồi! Thời khắc anh phải buông tay cô còn đến nhanh hơn cả cái chết. Hóa ra, dù đã dặn lòng sẽ chấp nhận nhưng rồi cũng vẫn phải hối tiếc. Nam Lâm nhìn vào bên trong tiệm ăn, khoảng cách giữa anh và cô giờ đây đã không thể nào với tới. Ngay cả ánh mắt cũng không thể chạm đến nhau. Tất cả như lùi dần, xa dần...mặc kệ mọi nín kéo và tiếng gọi của cả hai.

Ngay lúc này, Nam Lâm cảm thấy khóe mắt như có thứ gì đó sắp trào ra. Nhưng khi tay anh vuốt nhẹ thì lại ngỡ ngàng, hoàn toàn chẳng có gì. Nam Lâm tự giấu bản thân bằng nụ cười nhạt chưa xốt, hóa ra anh

thảm đến nỗi không có nước mắt để mà rơi. Anh tự hỏi: Ông trời cố ý đùa cợt đời người, rốt cuộc đã cho anh những gì ngay từ khi sinh ra?

Sau đó, Nam Lâm nhẹ nhàng đi vào trong khoang bếp của tiệm ăn. Anh đang cố gắng không để cho Trúc Diệp nhìn thấy.

Nam Lâm đưa một khoản tiền cho ông chủ ở đó, rồi anh nhìn ra phía bàn mà Trúc Diệp đang ngồi. Bất giác, anh nhìn thấy nét chờ đợi trong cô.

- Giá như em đừng chờ đợi anh thì sẽ tốt biết bao – Nam Lâm đau khổ tự lẩm bẩm.

- Hả? Cậu nói gì? – Ông chủ tiệm khó hiểu hỏi Nam Lâm.

Nam Lâm không trả lời câu hỏi của ông ta, anh đi lòng vòng rồi kiếm một mảnh giấy và một chiếc bút. Viết vội lên đó vài dòng chữ nghiêng đổ, thê lương rồi đưa lại cho ông chủ. Anh nói:

- Xin ông! Hãy làm cho cô ấy một món.

Ông chủ tiệm nhướn mày hỏi:

- Món gì?

- Cá viên chiên! Làm thật nhiều...Cho dù cô ấy không ăn hết cũng phải làm thật nhiều. Để cô ấy không đau khổ mà nhìn về hiện tại nữa – càng nói, giọng Nam Lâm càng nhỏ dần. Rồi anh cũng ngẩng mặt lên cố gắng nói tiếp – Còn nữa, nhờ ông chuyển những dòng này đến cô ấy giúp tôi. Nói rằng tôi không thể tiếp tục ở bên cô ấy được nữa. Và...

Ông chủ tiệm ăn vẫn chờ đợi thỉnh cầu tiếp theo của Nam Lâm. Nhưng anh lại không nói gì tiếp. Chỉ còn lại một khoảng không im lặng mà đến chính ông cũng cảm thấy chơi vơi và ghen ngào.

- Và xin ông hãy ngăn cô ấy lại nếu như cô ấy đuổi theo tôi!

27. Chương 27: Truy Tìm

Đã lâu không thấy Nam Lâm trở lại, Trúc Diệp có phần lo lắng. Không biết anh ấy đang nói chuyện điện thoại với ai mà lâu như vậy. Lúc này, trong lòng cô đang dấy lên một dự cảm chẳng lành. Cuối cùng, Trúc Diệp đứng dậy toan ra ngoài xem thế nào. Đúng lúc đó thì một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ đầu bếp còn hơi mùi dầu mỡ bước đến, trên tay ông là một đĩa cá viên chiên rất lớn. Trúc Diệp nhú mày tự hỏi không biết có phải ông ấy đến nhằm bàn không.

- Cô là Trúc Diệp? – Ông ta nhướn mày hỏi.

Trúc Diệp gật đầu:

- Vâng, có chuyện gì sao?

Người đàn ông đó cười xuề xòa rồi đặt đĩa cá viên xuống. Sau đó ông ta nói:

- Có một cậu thanh niên đã đặt đĩa cá viên và cậu ấy còn nhờ tôi chuyển đến cô mảnh giấy này nữa.

Trúc Diệp tỏ vẻ không hiểu nhưng cô vẫn nhận lấy mảnh giấy từ tay người đàn ông đó. Cô chăm chú nhìn vào từng nét chữ quen thuộc in hằn trên mặt giấy:

”Có một điều mà anh chưa bao giờ dám nói với em, vì sợ mình không đủ sức để làm điều ấy: Anh sẽ mãi yêu em như vậy!

Nam Lâm”

Trúc Diệp hoang mang nhìn đĩa cá thơm phức đang bốc hơi nghi ngút trên mặt bàn, rồi cô lại nhìn vào mảnh giấy mà Nam Lâm đã để lại. Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh ấy lại dặn đầu bếp làm cho cô thứ này? Tại sao lại viết những dòng này cho cô? Một tay Trúc Diệp nắm chặt lấy mảnh giấy, một tay vội vàng kéo lấy người đầu bếp đang đứng trước mặt mình. Ánh mắt cô lộ rõ vẻ lo sợ, sợ để đã đánh mất một thứ gì đó và sẽ không bao giờ tìm lại được. Cô nói:

- Anh ấy đâu? Hãy nói cho tôi biết anh ấy đã đi đâu rồi?

Người đàn ông này đã hứa sẽ không để cho Trúc Diệp đuổi theo Nam Lâm, cho nên ông cũng chỉ lặng thinh khi Trúc Diệp đang không ngừng vồn vã hỏi.

- Xin ông! Hãy cho tôi biết là anh ấy đang ở đâu? Tôi xin ông! - Trúc Diệp không ngừng van nài. Nước mắt tự bao giờ đã giàn giụa trên má và ứ đọng nơi khóe mắt.

Chỉ tiếc rằng người đầu bếp này rất biết giữ lời, khi đã hứa là sẽ không bao giờ bội ước. Cho dù có thương cảm trước vẻ cầu xin của Trúc Diệp nhưng ông cũng không hé nửa lời. Bất giác, ông thở dài. Cảm thấy cuộc đời sao mà lắm chuyện bi ai và đau khổ đến vậy!

- Tất cả ngồi im! Cảnh sát đây!

Cả quán ăn như nhốn nháo hẳn lên khi một toán người mặc cảnh phục xông vào. Người đầu bếp đứng trước mặt Trúc Diệp cũng bất giác tỏ ra hoang mang và lo lắng. Ông nhẹ nhàng đi đến hỏi một người cảnh sát:

- Quán chúng tôi làm ăn hợp pháp, xin hỏi liệu có nhầm lẫn gì chăng?

Người cảnh sát nọ mắt vẫn nhìn xung quanh như để tìm gì đó, rồi quay sang nói:

- Chúng tôi muốn tìm một đối tượng có liên quan đến vụ giết người - nói đến đây, anh ta vội vàng mang một tấm ảnh lớn ra - ông có thấy người nào đã từng vào đây không? Theo như báo cáo của đội điều tra, chúng tôi nghi ngờ hắn đã vào quán của ông.

Người đầu bếp vẫn chỉ xuề xòa. Thật vậy, Nam Lâm trước khi bỏ đi đã thú nhận với ông rằng anh là tội phạm đang bị truy nã. Nếu không phải vì ánh mắt và giọng nói của anh rất thành khẩn thì ông đã giải anh ta đến đồn cảnh sát rồi. Cho nên, khi viên cảnh sát nói điều này thì cũng không làm ông thấy ngạc nhiên.

- Ấy, sao lại thế được chứ? Vậy thì các anh cứ khám thử xem chỗ chúng tôi có người này hay không?

Về mặt của người đầu bếp hiện lên muôn phần thách thức và chờ đón khiến cho người cảnh sát nọ bắt đầu tin tưởng ông ta. Nhưng rồi anh ta vẫn hô to:

- Lập tức khám xét thật kỹ nơi này.

Ở một bàn nào đó, Trúc Diệp mặt cắt không còn giọt máu. Khoé môi cô run lên bần bật rồi cuối cùng lại bị ghim chặt dưới hàm răng khiến nó tứa máu đỏ. Ánh mắt sợ hãi đến thất thần, những giọt nước mắt vừa rơi còn đang thấm đượm bờ má thì giờ đây đã khô không còn một giọt. Là vì đã không còn nước mắt hay vì quá sợ hãi và lo lắng mà ngay cả khóc cũng không được? Bàn tay cô từ từ đặt lên làn môi nhợt nhạt, hơi thở gấp gáp nhưng vẫn không đủ để cung cấp cho lá phổi đang đau buốt từng hồi. Thâm tâm cô giờ đây rối loạn, vụn nát...Kia, chẳng phải là ảnh Nam Lâm hay sao?

Trúc Diệp bần thần cả người đi, đôi chân như bị chôn tại chỗ. Cô rất muốn chạy ra hỏi người cảnh sát đó vì sao lại truy tìm Nam Lâm. Anh ấy là người tốt, anh ấy đâu có giết người! Tuyệt đối không phải như những gì người cảnh sát đó nói. Lúc này, dường như Trúc Diệp chỉ muốn gào lên để biện minh cho sự trong sạch của Nam Lâm. Nhưng sự nghẹn ngào ứ đọng dưới vòm họng như chèn lấy mọi tiếng nói, mọi hơi thở của cô.

Nhưng không hiểu sao, nơi sau kín nào đó nhất trong cô vẫn đang tự hỏi: Chẳng lẽ, Nam Lâm giết người thật sao?

Vừa lúc đó, mấy viên cảnh sát đã lục soát xong. Quả nhiên là không có Nam Lâm, người cảnh sát nọ như là chỉ huy của những viên cảnh sát này vội vàng nói:

- Thành thực xin lỗi vì đã làm phiền ông!

Người đầu bếp phẩy tay ra vẻ không để bụng:

- Có gì đâu chứ! Các anh yên tâm, nếu gặp tên tội phạm này thì tôi sẽ lập tức bắt đến đồn cảnh sát cho các anh. Tội gì mà không lấy công!

Người cảnh sát chỉ cười rồi ra lệnh cho những người khác ra khỏi quán.

Trúc Diệp lúc này mới dám bước đến nói với vị đầu bếp này:

- Là thật sao? Anh ấy...là thật sao?

Ông ta không trả lời, chỉ lặng lẽ cúi đầu như ngằm khẳng định.

Trúc Diệp bỗng chốc như bị rút mất hồn phách, cô đứng im như một bức tượng bất tử và thê lương. Mái tóc dài ỉu rũ xoã xuống cùng tâm trạng, đôi mắt buồn bị hàng mi phủ lên một nỗi đau đến tột cùng. Làn môi vẫn không ngừng túa ra những giọt máu tươi, ngấm cả vào khoang miệng. Từ đó, vị tanh nồng như một cơn sóng bắt đầu ồ ạt kéo vào chiếm lĩnh vị giác và khứu giác.

Cô không tin, có chết cũng không bao giờ tin những gì đang xảy ra trước mắt là thật! Là như vậy sao? Anh ấy đã phạm tội thật sao? Anh ấy là công an mà, anh ấy là người luôn đứng về phía lẽ phải cơ mà! Là ai đã làm anh ấy tức giận đến nỗi phải làm việc ấy?

Anh ấy đã bỏ rơi cô để chạy trốn, anh ấy đã không cần cô nữa. Rằng những lời anh ấy viết trên mảnh giấy nhàu nát kia chỉ là một lời nguy biện để cô được yên lòng. Trúc Diệp không ngừng chế giễu, rồi dằn vặt, rồi đau khổ... Từng thứ một, cứ lần lượt tiếp diễn như cường bức hạnh phúc và hi vọng mong manh đến trong suốt của cô.

Giây phút này đây, điều Trúc Diệp muốn làm nhất là chạy theo anh. Anh ấy không cần cô nhưng cô cần anh ấy. Bây giờ cần, sau này cần và mãi mãi vẫn cần. Dù cho cả thế giới này có sụp đổ dưới chân, dù cho anh ấy có làm điều gì ác hơn nữa thì anh ấy vẫn là người cô yêu nhất. Yêu thương đó còn lớn hơn gấp vạn lần yêu thương dành cho chính bản thân cô.

Nhưng lúc Trúc Diệp toan chạy đi thì người đầu bếp vội vàng kéo cô lại và nói:

- Cô định đi tìm anh ta sao?

Trúc Diệp đang rất vội, cô biết nếu mình chậm dù chỉ là một khắc thôi thì mãi mãi sẽ không níu kéo được anh ấy nữa.

- Tôi phải đi cùng anh ấy, có chết cùng phải theo anh ấy.

- Tại sao cô phải làm như vậy? Cái anh ta đánh đổi cho cô là chính hạnh phúc của bản thân. Bây giờ cô lại muốn vứt bỏ hạnh phúc của người mình yêu thương nhất hay sao?

Trúc Diệp bất giác nghẹn ngào không nói được câu gì. Đôi mắt nhìn người đầu bếp trước mặt hồi lâu rồi khoé môi cô nhếch lên một nụ cười nhạt và chua xót:

- Anh ấy đã vứt bỏ lại hạnh phúc của bản thân cho tôi mới đúng. Ông bảo liệu tôi có cần thứ hạnh phúc mà anh ấy cho rằng nó không phải hạnh phúc không? Nếu nói đúng hơn, anh ấy chỉ đang chạy trốn tôi, chạy trốn những khó khăn mà cả hai đang phải đối mặt.

Người đầu bếp kia chỉ nhìn Trúc Diệp, bàn tay đang giữ chắc khuỷu tay cô cũng dần dần buông lỏng ra. Rồi ông nói về bất lực:

- Xin lỗi vì đã không giúp được gì cho cô!

- Ông chỉ là người ngoài cuộc đứng nhìn những diễn biến mà chúng tôi đang tạo ra. Cho nên ông không cần phải xin lỗi tôi!

Không đợi người đàn ông đó trả lời lại Trúc Diệp đã chạy vội đi. Bàn chân cô cố gắng guồng nhanh nhất có thể. Mà, có khi nó còn vượt qua cả giới hạn cho phép khiến cô ngã xuống. Nhưng trở ngại đó có hề gì chứ, ngã rồi thì có thể đứng lên mà chạy tiếp. Nhưng muộn rồi thì sẽ mãi mãi không níu lại được thời gian.

Vừa chạy Trúc Diệp không ngừng nhớ lại những kỉ niệm đã cùng anh bước qua. Đó là những yêu thương âm ỉ nhất mà cô có được. Thứ tài sản hiếm hoi đó đời người mấy ai có được và giữ lấy dài lâu? Chính vì thế mà cô không thể để nó chỉ là kỉ niệm được. Cô còn tham lam muốn hơn nữa, mặc kệ những chuẩn mực, những giới hạn của yêu thương. Cô muốn cùng anh vượt qua cả những yêu thương ấy để đi đến bến bờ - nơi mà ít ai được tới!

Nhưng dường như số phận đã an bài, cô dù có chạy đến tận chân trời thì có lẽ cũng không thể tìm thấy anh.

Trúc Diệp mệt mỏi ngồi xuống một bậc thềm, cô không biết mình đã chạy bao nhiêu lâu rồi. Chỉ thấy bầu trời đã đen kịt tựa lúc nào, đường phố bắt đầu chỉ còn tiếng xe lao đến rồi vút qua như xé gió. Ánh đèn đường nhuộm vàng cả thân hình cô độc của cô. Bây giờ, ngay đến nhận thức bản thân đang ở đâu cô còn không cảm nhận được thì nói gì đến khái niệm thời gian.

Ngồi nghỉ, nước mắt cô lại rơi. Cô ước giá như mình đừng có nước mắt, giá như mình đừng yêu anh nhiều như vậy. Thì cô sẽ không đau khổ như thế này, sẽ không hết lần này bị kéo xuống địa ngục rồi lại được anh cứu lên như thế nữa. Cô tự hỏi, đến bao giờ cuộc đời mới hết để kết thúc những buồn thương chất chứa đã ứ đọng, tràn ngập trong con tim? Nhưng có lẽ, ngay cả khi nhắm mắt xuôi tay rồi, hồn phách cô vẫn nồng đậm hình bóng của anh. Mãi mãi và sẽ không bao giờ quên được anh.

Làn khói thuốc mỏng manh bay nhẹ nhàng trong khoang xe, điều thuốc được Nam Lâm kẹp chặt giữa hai đầu ngón tay đang rải rác tàn thuốc theo hướng gió. Đêm nay sẽ thật mệt mỏi và trống trải khi phải sống chung với nỗi nhớ nhung. Dường như lúc này, trong tâm trí Nam Lâm đã không còn chỗ để nghĩ đến những chuyện khác. Tất cả, tất cả đều hướng đến và dành ột người...

Thanh Phú ngồi bên cạnh hình như cũng không ngủ được. Đôi mắt anh ráo hoảnh nhìn về khoảng không phía trước. Dáng người kiên cường như thách thức tất cả. Rồi anh nghe thấy tiếng nói của Nam Lâm vang lên:

- Cậu đang hối hận phải không?

Thanh Phú nở một nụ cười mệt mỏi:

- Nếu hối hận thì ngay từ đầu đã chẳng chấp nhận.
- Xin lỗi! Tôi chỉ là nhìn vẻ mặt của cậu mà đoán thôi.
- Cũng không có gì, chỉ là tôi có một điều thắc mắc...

Nam Lâm liếc qua chỗ Thanh Phú:

- Nói đi.

Thanh Phú không trả lời ngay mà cũng rút một điều thuốc trong bao ra. Đầu lọc gặp lửa bén rất nhanh, ánh đỏ sáng chói lên giữa không gian mịt mù bao phủ. Làn khói trắng bay lượn, uốn ** tạo một cảm giác mờ ảo. Đưa thuốc lên rít một hơi, sau đó Thanh Phú mới nói:

- Trước nay cậu chưa từng yêu ai quá đậm sâu. Nói chính xác hơn là cậu chưa từng yêu ai.

Nam Lâm không trả lời lại Thanh Phú, tựa như đang chuyển tâm vào lái xe, mắt vẫn nhìn về phía con đường hun hút trước mặt mà để ột mình Thanh Phú độc thoại.

- Tôi đã chơi với cậu từ nhỏ, tính tình cậu như thế nào tôi đều hiểu rất rõ. Và, việc cậu thích con bé sống cùng nhà tôi cũng không phải là không hay. Chỉ là...
- Chỉ là làm sao? - Giọng Nam Lâm vẫn đều đều.

- Chỉ là, tôi chưa bao giờ thấy cậu bị tình yêu nuốt gọn đến như vậy. Trước kia, giữa việc làm cho “người ta” yêu mình và làm “người ta” ghét mình thì cậu vẫn thích về sau hơn. Không phải sao?

Câu hỏi cuối như một mũi tên xuyên thẳng vào những tâm tư trong con người Nam Lâm. Anh đưa điều thuốc lên môi, toan hút, nhưng lại bỏ xuống rồi nói:

- Không phải!

Thanh Phú nhìn Nam Lâm như để thể hiện những nỗi hồ nghi do câu nói kia gây ra.

Nam Lâm tiếp:

- Là tôi biết rõ bản thân mình là ai! Cho nên thà vứt bỏ cho đỡ nhọc công còn hơn cố gắng mà lại phải gom lại những thứ mình không muốn nhận.
- Vậy cái giờ đây cậu nhận được là gì? Cậu cố gắng như vậy rốt cuộc là vì những thứ này hay sao?

Nam Lâm bắt giác thở dài. Đúng, nhiều lúc anh cũng muốn hỏi bản thân mình đang cố gắng vì cái gì? Vì Trúc Diệp? Vì hạnh phúc của bản thân? Rõ ràng trước kia, Nam Lâm anh thà cứ chôn giấu tình cảm còn hơn là đẹp bỏ lí trí sang một bên để theo đuổi cô ấy. Nhưng rồi thời gian qua đi, chính anh cũng không nhận ra bản thân mình đã thay đổi từ lúc nào.

- Thanh Phú, có những chuyện cậu không thể hiểu được đâu.

- Chẳng lẽ cậu lại hiểu hơn tôi? - Thanh Phú dội ngược lại.

- Đúng, tôi không hiểu. Cho nên mới khiến mình và khiến người lạ bước nhau trong muôn trùng sóng bể như vậy. Là tôi không hiểu cho nên mới để cô ấy tổn thương. Là tôi không hiểu cho nên mới ngu ngốc buông tay cô ấy ra một cách dễ dàng. Là do tôi không hiểu mà thôi!

Thanh Phú thấy Nam Lâm xúc động như vậy cũng không nói gì nữa. Anh chỉ thở dài rồi quay ra nhìn cảnh vật đang lùi dần đằng sau cửa kính. Với Thanh Phú, anh chưa bao giờ hối hận về những gì mà mình đã làm. Anh hiểu đây chính là con người anh, việc anh làm không do ai ép buộc. Mình làm mình chịu, tuyệt đối không oán hận hay ân hận ai. Chỉ là...

Chỉ là anh thấy tiếc cho chính người bạn của mình, vì một chút hận thù làm mờ con mắt mà đã chấp nhận đánh đổi cả cuộc sống và cả sự hạnh phúc mà đáng ra anh ta có được.

Bây giờ đã là gần mười một giờ, xe vẫn lao trong màn đêm dày đặc. Giống như đang vùng vẫy, đang chạy thoát trong đau khổ và nuối tiếc. Gió đêm nay lạnh đến thấu tim gan! Bên ngoài cửa kính, hơi sương giăng phủ mờ ảo. Phủ lên đó một tấm màn màu trắng đục xa xăm. Cái lạnh lẽo của không gian nơi đây khiến Thanh Phú phải rùng mình, rồi anh tự lẩm bẩm. Hoặc, có thể là anh đang cố gắng nói với Nam Lâm tiếng lòng của mình:

- Đừng nghĩ mình như vậy đã là cao thượng với họ. Rốt cuộc thì vẫn là một thằng tồi bán đứng bản thân và ăn cắp hạnh phúc của người khác mà thôi.

* * *

Mười hai giờ đêm, gió thét gào bên tai và độc ác luồn chảy vào những nơi yếu mềm nhất trong Trúc Diệp. Cô vẫn ngồi co ro nơi bậc thềm ấy, không gian trước mắt âm u mịt mù không tìm thấy lối thoát. Con tim se lại khiến lòng như một khối băng lạnh giá. Đôi bàn tay đan vào nhau, trì miết để làm ấm làn da. Mái tóc bị gió đùa nghịch, rối bời như tâm trạng của cô hiện giờ. Cô biết mình rất ngốc, biết mình đã quá mù quáng rồi nhưng cô vẫn chấp nhận. Chấp nhận sự chờ đợi trong vô vọng. Và để sự vô vọng đó nuôi lớn niềm tin yêu biết rằng sẽ không có thật trong cô. Rằng anh ấy sẽ quay lại!

Giờ phút này, gió muện cứ quẩn quýt bên cô, hong khô đôi mắt ướt đẫm những đau thương chất chứa. Cuối cùng thì vẫn là đau khổ! Chỉ tiếc sao ngày tháng bên anh quá ngắn ngủi, không để cho cô kịp ghi dấu và tận hưởng. Chỉ tiếc sao năm xưa mình lại lạnh nhạt với anh, trách bản thân sao quá vô tình và hờ hững. Để bây giờ hối hận cũng chỉ là một sự thừa thãi đáng chế giễu.

Đúng lúc đó, một ánh đèn pha sáng chói hiện lên trong tầm nhìn. Như muôn vàn hi vọng nhỏ nhoi chắp nối lại rồi tạo thành niềm tin dạt dào, trôi chảy trong con tim yếu mềm. Chiếc xe đó dừng lại trước đôi mắt đang ngập tràn hạnh phúc nhưng cũng đầy hờn giận của Trúc Diệp. Người con trai đó bước xuống, ánh bạc lấp lánh của chiếc khuyên tai như niềm vui chất chứa đang toả ra. Dáng người cao lớn của anh như một vị thần chiến hiên ngang trong thần thoại. Đôi mắt thách thức những gian khổ thấp lùn niềm lạc quan trong Trúc Diệp. Và rồi, anh đưa bàn tay đang trống trải của mình ra phía trước. Nói:

- Nắm lấy nó và đi theo anh!

Ánh nhìn của Trúc Diệp như làn nước thu dịu êm, mềm mại và dịu dàng chảy trôi. Ánh nhìn đó đang hướng về người con trai phía trước, hướng về nụ cười và đôi bàn tay đang chờ cô nắm của anh.

- Còn anh? Sẽ nắm tay em đến hết cuộc đời này chứ? Đến chết cũng không buông?

- Được, đến chết cũng không buông!

28. Chương 28: Không Như Là Mơ

Ngồi ở hàng ghế sau, Trúc Diệp không ngừng quan sát chàng trai phía trước. Đó chẳng phải là Thanh Phú hay sao? Cô còn nhớ như in khuôn mặt bất cần đời của anh ta mỗi khi làm điều gì ác. Và đó là bạn thân từ thuở nhỏ của Nam Lâm. Điều này cô cũng đã biết.

Dường như cảm thấy ánh mắt người con gái đằng sau đang không ngừng chĩa về phía mình, Thanh Phú có chút khó chịu. Anh cau mày rồi lầm bầm:

- Có phải là lần đầu tiên gặp đâu cơ chứ, việc gì mà phải nhìn tôi ghê vậy?

Trúc Diệp nghe thấy tiếng cầu nhàu của Thanh Phú thì không khỏi ngại ngùng mà thu ánh mắt về. Rồi cô lại chuyển hướng sang Nam Lâm.

Màn đêm tịch mịch giăng trải như bưng lầy mọi lối đi, thỉnh thoảng có vài chiếc xe đi ngược chiều hú còi inh ỏi rồi lao qua như những con mãnh thú điên cuồng. Sau đó lại loăng dăng trong khoảng cách. Đây là nơi đèo núi heo hút, ánh điện lơ mơ, đường lối hiểm trở, một bên là vách núi dựng đứng, bên còn lại là vực sâu như cái miệng đen ngòm của con quái thú hung hiểm. Nếu chỉ cần sơ xảy một chút là có thể sẽ lao ngay xuống vực sâu thăm thẳm kia ngay lập tức.

Nhưng hình như, Trúc Diệp vẫn không để ý đến những nguy hiểm đang rình rập ấy. Ánh mắt cô như những vì sao xa xôi nơi vùng trời u tối, những tia ấm áp và yêu thương hiện lên trong khoé mắt, chất chứa và tràn đầy. Đôi mắt đẹp ấy giống như được tạo nên từ muôn ngàn vì tinh vân sáng ngời nhất trong vũ trụ bao la mà thành.

Đến tận bây giờ Trúc Diệp cũng không thể tin những gì mình đang trải qua là thật. Khi hình dáng anh xuất hiện ngay trong ánh mắt cô, khi mà giọng nói ấm áp cứ như dòng sông thu lũ chảy nhẹ nhàng vào tâm hồn, khiến cho nó trở nên mềm mại và yên bình. Khi mà đôi bàn tay cô và đôi bàn tay anh cùng đặt, niềm tin yêu thương tưởng chừng đã vụt tắt, bỗng chốc lại bùng lên rồi bùng toả một cách mãnh liệt... Cô đã tưởng những điều xa xỉ đó chỉ có trong mơ, chỉ có ở phía bên kia của giọt nước mắt, chỉ có ở bên bờ yêu thương mà mình mãi mãi chẳng đặt được chân tới.

Nhưng.

Hoá ra tất cả lại là thật đấy thôi. Anh ấy đây! Anh ấy đã ở trước mặt cô, đã nắm chặt lấy tay cô và không bao giờ bỏ rơi cô nữa.

Cho dù đó chỉ là những lời nói đầu môi, cho dù chỉ là những lời nói làm cô yên lòng thì cô vẫn nhắm mắt mù quáng mà tin anh. Vì đối với cô, anh quan trọng hơn tất cả những yên bình và hạnh phúc của bản thân. Vì đối với cô, anh chính là những yên bình và hạnh phúc đó. Có anh, cô sẽ không chìm trong đau khổ.

Nam Lâm bình tĩnh lái xe, ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía trước. Trong biển mắt ấy, thứ ánh sáng hiện ngang kia có bao giờ lụi tàn? Đường như nó đã là một yếu tố không thể thiếu, không thể nào tách rời đôi mắt anh. Nam Lâm trầm mặc nhìn con đường dài hun hút phía trước, cuộc đào tẩu này lẽ ra sẽ không hồi hộp và sợ hãi đến như vậy. Nếu như anh hoàn toàn có thể dứt ra khỏi Trúc Diệp. Nhưng không, đó chỉ là “nếu” mà thôi. Làm sao mà anh có thể để cô ấy lại một mình cơ chứ? Ừ thì cứ cho là anh ích kỉ đi. Anh thà để cô ấy và mình chịu chung cảnh tù túng còn hơn là để cô ấy cô độc ngoài xã hội đầy toan tính và âu lo kia. Anh thà để mình là một kẻ phóng khoáng thả dưng tình cảm và lòng vị tha của bản thân còn hơn là một con nợ suốt đời của cô ấy. Anh không muốn như vậy! Anh đã nói là mình sẽ yêu cô đến hết cuộc đời, đã nói là sẽ che chở cho cô ấy. Chính vì lẽ đó, dù có chết anh cũng phải mang cô ấy theo cùng.

Và anh biết, Trúc Diệp cũng muốn như vậy!

* * *

Cách ngày đám cưới của Mạnh Đức và Dương Thuý một ngày.

Dương Thuý đi ra lại đi vào về thắp thỏm không yên, trong lòng cô như có lửa đốt vậy. Tại sao Trúc Diệp lại mất tích đến không còn dấu vết như thế? Ngay cả An Lâm cũng không biết chị ấy đã đi đâu.

- Mạnh Đức, anh nói xem, chị ấy có thể đi đâu được?

Mạnh Đức cũng bị Dương Thuý làm cho rối tinh rối mù suốt mấy ngày qua. Đã nhiều lần anh phải gắt lên nói Dương Thuý hãy bình tĩnh nhưng dường như vẫn không có tác dụng. Cô không nghe lời anh một chút nào. Với anh, cô chính là con ngựa hoang chưa được thuần chủng.

- Dương Thuý, em để cho anh yên một ngày có được không? Anh cũng đang lo lắng chẳng kém gì em đâu. Nhưng chúng ta đã hỏi hết những người có thể hỏi rồi còn gì!

- Còn một người mà chúng ta chưa hỏi - Dương Thuý nói về tư lự.

- Ai?

Câu hỏi đặt ra rồi lại rơi vào trạng thái yên lặng. Giống như đã bị nuốt chửng vào khoảng không gian tĩnh mịch, ngay cả một vệt mờ cũng không còn. Phải rất lâu sau, không biết là thời gian đã trải qua bao nhiêu lâu, Dương Thuý mới hé môi nói:

- Nam Lâm!

* * *

Chỉ cách nhau một cánh cửa, nhưng dường như lại là hai thế giới khác nhau. Nơi đây, không có mùi thuốc tẩy trùng nồng nặc như ở bên ngoài, sự yên lặng có chút đau thương cũng không thấy vương vất trong không khí này. Căn phòng làm việc của An Lâm cứ như vậy bị thu nhỏ dần vào ánh mắt của hai con người nơi đây: An Lâm và Khánh Lâm.

Khánh Lâm khoé mắt đỏ hoe, dường như cô đã khóc rất nhiều. Đôi môi run rẩy, sưng tấy như đã bị hàm răng giày vò quá lâu. Cô nói giọng cầu xin. Rất chân thành:

- Anh An Lâm, em xin lỗi!

An Lâm trước mắt như không phải An Lâm bao dung và độ lượng của thường ngày. Vẻ mặt anh rất thần nhiên và lãnh cảm, lúc này đây, anh giống Nam Lâm - em trai anh hơn. Hình như lời xin lỗi kia không làm anh lung lay, ngay đến một tia sóng xúc động cũng chẳng buồn gợn lên trong biển mắt. Anh chăm chú vào tờ bệnh án rồi nói:

- Xin cô hãy giữ thể diện! Tôi cần có không gian riêng để làm việc.

- Em...Em thực sự không có ý đó. Là do...

Nói đến đây, Khánh Lâm đột nhiên dừng lại. Giống như sự nghẹn ngào đã chèn lấy thanh quản cô, ngăn không cho cô nói ra những tâm sự thầm kín. Trừ trừ giấy lát, nhưng rồi cô cũng nói:

- Là do em đã quá yêu anh rồi. Xin lỗi! Nếu biết yêu anh là có tội như vậy thì em tuyệt đối sẽ không đại tội mà yêu anh.

An Lâm lúc này cũng chịu ngẩng mặt lên nhìn Khánh Lâm. Giấy phút đó, anh cảm thấy trong ánh mắt kia, ngàn tia vui sướng toả ra khi anh nhìn. Chỉ cần anh chịu nhìn cô, cô cũng vui vẻ và hạnh phúc như vậy sao?

- Cô muốn nói gì nữa không?

Khánh Lâm nghe giọng điệu vẫn chẳng khảm khá hơn của An Lâm, đôi mắt vừa rồi còn vui sướng, hân hoan và hạnh phúc, thì giờ đây, nó lại mang một vẻ buồn rầu và chán nản.

- Em...

Không hiểu sao lúc này, An Lâm lại cảm thấy có chút thương tâm. Cô ấy cũng không có làm gì hại anh, chỉ là theo đuổi anh một cách ngốc nghếch mà thôi. Cô ấy cho rằng nếu gây dựng sự nghiệp "hộ" anh thì có thể sẽ khiến trái tim anh hướng về cô. Chỉ cần mang cho anh chút vinh hoa là anh có thể mừng rỡ mà bám lấy cô. Nhưng cô lầm rồi, anh không cần những thứ đó. Thật đấy! Thứ anh cần là sự công bằng và sự chân thành vốn có.

- Cô Khánh Lâm, hình như cô đang hiểu lầm điều gì có phải không? - An Lâm điềm đạm nói.

Khánh Lâm có chút không hiểu, cô cau mày hỏi lại:

- Là sao cơ?

An Lâm thở dài:

- Cô cũng biết rõ tình cảm của tôi mà, tại sao lại vẫn cứ hi vọng?

- Em...

- Cô biết không? Đã có một lần, tôi mơ thấy cô - An Lâm thành thật - tôi đã nghĩ là mình thích cô rồi cũng nên. Nhưng hình như tôi rất ngu ngốc thì phải. Tôi không phân biệt được giữa mến mộ và yêu, thích. Giấc mơ đó, tôi là khách, đến dự lễ cưới của cô.

Khánh Lâm chết sững, không ngờ An Lâm lại nói ra những lời như vậy. Tim cô như khối thủy tinh cứng cỏi mà lại dễ vỡ tan. Cứ nứt dần rồi toác ra, mảnh vỡ lại găm vào hồn cô khiến cô đau đớn đến không thể gượng nổi. Cô nhìn An Lâm, người mà cô đã trót yêu mến ngay từ cái nhìn đầu tiên. Sao mà anh lại xa vời quá, anh lại cao quá, cô sẽ không bao giờ chạm được vào anh.

Phải, đã có những lúc cô lầm tưởng mình đã bắt kịp anh. Cô tự đắc và cô đã kiêu hãnh với cuộc đời biết bao. Nhưng giờ đây, những câu nói này của An Lâm đã làm những bức tường kiêu hãnh yếu đuối ấy sụp đổ. Tự hỏi, biết bao giờ cô mới dựng nó lại được đây?

- Anh...em... - Khánh Lâm ấp úng không tìm được lời nào để nói. Cô cảm thấy, giờ đây dù có nói ra lời nào thì cũng đều khó nghe.

An Lâm lại buông một tiếng thở dài, dường như anh khá mệt mỏi:

- Khánh Lâm, chức vị trưởng khoa này thật sự tôi không thể đảm đương nổi. Tôi đã nói với viện trưởng rồi, tôi sẽ trở lại vạch xuất phát và sẽ cố gắng. Tôi không phải là từ bỏ, chỉ là tôi muốn bước đi trên chính đôi chân của mình. Dù thành công hay thất bại thì tôi cũng cam tâm và quyết sẽ không hối hận.

- Vâng!

Một câu nói nhẹ nhàng và êm dịu ấy thôi, dường như cơn sóng lòng trong An Lâm có hơi lặn tẩn và gợn khê. Khi nghe cô nói vậy, anh thấy tâm hồn mình như ấm áp lạ thường. Nó giống như một sự động viên, khích lệ vậy. Nhưng An Lâm cũng không biểu hiện gì nhiều, anh nói:

- Nếu không còn việc gì nữa thì chúng ta hãy gặp nhau sau đi.

Khánh Lâm nhìn An Lâm bằng một vẻ bất lực, cô sẽ phải từ bỏ thật sao? Cô không muốn như vậy!

Người con gái ấy xoay người rồi mở cửa bước ra ngoài. Để lại nơi đây những tình cảm dạt dào không biết gửi vào đâu. Đành nhờ ai đó cất hộ thôi, một ngày nào đó cô sẽ quay lại đón lấy từ tay anh.

* * *

Trong đêm tối, tàn thuốc đỏ loé sáng vẽ một đường trong không trung rồi bị làn khói làm ở ảo. An Lâm rất ít khi hút thuốc, chỉ những lúc tâm trạng nặng nề, âu lo hay gặp áp lực thì anh mới tìm đến thuốc lá để khuây khoả. Là một người bác sĩ, lại chuyên về tim mạch, anh tất nhiên phải hiểu rõ tác dụng của thuốc lá nếu như lạm dụng nó. Nhưng giờ đây, tất cả những ngăn cản hay đe dọa của bản thân cũng không làm anh lưu tâm. Thứ anh muốn nhất và chú ý nhất lúc này chính là ý nghĩ: Để bản thân bị khói thuốc nhấn chìm.

Việc gì đã khiến một con người có lí trí kiên cường như An Lâm lại phải đổ gục như vậy? Chỉ có anh mới hiểu mà thôi!

Đã bao nhiêu ngày rồi nhỉ? Ngày mà anh xa Trúc Diệp. Anh còn nhớ như in giọng nói của cô ấy trong điện thoại.

- Anh sống mạnh khỏe nhé! Chúng mình không biết đến khi nào mới gặp lại...- rồi chỉ còn tiếng tút dài đơn độc và lạnh lùng vang lên.

Sau đó, anh nhận được một tin nhắn của cô. Tin nhắn đó rất dài:

" Em, là một đứa con gái ngu dốt anh ạ! Có lẽ vì thế mà em không cảm thấy hối hận. Ngay cả khi chấp nhận bỏ dở tương lai để đi cùng anh ấy. Anh, đã bao giờ anh nhìn thấy chòm sao Gemini chưa? Anh đã

từng kể cho em về chòm sao đó - Là chòm sao mang trong mình câu chuyện của cặp song sinh Castor và Pollux, con trai của Leda và Swan (mình có đọc đâu đó, hình như Swan là thần Zeus cải trang). Tính cách của họ hoàn toàn trái ngược nhau anh nhỉ? Và anh còn nói anh với Nam Lâm giống như cặp song sinh đó vậy. Tuy trái ngược nhưng vẫn có thể dung hợp được với nhau. Ngày xưa, em vẫn không hiểu tại sao anh lại bao dung và yêu quý Nam Lâm như vậy. Và, bây giờ thì em đã hiểu, là do anh ấy quá đáng thương!

Anh, ngày mai sắp đến rồi đấy. Cuộc đời vẫn cần có anh. Đừng vứt bỏ nó giống như em. Hãy vẫn là anh trai của em nhé?”

An Lâm lại rít một hơi thuốc nữa, cảm thấy cổ họng bỗng nhiên bỏng rát vì hơi thuốc này. Nhưng nó lại làm anh như bừng tỉnh khỏi cái ý nghĩ đang luẩn quẩn không thấy lối ra kia. Trúc Diệp đã đi với Nam Lâm. Phải rồi, người cô ấy yêu là Nam Lâm. Ngay từ những ngày đầu tiên, anh đã có cảm giác trái tim cô ấy sẽ trao cho đứa em trai ngỗ ngược kia. Nhưng tại sao bao nhiêu năm qua, anh vẫn luôn tự dối lòng mình, cố gắng và ép buộc bản thân không được chấp nhận? Thật là nực cười.

An Lâm nhếch môi lên cười nhạt một điệu. Cảm giác tự chế giễu bản thân mình thật chua xót. Giống như tự mình xát muối lên vết thương vậy. Rất thống khổ!

Hôm qua, Nam Lâm đã gọi điện cho anh. Và, anh đã giận dữ, anh đã bắt lực...rất nhiều, rất nhiều những thứ cảm xúc hỗn tạp khiến anh không thể nào sắp xếp.

Thôi vậy, cũng không nên nhớ đến và cũng không nên giải bày. Số phận đã vậy, cũng đành bắt lực mà buông xuôi. Suy cho cùng, ông trời cũng không phải là tàn nhẫn đến cùng cực khi vẫn chừa lại chút ánh sáng cho Nam Lâm. Ánh sáng đó chính là Trúc Diệp.

Trong đêm tối, giọng nói khản đặc vì thuốc lá của An Lâm vang lên như khiến không gian đặc quánh lại:

- Em trai, em gái! Nhất định chúng ta sẽ gặp lại. Phải không? Cuộc đời sẽ chẳng có giấc mơ nào kéo dài, cho nên sẽ sớm thôi. Anh sẽ đợi!

* * *

Nam Lâm cho xe dừng lại tại một nhà nghỉ bên rìa đường. Hình như nhà nghỉ này làm đã lâu năm, trông rất cũ kĩ và thô sơ. Và dường như họ cũng biết khách vào đây cũng không nhiều cho nên không buồn mà tu sửa lại. Xung quanh nhà nghỉ, những đám bụi lau mọc lên như một bức tường thành ngăn cách với đường cái. Không gian yên ắng tĩnh mịch chỉ có tiếng côn trùng râm ran trong đám cỏ dại. Vùng trời thấp thoáng vài ngôi sao xa mờ chẳng đủ làm dậy lên vẻ huyền ảo vốn có của trời đêm, mà chỉ làm tăng thêm vẻ u ám cho nó. Bức tường của ngôi nhà đã bị rêu phong phủ kín. Như một lớp áo cũ bị thời gian bào mòn.

Nam Lâm tắt máy rồi quay sang Thanh Phú:

- Nghỉ ở đây là tốt nhất.

Thanh Phú nhìn hồ hững vào ngôi nhà ấy rồi nói:

- Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, ở đây chưa chắc đã....

Còn chưa kịp nói xong thì Trúc Diệp đã lên tiếng:

- Không sao đâu, chúng ta nghỉ lại đây đi.

Cô rất lo lắng cho sức khỏe của Nam Lâm, mấy ngày nay anh ấy cứ lái xe triền miên suốt. Ăn uống không điều độ khiến khuôn mặt càng xanh xao và lộ vẻ mệt mỏi. Giờ đây, cứ mỗi lần nhìn anh là một lần cô không kìm được nòng mà nén thở dài. Trong lòng như thấy xót xa!

- Em đang lo lắng cái gì vậy?

Trúc Diệp giật mình vì câu nói của Nam Lâm. Cô nhìn anh đặt hành lí xuống, đóng cửa phòng lại và đi đến chỗ cô rồi cô mới trả lời:

- Anh không mệt sao?

Nghe Trúc Diệp nói vậy, Nam Lâm khẽ cười. Khi cười, vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt anh như tan biến hết thấy:

- Theo em thì anh có mệt không?

Trúc Diệp bị hỏi ngược lại bỗng không nói được gì, rồi cuối cùng cô cũng gật đầu:

- Có.

- Thế mà còn hỏi sao?

Trúc Diệp cau mày lại rồi giận dỗi bước về phía giường. Cô chỉ là muốn quan tâm anh thôi, anh lại không thèm để ý đến sự quan tâm ấy của cô mà còn vụn vặt lại. Cô sao có thể không tức giận cơ chứ?

Nam Lâm nhìn cô rồi lắc đầu cười, cũng may là cô ấy vẫn còn biết giận dỗi. Nếu như một ngày, ngay cả giận dỗi anh cũng không còn thấy trên khuôn mặt thanh tú kia nữa thì...Nghĩ đến đây, Nam Lâm thở dài rồi lấy quần áo đi tắm.

Trúc Diệp nghe tiếng nước xả trong lòng dâng lên cảm giác bồi hồi khó tả. Tim cô bỗng dưng đập mạnh, trong đầu phảng phất những ý nghĩ không đáng có khiến cho cô đỏ bừng mặt. Tại sao trong hoàn cảnh này cô có thể nghĩ ra được những thứ ấy kia chứ? Nguy hiểm và những khó khăn còn đang rình rập vậy mà...

Tuy nhiên, Trúc Diệp vẫn không thể nào xua tan được những ý nghĩ đó đi. Ánh mắt cô không nín được mà nhìn về hình dáng cao lớn sau cánh cửa. Tiếng nước xả như mang cả làn hơi ấm luồn lách vào từng tế bào trong Trúc Diệp. Khuôn mặt cô càng lúc càng đỏ rần lên. Trông rất đáng yêu và có phần quyến rũ.

“Cạch”

Vừa lúc đó, Nam Lâm mở cửa bước ra.

- A!

Trúc Diệp khẽ thốt lên rồi thu ánh mắt lại. Vốn, trước khi rời nhà trọ vào buổi sáng cô đã tắm rồi cho nên giờ cũng không còn tâm trí mà tắm nữa. Lại cộng thêm tình cảnh xấu hổ này nên cô đành trốn vào trong chăn nói vội:

- Em mệt quá, em ngủ trước đây. Chúc anh ngủ ngon!

Nam Lâm ngơ ngác một hồi lâu rồi cũng hiểu ra. Bỗng nhiên lại cảm thấy ấm áp và hạnh phúc lạ lùng. Quả là một sự xa xỉ may mắn có vào ngày hôm nay. Đã lâu rồi anh chưa được nếm trải nó. Nam Lâm nở một nụ cười rồi bước đến chỗ giường. Trúc Diệp hôm nay rất đáng yêu!

29. Chương 29: Anh Là Gió - Gió Vô Tình. Còn Em Sẽ Chỉ Là Một Đứa Con Gái Yêu Anh Đến Si Dại Mà Thôi!

Trúc Diệp có thể cảm thấy phần nệm sau lưng mình lún xuống. Bất chợt, trống ngực cô lại đập liên hồi, đôi tay nắm chặt lấy phần chăn. Đôi môi Trúc Diệp bặm chặt lại. Cô sợ rằng nếu để lỏng thì nó sẽ phát ra âm thanh mất.

Trong khi đó, bên cạnh Trúc Diệp, Nam Lâm ngồi yên. Anh ngẩng nhìn dáng người con gái đang cuộn tròn trong chăn, đôi mắt ánh lên niềm yêu thương vô bờ.

Nam Lâm ngồi dựa vào thành giường, anh nhìn vào khoảng không trước mặt. Hình như anh đang thấy kí ức chợt ủa về trong cái không gian vô định hình ấy. Quá khứ của anh. Không hạnh phúc, không đau khổ! Nhưng lại đầy những sự đố kị và ghen tuông. Nhiều lúc anh đã tự chế giễu mình vốn chỉ là một sai lầm của tạo hoá. Đáng ra, ông trời nên để mình An Lâm được sinh ra trên thế giới này mới phải. Khi anh chào đời, có lẽ anh số phận đã định cho “phải sống” trong khoảng tối đầy buồn đau.

Nhưng! Hình như cô ấy cũng là một sai lầm của tạo hoá! Lẽ ra cô ấy không nên có mặt trên thế giới này.

Nam Lâm quay sang nhìn Trúc Diệp, đôi môi anh lại nhếch lên một nụ cười. Anh nghĩ: Vậy chẳng phải là một cặp hay sao?

Phải chăng, ngay cả những gì tồi tệ nhất cũng đều có đôi có cặp?

Đời người thực dài mà cũng thực ngắn! Niềm vui thì chóng tan mà nỗi buồn lại là một thứ gì đó dễ đọng lại rồi bồi tụ thêm theo năm tháng. Con người ngay từ khi sinh ra đã phải gánh trên vai trọng trách “làm người”. Làm người xấu, làm người tốt...Mỗi người đều sẽ có một con đường riêng...với rất nhiều ngã rẽ. Rẽ nhánh nào lại là một việc không ai biết trước được. Hoặc, nếu đã xác định được con đường riêng ình, nhưng rồi có ai biết mọi chuyện sau này sẽ ra sao? Suy cho cùng, tất cả đều đã có số phận, tất cả đều do tạo hoá xoay vần. Con người chỉ là một thứ sinh linh nhỏ bé không thể tự quyết định.

Nam Lâm cười nhạt, dường như đây là kiểu cười quen thuộc và...hoàn hảo nhất của anh!

Không gian đêm tối tịch mịch, vắng vắng đâu đó tiếng côn trùng rả rích khiến không gian càng trống trải hơn. Nam Lâm đưa bàn tay của mình áp vào lưng Trúc Diệp, anh khẽ lay cô:

- Em ngủ ư?

...

Không có một câu nói nào vang lên sau đấy.

Nam Lâm cười, anh nói tiếp:

- Thôi vậy, có đôi khi cứ nhắm mắt làm ngơ. Giả vờ không biết trước số phận nghiệt ngã lại là một hành động đúng.

Nghe thấy câu nói kì quặc này của Nam Lâm, Trúc Diệp vùng chần ra rồi nhìn anh. Đôi mắt sâu thẳm thăm tựa như một hố sâu hun hút của anh luôn là câu trả lời khó đối với cô. Sau đôi mắt ấy là những gì? Những suy nghĩ, tâm tư nào đang được anh giấu kín? Cô cố gắng nhìn, cố gắng đọc lấy, bắt lấy từng tia sáng ánh lên rồi lại vụt tắt trong đôi mắt...Như ánh sao băng vụt qua, những gì ta nắm bắt lại chỉ là một hình ảnh lấp lánh trong tâm trí. Muốn nó hiện lại để nắm bắt kĩ hơn quả thật là rất khó.

- Anh sao vậy?

Nam Lâm không trả lời Trúc Diệp ngay, anh kéo cô vào lòng rồi hơi gục xuống mái tóc cô. Một hương thơm dịu êm lan toả khiến lòng anh chợt thấy thanh thản lạ kì. Đã lâu lắm rồi anh mới cảm thấy lòng bình yên như vậy. Phải chi cô cứ mãi bên cạnh anh như thế này thì tốt biết mấy!

- Đừng hỏi anh những câu như vậy! Trong tình cảnh này, anh lúc nào cũng là một kẻ không bình thường. Biết đâu, một ngày nào đó, kẻ không bình thường này sẽ chẳng còn ở trước mặt em để cho em hỏi nữa.

Trúc Diệp giẫy nhẹ người, nhưng cô không có ý vùng ra khỏi lòng anh. Cô gất:

- Anh nói gở!

- Chuyện gì cũng có thể xảy ra, em cũng biết anh là con người tiêu cực còn gì! Ngày mai, nếu như anh bị bắt. Em sẽ bị liên lụy đó, em chịu sao?

Trúc Diệp không nói gì, mái tóc cọ nhẹ vào cằm anh. Hình như là cô đã gạt đầu.

Nam Lâm thở dài, tay anh lần đến bàn tay cô và nắm chặt lấy nó:

- Có những lúc ta không thể cứ một mình quyết định được đâu.

Trúc Diệp ngồi thẳng dậy, cô quay người để đối diện với anh. Đôi mắt mở to kiên nghị, lời nói rõ ràng mà êm dịu:

- Chính vì em không thể quyết định cho nên em mới cần có anh. Nam Lâm, có những chuyện anh không hiểu đâu. Xin anh! Đừng tự nhận lấy mọi đau khổ về mình. Em biết, em biết anh không thể ôm hết những đau khổ đó mà - Nhưng lại một chút rồi Trúc Diệp lại khẽ nói - Nếu ngày mai anh bị bắt. Nếu ngày mai em thoát tội. Nếu ngày mai...Có lẽ sẽ còn rất nhiều cái “ngày mai” nữa. Nhưng tại sao anh không nói “nếu ngày mai, anh và em sẽ cùng ở bên nhau, dù chết cũng không xa rời”?

Nam Lâm hơi lặng người. Câu nói của Trúc Diệp như đang nghiền nát những lí trí còn sót lại trong anh. Có phải anh đã quá ích kỉ rồi không? Có phải anh là thằng kém cỏi, không biết hi vọng cho ngày mai? Thực sự, anh không dám nghĩ nhiều. Anh không dám đối mặt. Anh chỉ là kẻ ngang bướng đang cô rẫy chết mà thôi!

- Anh...có lẽ em nói đúng. Nhưng anh chưa bao giờ dám hi vọng vào tương lai của chúng ta.

Trúc Diệp gần như hét lên, khoé mắt cô đã bắt đầu đỏ hoe:

- Vậy tại sao lại đưa em theo?

- Vì anh không muốn làm một kẻ cao thượng. Vì anh không muốn nhìn thấy em đau khổ. Vì anh không muốn em cứ đứng ở nơi đó chờ đợi anh. Anh thà làm một kẻ ích kỉ còn hơn.

Không gian sau những âm thanh nặng nề bỗng chốc trở lại vẻ yên lặng nguyên thủy. Hai người cứ đối diện nhìn nhau, giống như đang nhìn vào cuộc đời và số phận nhau. Phải nhìn bao nhiêu lâu thì mới thấu hiểu hết tâm tư đối phương? Phải mất bao nhiêu lâu thì mới có thể cùng nhau đi đến hết con đường này?

Đời người ngắn.

Con đường dài.

Thời gian vẫn cứ vô tình trôi!

Cuối cùng, Trúc Diệp thở dài. Cô ngả người vào lòng Nam Lâm, để mái tóc mình một mớ loà xoà trên ngực anh, cùng với nhịp thở và con tim anh trôi nổi theo từng cảm xúc. Tiếng nói cô nhỏ bé nhưng anh vẫn nghe thấy, dường như những lời nói này chỉ dành riêng cho anh thôi. Ngay cả những sự vật và không gian im ắng nơi đây cũng không có quyền được biết:

- Cho dù có phải chết, thì em cũng sẽ theo anh.

Câu nói này như làm sáng bừng tất cả. Nơi u mê tăm tối nhất trong Nam Lâm cũng bị ánh sáng tràn ngập và ngự trị. Một cảm xúc nhẹ nhàng, êm đềm và ấm áp cứ chảy trôi trong tâm hồn và cõi lòng tưởng đã chai sạn đi rồi. Như saumột giấc ngủ đông, xuân về khiến tất cả bừng tỉnh và tràn trề hạnh phúc.

Nam Lâm thở nhẹ và nói:

- Anh sẽ không để em phải chết đâu. Nhất định em sẽ hạnh phúc!

Thốt nhiên, chuông điện thoại reo vang khiến không gian yên lặng giữa hai người như một tấm thủy tinh bị đập vỡ. Nam Lâm nhìn màn hình điện thoại, đôi mày anh hơi cau lại. Rồi anh quay sang Trúc Diệp nói:

- Thanh Phú gọi!

Trúc Diệp cảm thấy một luồng bất an xâm nhập khiến trái tim run lên một nhịp. Cô nhanh tay giữ anh lại rồi nói vội:

- Đừng nghe, xin anh đừng nghe!

Nam Lâm nhìn đôi mắt diễm lệ của cô, nhìn khuôn mặt thanh tú đã in hằn trong trái tim anh. Những tình cảm như một ngọn hồng thủy dâng cao rồi đánh tràn tất cả. Nam Lâm mím môi, anh lặng người một lúc. Sau đó gật đầu:

- Được, anh không nghe, em...

Còn chưa nói hết thì Trúc Diệp kéo anh lại rồi áp lên môi anh một nụ hôn nóng bỏng. Theo lực kéo đó, cả cơ thể của Nam Lâm cũng đổ xuống theo. Nhưng anh đã nhanh nhẹn đưa tay ra chống lấy khiến người anh không đè lên Trúc Diệp. Khi môi Nam Lâm rời môi cô, đôi mắt của cô vẫn chẳng chút trốn tránh. Từng ánh dịu dàng xuyên thẳng vào những nơi đau buồn nhất trong anh. Nam Lâm run run gọi khẽ:

- Trúc Diệp!

- Đừng nói gì cả, khoảng thời gian này, chúng mình đừng nghĩ đến chuyện khác. Được không anh?

- Được!

Nói rồi, anh vòng tay đỡ Trúc Diệp nằm ngay ngắn, sau đó cũng tiến đến áp sát cơ thể cô. Những âm thanh cơ thể như tiếng lòng thổn thức của ai đó vang lên trong màn đêm tịch mịch!

Trúc Diệp đưa tay chắn trước ngực Nam Lâm như để đỡ lấy sự mãnh liệt của anh. Chiếc áo phông của cô đã bị kéo lên quá nửa, vô tình để lộ ra làn da trắng nõn nà. Chiếc áo lót màu đỏ rực, màu đỏ như một ngọn lửa nóng bỏng, uốn lượn và ma mị trong đêm tối.

Nam Lâm đưa tay nhẹ nhàng cởi khuy chiếc áo lót ra, vùng ngực đầy đặn của cô được ánh đèn vàng mờ ảo phủ lấy. Như một tấm áo mong manh, xuyên suốt khiến cho vẻ quyến rũ càng thêm mãnh liệt. Đôi mắt Trúc Diệp không còn chút lí trí nào nữa, giờ đây nó đang ngập tràn những hình ảnh của Nam Lâm. Cơ thể cô cũng không còn theo điều khiển của bản thân, cứ nóng lên từng hồi, từng vùng khi Nam Lâm chạm đến. Đôi tay anh như mạch yêu thương, cuốn lấy cơ thể cô khiến cô rung động và bồi hồi.

Khi cơ thể của anh áp sát đến cơ thể cô, cô đã muốn hoà tan vào anh. Như thế, cô mới không sợ mất anh nữa.

Trước khi Nam Lâm vào, anh đã ghé sát tai Trúc Diệp thì thầm:

- Cho dù ngày mai có ra sao, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc.

Rồi như một thứ gì đó mỏng manh, thần trí cô tưởng chừng đã bị vỡ nát. Nỗi thống khổ khi anh đến là một thứ gì đó vừa hạnh phúc mà cũng vừa tuyệt vọng. Cô chỉ biết nhắm mắt rồi bám chặt vào lưng anh để cùng anh chìm nổi. Chỉ biết bám chặt lấy anh, giống như đã cùng anh hoà làm một.

Chỉ cần cô còn sống, thì cả đời này cô cũng không rời xa anh.

* * *

Trời tờ mờ sáng, nơi hoang vu hẻo lánh này vẫn chẳng có gì khác ngoài tiếng côn trùng rả rích. Có lẽ bọn chúng cũng không biết ánh sáng sắp sửa tràn đến nơi đây. Trúc Diệp thở nhẹ, cô trở mình rồi vòng tay ôm lấy người con trai bên cạnh. Nhưng dường như, cánh tay cô đã quờ phải một thứ gì đó hư vô và tuyệt vọng.

Trúc Diệp mở bừng mắt, cô bật người dậy rồi nhìn khoảng trống bên cạnh. Ngay lập tức, sự hốt hoảng và lo sợ tràn ngập vào thâm tâm cô. Tốc độ của những cảm giác ấy đến còn nhanh hơn cả ánh sáng.

Trúc Diệp vội vàng mặc quần áo, cô chạy đến bên bàn lấy điện thoại và gọi cho Nam Lâm.

Thời gian như ngừng như trôi, không hề rõ ràng khiến tâm trí con người càng thêm rối bời. Thứ duy nhất mà Trúc Diệp nghe được từ loa của điện thoại chính là tiếng tút dài.

Giây phút đó, cô cảm thấy những thứ kinh khủng nhất - cô đơn, tuyệt vọng... đang đâm thẳng vào hồn cô. Khiến cho cô không thể đứng vững mà chờ anh bắt lấy, như bắt lấy hi vọng và hạnh phúc cuối cùng còn sót lại trong cô.

Trúc Diệp bật khóc, nước mắt chen chúc nhau rồi rớt rơi. Nước mắt nhiều cũng không thể giải quyết được gì, bước chân anh vẫn cứ rời xa cô.

Rời xa như chưa bao giờ đến.

Cô cầu xin, anh đừng là một cơn gió!

Nếu anh là gió, cô cũng chỉ là kẻ để anh lướt qua. Gió không có trung tâm, gió sẽ không vì một chút lưu luyến, cản trở mà dừng lại. Gió - là một thứ vô tình! Và cô, là kẻ si tình đáng thương!

Tại sao anh ấy lại như vậy? Đêm hôm qua, anh ấy vẫn còn rất bình thường cơ mà? Chẳng lẽ con người ta có thể thay đổi chỉ sau một đêm thôi sao?

Mọi thứ tình cảm dồn nén đến không thể cất giữ nổi nữa, Trúc Diệp đành để nó trào ra ngoài. Cô hét lên trong sự tuyệt vọng:

- Tại sao lại nói như vậy với em? Xin anh, xin anh đấy! Đừng lấy đi chút hạnh phúc nhỏ bé của em...

Thời gian là vô hạn.

Hạnh phúc là hữu hạn.

Cô đã những tưởng mình đã thực sự nắm bắt được hạnh phúc. Chỉ cần có anh, cô nhất định sẽ hạnh phúc. Nhưng giờ đây, thứ còn lại trong tay là gì?

Là thứ gì khiến con người ta đau khổ đến tuyệt vọng như vậy?

Tình yêu sao?

Một lúc sau, khi tiếng khóc của Trúc Diệp vẫn còn nức nở. Âm thanh đau khổ hoà cùng tiếng râm ran cô độc của như muốn cắt màn đêm ra làm nghìn mảnh của cơn trùng. Thì điện thoại Trúc Diệp khẽ rung. Là Nam Lâm

Giống như một người bị ngã xuống biển, trong lúc tuyệt vọng lại nhìn thấy một chiếc phao. Nhưng để lấy chiếc phao đó, cần phải vượt qua một khoảng cách nữa. Lúc ấy mới có thể nắm chắc trong tay sự sống.

- Anh Nam Lâm...

Còn chưa nói xong thì Nam Lâm đã lên tiếng:

- Tin anh, nhất định chúng ta sẽ hạnh phúc.

- Đừng - dường như đã cảm nhận được một sự bất an, Trúc Diệp gào lên.

- Trúc Diệp, nhất định, nhất định anh sẽ quay về. Chờ anh.

- Vậy nếu anh không thể trở về bên em nữa thì sao?

-...

Vẻ im lặng của anh như đang thiêu đốt trái tim Trúc Diệp. Bỗng rất và đón đau.

- Lúc đó,...anh vẫn sẽ yêu em!

Sau đó, tiếng tút dài như những nỗi thê lương và đau khổ. Cứ kéo dài mãi, vang mãi trong thâm tâm Trúc Diệp.

Anh ấy, có phải đã đi thật rồi không?

Bỏ rơi cô giữa muôn trùng những khổ đau vô hình nhưng lại khiến con người ta chết đi sống lại. Cảm giác đó, còn hơn cả cái chết gấp nghìn lần!

* * *

Thanh Phú ngồi bên ghế lái phụ, yên lặng, lắng nghe những âm thanh do lực tạo lên. Ngoài tiếng ù ù ra thì chẳng có gì. Giống như đang lạc bước vào một lối đi nhập nhằng, xám xịt và tìm thấy lối ra.

Thế gian này, có bao nhiêu con đường như vậy?

Nam Lâm ngồi cạnh Thanh Phú vẫn điềm tĩnh. Dường như ngoài chính bản thân ra thì chẳng ai có thể nhìn rõ tâm tư Nam Lâm. Sống mũi hiên ngang, đôi mắt dài kiêu ngạo, khoé môi hờ hững như cười mà lại như không. Một con người từ khi sinh ra đã không được hưởng trọn vẹn niềm vui! Ai có thể hiểu được anh đây?

Dường như biết được Thanh Phú đang nhìn mình, Nam Lâm khẽ nói:

- Đằng sau, hình như đã không thể quay lại nữa rồi. Họ đã đuổi đến nơi.

Thanh Phú ngoảnh lại nhìn, anh nhếch môi cười nhạt như để thách thức những con người đang đuổi theo sau. Ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy, đổi chỗ liên tục cho nhau tạo thành một hiệu ứng nhập nhằng. Thanh Phúc dùng lưỡi đẩy mạnh chiếc kẹo cao su, khiến nó phát ra tiếng nổ nhẹ.

Nam Lâm liếc Thanh Phú rồi nói:

- Cậu đã nghĩ kĩ chưa?

- Có thời gian để nghĩ kĩ sao?

- Coi như tôi mắc nợ cậu.

Thanh phú nghe vậy chợt cau mày lại:

- Đừng bao giờ mở miệng ra là nói mắc nợ tôi. Tôi nói cho cậu biết, cả đời này, tôi luôn sống sòng phẳng. Việc tôi làm là do tôi, không phải là ai điều khiển hay bắt ép. Cho nên sẽ không có chuyện để người nợ mình và mình nợ người.

Nam Lâm nghe vậy đành gật đầu:

- Được, vậy chúng ta không ai nợ nhau.

- Không hối hận! - Thanh Phú nói.

Nam Lâm kiên quyết:

- Không hối hận.

Sau câu nói đó, không biết chiếc xe đã đi vào khu vực nguy hiểm từ khi nào. Sáng sớm, sương mù bao phủ che khuất tầm nhìn. Có lẽ vì thế mà Nam Lâm đã nhìn nhầm con đường này với con đường chính. Mặc dù có biển cảnh báo, nhưng hình như anh đã quá nhập tâm vào nỗi niềm riêng tư và cuộc đối thoại với Thanh Phú.

Đó là khu vực mà núi đang trong quá trình khai thông. Họ thật không may, đi vào đó chỉ có đường cụt mà thôi.

Những chiếc xe cảnh sát hú còi inh ỏi đằng sau. Tiếng còi như lấn át cả tia hi vọng cuối cùng đang thoi thóp.

Chẳng ai biết, số phận con người sẽ đi về đâu. Dù đã được sắp đặt trước, nhưng cũng không ai có thể biết.

Là đau khổ hay hạnh phúc?

Là sống hay chết?

Đời người chỉ có những câu hỏi như vậy thôi sao?

30. Chương 30: Viên Mãn?

Giữa không gian trống trải của căn phòng, đầu đó vẫn còn hơi ẩm và giọng nói của ai kia. Trúc Diệp đưa đôi mắt chậm rãi nhìn quanh nơi đây, mới hôm qua, nó vẫn còn là nơi để cô gửi gắm những hạnh phúc dâng tràn, những yêu thương mặn nồng. Vậy mà chỉ như một cơn gió thoảng qua, không gian này đã là địa ngục nhấn chìm tất cả những khát khao và hy vọng của cô.

Lẽ ra, cô không nên quá đắm chìm như vậy.

Nhưng cuộc đời không bao giờ cho ta chọn lựa lần thứ hai, không cho ta được phép quay đầu và...có lẽ cũng không cho ta hối hận.

Vì thế, cả đời này, Trúc Diệp sẽ không bao giờ hối hận vì đã yêu anh!

Con người ta sống trên đời này là để tìm cái gì? Chẳng phải là tìm kiếm một tâm hồn, một mảnh đời, một trái tim để cho ta gửi gắm, thương yêu hay sao? Và, người đó cũng muốn tìm mình, cũng yêu thương mình. Hơn nữa, có thể sẽ chết vì mình, nguyện cả đời không hối tiếc vì yêu mình. Có lẽ, đó chính là động lực khiến con người ta sống. Công danh hay sự nghiệp ư? Đó đều là những thứ phù du ở đời. Một cơ số người coi đó là mục tiêu phấn đấu, một số người gạt yêu thương ra ngoài lề. Nhưng, có được thành công rồi thì ta sẽ làm gì tiếp theo? Cùng với những cái thành công đó, ôm vinh quang và sống trong cô độc đến hết cuộc đời? Như thế thì buồn tẻ biết bao!

Trúc Diệp cố gắng trấn tĩnh tinh thần, cô phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh. Nếu cứ u mê, luẩn quẩn trong cái đau thương, tuyệt vọng lúc này thì sẽ chỉ làm mọi việc càng rối thêm mà thôi. Trúc Diệp mím môi, sắc môi cô tái nhợt, khi bị ghì chặt lại trông lại càng nhợt nhạt hơn. Đôi mắt mệt mỏi, u sầu nhìn quanh tất cả lại lần cuối, sau đó cô xách túi và rời khỏi nơi đây.

Khi cánh cửa khép lại, cô có cảm giác bên tai và sau lưng vẫn là những bàn tay, những âm thanh của tuyệt vọng, đau khổ đang không ngừng quần lấy cô, mong muốn nhấn chìm cô. Những tiếng gào thét đó, ăn sâu vào tận tâm phách của Trúc Diệp khiến cô thấy buốt giá. Cả đời này, có lẽ cô sẽ khắc cốt ghi tâm!

Trúc Diệp đứng giữa con đường trống vắng và trải dài. Làn gió đùa nghịch mái tóc khiến nó tung bay không theo một quy luật nào cả. Giống như cuộc đời và số phận của cô, cứ hạnh phúc trong chốc lát rồi lại bị đau khổ kéo lê. Nếu như nhìn lại tất cả sẽ thấy thật đau bể và chua chát. Nhưng có ai biết được, trong những cái đau bể ấy lại thấp thoáng một chút hạnh phúc nhỏ nhoi mà mãnh liệt. Hạnh phúc đó, chỉ cần nắm được dù là một tia thôi, chắc chắn cô sẽ vứt bỏ tất cả để chạy theo nó.

Có đáng gì đâu so với tình yêu của anh!

Đúng vậy, có đáng gì đâu!

Trúc Diệp xách hành lý đi bên mép đường, bên cạnh cô là vách núi dựng đứng và những bụi cỏ mọc um tùm dưới chân núi. Núi cao và to lớn, núi bao la, dần trải rộng như mệnh mông và vô tận. Ấy thế mà cây cỏ nhỏ bé, mong manh, gió thổi nhẹ cũng run lên từng hồi lại kiên cường bám dưới chân núi. Cho dù có bị gió vô tình thổi bay thì chúng vẫn cứ mọc như vậy. Mãi mãi vẫn ở đó thôi! Cùng với núi cao lớn và mệnh mông bầu bạn, quên đi tháng ngày dài đằng đẵng mà vô tình đang trôi chảy bên ta.

Cuộc sống như vậy thật bình yên và ấm áp.

Phải chăng cứ như cỏ cây hoa lá, hồn nhiên và vô lo như vậy thì tốt biết bao. Trúc Diệp vội mỉm cười cho cái ý nghĩ vừa lướt qua của mình. Chỉ là lướt qua thôi, cô cũng không dám nghĩ về nó quá lâu. Nếu cô cứ mãi đắm chìm trong những mơ cầu và ước nguyện của bản thân thì cô sẽ quên mất có một người vẫn đang bị số phận đùa bỡn và trêu người.

Mơ ước cũng là một thứ gì đó phù phiếm và dễ đánh lừa cảm giác của con người, nhưng ở đời mấy ai không có ước mơ? Biết đâu đấy, chỉ cần có niềm tin, tất cả sẽ là một điều kì diệu. Ước mơ chắc chắn sẽ không còn là phù phiếm!

* * *

Bà Hoa, ông Phùng, An Lâm giờ đây như ngồi trên đồng lửa. Chuyện của Nam Lâm như một cú sốc lớn đối với họ. An Lâm thì đã biết trước nên không nói làm gì, nhưng hai con người đã sống quá nửa cuộc đời này. Nhân tình thế thái, sự việc ở đời dù có biến ảo dị thường đến đâu thì họ vẫn còn chịu đựng được. Nhưng có đánh chết thì họ cũng không bao giờ tin Nam Lâm giết người.

Giờ đây, không gian trong ngôi nhà này bị thứ gì đó lạnh lẽo, thê lương, lo sợ bao trùm. Dường như cả đồ vật cũng bị không khí này nhuộm một màu tang thương. Bà Hoa gục mặt vào bàn tay, suốt từ khi biết tin đến giờ, nước mắt bà như một dòng sông lạnh, luồn chảy và âm ỉ rỉ ra từ khoé mắt. Những tiếng nấc nghẹn ngào đã không để giọng nói của bà được vẹn nguyên:

- Làm sao bây giờ? Ôi!...Nam Lâm...thằng bé đáng thương. Tại sao...nó phải làm như thế chứ? Đại đột quá con ơi!

Ông Phùng nghe vợ cứ nức nở như vậy cũng đâm ra cáu bẳn. Ông đập tay xuống bàn rồi quát:

- Thằng đốn mặt! Nó không coi luật pháp ra gì nữa rồi. Bao nhiêu năm qua, nó học ở trường công an làm gì cơ chứ? Nó làm công an để làm cái gì?

An Lâm là người bình tĩnh hơn cả, anh vội vàng khuyên nhủ bố và dì:

- Bố, dì, hai người hãy bình tĩnh. Nam Lâm chắc có nỗi khổ riêng nên mới...

Còn chưa nói xong thì ông Phùng đã trợn mắt lên:

- Nó thì có nỗi khổ gì? Có ai mà không rõ nó cơ chứ? Suốt ngày chỉ chơi với mấy đứa bạn chẳng ra gì. Bản tính ngang bướng, hống hách không bao giờ chịu thay đổi. Đáng lẽ ra nó không nên làm công an mới phải.

- Kìa - bà Hoa đã bình tĩnh hơn được một chút, bà vội nhắc chồng - ông đừng quát mắng inh ỏi lên như thế nữa. Còn chưa đủ đau buồn và rắc rối hay sao?

- Có gì mà phải đau buồn, tôi đang mong nó bị người ta bắt nhanh lên đây. Đúng là xấu hổ với bà con hàng xóm!

Sau câu nói ấy, không gian lại bị sự yên lặng chi phối. Không ai là không rõ, ông Phùng chỉ mắng thế thôi, nhưng thực ra trong lòng ông đang lo lắng hơn ai hết. Ở đời, có người bố nào lại thờ ơ với con cái mình cơ chứ? Có chăng thì chỉ là không biết cách bộc lộ cảm xúc nên mới để khoảng cách giữa hai bố con càng ngày càng bị thời gian kéo giãn ra mà thôi. Ông Phùng cũng vậy, cả đời ông có lẽ không có gì hối hận bằng việc đã để bức tường ngăn cách giữa ông và Nam Lâm ngày một dày thêm, cao thêm. Ông rất thương yêu Nam Lâm, chỉ là những việc Nam Lâm làm lại luôn luôn đi ngược lại với những gì mà ông mong muốn. Ông tức giận, mắng ***** anh cũng là muốn tốt cho anh thôi...Nhưng, ai bảo anh là Nam Lâm làm chi! Ai bảo anh ngay từ khi sinh ra đã là một con ngựa hoang khó bề thuần hoá. Cho nên, người bố như ông mới phải làm một người bố thiên vị, nghiêm khắc trong mắt anh. Và, cả đời này anh sẽ không chịu sự ràng buộc của ai...

Nhưng.

Biết đâu, một ngày nào đó, con ngựa hoang dừng những bước chạy ngông cuồng trên thảo nguyên xanh bát ngát. Con ngựa hoang cũng cần ăn cỏ! Bãi cỏ xanh ấy chính là Trúc Diệp.

Và, cô ấy là cuộc sống của anh.

Giữa phút giây yên lặng ấy, từ ngoài cổng, có một người lững thững đi vào. Đôi mắt cô trống vắng, ráo hoảnh như bị mất đi tiêu điểm. Dáng người cô không còn vẻ thanh thoát nữa mà là một sự nặng nề vì buồn đau và tuyệt vọng đang vây quanh. Trúc Diệp đưa đôi mắt nhìn mẹ mình, nhìn người “anh trai” An Lâm của mình, sau đó cô nhìn dượng - ông Phùng. Lúc này, cô mới dám khóc thành tiếng. Dường như mọi cảm xúc, những giọt nước mắt đã được cô kìm nén và nuốt ngược vào trong rất nhiều lần, rất lâu rồi. Khiến cho giờ đây, khi nhìn thấy nơi mà mình có thể dựa vào, cô đành quỵ ngã và để mặc cho nỗi lòng ào ạt như thủy triều dâng cao.

Trúc Diệp nức nở:

- Xin mọi người...xin mọi người hãy cứu lấy anh ấy...Xin hãy cứu lấy anh ấy.

Phải, trong lúc tuyệt vọng, trong lúc cổ gáy dựng lên ỉnh chửi phồng bị, đó là bình tĩnh. Cô đã nghĩ đến gia đình, chỉ có gia đình mới có thể giúp cô và anh ấy. Chỉ là gia đình mới là chỗ dựa tốt nhất của cô lúc này. Và, chỉ có gia đình, cô mới có thể yên tâm mà để mặc tất cả nhớ nhung, yêu thương, tuyệt vọng, khổ đau...về anh được oà ra như tiếng khóc nức nở.

An Lâm vội vàng đi đến đỡ lấy cơ thể của Trúc Diệp, khi đôi tay anh chạm vào vai cô, anh đã biết, mọi yêu thương và hi vọng còn sót lại trong anh đã bị cái nóng hừng hực từ cơ thể hay có lẽ là từ con tim cô thiêu đốt. Hết rồi sao? Tất cả mọi chuyện giữa cô và anh đều được kết thúc ngắn gọn bằng hai từ “anh em”. Phải, rồi từ đây, cô ấy sẽ mãi là em gái của anh, mãi mãi là người mà anh sẽ che chở và nâng niu.

An Lâm nhẹ nhàng đỡ cô ngồi lên ghế rồi cũng vẫn nhẹ nhàng như vậy, anh dùng giọng nói trầm ấm của mình để xoa dịu cô:

- Trúc Diệp, bình tĩnh nào. Hãy nói ọi người biết, chuyện gì đã xảy ra?

Trúc Diệp gương đôi mắt bị nhuộm một màu đau thương của mình lên nhìn tất cả. Họ cũng đang nhìn cô, đang dõi theo cô và đang chờ cô. Trúc Diệp lại khẽ cúi đầu xuống rồi nói:

- Là con, tất cả là tại con...

Bà Hoa nghe thế thì thấy trong lòng chột như lửa đốt, bà vội vàng nắm tay con gái rồi nghẹn ngào:

- Trúc Diệp, có mẹ đây rồi. Đừng sợ.

Trúc Diệp như tìm thấy một sợi dây để bám trụ khi bị dòng chảy siết của con sông nghiệt ngã cuốn đi. Cô ôm mẹ vào lòng, nước mắt lại lăn tăn ra, thấm ướt cả vai áo mẹ. Đôi môi cô run lấy bấy như lo sợ một điều gì đó sắp xảy đến. Thanh âm trong giọng nói cũng run rẩy theo:

- Mẹ ơi, con yêu anh ấy. Nhưng anh ấy lại bỏ con đi mất rồi...anh ấy không cần con nữa. Con phải làm gì bây giờ?

Tiếng khóc của Trúc Diệp như vang mãi, xa mãi đến chân trời góc bể. Từng giọt nước mắt như những giọt sương vương vất trên khoé mi rồi lại bị chính gờ của khoé mi ấy đẩy xuống.

Xuống tận đáy vực thăm thăm.

Bà Hoa cũng khóc theo con gái, hai mẹ con ôm nhau khóc. Tiếng khóc thống thiết, nức nở như đang muốn tìm lấy một lối ra giữa cái dòng đời xô đẩy và đầy những bất hạnh này.

Ông Phùng và An Lâm đành nhắm mắt, họ không còn đủ sức để ngắm nhìn những giọt nước mắt tưởng nhẹ nhàng nhưng lại rất nặng nề kia nữa. Nhưng có biết đâu, tiếng khóc lại như một lưỡi dao độc ác, không ngừng xé toạc âm thanh mà đâm thẳng đến bên tai họ.

Cuộc đời sao mà bi ai?

Con người sao mà lại nặng tình đến vậy. Phải chi cứ sống vô tình mới là tốt?

* * *

Đêm nay lại một đêm không ngủ.

Trời không ánh trăng cũng chẳng có sao, cứ âm u, mù mịt một màu đen tuyền thăm thẳm. Màu đen tuyền, đặc quánh, tích tụ khiến cho ánh sáng chẳng thể xuyên qua. Là thời gian vô tình chẳng để ý đến lòng người nên đã kéo đi ánh sáng ban ngày? Hay là do lẽ tự nhiên buộc phải thế?

Nhưng dù cho có là tự nhiên buộc phải thế thì có lẽ, vẫn có những người muốn xoá bỏ, phá hỏng cả tự nhiên để đi đến cái cảnh giới, giới hạn cao hơn mà mình muốn.

Liệu rằng trời có cho?

Liệu rằng số phận có đúng là đã an bài chẳng? Hay chỉ là do bước chân họ tạo ra, chính họ mới là người xoay vần cái vận mệnh của mình?

Trúc Diệp ngồi trong căn phòng tối - căn phòng mà trước kia cô đã làm búp bê cầu nắng. Mọi kỉ niệm như được mở khoá, tràn ngập vào ánh mắt khiến nó nheo lại để chặn dòng lũ kí ức cứ mạnh mẽ mà ùa về. Trúc Diệp đưa tay lướt nhẹ từ chiếc bàn cho đến mé cửa sổ. Đôi tay lướt đến đâu là hình ảnh anh lại hiện ra đến đó. Nhưng hiện ra rồi cũng lại biến mất. Như làn sương mỏng manh, dễ tan biến, mãi mãi ta cũng không thể nắm chặt nó trong tay.

Đôi môi cô bắt giác mỉm cười, âm thanh ngày xưa vọng về như tiếng thời gian chảy ngược trong tâm trí:

- Nếu cứ mưa mãi thì sẽ không ra ngoài chơi được.

Dường như cô vẫn còn cảm nhận được tiếng ho ngai ngái, ngại ngần của anh. Cảm nhận được ánh sáng của chiếc đèn pin được anh nắm chắc trong bàn tay.

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy một Nam Lâm hoàn hảo. Nam Lâm mà cô yêu!

Không gian trong căn phòng khi cô nở nụ cười như chững lại một nhịp, thời gian qua đi cũng phải ngoái đầu nhìn nụ cười thê lương mà vương vất chút hạnh phúc của cô rồi mới chạy thật nhanh để bắt kịp nhịp độ. Hoá ra, thời gian cũng có lúc bị mê hoặc. Nhưng nó vẫn cứ trung thành với bản chất vô tình vốn có của riêng mình - cứ trôi, trôi mãi và không bao giờ dừng lại.

Anh ấy đã bước đi, bỏ lại lửng lơ một lời hứa hẹn đầy mờ nhạt và vô vọng. Sẽ có một ngày anh ấy trở về như lời anh ấy đã hứa chứ? Ngày ấy...có bao giờ không phải là hư vô?

- Trúc Diệp!

Tiếng gọi từ đằng sau nhưng Trúc Diệp không vội vàng quay người lại. Cô có thể đoán ra An Lâm đang dùng ánh mắt gì nhìn cô. Trong bóng tối, dáng người cô như hoà làm một, tan biến vào cái màu đen tuyền đáng sợ và gớm ghiếc kia.

Hay là cô đã bị nó nuốt chửng?

Còn An Lâm, dù trời có tối đến đâu cô vẫn có thể nhìn thấy anh. Có cảm giác, người anh lúc nào cũng được một ánh hào quang bao bọc:

- Em chưa ngủ à?

Trúc Diệp định lắc đầu nhưng thiết nghĩ, trong không gian đặc một sắc đen thế này thì anh ấy có thể nhìn thấy cô sao? Trúc Diệp mỉm cười tự giễu rồi trả lời anh:

- Vâng, em không ngủ được.

Bất chợt, cả gian phòng được phủ một ánh sáng mềm mại nhưng lại giá băng. Như một bông hoa trên vùng Cực Bắc, đẹp, thuần khiết mà lại mang trong mình cái lạnh đến thấu tâm can. An Lâm lúc này đã có thể nhìn thấy rõ Trúc Diệp, anh hơi nhìn lên ánh đèn rồi lại nhìn vào Trúc Diệp và nói:

- Em không cần một chút ánh sáng nào sao?

Trúc Diệp cười, nụ cười có phần chua xót:

- Ánh sáng cũng chỉ đến trong một thời gian nhất định. Mang cho ta cảm giác nhất thời. Sau đó cũng bỏ ta giữa cái bóng tối âm u và lạnh lẽo.

An Lâm thở dài, tiếng thở dài như bị không gian kéo lê rồi xát vào cõi lòng ai. Khiến cho nó trở lên đau rát đến cùng cực. Anh bước đến bên cạnh Trúc Diệp, dùng bàn tay mình nắm lấy bàn tay cô, thật chặt:

- Đừng lo lắng, bóng tối không phải cũng chỉ là nhất thời hay sao? Rồi ánh sáng sẽ lại hiện lên. Nó không bỏ ai cả, chỉ là ta đã quá khát khe với nó thôi.

- Có lẽ là vậy! Nhưng anh nói xem, một người bị bỏ rơi giữa bóng tối như vậy, tâm trí có còn kiên định, còn hi vọng vào ánh sáng nữa hay không?

An Lâm hơi lặng người, quả thật anh không biết phải trả lời câu hỏi này ra sao. Hình như chính anh cũng đang phải chịu cái cảm giác bị bỏ rơi giữa bóng tối. Nhưng anh biết, khi anh nắm lấy bàn tay Trúc Diệp, anh đã biết không chỉ có mình anh đứng trước cái bóng tối bao la và hung dữ như muốn nuốt chửng con người ta vào trong này. Còn có cô, và cô cũng đang cần có một người bạn. Như anh...

- Vậy hãy cứ nắm lấy tay anh đi, đến khi nào ánh sáng lên rồi, em hãy buông nó ra. Nhé?

Trúc Diệp nhìn sâu vào mắt An Lâm, đôi mắt anh vẫn trầm mặc như vậy. Đôi mắt đẹp như một nét vẽ hoàn hảo của họa sĩ bậc thầy tạo nên. Đẹp đến lặng người. Cô mỉm cười rồi tựa vào bờ vai của anh, bờ vai này, cho dù có ra sao, cho dù cô có thuộc về ai thì nó vẫn ở nơi đây. Vẫn chờ đợi và sẵn sàng để cô ngã vào.

Ngả vào để chờ đợi một người khác.

Cho dù biết rằng người ấy sẽ mãi mãi chẳng trở về nữa.

Giữa không gian vắng lặng, giọng nói cô như một tiếng đàn thê lương cất lên khiến tất cả phải lặng thinh:

- Em buồn ngủ quá, khi Nam Lâm trở về anh hãy gọi em dậy nhé? Nếu như em mệt quá không gượng dậy được thì hãy nói với anh ấy, em yêu anh ấy nhiều...nhiều lắm!

Sau đó, cô chìm vào giấc ngủ, và bỏ quên câu nói của An Lâm:

- Chắc em đã biết tin ấy - Câu nói sau, giọng anh nhỏ đến nỗi như một tiếng thở dài nào nề - Nam Lâm sẽ mãi không trở về!

* * *

Lăm năm sau.

Trong một buổi sáng đầu hè trong lành, tiếng chim kêu ríu rít đằng xa, ánh nắng theo chân ngọn gió nhỏ nhảy nhót khắp thế gian. Hình như nó đang rất hạnh phúc, rất vui sướng trước cuộc sống này thì phải. Bầu trời lửng lơ vài gợn mây trắng bông bông, những đám mây nhẹ nhàng, thanh thoát như đang chu du thế gian.

Tự hỏi, chúng đã nhìn thấy những gì trước nhân tình thế thái?

Bỗng, đằng xa, có tiếng nói của một đứa trẻ vang lên. Âm thanh cao vút, trong sáng và thánh thót như những nốt yêu thương tràn đầy:

- Mẹ!

Trúc Diệp ngoảnh đầu lại rồi mỉm cười. Nụ cười của cô không vương chút bụi trần, nụ cười ấy như của một nàng tiên trong truyền thuyết hư ảo, đẹp đến mê đắm lòng người. Cô hơi nhún người xuống rồi giang rộng hai cánh tay về phía giọng nói kia:

- Lại đây với mẹ nào.

Đứa trẻ đó là một bé gái chừng bốn, năm tuổi. Đôi mắt sáng trong như ánh sao trời, chiếc mũi nhỏ cùng gò má bầu bầu hơi ửng đỏ. Có lẽ là do nắng đã nhón đôi bàn chân ti hí của mình lên đùa nghịch khuôn mặt cô bé, nên mới khiến nó ửng hồng như vậy. Những sợi tóc tơ mềm mượt màu nâu trầm tung bay theo làn gió sớm. Khi đứa trẻ đáng yêu đó định chạy đến chỗ Trúc Diệp thì đằng sau vang lên một giọng nhắc nhở:

- Cẩm Tú, cẩn thận xe đấy.

Cẩm Tú ngừng về phần khích lại, cô bé chỉ dám đi nhanh chứ không dám chạy. Khi đã gần đến vòng tay của Trúc Diệp thì liền bị cô bế bổng lên.

- Mẹ Trúc Diệp, hôm nay mẹ mua búp bê cho con nữa nhé?

Trúc Diệp còn chưa kịp trả lời, thì từ đằng sau đã vang lên tiếng nói giọng trách mắng:

- Cái con bé này, lần nào gặp mẹ Trúc Diệp cũng đòi mua cái này mua cái kia là sao?

Trúc Diệp neho mắt cười, cô véo nhẹ cái mũi trắng hồng Cẩm Tú rồi nựng:

- Không sao hết, ai bảo Cẩm Tú của mẹ rất đáng yêu!

Cẩm Tú nghe vậy thì thích chí cười khanh khách, để lại một giọng nói quở trách vang lên từ phía sau:

- Chị cứ chiều con bé như vậy thì em với Mạnh Đức cũng hết cách với nó đấy.

Trúc Diệp quay sang nhìn Dương Thuỳ, cô nàng giờ đã là một cô vợ kiêm một người mẹ xinh đẹp. Về quyền rũ vẫn chưa hề mai một, thậm chí, nét quý phái lại được tăng lên. Chắc hẳn chồng cô là người biết chăm lo cho vợ đây.

Năm năm trước, Trúc Diệp đã không còn làm ở công ty của Dương Thuỳ và Mạnh Đức nữa. Cô đã xin vào công ty khác làm việc. Chỉ là một nhân viên bình thường, hết sức bình thường mà thôi. Lúc đầu, cô định chuyển về nhà và mở một cửa hàng buôn bán để sống. Nhưng rồi một tiếng nói trong thâm tâm cô đã thôi thúc cô chuyển lại về thành phố A.

Biết đâu, một ngày nào đó, anh ấy sẽ đến nơi này tìm cô.

Trúc Diệp bế Cẩm Tú trên tay nhưng tâm hồn lại trôi dạt theo phương trời nào rồi. Ánh mắt cô đau đáu nhìn về phía chân trời ngổ gần mà lại xa kia. Đường chân trời thẳng tắp, rạch ngang tầm nhìn như cắt xẻ mạnh từng cảm xúc đang dồn dập trong cô. Bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng nói của Dương Thuỳ cất lên:

- Đã lâu năm rồi, chị còn nhớ anh ấy không? - Dù biết rõ nhưng sao cô vẫn hỏi?

Trúc Diệp giờ đây đã không còn che giấu cảm giác như ngày xưa nữa, cô có thể quang minh chính đại mà bộc lộ tâm tư của mình:

- Nhớ chứ! Ngày nào cũng nhớ.

Dương Thuỳ thở dài:

- Nhưng anh ấy...

Trúc Diệp ghì chặt Cẩm Tú vào lòng như để gồng mình chống đỡ cơn sóng lòng đang chuẩn bị trào dâng, cô cố gắng mỉm cười thật hoàn mỹ - lâu năm qua, cô chỉ có thể dùng nụ cười này để che đi vết sẹo to lớn trong trái tim:

- Anh ấy không sao cả, anh ấy nhất định sẽ trở về.

Dương Thuỳ không nói gì nữa. Cô không yêu Nam Lâm cho nên sẽ tỉnh táo hơn Trúc Diệp. Cô biết Nam Lâm đã chết từ Lăm năm về trước do tai nạn. Nghe nói xe anh đâm vào con đường núi chưa được khai

thông. Và, hình như anh ấy đã cố tình đâm vào. Chiếc xe nổ, cả hai con người bị đồng lửa độc ác thiêu rụi chỉ còn là một cái xác cháy rất khó nhận biết hình dạng. Ngay khi biết tin này, chính Dương Thuý cũng phải bàng hoàng và thẳng thốt. Còn Trúc Diệp, chị ấy có lẽ còn phản ứng mãnh liệt hơn cô.

Sự thật là Trúc Diệp đã ngủ gục trên vai của An Lâm, giấc ngủ tưởng như bình yên nhưng lại chật vật và khổ đau đến không bút nào tả được.

Dương Thuý đón lấy Cẩm Tú từ tay Trúc Diệp rồi đỡ cô bé xuống. Bóng dáng ba người đổ nghiêng trên nền đất, sắc bóng đen hoà cùng màu vàng rộm của mặt bóng lại hài hoà và dễ chịu đến lạ!

Hai chị em bước vào một quán cà phê, mỗi người gọi một phần cho riêng mình. Xong xuôi, Dương Thuý lấy ra một chiếc card rồi đưa cho Trúc Diệp, cười đầy ẩn ý:

- Cho chị đấy!

Trúc Diệp tỏ vẻ khó hiểu, rồi cô nhìn vào chiếc card, bên trên đó là một dãy số dài, nhưng lại không có tên chủ nhân.

- Cho chị làm gì vậy?

- Để chị làm quen, anh ta tương đối thú vị đấy.

Trúc Diệp cau mày nhưng không phản đối vội:

- Em, sao lại có số của anh ta? Đây, Mạnh Đức mà biết em...

Trúc Diệp còn chưa nói hết câu thì Dương Thuý đã chặn lời:

- Ày, đừng có hiểu lầm chứ. Em vẫn còn muốn sống lắm. Trong một lần đến dự sinh nhật, em gặp anh ta thôi.

- Thế tại sao em lại có trong tay số điện thoại của anh ta?

Dương Thuý vẫn giữ một nụ cười quyến rũ đến điên đảo trên môi:

- Anh ta tưởng em chưa có chồng nên mới làm quen.

Trúc Diệp như đã hiểu ra mọi chuyện. Cô đưa tay quấy nhẹ cốc cà phê, làn nước màu đen sóng sánh và vào thành cốc rồi lại dạt ra thành những con sóng nhỏ. Trúc Diệp nhấp một ngụm rồi mới nói:

- Em cứ cầm lấy đi, chị không cần đâu.

Dương Thuý vẫn không chịu để yên, cô cầm lấy chiếc card rồi nhét vào túi xách của Trúc Diệp và nói:

- Chị này, muốn ế cả đời à? Em không cho chị làm một bà cô già đâu. đi gặp mặt người ta thử một lần đi, không ưng thì có thể từ chối mà. Mất gì sao?

Trúc Diệp vẫn lạnh nhạt như vậy:

- Không được, nếu anh ấy trở về mà biết chị...

Dương Thuý không để cho Trúc Diệp được toại nguyện cô vừa nói vừa quay sang Cẩm Tú:

- Không thể sống mãi trong quá khứ được! Cẩm Tú này, con có đồng ý để mẹ Trúc Diệp đi lấy chồng không?

Cẩm Tú chẳng biết có hiểu gì hay không, nhưng nghe vậy cô vé cũng cười giòn, đôi mắt lấp lánh nét vui tươi:

- Con đồng ý, chỉ cần mẹ Trúc Diệp vui thì con đồng ý.

Trúc Diệp trừng mắt lên mắng yêu:

- Cái con tiểu yêu này...- Ngần ngừ một lúc lâu, cô quay sang Dương Thuý nói - Thôi được rồi, chị nói trước là chị chỉ đi gặp mặt thôi. Như thế là toại lòng em nhé?

Dương Thuý như đã thoả ước nguyện, cô nói hào hứng:

- Được lắm! Em đảm bảo, chỉ sẽ thích anh ấy từ cái nhìn đầu tiên.

* * *

Buổi tối, Trúc Diệp ngắm mình trước gương. Hôm nay cô chỉ mặc một chiếc áo phong có hoạ tiết hoạt hình tương đối nhí nhảnh. Một chiếc quần bò màu lông chuột và một đôi giày tầm bảy phân. Trông cô không khác gì một cô học sinh cấp 3. Thực tế, Trúc Diệp đã hai mươi tám tuổi. Nhưng dường như mọi góc cạnh trên khuôn mặt cô vẫn còn rất trẻ. Trông vẫn thanh thoát và trong sáng như ngày nào. Cho nên khi cô ăn mặc như thế này cũng chẳng ai dám nói cô không phù hợp để mặc.

Trúc Diệp ngắm nhìn một hồi rồi tự lẩm bẩm:

- Như thế này có tuềnh toàng quá không nhỉ?

Theo như lời của Dương Thuý nói thì anh chàng kia là một con người lịch lãm, thích sự đứng đắn và trưởng thành. Hơn nữa, anh ta lại rất đẹp trai và giàu có. Đúng hình mẫu lí tưởng của đám con gái thời nay. Liệu cô ăn mặc như thế này, anh ta...

Còn chưa nghĩ xong thì Trúc Diệp đã lắc lắc đầu ọi ý nghĩ ấy tan biến đi. Anh ta có thích cô hay không thì cô cũng mặc kệ, cô hơi sức đâu để nghĩ ngợi cơ chứ? Cô tuyệt đối sẽ không yêu anh ta.

Trúc Diệp ngồi taxi đến nhà hàng như lời đã hẹn. Đó là một nhà hàng sang trọng bậc nhất trong thành phố - nhà hàng Việt!

Trúc Diệp và cô chủ xinh đẹp của nhà hàng này giờ đã là chị em dâu. Tức là, Khánh Lâm và An Lâm giờ đã là vợ chồng. Và họ mới kết hôn được hai năm. Khi thấy Trúc Diệp bước vào, Khánh Lâm vui mừng đi đến và nắm tay cô, hai chị em lâu ngày mới gặp, tay bắt mặt mừng là lẽ đương nhiên. Cho dù trước đó họ có một chút ghen tị với nhau:

- Chị Khánh Lâm, phòng của em đã chuẩn bị rồi chứ?

Khánh Lâm cười rồi trả lời:

- Ừ, chuẩn bị rồi, trên tầng ba ấy. Mà, hôm qua em có về nhà không?

- Hôm qua em bận một chút việc nên không về được. Mà anh An Lâm hình như được làm viện trưởng rồi đúng không ạ?

Khánh Lâm gật đầu, trong đôi mắt đẹp của cô ánh lên những niềm hạnh phúc cũng đẹp đẽ như thế.

Chỉ cần hạnh phúc thôi, mọi thứ trong tay, trước mắt đều thật đẹp đẽ!

Trúc Diệp tạm biệt Khánh Lâm rồi bước lên tầng ba, tiếng guốc gỗ lộp cộp xuống nền đá như những bản nhạc của tâm hồn. Hình như tâm trạng cô hơi căng thẳng. Mà tại sao cô phải căng thẳng nhỉ?

Đã lắm năm rồi, cô chưa một lần thấy cảm giác này xuất hiện qua. Phải chăng đứng trước một sự mới mẻ, tâm hồn bỗng xôn xao trở lại?

Trúc Diệp bước lên đến nơi, hoá ra phòng của cô là một phòng ăn lộ thiên. Bầu trời và thành phố đêm đều được góc nhìn nơi đây bao quát. Trúc Diệp đưa mắt nhìn xung quanh như để tìm ai đó. Rồi ánh mắt cô dừng lại nơi phía ban công, dáng người cao ráo, lịch lãm đứng hóng gió như một bức tranh tinh tế và sinh động. Bộ ple màu trắng sữa hài hoà và toả sáng trong đêm, anh ấy đứng quay lưng lại với Trúc Diệp. Có cảm giác, anh cũng đang chờ đợi cô.

Trúc Diệp chậm rãi bước lại gần, càng gần, đôi chân cô như lại run thêm một nhịp. Đến khi cô không thể bước thêm nữa, cô mới gọi anh:

- Xin lỗi! Anh...

Còn chưa nói xong thì người con trai đó quay lại. Phút giây đó, Trúc Diệp tưởng chừng mình có thể ngắt đi. Bên tai cô, ngàn vạn tiếng nổ ù ùng ù ùng như tiếng pháo rộn rã, nhưng rõ ràng là nó còn to hơn cả tiếng pháo khiến cho đôi chân cô chao đảo hẳn đi.

Người con trai đó có dáng người hiên ngang, khuôn mặt phong sương như đã trải qua muôn ngàn đau khổ. Ánh mắt anh dài như chạy tới cả chân trời góc bể, sâu trong ấy, là những thứ phức tạp mà không ai có thể đoán nổi ra. Một đôi mắt sâu thẳm thẳm và hun hút. Bên tai trai, màn đêm và ánh đèn tranh nhau rọi

vàng, khiến cho chiếc khuyên tai như cười ngạo nghễ và đắc ý - phát ra ngàn tia chói lòe, ánh bạc. Đôi môi của anh như cười như không, à, hình như nó đang cười, một nụ cười xúc động. Anh nói:

- Chào em!

31. Chương 31: Ngoại Truyện: “anh - Em”

Tôi không biết tại sao tôi lại được sinh ra trên đời này. Và tôi cũng không biết lí do vì sao mà tôi lại có thể sống được đến ngày hôm nay. Cho đến khi...em xuất hiện.

Hai mươi hai năm trước.

Khi đó, tôi mới lên chín. Mọi tâm tư, tình cảm cũng chẳng hơn số tuổi của tôi là bao. Đã thế, tính cách lại rất khác những đứa trẻ cùng tuổi trong xóm: Ngỗ ngược, bướng bỉnh, nghịch ngợm...vân vân. Đường như, những thói xấu trong tôi đã được hình thành ngay từ khi con bé.

Trái ngược với tôi, An Lâm - người anh song sinh ấy lại là viên ngọc sáng. Rất sáng! Cho dù có ở trong bóng tối, thì anh cũng vẫn tỏa sáng như vậy, ngay cả những vì sao hằng ngày lấp lánh trên bầu trời cũng phải hổ thẹn trước ánh sáng bao quanh anh. Anh trai tôi rất tốt, rất ngoan và cũng rất thông minh. Tôi cảm thấy, có anh, dường như mọi thứ trên cõi đời này đều tươi đẹp hơn thì phải. Còn tôi...lẽ ra tôi không nên xuất hiện. Tôi có thể cũng là một viên ngọc, nhưng lại là...“dạ minh châu”. Sự khác biệt to lớn ấy dường như đã báo hiệu trước vận mệnh, cuộc đời của chúng tôi.

Trúc Diệp là một cô gái xinh xắn, thanh thoát, nhẹ nhàng. Trong mắt tôi, vẻ đẹp của em như những áng mây bông bồng, xa xăm mà chỉ có bầu trời cao và xanh kia được sở hữu. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã thấy rất nhiều cánh hoa bay ngợp trời, phong vũ dâng trào như thủy triều cuộn sóng. Cứ giả giả, thật thật khiến hơi thở và trái tim tôi không thể bình yên. Mãi đến sau này tôi mới biết đó là một thoáng rung động, là tình cảm nam nữ. Những cánh hoa ấy, những làn gió ấy chính là hình ảnh ột thoáng rung động đầu đời của tôi.

* * *

Hai mươi hai năm sau.

Tôi đã không còn là một Nam Lâm của ngày nào. Dáng vẻ phong trần đã bao bọc tôi, khí thế cao ngạo đã ăn sâu hơn vào tận xương thủy. Tôi đã hiểu được, dù cho cả cuộc đời này có chìm nổi trong bể khổ thì khát vọng lớn nhất trong cuộc đời này chính là nắm tay em bước đi trên mọi con đường.

Đứng trên tầng ba của nhà hàng Việt, tôi đang đợi em. Thành phố về đêm diễm lệ, phồn hoa. Xe cộ đi lại như mắc cửi, từ trên nhìn xuống, các chấm nhỏ li ti của đèn pha như những ánh sao được rắc lên mặt đường. Một màn đèn dưới đôi bàn chân. Cảm giác thật diệu kì và thú vị!

Khi tôi hẹn gặp Dương Thùy, cô ấy đã rất hốt hoảng. Tôi hiểu thái độ đó, ai cũng nghĩ tôi đã chết. Mà, đúng là tôi đã chết thật. Nam Lâm của 5 năm trước đã chết trong vụ trốn chạy đó rồi.

Năm đó, tôi và Thanh Phú đã đánh cược với số phận, quyết sẽ không hối hận. Nếu cược thua, chúng tôi sẽ trở về sống với Đất mẹ. Nhưng nếu thắng, tôi sẽ về với em! Nhất định tôi sẽ về, chỉ cần tìm tôi vẫn còn thoi thóp đập, chỉ cần hơi thở này còn hấp hối một hơi cuối cùng. Tôi cũng quyết sẽ trở về. Như lời tôi đã hứa với em.

Chúng tôi đã nhảy ra trước khi xe đâm vào núi, bên cạnh đó là hai vực sâu thăm thẳm, con đường này thực quá nguy hiểm. Nếu là ở đoạn trước vẫn còn một vách núi thì ở đoạn này, hai bên chỉ còn những vực sâu gào thét như muốn nuốt chửng con người ta. Chúng tôi mỗi người mỗi bên, cơ thể sau khi nhảy ra khỏi xe đã bị lực hút của Trái Đất hành hạ. Cả hai đều bị vực sâu nuốt chửng.

May sao, nơi tôi đáp xuống là một dòng sông. Nhưng do áp lực rơi quá lớn, vết thương khi liêu lĩnh nhảy ra khỏi xe cũng không nhẹ, tôi đã thiếp đi giữa dòng sông lạnh băng. Lúc đó tôi đã nghĩ tất cả sẽ hết, ngay cả cơ hội nhìn em lần cuối tôi cũng không thấy được trong mơ.

Sau này tỉnh dậy tôi mới biết, một người làm nghề chèo đò qua sông đã cứu tôi. Và, tôi đã có thể thực hiện lời hứa với em.

Khi tôi trở về, tôi không đi tìm Trúc Diệp vội. Tôi đã làm lại toàn bộ hồ sơ về bản thân, ngay cả họ tên tôi cũng đổi. Tất cả những việc này, là Mạnh Đức - chồng của Dương Thùy giúp tôi. Thực ra thì tôi cũng chỉ tình cờ gặp anh ta mà thôi, cũng không ngờ được rằng người đó cũng có liên quan tới duyên số của tôi như vậy. Nếu suy xét ra có thể thấy, trên đời này, mọi thứ đều có mối liên kết với nhau. Và các mối liên kết đó đều do mình tạo ra. Cũng như số phận, đều là do chính bản thân mình mà xoay vần, hoàn toàn không phải do ông trời đã sắp đặt.

Nhờ sự giúp đỡ của vợ chồng Dương Thùy, giờ tôi là người rất uy tín của một công ty, tôi có thể đưa ra ý tưởng, sáng kiến cho họ. Và những ý tưởng đó đều rất hoàn hảo và thu hút.

Đang nghĩ miên man, mạch cảm xúc trong tôi bất chợt bị cắt đứt bởi một giọng nói thanh thoát nhưng lại rất run. Có lẽ cô ấy đang chịu áp lực của những xúc cảm đang không ngừng dâng tràn:

- Xin lỗi! Anh...

Tôi đã định không quay lại ngay, nhưng thực sự trái tim đã không thể kiểm soát, hành động đã không thể ngăn lại. Tôi nhớ em, rất nhớ.

Khi tôi quay người lại, hình ảnh của em lại một lần nữa làm tôi rung động. Những cánh hoa bay đầy trời, phong vũ cuộn cuộn dưới đôi bàn chân. Những vì sao lấp lánh tựa như đang gần lại, tôi có thể đưa tay ra hái lấy chúng rồi gài lên mái tóc mềm mại của em.

Đó chính là tình yêu.

Cái đích mà chúng tôi đã đến được. Rồi mai đây, chỉ có tôi, chỉ có em ở nơi chốn này. Nơi chốn mà chúng tôi đã bước qua bao chông gai mà đến được.

Những bước chân ấy đã từng bước qua cái khiến người ta mộng tưởng, khiến người ta mê mẩn mà quên đi mọi thứ trước mắt, đánh lừa cảm giác con người.

Đó là yêu thương!

Có biết bao điều tôi muốn nhắn nhủ, muốn gửi đến em, muốn giải bày cho em hiểu. Rằng 5 năm qua tôi đã sống thế nào, rằng 5 năm qua, tôi chưa từng lừa dối em.

Tôi đã đúc kết hết trong một lời nói rất nhẹ nhàng:

- Chào em!

Phải, chào em!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buoc-qua-yeu-thuong>